

Ion B

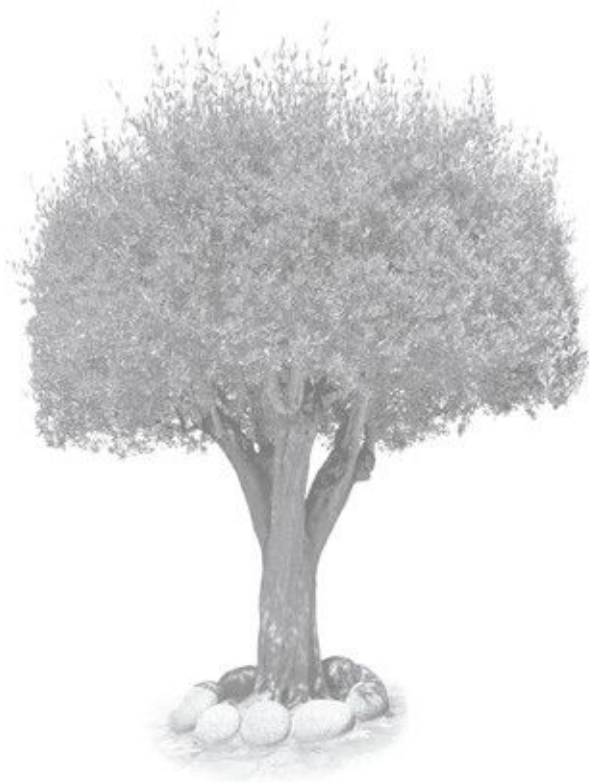
Imp

Ion Bucheru
Ștefan Iureș
Imperiul

Roman

EDITURA GENERAL PARTNER
1999

Pentru Ancuța

1

Șalupa părăsi debarcaderul turistic din Manhattan, îndreptându-se către insulița Liberty; la jumătatea distanței, se încrucișă cu șalupa geamănă, aflată în cursa retur. Așa că toți cei 63 plătitori de bilet, plecați să viziteze Statuia

Libertății, încercară să surprindă pe fețele acelora care pipăiseră, pe dinăuntru, monumentul simbol al Americii, euforia la care se așteptau și ei pentru ora imediat următoare.

Reacții standard puneau stăpânire pe comportamentul turiștilor cu fiecare fracțiune de milă marină parcursă. Obiectivul se oferea din ce în ce mai impunător privirii, iar țâcănitul aparatelor fotografice și torsul camerelor de luat vederi traduceau, în limba tehnicii, apelul milenar de oprire a clipei. Cumva, oricum...

— Te-ar deranja să...? întrebă un sexagenar cărunt, bine clădit, care, lansând cu un surâs întrebarea, întinse grăbit, fără fasoane, un Cannon automatic unui tânăr companion de bord. Cu aceeași lipsă de mofturi, cel invitat s-o immortalizeze pe Miss Liberty ca fundal al zâmbitorului domn luă aparatul în mână-i dreaptă, în timp ce arătătorul stângii se ridică spre cer.

— Numai o clipă. Cară-te, norule!

Norul, speriat sau nu, debarasă prompt soarele. Declicul se auzi și filmul se rulă singur, cu precizie matematică.

— Ești un vrăjitor, fiule.

După alte câteva cadre însorite, fotograful de ocazie se auzi poftit să fie, la rândul-i, fotografiat. Refuză politicos.

— Dar de ce? insistă celălalt. Developez azi. Măine îți iei copiile, îmi dai adresa și...

— Asta-i problema, sir. N-am adresă. Abia am picat în SUA.

— I-auzi! Eu sunt pe punctul să părăsesc Statele. Nici o problemă, o să ne întâlnim să-ți dau pozele. Tipul se scotoci în buzunarul cămășii cadrilate, de unde extrase un cartonaș-prospect. Uite adresa hotelului, fiule. Camera

1019. Întrebi de australianul din Brisbane. Mă cheamă Sidney Shepherd. Spune-mi Sid.

Până la acostarea pe insuliță, domnul originar din țara cangurilor și a bumerangului află – însă îi fu imposibil să rețină, cu atât mai puțin să rostească – numele binevoitorului tânăr, un nume lung, complicat și ciudat. Posesorul acestuia venea din estul Europei.

Cât timp petrecură în postamentul lui Miss Liberty, o vastă încăpere cu aer de buncăr, folosită și ca muzeu al istoriei monumentului de de-asupra, cei doi rămaseră alături. Dar cu nuanțe diferite de concentrare. Australianul se dovedi un receptor ideal pentru bombardamentul de informații revărsate din difuzoare: cât cântărea statuia, câte macarale o montaseră, câte trepte are în interior, câți vizitatori pe zi, lună, an, deceniu, secol primise, cât costă întreținerea... Era religiozitatea provincialului în fața Molohului Cuantificat? Sau doar calculul reflex, conform căruia prețul unui bilet de intrare – oriunde! – trebuie amortizat prin informația echivalentă? Poate și una, și alta. Omul venit din est, în schimb, contempla cu precădere șirul capetelor de expresie ale unor precursori de-ai săi, de prin anii 1890, imigranți pârlțiți, abia debarcați din clasa a III a a transatlanticelor. Zeci și zeci de toamne scuturaseră frunzele deasupra mormintelor lor din țintirimile de pe cele 50 de State ale Uniunii, în vreme ce chipurile transfigurate de teamă, speranță, neliniște și exaltare, în acea primă zi americană, stăteau încremenite în rame-tip, furnizate de Immigration Office. Iar dacă și ființele vii dimprejur trezeau interes esticului, era, bunăoară, prin geamătul sincer al vreunei vizitatoare de vârstă a treia, „O, Doamne Sfinte, pot eu să urc, fără infarct, atâtea sute de trepte? Câte spun ăștia că sunt?” împreună cu liniștitorul răspuns al cuiva avizat: „Numai 300, socotindu-le și pe cele din pedestal...

Din cauza aglomerației, la câte cinci trepte o să moțăm câte 5 minute. Fiți calmă, doamnă”.

Începutul urcușului fu, ce-i drept, asemănător cu parcurgerea unei banale case a scării, în patru unghiuri de câte 90°, astfel că lungul șir de turiști, practic o imensă omidă, se undulă cu spor. Australianul fu lăudat că este în plină formă. El î ntoarse complimentul noii sale cunoștințe, despre care află că vine de la poalele unor munți – Carpații, dacă ați auzit –, fiind român. Fără nici o tranziție, un orificiu îngustă spectaculos calea de acces, iar pașii, brusc șovăitori, se puseră unul câte unul pe trepte dispuse în spirală. Interjecții înăbușite de emoție salutară un hău vertical, sumbru, lămpile proiectoare îngăduind numai pe transversală perceperea unei mărginiri negricioase cu, ici-colo, muchii verzui, de bronz coclit, cu patină. Variația laterală a spațiului până la perete și mai ales jocul umbrelor produceau un efect psihologic copleșitor, însă toți trebuiau să urce și, încheștându-se de bara balustradei, urcau. Se aflau în interiorul faimoasei Liberty Enlightening the World¹.

Opririle, frecvente într-adevăr, calmară inima persoanei speriate de efortul ascensiunii. Flash-urile luminau câte un turist, ba și câte un grupușcul, aflat pe o spirală a fantasticului tirbușon. Încet, încet, oamenii își recăpătară graiul. Dobândiseră o stare de spirit specială, ușor aferată, vag condescendentă, new – yorkeză prin definiție.

— Și cum ziceai că te cheamă, amice?

Amicul se uită ager la peretele negru-verzui și aprecie, pentru sine, că punctul unde se află s-ar situa undeva, între genunchiul și încheietura șoldului giganticei făpturi.

---

¹ *Libertatea luminând lumea.*

— Eu repet, dar degeaba; îmi pare rău pentru toți câți vor să mă cunoască. O.K., scrântiți-vă limba, domnilor. Mă numesc Mircea Răzvan Întorsureanu.

Australianul îl privi țintă.

— Mitchell...?

— Nu Mitchell, sir. Sunteți departe. Mircea!

— Reza...? Rău-numitul pufni.

— Și domnii de la Imigrare au crezut că îmi fac o propunere foarte onorabilă: să fiu Reza. Ca șahul Persiei. Nu sunt Reza, sunt Răzvan, cu voia dumneavoastră.

Buzele domnului Sidney Shepherd emiseră timid câteva stranii sunete, ca niște bâzâituri, din care nici unul dintre prenumele europeanului estic nu izbuti să se iște. Cum numele de familie îi sunase, de la început, ca un soi de versant abrupt și amețitor, oftă din rărunchi și se dădu bătut.

— Ai avut dreptate.

Pe durata sușului dintre probabilele coapse și probabilul piept, tandemul australo-românesc se cunoscă cât de cât. Cel puțin în datele generale, legate de traiectoriile cu punct terminus în uriașa fierărie dimprejur. Turistul Sid trăise de două ori mai mult decât imigrantul M.R., dar, în mod paradoxal, comparată cu pățaniile tânărului, biografia sa semăna cu grafia cardiogramei unui mort. Turme de oi moștenise, turme de oi lăsa și dânsul moștenire. Firește, multiplicat cu zece. Totuși, în esență, nimic nou. Modernizări în fabricile textile, dezvoltări în lanțul de magazine proprii, largiri la rețeaua exportatoare. Ce fuseseră toate acestea? Schimbări, desigur, dar nici o răsturnare de destin. Ca popoarele fără istorie, domnul Sidney Shepherd era un fericit. Ocupat să facă bani, nu prea voiajase. Mai precis, niciodată de dragul călătoriei în sine. Acum, când se

retrăsese din afaceri, misiunea fiilor Shepherd era să facă bani, iar a tatălui – să mai cheltuie parte dintr-înșii la întâlnirea cu Bucuria, cu Frumosul, cu Măreția și alte asemenea trufandale, pentru el scrise cu literă mare.

Mircea Răzvan acumulase, în trei decenii și ceva, o admitere strălucită la Arhitectură, o excludere cu tam-tam politic, o trecere frauduloasă a frontierei, trei săptămâni de lagăr sârbesc și un an de pușcărie românească; apoi hamalâc la atelierele Fondului Plastic, o săptămână de vântej revoluționar zi-noapte în piețele Bucureștiului, într-o mulțime de oameni tineri, toți anonimi, toți ministeriabili; cinci ani mai târziu – o încercare ratată de traversare a Oceanului într-un container, expedierea acasă și, după alte câteva ierni penibile urmate de tot atâtea primăveri păguboase, bum! bingo și superbingo! câștigarea unuia dintre cele 400 de locuri la loteria vizelor de emigrare în SUA. Dacă existase un factor comun pentru toate aceste episoade, el era tocmai răsucirea, cotitura, întoarcerea. Ceea ce, încercase el să explice (de altfel fără succes) autorităților americane, sunt feluritele conotații ale numelui său de familie: Întorsureanu.

Popasul luă, iarăși, un temporar sfârșit. Un grup numeros ivindu-se la coborâre, dincolo de linia mediană a scării răsucite, aspiranții la extaz se puseră grăbit în mișcare. Un băiețaș număra tare și fără greș treptele, aritmetica lui exasperând-o pe doamna cu probleme respiratorii, dar satisfăcându-i pe mulți alții, mai viguroși. Evidența avansului îl stimula pe frecventul vizitator al statuii, cel avizat. „Dacă vreți să știți, comunică el doct, suntem la jumătatea distanței dintre tălpi și torță”. „Adică ce se vede afară în dreptul nostru, acum? Fii mai precis!” Expertul în Miss Liberty primi provocarea, pesemne că și o aștepta: „Se vede mâna stângă. Aia care ține Carta Drepturilor!”

Nici Paine, nici Jefferson nu auziseră de vreo întorsură, a Buzăului, a Carpaților sau a cui o mai fi, gândi proaspătul câștigător al vizei de imigrare în Statele Unite. Dar că tot ce stă înscris în Cartă se referă și la mine, asta-i sigur. Birocrații care m-au sfătuit, cu glasul ăla al lor care foșnea a hârtie, să-mi schimb numele, să mi-l yankeizez ca, ziceau ei, să-mi fie viața mai ușoară, habar n-au de integralitatea drepturilor mele. Eu acestei bunăvoințe i-am spus nu. Am făcut bine? Am făcut rău? Oi trăi și oi vedea.

Peste încă șapte minute, străbătuseră gâtul zeiței și o lumină albă, ca o irizare, începuse să se infiltreze de sus. Nu lămpile fluorescente erau sursa, ci însuși bătrânul Soare. În sfârșit! Ferestre mari, de două ori mai mari decât hublourile unui vapor serios, ornau cununa de pe creștetul lui Miss Liberty. Sid Shepherd și Mircea Răzvan Întorsureanu se uitară unul la altul. Într-un gest spontan, deloc jenați de propria lor solemnitate, își strânseră mâna bărbătește.

— Dac-ai ști, omule, în câte sute de timbre, de post-cards, de pliante și tot soiul de albume am văzut, pe dinafară, femeia asta celebră, încununată cu raze!

— Asta nu-i nimic, râse M.R., eu mă întrebam, tot zgâindu-mă la reproduceri, ce-o fi în capul ei.

— Ei bine, și acum ce răspuns ai?

— Noi suntem în capul ei, domnule! Dumneata, eu, băiatul de colo, doamna care-l ține de mână, japonezul acela mititel, fermierii ăia din Kentucky, toți. Sper că n-are gânduri negre... Sper că nu-i provocăm vreo migrenă!

Se fotografiară reciproc, apoi – prin amabilitatea altcuiva – și împreună, în dreptul ferestrei. Ce păcat că nu puteau zăbovi acolo... Trebuiau să facă loc altora, la fel de dornici să dea bătăi de cap fecioarei. Și mai aveau de urcat, prin braț, prin mâna dreaptă, pe o scară spiralată încă și mai strâmtă, spre platforma torței ilustre. Se auzi o tuse,

doamna de vârstă a treia renunța, se alătura alaiului coborâtor, văzuse destul, emoțiile puteau fi covârșitoare. Sid și M.R. suiră, nici o putere din lume nu le-ar mai fi răpit etapa finală, încoronarea operei din acea splendidă dimineață de septembrie a anului 2000, în fața întâiului megalopolis planetar, New-York City.

... Oricât de mică, în valoare absolută, era circumferința platformei supreme, a o parcurge de două ori, era, prin regulament, interzis. Rolul unei funcționare drăguțe, plasată la ușă, consta tocmai în a ghida lumea înșiruită prin acea ușă, odată ce se consuma o rotire completă. Vizitatorii călcau încet, mărunțindu-și mersul, ca în transă. Manhattan, vitrină a lui New-York City, așa cum orașul era vitrina Americii, scânteia din milioane de raze reflectate, geometrica lui țâșnire încremenită fiind o poveste de care nici soarele, nici pescărușii nu se plictisiseră încă. Fantastic, exclamă domnul ce toată viața sa trăise din oi, și trăise bine, doar că la alt capăt al lumii. Extraordinar, striga tot el pe cealaltă parte a platformei circulare, pe când oceanul îl învăța, în diafane jocuri de mercur și atlas, ce va să zică alfabetul infinitului. Într-acolo, spunea el prea tare – dar cine să se supere de exuberanța lui? – într-acolo este Australia mea, dar linia trece și peste Europa dumitale, tinere...

Ce curios, își spunea tânărul, am o bucurie mai seacă decât fericirea bătrânului, mai uscată decât țopăiala copilului, mai – cum naiba? – cu coada între picioare. Și cât am vrut să ajung aici! Și câte tumbe al dracului de periculoase am făcut ca să am zgârie-norii ăia la stânga, Atlanticul la dreapta, acum îi am, poftim... dar de ce nu mă simt încărcat de toată dulceața raiului, ăă? Nu cumva, coborî el mai adânc în marea nedumerire din sine, nu cumva așa e normal să se-ntâmple, da, normal, dacă toate imaginile astea le-ai arvunit și le-ai plătit cu șuier de gloanțe

pe lângă urechi, cu nopți pe ciment de carceră, cu pielea zbârlită, într-un container înghețat ca mormântul? Da, cam asta trebuie să fie, asta o fi ultima tură normală a unei sarabande de iad: amorțirea. Sunt amorțit.

Ajunsese la ușă și tânăra în uniforma pazei de coastă îi zâmbi, invitându-l, cu o mișcare a mâinii, să înceapă coborârea.

De astă dată săreau din treaptă-n treaptă, destul de rapid. Nimeni, după ce văzuse largul uscatului și largul apei, nu ținea să mai întârzie în niște măruntaie de fier, fie ele chiar unice în lume. Australianul comenta în continuare, exultând, experiența încă neîncheiată de-abinelea și își mângâia, protector, teaca micului Cannon automatic în care dormeau treizeci și șase de imagini Eastman color. Nici vorbele, nici gesturile lui n-ajungeau la celălalt. Nu cumva, se întreba Intorsureanu, amorțirea n-o fi singura explicație? Bine, ea este un efect, dar la rândul ei ce provoacă? Un al șaselea sau al nouăzeci și noulea simț nu bâiguie ceva intraductibil, dar important? E o presimțire, ori ce naiba e? Simt sau presimt că undeva, pe aici, pe dedesuptul acestei lumi feerice e ceva tulbure, nedefinit, și tocmai d'aia neliniștitor. Mă rog, om trăi și om vedea. Eu nu pricep, la urma urmei, de ce un fior metafizic ar trebui să mă răvășească mai mult decât vântul american care-mi suflă prin buzunarele încă românești!

Bineînțeles, se sui în aceiași șalupă cu Sidney Shepherd, dar, odată ajuns pe debarcaderul continental, refuză invitația la masă. Ca să contrabalanseze gestul, de a cărui tanțoșă inutilitate avea să se căiască mai către seară, îi promise australianului, la modul cel mai ferm, că îl va căuta la hotel peste o zi sau două.

Către orele 17, traficul către Avenue One, pe care se află sediul Organizației Națiunilor Unite, atinsese cote incredibile. Numai iscusința echipajelor aeriene din serviciul municipalității new-yorkeze salva noul Babilon de iminența unui colaps rutier. Băieții din cele patru elicoptere dirijau impecabil punctele în criză și evitau orice embolie.

Pericolul de super-ambuteiaj fusese ușor prevăzut, iar cauza se etala pe toate titlurile presei: Astăzi Secretarul general al ONU, ajuns la încheierea mandatului, va fi salutat prin tradiționalul Farewell Party². E un eveniment care se află, prin celebritate mondenă, cu un pas în urma decernării premiilor Oscar, dar asta pentru că îi vine rândul doar la cinci ani odată, nu anual.

În parcajul zveltului palat al națiunilor se aliniau un număr record de limuzine, adevărat salon mondial, ca noutate și eleganță în materie. Inventariind pe de o parte fanioanele arborate lateral – o policromă, sui – generis hartă politică a lumii –, iar pe de altă parte mărcile titanilor producției auto prezente aici, un ochi expert ar fi deslușit vectorii concurenței nemiloase de pe piața zeului cu patru roți. De la portierele berlinelor somptuoase către ușile de cristal incasabil, și de acolo către lamele glisante ale ascensoarelor de mare capacitate treceau, într-un flux continuu, toată protipendada politică, diplomatică și mediatică, lumea bună a afacerilor, crema culturii, științei și artelor, pe scurt – aleșii tuturor cercurilor influente din societate.

O jumătate din ultimul etaj și, datorită vremii frumoase, terasa toată se ofereau desfășurării petrecerii. Cuvântarea

---

² *Serata de bun-rămas.*

de adio rostită de secretarul general (încă în funcțiune pentru câteva zile), deși generos răspândită prin difuzoare la o intensitate care să o impună, nu izbutea să acopere zumzetul conversațiilor paralele. Nu că era scrisă prost, sau intonată fără relief dramatic. Omul de care organizația mondială se despărțea festiv nu era, ca persoană, nici mai bun, nici mai rău decât majoritatea predecesorilor în importanta funcție. Numai că, în ultimii cinci ani, omenirea așteptase cu sete soluții la numeroase și grave probleme globale, ca să constate acum, la expirarea mandatului, că nici întâlnirea mileniilor nu rezolvase nimic. „Doamnelor și domnilor, regret nespus că predau succesorului meu situația de penibilă sărăcie și cronică, arhicunoscută ineficiență a Organizației Națiunilor Unite...” se insinua ca o melopee dezolantă bilanț al înaltului demnitar pe picior de plecare. Pe fondul acestui regret, invitații își desfășurau cu sârg acțiunea de fărâmițare a prăjiturilor mici cât o falangă a degetului mic. Toate maxilarele se opriră însă din măciniș, la turnanta aceleiași fraze: „... Dar sunt convins că lucrurile se vor schimba radical din momentul când un reprezentant al Statelor Unite, conform schemei de rotație și pentru prima dată în istoria ONU, va prelua frâiele secretariatului general”. O mulțime de oameni lăsară brusc fursecurile pe farfurioare ca să poată aplauda nestânjenit.

Doamna Elisabeth Knight, șefa serviciului Protocol al Secretarului General, fu cea dintâi care observă eforturile unui bătrân de a se apropia, prin valurile mulțimii, de sărbătoritul acelei după-amieze.

— Domnule Martin Weaver, se repezi ea cu brațele întinse protector. N-aveți idee cât mă bucur că nu lipșiți nici de astă-dată... De necrezut: l-ați condus la plecare și pe U-Thant!

Pentru cei 87 de ani ai săi, Martin Weaver auzea bine și riposta excelent:

— Ba aș fi fost în măsură să-l petrec și pe Dag Hammarskjöld, dacă nu pierdea stupid în accidentul ăla aviatic. După mine, încă de acum 55 de ani ar fi trebuit votată o lege: Terra își alege secretarul general, iar secretarul general nu se desprinde de Terra. Nici pentru un ceas!

Își croiră drum, împreună, către mica tribună improvizată, unde veteranul armatei funcționărești ONU ținea să strângă mâna celui ce abia își încheiase cuvântarea.

— Bessie dragă, după buluceala de aici, bag de seamă că nici acum nu aveți parte de serviciile unui om pe postul pe care l-am deținut eu, în antichitatea instituției. Sau aveți unul?

Bessie râse tinerește, deși nici pensionarea ei nu era departe.

— Maestru de ceremonii la Protocol? O, ce vremuri apuse! Acum, de la o zi la alta suntem amenințați cu tăierea curentului și cu decuplarea telefoanelor. Domnule Weaver, vă amuzați, dar nu-i de glumă. Să știți că riscăm într-adevăr să tragem obloanele!

Picioarele octogenarului se mișcau cu unghiuri bizare, de mecanism cu puncte de ungere neglijate.

Vederea, în schimb, funcționa fără greș.

— Mda... După ceea ce zăresc, și mai ales nu zăresc pe mese, bate un vânt strașnic de austeritate... Lucie. Săracii de voi! Ce-ar mai avea de făcut, în palatul ăsta, un maestru de ceremonii?!

Douglas Forrest, șeful biroului de presă al Secretariatului, îi lăsă pe cei doi să treacă pe lângă dânsul și se roti în loc. Tocmai la timp pentru a surprinde momentul când Colin

Fletcher, cel mai îndreptățit candidat la premiul Pulitzer dintre copiii teribili neînregimentați în redacțiile presei new-yorkeze, își închidea, plictisit, reportofonul. Hello Colin, hello Doug, ce bine că te văd, și eu pe tine... și așa mai departe. După aceea se putea spune și ceva cu oarecare miez. 'Sper că n-ai de gând să faci, cu 2500 de cuvinte, reportajul unei înmormântări de lux, pentru presa din Middle West'. „O, nici vorbă de așa ceva, abia de acum, când scapă de aici, ex-ul o să trăiască. Știu sigur că i s-a perfectat numirea în conducerea lui Orion Oil Company. Nu-i așa, Doug? Sursa mea de informații e greșită?” Nu, e absolut corectă.

Cu abilitatea sa recunoscută, șeful biroului de presă dispăru mai înainte ca Fletcher să obțină de la el vreo informație interesantă: unde e candidatul cu cele mai mari șanse la succesiunea Secretarului general?

Contracandidații, doi la număr, iată, erau vizibili, treceau alert de la un grup la altul, având mare grija să nu-și suprapună traseele. Lipsea însă tocmai Quentin Dexter Singleton. Adică omul pe care toate sondajele îl desemnau câștigător fără emoții la scrutinul de peste o săptămână. În comparație cu perspectivele legate de Singleton, acordurile din jurul personalității secretarului general pe ducă reprezintă, orice s-ar zice, funeralii. De morți, numai bine, căscă Colin Fletcher, întrebându-se cum ar putea reduce la 1800 de cuvinte relatarea fără să-și ciuntească drepturile bănești cu un procentaj semnificativ. Ca să se pună în acord cu propria-i conștiință profesională, era totuși dator să mai absoarbă câte ceva de pe-aici. Dumnezeu ziariștilor îi rezervă surpriza de a-l plasa lângă Hazel Zimmermann. Era exact persoana de care avea nevoie. Atacă frontal.

— Miss Hazel! Tot drăguță, Miss Hazel! Femeia zâmbi. Complimentele astea de doi bani!

— Drăguță? Dacă vă referiți la atitudinea mea față de presă, evident, sunt. Cât despre alte sensuri, dumneavoastră apreciați.

— Și tot drăguța coordonatoare tehnică a Comisiei pentru Demografie?

— Tot. „Demografie și Calitatea Vieții”, dacă vreți să rețineți titlul exact al comisiei.

— Îl știu, toată presa îl știe! Păi nu din acest organism și-a început drumul spre vârf Mr. Quentin Dexter Singleton? N-am fost noi, ziariștii, cronicarii carierei lui prodigioase? Nu ne-a beștelit el pentru asta? Este sau nu adevărat că, de câte ori ne citește epitetele, Q.D.S. le repinge cu vehemență? Chipurile, domeniul lui de activitate nu s-ar potrivi cu tiribombele, bune pentru lansări pe Broadway... Are sau nu dreptate să...?

— Prea multe întrebări deodată, domnule Fletcher.

— Atunci rezum totul într-una: într-o zi ca asta, unde îl țineți ascuns, Miss Hazel?

Funcționara ridică din umeri, roși aproape imperceptibil și... se declară dornică să bea un pahar de cola.

Colin Fletcher nu era omul care să pregete a se dovedi cavalier-servant într-o reuniune mondenă. Dar când, peste 60 de secunde, se înapoie cu un pahar plin, o farfurioară pe care se clătinau, înfrățite, trei alune și cinci migdale plus un șervețel imaculat, constată că Miss Hazel se grăbea să încheie o convorbire la un telefon celular minuscule, abia scos din poșeta întredeschisă.

— Nu, domnule Singleton, tot n-a venit. Deși multă lumea ar vrea să-l vadă. Chiar în clipa asta un ziarist... un ziarist important e lângă mine. Da, și se declară intrigat de absență.

Ascultă un potop de vorbe, apoi acoperi microfonul și-i explică lui Fletcher:

— Tatăl candidatului. Arde de nerăbdarea unei relatări în direct. Vreți să-i serviți drept crainic-reporter? Doriți să vorbiți cu Mr. Archibald Singleton?

Din zece jurnaliști interogați astfel, unsprezece ar fi răspuns, evident, da. Hazel Zimmermann putea bea și ronțai în tihnă. Atâta doar că nici Fletcher, după ce-și declină numele și calitatea, nu apucă să descrie serata; vorbea, de fapt, impetuosul Archibald Singleton, bătrânul dar vigurosul Archie! Omul cu un picior în lumea finanțelor și cu celălalt în mediile diplomatice. Moșise atâtea cariere strălucite în cele două sfere, încât era inevitabil să-și facă din propriul băiat, de altfel elev și student strălucit, o stea orbitoare pe firmamentul puterii. Scopul odată fixat, a fost urmărit vreme de 30 de ani cu o încăpățănare de catâr luminat și cu o abilitate de pilot local într-un arhipelag de recife. Un asemenea om nu putea decât să sufere că, la câteva zile înaintea alegerii aproape sigure, modestia lui Quentin îl ținea în afara Palatului Națiunilor Unite. O reținere extinsă și asupra familiei candidatului. Domnule ziarist, se plângea la telefon artizanul victoriei filiale, nu sunt bolnav, nu sunt neputincios, pretind că nu-s nici mort. Nu-s printre voi fiindcă mi s-a interzis. Înțelegi? urma Archie. Propriul meu băiat mi-a interzis să fac lobby pentru el! Să te mai sacrifici pentru copii! Dar el, copilul, de ce n-o fi venit?

Cocteilul amețitor de jovialitate și jelanie se scurgea prin mica pâlnie electronică în capul ziaristului.

Nimic de făcut.

Absența lui Archie sărăcea, desigur, reuniunea, dar chiar cu această lacună, petrecerea atingea o asemenea concentrare de bogății private pe metrul pătrat, încât

vânătorii de fonduri pentru opere caritabile roiau ca fluturii pe lângă lampă. Două reprezentante ale sexului frumos se concureau, mai mult sau mai puțin elegant, la trezirea interesului multimilionarilor pentru amărății zdrențuroși și abandonăți. Doamna Cynthia Hamilton-Leigh, președinta federației cluburilor Gift & Abnegation³, miza pe rezonanța numelui său aristocratic, un snobism utilizat cu managerială pricepere. Dimpotrivă, Marjorie Dustfield, membru fondator al mișcării filantropice The Incognito Offer⁴ pune accent pe discreția obârșiei. Talgere în căutare de echilibru, doamnele îl reperară, cu vădită plăcere, pe domnul Bartholomew Bartolommini, director executiv la Charity World Foundation, cea mai puternică organizație de profil din lume. Ambele se puseră, spontan și simetric, sub masiva sa protecție.

— Am plăcerea să vă comunic că, până acum, am obținut de la Murgrave Distillery Corporation o donație pentru întreținerea, pe un an, a corpului didactic de la școala de defectologie din Old Harlem, îngână doamna Cynthia Hamilton-Leigh.

Rivala surâse subțire și buzele-i rămaseră la fel de strânse după ce obiectă:

— Și eu am primit garanția a trei donații, totalizând o sumă de șapte cifre. Doar că Incognito Offer nu numai că nu face public donatorul, ci îi selectează pe aceia care nu au păcate de spălat când bagă mâna în pungă.

Bartolommini, alias B.B. Charity, hotărât să risipească jena provocată de această ciocnire, recurse la un compliment enorm.

---

³ *Dar și dăruire.*

⁴ *Dania netrâmbițată.*

— Dar dumneata? Ai abordat pe cineva? Charity a câștigat ceva de aici?

Bărbatul își scoase ochelarii cu ramă fină și îi șterse îndelung, așa că zâmbetul feței lui putea fi luat drept expresia miopului dezarmat, nu superioritatea condescendentă a cuiva pus să explice teoria quasarelor unor găsculițe.

— Doamnele mele, Charity, cum să vă spun eu, lucrează pe alte principii, în alte modalități și, în orice caz, la altă scară. Hai să luăm colțul din stânga noastră. O vedeți pe doamna în sari, care se întreține cu adjunctul Departamentului de Stat? Doamna are un nume înspăimântător, Kalyanavati Segaragayake, dar un chip de înger și conduce reprezentanța națională din Sry-Lanka. Ei bine, în țara ei, de luna trecută a început o acțiune de vaccinare antipolio. Aproape 5 milioane de copii scapă de spectrul paraliziei. Cu toată modestia, trebuie să vă spun: noi finanțăm operațiunea. Cred că desfășurăm, numai în domeniul sănătății, peste 60 de programe, pe tot globul.

Interlocutoarele, cu exercițiu filantropic prin nobile cerșetorii ad-hoc, tăcură. Erau covârșite de proporțiile sumei întrezărite în spatele unor asemenea acțiuni. B.B. Charity își puse ochelarii, ceea ce îl ajută să continue demonstrația.

— O să mă întrebați: de unde atâția bani? N-o să vă plictisesc cu detaliile sistemului nostru. Vă invit cu plăcere să ne vizitați, pe rând sau împreună, imperiul... ca să-i zic așa. Deocamdată rețineți principiul de bază. Acolo unde ministerele de finanțe deduc din impozit o scădere ce depășește cu puțin donațiile în scop de binefacere, noi, Charity World Foundation obținem, printr-un sistem de investiții fără precedent, aproape dublul sumei donate, asta-i secretul.

Părănd că și-a amintit ceva, Bartolommini scutură din cap, zâmbi și adăugă:

— Și asta în condițiile în care un grup de investigatori, special constituit, cerne prin sită fină toate sursele de capital. Nici o spălare de bani murdari.

Doamna Cynthia Hamilton-Leigh nu comentă, deoarece speculațiile (și bănuia că despre niște speculații de bursă trebuia să fie vorba) îi displăceau, aveau un nu știu ce yankeu care îi irita patricianismul familiei din South Carolina. Dimpotrivă, doamna Dustfield găsi prilejul ca, minunându-se, să aducă un cald elogiu președintelui de onoare al fundației Charity, anonimul căruia întreaga presă îi publica pseudonimul „Misericord Itself⁵ sau „The Great Invisible”⁶, sub „poză” albă, de fapt un spațiu gol, delimitat printr-un simplu chenar.

— Chiar nu vrei, dragă amice, să-mi dezvălui identitatea boss-ului dumitale? Cred că sunt doi ani de când te rog și te bat la cap prietenește și... rezisti.

— Voi rezista în continuare, se derobă B.B. Charity, pentru că asta este dorința domniei sale.

— Dar o să vin personal, dacă tot m-ai invitat, și o să fiu stăruitoare.

— O.K., n-ai nici o șansă, dar încearcă. Fii stăruitoare!

Petrecerea de adio era un strop din Organizația Națiunilor Unite și, ca atare, o oglinda.

Grupurile constituite aleatoriu își schimbau din ce în ce mai rapid structura și locurile de popas. Invitații migrau către mesele pe care încă mai găseau câte ceva, ori către

---

⁵ *Milostenia însăși.*

⁶ *Marele invizibil.*

traseele chelnerilor ce purtau, tot mai rar, tăvile cu pahare pline.

Toată societatea prezentă simțea nevoia unui subiect mai picant. Și într-adevăr, când un invitat oarecare își aduse aminte de Archibald Singleton, pâlpâirea conversațiilor se făcu foc vioi și vesel.

— Nebunia bătrânului Archie e pe cale să devină, prin reușită, obiect de studiu internațional, domnilor...

— Dar nebunul pe cine l-a studiat? Vă amintesc eu: pe Joe Kennedy, cel ce a realizat o experiență similară acum patru decenii. Își vârâse în cap să-și facă un fiu președinte al Americii? L-a făcut!

— Știți cât a ajuns cota lui Quentin Singleton la bursa pariurilor? 27 la 2.

— Dați-vă seama ce excitație a spiritului trebuie să-l frigă pe bătrân! Tot ce-a gândit pentru odraslă – colegiu, profesie, specializare, mariaj – absolut totul se împlinește precis, magistral!

— Tatăl ca tatăl, dar soția...! Doamna, care se și vede prima doamnă a... Națiunilor Unite!

— Amice, nu există un asemenea titlu.

— Nu există? Se va crea! Dacă Rowena Sandra di Poggio-Fiorito a acceptat să devină nora lui Archie, pentru că a crezut, prima, în visul bătrânului. Să fie măritată... cu globul terestru. Nici mai mult, nici mai puțin. Și să vedeți c-o să fie. Peste o săptămână.

Ultima replică stârni ilaritate. Grupurile distincte din urmă cu câteva minute se topiră în aceeași bună dispoziție hohotitoare.

Knud Gunnarsen urmărea supărat cum conversația eșua în nisipuri cancaniere. Regreta că nu abandonase o petrecere ce nu intra nici în deprinderile lui, nici în conul de

preocupări al organizației pe care o inițiasse și o conducea. Era un norvegian fără vârstă, înalt, osos, cu un aer auster, identificat trup și suflet cu programul ligii ecologiste MUNDUS VIVUSQUE MUNDUS.⁷

— Domnilor, pronunță el cu răceală, ce faceți dumneavoastră aici?

Cum râsetele îi acoperiseră intervenția, o repetă pe un ton ceva mai aspru. Ce faceți aici?

O duzină de frunți se întoarseră cu mirare spre fiordurile albastre, neîncețoșate, ale ochilor lui. Ce-i cu tipul? Un nordic. Un costum cam ieșit din modă. Niște brațe lungi, încrucișate pe piept.

— Eee, dar nu s-a comis nici o crimă, mormăi cineva. Bârfim, deci trăim. Cine nu vrea să trăiască?! Scandinavul nu bătu în retragere.

— Domnilor, ar trebui ca măcar noi, cei trimiși aici, să nu mai maculăm, cu frivolități de culise, un om, o șansă, o cauză. Cred că e moralmente dezastruos să năclăim până și speranța redresării!

— Cine e domnul? Ce e domnul? Predicator puritan? Diriginte de școală duminicală? Suntem trași de urechi, cum s-ar zice...

Comentariile, murmurate sau rostite cu voce tare, păreau că țin să închidă cât mai rapid o paranteză stridentă. Cel vizat cedă. Dar în felul său aparte:

— Îmi pare rău că v-am deranjat. La regretul că nu l-am putut întâlni azi pe domnul Singleton, se adaugă mahnirea că v-am ascultat mărunțindu-l. Îmi voi face datoria amicală de a nu-i transmite glosele dumneavoastră. Eu cred că el merită ceva mai bun.

---

⁷ *Lumea vie și curată (lat).*

Se răsuci și părăsi petrecerea. Pleca pe jos, singur, printr-un oraș care nu avea nimic comun cu munții pastorului ibsenian Brandt. Nimic, cu excepția înălțimii atinse de zgârie – nori.

3

După toate câte i se întâmplaseră în ultimele două ore, Quentin Dexter Singleton se aștepta să fie introdus în locul detenției printr-un brânci întovărășit – ca la carte – de alte câteva atenții scoase din panoplia violențelor gangsterești.

Avu surpriza să constate că rețeta nu era respectată. E drept, ochii îi erau acoperiți cu o eșarfă legată strâns, gura pecetluită cu clasicul leucoplast, iar mâinile, prinse la spate în cătușe, îi limitau mișcarea la minimum. În schimb, răpitorii lui se comportau prevenitor, cu o grijă ciudată. Explicația consta, probabil, în dorința echipei de a-și livra prada fără vânătași și zgârieturi unor șefi extrem de exigenți.

— Atenție, acum cobori, i se adresă cineva. Era vocea auzită în primele minute ale coșmarului, aceea care, imediat după episodul păpușii, îi poruncise domnului Singleton să apuce volanul și să-și conducă liniștit Lincoln-ul. Calm, calm, mereu i s-a cerut calm, de parcă țeava rece a pistolului lipită de ceafă ar fi acționat ca un medicament de echilibrat tensiunea arterială. Atenție, domnule Singleton, ai să pui piciorul pe câteva trepte de scară mobilă. Nu-ți fie teamă, că nu pici. Ușurel. Lasă-te condus. Eu te ghidez de sus, colegul meu te ajută de jos. Așa... așa... Ce-a fost mai neplăcut s-a terminat. Vezi că ne înțelegem? încă trei trepte. Una. Gata, ai ajuns.

— Gata, l-am preluat, mormăi însoțitorul premergător, acela care îi potrivise tălpile pe fuștelei scării verticale. Să-l așez?

— Nu, așteaptă-mă.

Prizonierul auzi dupăitul grăbit al răpitorului mai vorbăreț. Îl țineau, egal, de brațe și avansau cu el pe o suprafață plană. Ciment? Nu. Lemn? Nici. Suna metalic.

— Te sfătuim să nu faci prostii, veni recomandarea. Nu că ți-ar reuși ceva, da'e păcat să încerci. Dacă strigi sau bați în pereți, e degeaba. Nu se aude nimic. Cât despre alte inițiative, un domn ca dumneata nu se joacă de-a Schwarzeneger, O.K.?

Se umblă la mecanismul cătușelor și își simți încheieturile libere. Pe când schița primele gesturi de dezmoțire, smuci capul pe spate, căci degetele unuia dintre paznici apucaseră un colț de leucoplast și dezlipirea bruscă a buzelor de apăsarea cleioasă era cea mai iminentă dintre agresiuni.

— Stop! Ce naiba, vrei să-l jupoi? Lasă-l, de aici încolo o să se descurce. Se pomeni condus către un fel de placă (pat?), culcat foarte încet pe spate, cu aceeași precauție maniacală pentru integritatea capului, mai ales. Desfăcu singur banda adezivă; usturimea pielii martirizate și furia întregii sechestrări se uniră într-o singură apostrofă. Quentin scrâșni:

— Dacă tot sunteți brute, atunci purtați-vă, dracului, ca atare!

Nici un răspuns. Vreun consemn prealabil îi oprea pe răpitori de la încropirea oricărui dialog. În toată această istorie sordidă, putea fi la mijloc și altceva decât o răscumpărare uriașă? Puțin probabil. Ba nu: exclus.

— Numeri pân'la o sută și apoi poți să vezi unde te afli. Contăm pe cumințenia dumitale. O sută!

Pași pe scară, ascendenți de astă dată. Apoi tăcerea reveni, dar parcă altfel, cu altă nuanță, greu de interpretat când văzul – simț complementar – e blocat încă. Singleton smulse înciudat eșarfa de pe ochi; asta i-ar mai fi lipsit revoltei lui, să stea numărând, tembel, până la o sută. Apoi clipi des, pentru readaptarea ochiului. Unde e scara aceea?! Spațiul înconjurător, un cub de oțel inox, cu vagi reflexe în lumina unor surse imposibil de detectat, îl cufundă în stupoare. Unde dispăruse scara? Din colțul diametral opus al plăcii-pat pe care zăcuse, se auzi un clic metalic fin.

Sechestratul țâșni, parcurse din trei salturi diagonala podelei, apoi își lipi privirile de plafon. Acolo, sus, în colț, un pătrat se lăsă abia deslușit: nu mai vizibil decât incizia unei operații de apendicită pe abdomenul unei vedete care a cheltuit 100.000 de dolari în scopul cicatrizării estetice.

Își examina temnița. Comparat cu mijloacele sofisticate ale sistemului de încarcerare, habitacul se dovedea de o sărăcie lucie, la propriu și la figurat. Plantată în perete, o chiuvetă, și ea metalică, întocmai ca bateria aferentă. Alături, un duș, o platformă cu orificii de scurgere, alături de un water-closet, totul confecționat în întregime din același oțel inox. Încercă butonul jetului de evacuare: nici un rezultat. Ce mai era de examinat în această cușcă aseptică? Făcu din nou cunoștință, mai aprofundat, cu patul. Avea, pe margini, trei perechi de lăcașe, pentru trei rânduri de curele. Una la nivelul antebrățelor întinse lateral, alta în dreptul gleznelor de asemeni depărtate, cea de a treia, din mijloc, prevăzută pentru imobilizarea toracelui. Ai zice: reprezentarea proporțiilor de aur. Dar era puțin probabil că mafioții s-au inspirat din reprezentarea da-vinciană a humanului. Mai degrabă, din practicile Inchiziției. Sau ale balamucului – secția furioși. Oricum, deocamdată, curelele lipseau.

Încercă să-și adune gândurile, mărșăluind. Își potrivește pașii de-alungul pereților. Câte o răsucire de 90° la fiecare colț și schimbarea sensului de mers la fiecare al 10-lea tur. Intenția metodologică era minunată, ar fi trebuit să-i aducă mobilizarea voinței, cristalizarea ideilor și câte altele! În realitate, mânia strica ritmul, fracțiunea zecimală a pasului prea lung sau prea scurt zăpăcea autoreglarea exactă. Cum a fost cu putință să cadă în capcană? Ca ultimul idiot!

Așadar, a fost la ora 9. Ora obișnuită a plecărilor mele de-acasă. Archie, într-o stare euforică, se bărbieră. Când i-am spus, în baia lui, că n-are ce căuta, după amiază, la recepția de adio a secretarului general, că îl rog să nu dea pe acolo, de vreme ce eu însumi evit să fiu de față, s-a enervat atât de tare încât s-a tăiat. Sângele i-a șiroit pe bărbie... Asta i-a convenit de minune, fiindcă i-a dat prilejul să-mi strige, arătându-mi-l: „Mă omori, Dexter, mă omori!” Bătrânul mascalzone!

13, 14, 15, colțul... Nu ies pașii. Ar fi urmat al 16-lea; n-a mai fost loc Și aici mă încurc. Ritualul despărțirii matinale de Rowena, suprapus exact momentului când ea vorbește la telefon cu doamna Guiddarcci, de la casa de mode Amalfi-Guiddarcci. Nu e un moment, sunt 10 minute. Nu pot aștepta: o sărut unde se nimerește, poate chiar pup receptorul, nu gâtul ei parfumat, o las, bye, cobor scările, șoferul Rowenei îmi spune că Teddy a ajuns la timp la școală, îmi scot mașina din garaj, plec... am plecat... ies din alee și cotesc la stânga...

1, 2, 3, 4, colțul; motorul Lincoln-ului nu-mi face probleme. 5, 6, 7, 8, colțul. Dar parbrizul nu e destul de curat, parcă. L-am stropit. 9, 10, 11... iar nu-mi ies pașii. Ștergătorul a făcut o singură cursă și... am frânat brusc. Ce era acolo, aproape sub roți? Știam precis că n-am călcat pe nimeni! Am sărit din mașină și jos, culcată, cu fața pe

carosabil, cu un picior zvâcnind dezarticulat, o fetiță. Mișcă! Nu se vede nici un strop de sânge, e vie. Repede, sus cu ea! Ca să constat că țin în brațe, ca un cretin, în brațele mele întărite de conștiința civică, o păpușă mare, de plastic, 3l de dolari, la orice drugstore din Bronx. Păpușă la care nici măcar motorașul, dintr-alea care fac să bată țimbalele unui maimuțoi, nu fusese ascuns ca lumea: era, cu arc cu tot, înfipt sub fustiță.

13, 14, 15... Quentin Dexter Singleton renunță, pentru moment, să-și măsoare laturile celulei. Zidul metalic venea prea repede, pașii marșului erau prea mari, zăngănitul produs prea strident. Bătu cu amândoi pumnii în perete, la fel de enervat cum trântise păpușa de trotuarul aleii. Derbedeii dracu'! De ce glume scârboase se țin! Se suise din nou la volan, motorul torcea impasibil la evenimentele golănești din cartierul rezidențial oxigenat de Latourette Park; lucrurile trebuiau, fără dramatizări inutile, să reintre în normal. Atunci, concomitent cu țeava rece a revolverului simțită pe ceafă, luase contact cu vocea:

„Calm, domnule Singleton. Știm că această limuzină nu se lasă condusă decât de dumneata. O.K. Condu-o. Fii atent la intersecție: în loc s-o apuci spre dreapta, traseul dumitale obișnuit, ai să virezi stânga. Calm! Lasă oglinda retrovizoare. Ambreiază și dă-i drumul!”

Executând ordinele agresorului, Quentin avusese timp să observe totuși cum, în spatele Lincoln-ului, un tip coborât dintr-un Ford '89, înhață micul manechin-momeală, îl zvârle în portbagaj, ia loc pe scaunul șoferului și pornește, ca un vehicul-escortă, să-i țină de urât limuzinei-captură. Încă rula prin cartierul rezidențial când omul de pe bancheta din spate porunci: „La primul semafor, un Ford o să te depășească. Ai grijă să-i faci loc fără vreo manevră dubioasă. Pe urmă, te ții după el. Iar la stopuri, nu uita,

Singleton: ai o mașină cu geamuri inaccesibile privirii dinafară. Asta joacă pentru noi”.

Durase cam o oră până când traversaseră zonele comerciale, ca să pătrundă, în cele din urmă, într— un cartier legat de centrul metropolei prin bretele de trafic greu și dominat de hangare-depoziț pentru autocontainerele de mare capacitate.

„Observi camionul ăla baban? E un autotren parcat. Bun, o să urcăm în el, cu totul. Calm, Singleton. Înscrie-te pe punțile lui coborâte în onoarea Lincoln-ului dumitale. N-aștepta Fordul. El claxonează și se cară. Hai, viteza întâia, și înainte!”

Au pătruns în pântecul hărăbaiei pe 12 perechi de roți și, din clipa opririi motorului, aventura semi— autonomiei celui mai bine plasat candidat la conducerea Organizației Națiunilor Unite lua sfârșit. Nu trecuse nici un minut și, legat la mâini, la ochi, la gură, Quentin era transbordat în altă mașină. Iar în Lincoln-ul lui, fixat în saboți de lemn, se instala un asiatic mărunțel, cu un surâs tot atât de enigmatic ca și conținutul trusei pe care se pregătea să o desfacă.

Reconstituirea nu-l ajuta cu nimic. Se trânti pe așa-zisul pat, cu privirea în plafonul cu chepeng. A rememora filmul unei acțiuni mârșave unde, chiar dacă ai jucat un rol de victimă, n-ai strălucit prin istețime, poate fi chiar un exercițiu masochist. Și lumina asta rece, tăioasă, ploaia de lucși ostili! Strânse bine pleoapele și se pregăti, cu palmele sub ceafă, să-și retrăiască vreun episod mai demn de neuitare.

Ce fericit a fost, ca om matur, invitat la Simpozionul internațional demografic din Shanghai, să vadă cum amfitrionii chinezi îi oferă, legată în piele, traducerea lucrării unui absolvent american de la Pennsylvania University of

Philadelphia, instituție fondată în 1740. Era propria sa teză de licență din 1983. Ideea acelei lucrări – controlul asupra nașterilor pentru optimizarea sporului natural al populației – fusese, iată, adoptată de cele 1200 de milioane ale Chinei Populare conduse de micul cârmaci Deng.

Sau, ce victorie când, tânăr expert ONU, obținuse adoptarea parametrilor propuși de el, Quentin D. Singleton, pentru cuantificarea conceptului de „calitate a vieții”. Ce luptă purtase cu delegația sovietică la dezbatere!

În schimb, când pe sub pleoape se derula noaptea petrecută, cu 17 ani în urmă, la Abd-ibn-Sachlam, undeva în extremitatea sudică a Algeriei, strângerea de inimă alungă, parcă huiduind, triumfurile efemere, pescuite consolator și cu tot dinadinsul. Abd-ibn-Sachlam nu era o fostă oază, cum greșit etichetau nerăbdătorii mânuitori de dosare ai unei comisii din subordinea Băncii Mondiale. Abd-ibn-Sachlam era o lacrimă uscată pe fața Africii Sahariene. O biată viață agricolă biruită de nisip în războiul deșertificării. Cum ar fi fost moartea ținută în loc printr-un program adecvat de plantare a perdelelor forestiere, cât de adânc ar fi trebuit să se sape gropile arbuștilor, cât de fratern ar fi trebuit să conlucreze bancherul din Wall—Strett cu cercetătorul din Milwaukee la întreaga operațiune, toate acestea dansau halucinant în ochii negri ai băștinașilor; și numai acolo, într-o noapte cu lună imensă, cu lună pustie, fuseseră văzute cu inima. Soluțiile, după 17 ani, zăceau însă încopciate în dosare. Ce mare lucru? Saharizarea Algeriei mai avansase, în răstimp, cu vreo 12 km adâncime, pe un front de alți 240 km lungime. Ce mare lucru? Cam cât suprafața statului Arkansas, cel mai mărunțel dintre statele Americii, sau cât vreo zece ducate Luxemburg, dacă se măsoară cu unități europene.

Deschise pleoapele, ca ascultând de o poruncă interioară: înfruntă realitatea, omule!

Realitatea vizibilă avea forma unui plafon pătrat, enervant de lucios, cu o discretă incizie la un colț, semn că acolo există o ieșire. Dar nu pentru el.

Realitatea de dincolo, binecunoscută, lua chipul celor de acasă. Șocul vestei. Angoasa crescândă.

Frământările: familia implică sau nu poliția? Apoi panica: dacă o greșală minoră, ceva stupid, declanșează o armă ucigașă, iar Teddie, Rowena și Archie îl vor regăsi pe tatăl, pe soțul, pe fiul lor numai ca să poată jeli un trup ciuruit și inert? Quentin constată că filmul posibilei sale execuții nu stârnește în el valuri de teroare. Ci, mai curând, o stare de jenă profundă, ca la spargerea, dintr-o stângăcie, a celui mai scump serviciu de masă în casa la care ai fost invitat de sărbători. Strânse pleoapele iar și le ceru iertare alor săi.

Nu însă în același fel pentru toți. Cea mai sinceră căință i se adresează copilului. Bietul, cumintele, dragul de Teddie! Cine îi va mai spune seara, la pat, câte o parolă misterioasă, gen Alună, anume ca să-l vadă cum scânteiază de viteza circuitelor și cât de prompt, cât de triumfător descoperă și întoarce contra parola: veveriță! Nu numai jocul cuvintelor-pereche se va pierde, ci toată încântarea „spovedirilor” din dimineața duminicilor petrecute împreună, în Central Park.

Desigur, Rowena va respecta răgazul socialmente decent mai înainte de a-i aduce lui Teddie, drept cadou, un tată vitreg. O, Sandra Rowena, ce frumos tipărite vor fi ferparele prin care vei implica înalta societate, atât cea din USA cât și cea din Italia, în cele două serii de evenimente succesive! Văduvia va fi o nenorocire, bineînțeles. Dar nu mult mai acută decât catastrofa de a constata, la o serată, că ticăloșii de la Tiffany's au vândut și altei doamne același model de pandantiv cu briliante; ori că o greșală de corectură

stâlcește, în ultima ediție a anuarului Who's Who, splendoarea numelui di Poggio-Fiorito.

Și Archie? Să-și piardă fiul unic va fi efectiv o tragedie pentru bătrân. Adică să-și vadă năruită, dintr-o lovitură, opera de o viață? Cum, după ce ai pregătit cu migală de ceasornicar elvețian datele cerute cuiva pentru îndeplinirea unei misiuni de importanță și complexitate planetară, să vină o forță brutală și să-ți strivească speranța sub tălpi, ca pe un nimic? Oh, Archie, nu vei suporta una ca asta! Nu în sensul că nu vei supraviețui, doar te cunosc prea bine, tată. Ci în sensul că vei alege alternativa: plătești oricât și eviți răul maxim. Colosal de-ar fi prețul răscumpărării, domnul Archibald Singleton îl va achita. Prea a investit mult în fiu-sul!

Dinspre tavan se auzi, aproape imperceptibil, un declic. Linia de-abia bănuită într-unul din colțurile plafonului apăru, mai bine marcată. Apoi se transformă într-o fâșie luminoasă ce se lățea încet, lin, devenind un dreptunghi ce-și continua mereu modificarea. Când se opri, era un orificiu pătrat. Dar halucinantă fu silențioasa coborâre, prin acest orificiu, a unei scări. O scară asemănătoare celor folosite în marile biblioteci, pentru accesul la rafturi. Pe treptele ei, în interiorul cuștii metalice coborî rapid un bărbat. Dintr-o privire el se asigură că acolo, jos, totul este O.K. Alți doi inși îl urmară, cu o valiză îngustă și plată ca o trusă de scule.

Brusc, Quentin realizează că eșafodajul raționamentelor sale se năruie ca un castel de nisip: nici una dintre cele trei "gazde" nu-și ascundea trăsăturile. Nu purtau nici măști, nici cagule. Tresări puternic. Nu era un obişnuit al colecțiilor policier, nici un fan al filmelor thriller. Sumarele sale cunoștințe în materie de răpitori și de răpiri se dovedeau suficiente, totuși, pentru a declanșa alarma interioară. Când

răpitorul nu-și ascunde fața de ochii victimei, nu înseamnă că are de gând s-o...?

Încă împotrivindu-se angoasei, Quentin își concentra atenția asupra scării. Cobora fără grabă, chiar tacticos, un al patrulea ins.

Când omul se arată în întregime, sechestratul fu fulgerat de un fior. Acolo, la patru pași distanță, într-o dublură perfectă, se văzu pe sine.

Pentru prima dată de la începutul sinistrei aventuri, domnul Quentin Dexter Singleton simți că îngheață de frică.

4

— Gail, poți să închizi deocamdată.

— Te chemăm noi aici, Abigail, când se termină partea de strip-tease show. Cele două adresări fură receptate sus, unde cineva acționează retragerea scării și închiderea plafonului. Vorbise mai întâi bărbatul care părea să dețină șefia grupului. Totul trăda forță la individul îndesat, cu labe enorme și fălci articulate ca o menghină de banc industrial. A doua replică fusese lansată de un tip deșirat, atins de o ușoară cifoză; definitoriu la el era însă aspectul mâinilor, cu degete îngrijite, lungi, suple și energice.

Singleton era atât de buimăcit de realismul coșmarului său, încât se lăsă manevrat ca un manechin în manipulările începute neîntârziat, la un „Hai, doctore, la treabă!” poruncit de șef.

Se lăsă descheiat, dezbrăcat și descălțat, holbându-se între timp la copia sa, o sosie, un alter-ego care, paralel, se descheia, se dezbrăca sau se descălța. Cele două cravate, e

drept, diferite ca fason, se lungiră la cele două extremități ale plăcii-pat; și tot așa se așternu, în stive, restul veșmintelor, până când original și duplicat se găsiră alături, amândoi rămași în ciorapi și slip.

— Eee, acum se vede ce retușuri sunt necesare, zise doctorul.

— Mari? Multe? Ce fel de retușuri? se interesă vânjosul scundac, oarecum neliniștit.

— Fleacuri, Lon. Puține se văd cu ochiul liber, numai că noi trebuie să le rezolvăm și pe cele observabile doar cu lupa. Eu pentru ce sunt aici? Lupa de ce am adus-o? Fii fără grijă.

Era acest doctor un tip meticulos la extrem? Îndeplinea scrupulos un ordin? Fapt este că, din felul cum începu examinarea, se vădi că nici un centimetru pătrat din epiderma prizonierului nu va scăpa nepuricat. Avea metodă; se hotărî s-o ia de jos în sus, de la tălpi spre creștet, până la ochii care se văd zilnic și nu se uită. Așa că rosti:

— Jos și ciorapii.

Cea de a patra „gazdă” a lui Singleton, un ins mai tânăr, rezervat, a cărui voce nu se făcuse încă auzită, îi scoase șosetele prizonierului. „Duplicatul” Singleton întârzie operațiunea paralelă, cu o ușoară grimasă.

— E absolut necesar?

Și parcă justificându-și vorbele, arată podeaua:

— E cam rece drăcia asta.

— Fără mofturi, Frank, mârâi pomenitul Lon. Doar e spre binele tău. Ciorapii odată scoși, frontul de lucru creat, doctorul își intră deplin în atribuții.

— Nimic de semnalat, în afară de unghii. Din fericire. Dacă era vreo problemă de conformație, monturi sau alte neplăceri d’astea, se încurcau puțin lucrurile. Cine notează?

Dumneata, Rolf? Bine, atunci punctul I: Frank va decide că pedichiurista familiei trebuie schimbată. Deocamdată, o să-ți tăiem noi unghiile, mai scurt.

Buimăceala în care plutise Singleton, cel dezbrăcat, începu să se împrăștie. Râvnea acum, cu ironică amărăciune, să i se fi lăsat ceasul-brățară. Ar fi vrut să vadă cât trecuse de când, la începutul zilei, mai era un cetățean liber al acestei uniuni de state, un corect tată de familie, un apreciat specialist în sociologie demografică, pentru a deveni, acum, ce? Un sclav pipăit înaintea vânzării la un târg de sclavi? O vită sucită pe toate părțile înaintea prezentării la o expoziție? Închise ochii cu putere și se sili să nu i se ghicească urletul lăuntric.

Imperturbabil la orice reacții ale obiectului cercetat, doctorul își vedea de treabă. Trecea tacticos de la un trup la altul și, la fiecare segment al neconținutei comparări, fie că vorbea de unul singur când nu era nimic de semnalat, fie că se adresa numitului Rolf, un fel de secretar de platou, ori cum dracu s-o fi zicând celui ce ține evidența intervențiilor obligatorii.

— Deci, scobitura tălpii absolut egală. Degetele, O.K. Și metatarsul în regulă. Proeminența gleznei, hm... în marja de aproximație admisă. Calcaneul – idem. la să ne urcăm. Partea inferioară a gambei – bine. Încordează mușchii gambei, domnule Singleton, hai, te rog. Și tu, Frankie. Mda, e-n ordine, cam aceeași circumferință. Rotula – acceptabilă. Partea posterioară a încheieturii... Stop! Scribe, Rolf: o aluniță la stângul, 2 mm diametru, brun-șocolatie, fix la centrul articulației. Frankie, scumpule, mâine ți-o aplic.

— Mai dă-o naibii, doctore! Chiar așa?!

— Chiar așa. Știi că genunchii se văd și de sub halatul de baie? N-aș vrea să fiu eu în pielea soțului nerecunoscut de

soața legitimă fiindcă, așa, deodată, îi lipsește alunița. Ce părere ai?

Frank nu mai avu nici o părere. În schimb mistrețul cu labe de fier apreciasse intransigența doctorului ca excelentă și îl bătu amical pe umăr, mai să-l cocoșeze de tot:

— Bravo, Klavek. Așa te vrem!

Cel complimentat astfel își continuă, cu aceeași migală, examinările paralele. Quentin avea pe pulpa stângă rozeta ușor denivelată a unui vaccin, pe când Frank își purta semnele vaccinărilor exclusiv pe braț. Rolf consemnă deci că un pseudovaccin va fi stanțat la intersecția cotelor x și y. Pilozitatea membrelor inferioare, aproximativ egală, crea o altă problemă, rezolvabilă și ea: părul mai brunetului Frank va trebui adus, prin oxigenare, la nuanța aurie a pufului de pe picioarele lui Quentin.

Când auzi invitația „Fii bun, domnule Singleton, scoate-ți singur slipul”, inertul prizonier de până acum simți abisul umilirii sale. Până și faptul că despuierea silnică, prin mâini străine, era brusc înlocuită cu o poftire aproape politicoasă la cooperare, măsura mârșăvia acestui semi-viol. Tăcutul Rolf așteptă câteva secunde, apoi, cerând din ochi și primind tot pe mutește o indicație de la boss-ul acțiunii, își asumă operațiunea. Frank se strâmbă și își lăsă, mai jos de genunchi, chiloții. Ai lui, bleu, semielastici, fuseseră cumpărați la Allison, Dombert & Sons și valorau 24 dolari și 99 cenți. Cei ai domnului gol de alături, albi, cu suspensor încorporat, costaseră de opt ori mai mult și lăsau să se vadă eticheta fină, din mătase cu litere aurii, de la Prince's. Indiferent la asemenea detalii nesemnificative, doctorul Klavek se preocupă, cu aceeași rigoare profesională, de compararea sistematică a celor două bărbății. Apoi, fără o secundă irosită, trase concluzia:

— Sub raport anatomic, O.K. Să sperăm că fiziologia corespunde anatomicului... puteți să vă acoperiți... în sensul că nici doamna Sandra Rowena n-o să aibă nimic de obiectat.

— Poate, cine știe, chiar dimpotrivă, rânji Lon. Noi încă nu ți-am arătat destul de deslușit, Frankie, că misiunea ta o să aibă și aspecte, cum să le zic io? delicioase.

Frank reacționa surprinzător pentru un nud bărbătesc aflat între trei colegi îmbrăcați din cap până-n picioare. Nu erau chiar colegi, deși toți vâsleau în aceeași barcă. Singurul la care ar fi putut, eventual, să se rățoiască el, viitoarea dublură a unei personalități, era taciturnul Rolf. Dar Rolf nu-l șicanase cu nici un cuvânt. Liubomir Klavek, cel ce-i retușase fața lui Frank, era un artist în chirurgie estetică, dar un tehnician, totuși, nici mai mult nici mai puțin decât un tehnician. Iar de Lon, indiferent că zicea ori nu o porcărie, indiferent că rânjea sau nu aprobator la porcăriile altcuiva, el, Frank, nu avea cum să se plângă. Poate avea cui, într-o ultimă instanță, dar nu era cazul. NU TOCMAI ACUM, asta o știa. Dar totul are limite; iar posibilitatea ca Abigail să audă ceva despre aspectele alea „delicioase” depășea limita.

Își înghiți saliva și își dresă glasul, dar puținele cuvinte pe care le rosti sunară tot răgușit și mai puțin ferm decât ar fi dorit. Din prudență se adresă tuturor (minus Singleton):

— Totul până la un punct, domnilor. Înțelegeți-mă. Sper că n-o s-o ținem în trivialități d’astea și când Abigail va fi de față. Vă rog insistent.

Paranteza se închise aici. Doctorul își reluă verificările de traseu. Abdomen. Scrie, Rolf: retuș la cicatricea inciziei de apendicoctomie; o micșorăm cu aproape 2 cm. Torace, umeri, subsuori (tot o ușoară decolorare a părului axilar), brațe... palme... degete.

— Vreau verigheta domnului Singleton.

Tăcut și eficient, Rolf luă verigheta de pe inelarul ei și o oferi chirurgului.

— Mie?! Dă-i-o lui Frank. Doctorul așteptă cu răbdare efectuarea probei. Ușor lărguță? Mda. Eu modific degete, la nevoie; inele – niciodată. E treaba voastră.

— Sigur, Klavek, admise Lon. Mergi mai departe. Pot să se îmbrace? Klavek încuviință, oricum ajunsese la cap; o mică pauză, cât să-și tragă cei doi hainele pe ei era binevenită. Frank întinse mâna către grămada hainelor lui. Pe neașteptate, prezența lui Rolf se manifestă sonor.

— Lasă-le pe alea, Frank. Ești Singleton, de-acum... Ia-ți hainele.

Și întinse arătătorul către grămada cealaltă, nu fără a-l consulta pe șef:

— Nu-i bine așa, don Alonzo? Adaptarea...

Alonzo Mascella, căruia i se mai zicea în câteva feluri, dar mai ales Lon⁸, râse încântat. Era o zi strașnică, subordonații gândeau ager, marea lovitură mergea la sigur.

— Echiparea, domnilor, zise el, cu satisfacția încă lățită pe obraz. Observă că, pe când Frank se îmbrăca rapid, substituitul rămânea inert; se decise să-l atenționeze blând, ceea ce la Alonzo Mascella implica un efort considerabil:

— Aici nimeni n-o s-o facă pe valetul dumitale. Dacă te-am dezbrăcat, era interesul nostru. Restul... Te informez: peste 10 minute va coborî o femeie tânără și, zic io, frumușică. Dacă ai de gând să te găsească în halul ăsta, n-ai decât. Poate te ia model la Belle-Arte.

---

⁸ *Diminutiv pentru Alonzo.*

Replica, gâlgăită în răs la final, avu efect. Tresărind, Singleton se strecură cum putu în veșmintele străine.

— Bun. Ei, și-acum, capul.

Lupa își urmă migălos traseul, de astă dată purtată de-a lungul și de-a latul feței celui sechestrat. Singleton văzu și el, din cealaltă parte a instrumentului optic, retina medicului, mărită monstruos. Furia înăbușită îi amplifică, în auz, replicile acestui Aesculap vândut diavolului. Cu câtă încântare se autofelicita pentru cusăturile pielii întinse ici, relaxate colo! Ce grotesc era mulțumindu-i lui Rolf pentru calitatea celor 87 de instantanee color, procesate blow-up și prezente ca martori la fasonările lui Frankie, succesive! Ce jalnică era satisfacția dată de simetria implantării la cele două podoabe capilare, cu ce exultare de Figaro cădea în indicații prozaice: restul o să se aranjeze din foarfeci și din pieptene, Frank, și ai să-ți faci cărare pe stânga, uite, la 3 cm de mediana țestei!

Dar Singleton hăpăi ca un câine exasperat când se pomeni cu degetele chirurgului că-i umblă pe buze și încearcă, fără cea mai sumară pregătire, să-i deschidă gura. Appp! Klavek se sperie atât de cumplit de această mușcătură în gol, încât scăpă lanterna ținută în cealaltă mână. Se uită încruntat la prețioasele-i degete și întrebă, pe Mascella sau pe Rolf :

— Ce-i cu individul, e turbat? Rolf informă sec:

— Și Norris, și Dewitt mi-au spus că, în faza critică de azi dimineață, a fost rezonabil.

Spontan, tatăl lui Teddy, fiul lui Archie, șeful de promoție de la Pennsylvania University of Philadelphia, vecinul cumsecade etc, etc, se trezi rânjind. Mârâia agresiv și-și dezvelea dentiția până la refuz. Turbat: excelentă definiție.

Dar trebuia să nu-l cunoști pe Liubomir Klavek ca să crezi că se va opri. Apropie ușor lupa și-și continuă inventarul.

— Ce-i cu premolarul ăsta ciobit, Rolf? Pe fișa stoma procurată de tine, ruptura nu apărea! Privește acum...

Din cazanul sub presiune care devenise Singleton, replica lui, a doua de când intrase în cubul-carceră, țâșni ca un scuipat.

— Da! Între timp mi-am spart dintele. Și mi-am permis să nu vi-l raportez, javrelor!

O tăcere, dar scurtă. Fluturarea din încheietura labeli lui Lon semnifica: nu-l luați în seamă, dați-i înainte, lucrați!

— Mă tem că mâine dimineață o să-ți programez o ședință nasoală, Frankie. Dar îți promit anestezie. Hai, nu fă mutra asta! Scaunul cabinetului dentar nu-i chiar scaunul electric. Și la urma urmelor, dacă Parisul merita o liturghie, atunci și ONU o fi meritând o ciupitură de dinte. Nu zic bine, don Alonzo?

Mascella răspunse că n-a prins chestia cu popii din Paris, însă, încolo, doctorul a vorbit foarte bine, scopul scuză mijloacele. După care se interesă dacă n-a sosit timpul să fie chemată Gail.

— Nu, mai e ceva. Important, chiar esențial. Pentru că se vede, don Alonzo. Ca să zic așa, sare-n ochi.

Din valiza diplomat, cehul extrase o geantă mai mică. Era o trusă prelungă; în interiorul ei, marcând distanțe egale, pe catifea neagră, ca niște pastile colorate dintr-o cutie de acuarele, se odihnea un set de iriși. Așezați în perechi. Toți – cu nuanțe de albastru. Un albastru clasificat cromatic, numerotat, de o varietate în gradație cum numai Atotputernicul, în zorii celei de a șasea zi a Sfintei creații, să mai fi avut la îndemână.

Alegerea celor două lentile de contact îi solicită lui Klavek o cheltuială de energie mai mare decât toate fazele precedente. Dar, după ce hotărî, după ce-l instrui temeinic

pe Frank, după ce ajută Natura să accepte o modificare de proiect cu 39 de ani întârziere, maleficul doctor se trase doi pași înapoi, își împinse „pacientul” cu un pas înainte și primi, cu falsă modestie, aplauzele unui public compus din trei mafioți.

Singleton lăsă pleoapele să-i cadă, grele ca niște obloane, dar era prea târziu. Raptul fusese comis.

Mulțumit peste așteptări, boss-ul scundac scoase la iveală un walkie-talkie ale cărui proporții, de-a dreptul gingașe în palma cât o lopată, îi inspiră nu știu ce impuls, de care se miră singur.

— M-am răzgândit. Tu, Frank, ai s-o chemi pe Gail. Nu eu sunt eroul zilei. Tu ești.

Trei minute mai târziu, Abigail Throwstone, căreia singura rudă în viață, un unchi, îi zicea Gail sau Gayle, stătea cu buzele întredeschise în fața a doi bărbați, originalul lângă duplicat, și repeta – pentru a câta oară? – un cuvânt: Extra-or-di-nar!

Era o femeie tânără, dacă nu cumva tipul de frumusețe fragilă îi mai ascundea niște ani trăiți. Trebuia să petreci în preajma ei multă vreme ca să descifrezi ceva din farmecul pasional și dezarmat totodată; dar nici atunci nu puteai fi sigur că nu te înșeli. Oricum, fericit să vadă cum surpriza conturează magnific gura aceea iubită, fremătătoare, Frank decise să pună punctul pe i.

— Sărută-mă, Gail! Sărută-mă acum, înainte ca pletele mele samsonice să cadă sub foarfecele tale. După aceea, zău că m-aș teme să nu mă confunzi.

Erau mai puțin cu unul în temnița lui Singleton. Pe scara ca de bibliotecă venise ea, Abigail, în schimb plecase chirurgul și, după el, urcase și Rolf. Retras într-un colț, Alonzo Mascella supraveghea nemișcarea prizonierului, deși era puțin probabil ca prostrația acestuia să se convertească

în criză de nervi. Totuși, o unealtă bine ascuțită se pregătea să intre în acțiune.

Tunsul, act care desăvârși asemănarea urmărită cu atâta metodă, dură patruzeci de minute. Nu-l întârzia neîndemânarea frizeriței, ci sentimentul ei de copil chemat la o stranie joacă; țac-țac-țac, cântau foarfecele, și femeia avea tendința să ignore prezența intrușilor la această poveste intimă. Insolitul situației îi stârnea invenția ludică. Își făcea de lucru pe lângă tâmpla lui Frank, zăbovea la potrivirea unei șuvițe laterale și găsea prilejul să strecoare o șoaptă fierbinte la urechea apucată delicat de lob. „Dar când o să facem dragoste, să știi, Frankie, o să-ți vreau tot ochii tăi negri. Pe ei o să-i vreau. Deși îți vin și ăștia...”

Când Abigail strânse șervetul cu șuvițele retezate, singurul beneficiar al meșteșugului ei artistic căută, dintr-o pornire de rutină, o oglindă; dar își luă seama și se propti, sfidător, în fața omului cu care făcuse schimb de haine și nu numai.

— Ei, domnule Singleton! Uite-te la mine, te rog. Ce șanse îmi dai la alegerile de peste 11 zile?

Singleton nu se grăbi să dea un răspuns. Era convins că, în acea clipă, singurul răspuns demn ar fi fost moartea. Dar oricum știa precis că amabilele gazde i-o vor oferi curând. Rolul lui se terminase, nu?

— Hello, sosit Koki Mitsuyama, se auzi, sus, un glas cântat, șovăind caraghios între gros și subțire. Adus cheile. Treabă gata.

Prin pătratul chepengului se iși japonezul din autotrenul-garaj. O mână gâlbuie clincheti, voios, o legătură de chei și apoi o azvârli în laba enormă a lui don Alonzo. Cu o oarecare solemnitate, Alonzo îi înmână cheile lui Frank. Acesta le săltă în palmă.

— Le cunoști? Din clipa asta, comenzile Lincoln-ului dumitale, Singleton, răspund la amprenta mea biologică. A nimănui altcuiva. Bye, bye. La nevoie... sper să mai colaborăm.

Quentin Dexter privi grupul care se înșiruia pe scări și izbuti să articuleze:

— Exclus. De la mine nu veți mai scoate nimic.

Forța primară denumită Alonzo Mascella se opri pe cea mai de sus treaptă și rânji, înveselită de-a binelea:

— Nu zău?!

5

Cu mâna pe clanța ușii care da către camera favorită a lui Gustave K. Throwstone, partenerul, colegul și, mă rog, egalul său de aproape 30 de ani, Lon simțea un nod în gâtleej și un fel de cârcel școlăresc de care încerca din răspuțeri să scape, înjurându-se printre dinți. Nu se putea tolera într-o poziție vădit subalternă. Cu siguranță că nici Gus, un tip de mare inteligență, autocontrol plus atâtea alte calități, nu și-ar fi lăsat cel mai apropiat colaborator în situația unui elev dârdâind în fața cancelariei. Numai că datele problemei erau clare: cu 48 de ore înaintea întrevederii ce sta să înceapă, Gus îi administrase un frecuș rece lui Lon. Avusese oarecare dreptate să se supere, și nimic nu garanta acum, când Lon venea să-i spună cum decurg lucrurile în continuare, că n-o să se supere iar.

Șovăiala nu dură mai mult de cinci sau șase secunde. Don Alonzo strânse bine fălcile, deschise ușa și o închise în urma lui.

— Ia-ți singur ce-ți trebuie, Lon, și fă-te comod.

Invitația fusese adresată fără ca ocupantul livingului să-și deturneze atenția la cele două îndeletniciri ale clipei. Mângâia pe sub gușă un uriaș motan de Angora și urmărea atent, pe America Broad Casting, enunțurile finale dintr-un buletin de știri. Alonzo Mascella se duse către barul etalat pe un gheridon încăpător, își alese băuturile, le doză după rețeta sa de băutor ostil sofisticărilor experimentale, înălță nivelul combinației cu două cuburi de gheață și își cufundă trupul îndesat într-un admirabil fotoliu de piele, culoarea vișinei putrede. Era mulțumit că tensiunea de alaltăieri părea uitată.

— „... iar majoritatea analiștilor, rostea crainicul, continuă să dea drept sigură victoria lui Quentin Dexter Singleton, favoritul cursei. Ei sunt însă unanimi în a aprecia drept o șansă nesperată faptul că, în acest moment de predare a ștafetei la nivelul Secretariatului General al Națiunilor Unite, organizația nu se confruntă cu nici o criză acută. Cercurile politice avertizează totuși că orice dereglare a calendarului ar reprezenta riscuri. Trecem la alt subiect. Întâlnirea de la Paris a...”

Gus tăie sonorul și comută imaginea pe dispecerul video. Grație acestuia, impunătorul ecran se împărțea în 48 de ecrane mititele pe care rulau tot atâtea programe. Se perindau alert și fără spectator; nici motanul de Angora nu părea interesat de ceea ce se petrecea pe Terra. Pe el îl supăra încetarea mângâierilor.

— Ei bine, Lon? Ascult.

Don Alonzo puse paharul pe măsută.

— Nicio schimbare, îmi pare rău. Deși, punct cu punct, tot ce ai cerut s-a operat. Singleton are apă, așternut, pijama, periută și pastă de dinți; aerul condiționat funcționează; în plus poate mânca pe săturate, dacă vrea.

Gus întrebă neutru:

— Și nu vrea?

Celălalt își îngustă ochii mici. Îi păru rău că nu apucase să-și bea cocktail-ul, i-ar fi prins bine. Sau poate nu; acum se cerea multă socotință la fiecare cuvânt.

— Uite ce e, Gus, hai să n-o luăm de la capăt. Alaltăieri mi-ai reproșat, al dracului de tare, tratamentul omului nostru și ți-am dat dreptate. Mi-am zis și eu c-am fost, poate, prea dur, și d'aia Singleton, 12 ore în șir, face pe mutul. Bun, dar de 36 de ore se aplică soluția ta. Rezultatul e același. Ce să mai cred? Meritam eu săpuneala de alaltăieri? Tu hotărăști, Gus, dar ascultă la mine, că-s om bătrân: până nu ne va ști de frică, n-o scoatem la capăt cu unul ca el...

— Bine, și ce propui?

Era o întrebare rostită trăgănat, ca și cum n-avea alt rost decât să declanșeze rețetarul previzibil al unui fost măcelar hârșit, ameliorat, e drept, printr-un îndelungat și riguros proces de supraveghere, însă modificat structural, niciodată. Țsta era Mascella: incapabil să-și iasă din vechea piele sau să observe că i se solicită un expozeu numai pentru ca Gus să aibă răgazul unei meditații. Privit pe sub gene, încălzit printr-o altă consistentă dușcă de alcool, bucuros că egalitatea relației s-a restabilit, iată că se sfătuiesc amândoi, ca-n atâtea alte rânduri... Lon își expunea metodele, înghițea salivă, își încadra partenerul într-o privire complice și își mișca neconținut fălcile pătrate, vorbind. Celălalt clipea din când în când, a falsă aprobare, sau își trecea lent palma peste inelele părului cărunț, fost arămiu, sau își strângea mai tare buzele subțiri, în desenul cărora i se concentra tot cifrul personalității. În ultimă instanță, era partea cea mai vulnerabilă a fizionomiei, dacă interlocutor i-ar fi fost un ins la fel de rafinat ca el însuși, nu o brută reciclată ca Lon.

De ce nu întrerupea, totuși, perorația absurdă, care făcea elogiul torturii?

Mai întâi pentru că îi limpezea, prin contrast, propriile decizii, deocamdată parțiale. Gus știa bine ce nu trebuie să i se impună lui Singleton, de teama unei reacții contraproductive. Un om chinuit poate inventa orice, doar ca să fie lăsat în pace un ceas, un minut, cinci secunde. Dacă este deștept, poate trimite și un mesaj fals, pe urmele căruia torționarii riscă a se confrunta cu consecințe catastrofale. Tactica bucățelei de zahăr, superioritatea ei asupra tacticii biciului erau, pentru Creier (singura poreclă pe care Gus se prefăcea că o ignoră), mai presus de orice îndoială. Necazul era că nu avea răspuns la o întrebare simplă: în cubul de oțel inox din subsolul secret al bibliotecii fundației Charity, cine sau ce putea fi socotit o bucățică de zahăr pentru omul închis acolo?

—... iar, la mare nevoie, dacă o ține cu nu și nu, îi răpim copilul, încheie Alonzo.

Gus culese o scamă imaginară de pe reverul sacoului elegant. Întotdeauna se îmbrăca cu gust, singurătatea nu-i reducea exigențele, anii primei tinereți lăsaseră o marcă foarte durabilă în întreaga lui ținută.

— Spui o prostie, Lon, iartă-mă.

— De ce? Ted, băiețușul, îi e mai scump decât lumina ochilor. Ce e prostesc în acest plan de rezervă?

— Faptul că nu ne-ar aduce nici un folos. Dimpotrivă. Dispare puștiul, F.B.I.-ul pune imediat reflectoarele asupra casei Singleton. De asta avem noi nevoie, sau de normalitate, de liniște? Doar nu putem înlocui și copilul!

— Mda, admise adeptul metodelor forte, și, ca să-și atenueze pierderea rundei, dădu pe gât tot conținutul paharului.

Tăcerea era acum de ambele părți, dar parcă mai grea în terenul lui Gus. Pe el nu-l ajuta niciodată lunecarea vreunei licori. Faptul că motanul cu ochi fascinanți nu dobândi nici un gest de răspuns la fofilările lui caline se explica prin concentrarea stăpânului pe analize reci, într-o situație de minicriză. Lon se hotărî să aștepte cu răbdare. O experiență îndelungată, ulterioară zilei de 2 noiembrie 1971, îl învățase că soluția urma să vină; că ea, soluția, avea să poarte sigiliul celui alt și că avea să fie, ca de obicei, mulțumitoare pentru ambele părți. Căci, deși tandemul celor doi bărbați părea bizară, chiar grotescă asociere dintre două roți cu diametre diferite, ansamblul vehiculului funcționa impecabil. În 29 de ani, nici o deraiere nu contrazisese vreodată această inginerească performanță.

Motanul de Angora, nu oamenii, înregistrează primul ușoara ciocănitură în ușa de nuc, cu prag superior semicircular. Animalul se foi, bucuros, deslușind pe nevăzute identitatea persoanei ce sosea pe altă intrare decât venise Mascella. Abigail Throwstone intră în living-ul unchiului. Nu se aștepta, probabil, să-l găsească acolo și pe asociat, și poate de aceea familiaritatea cu care se mișca de obicei pe aici, în preajma celui ce-o crescuse și se îngrijise de educația ei, se estompă. Nu-i plăcea don Alonzo. În orice caz, el ar fi fost ultimul căruia să-i împărtășească intimitățile; or, în seara aceea, ținuse să șoptească la urechea unchiului ceva despre ea și Frankie. Păru gata să bată în retragere, murmurând o scuză; în fond, până la ea acasă n-avea de parcurs decât câteva sălițe de acces; cele două locuințe erau vile simetrice și lipite spate la spate, ca faimoasele gemene din Siam.

— Unde vrei să pleci, Gail? Curaj, fetițo, hai, vino mai aproape. Chiar eram curios să știu când îți vei găsi puțin timp și pentru mine.

— Nu fi rău. Las'că n-ai fost niciodată răutăcios cu mine. Dar azi, chiar dacă ai încerca, azi sunt foarte... așa... (aici nepoata rosti prea încet un cuvânt, ori îl sări pur și simplu)...și nimic nu mă poate atinge.

Buzele unchiului se unduiră într-un surâs fin. Era acolo înțelegere dar și condescendență, era simpatia în care se pierdea, topindu-se, o fărâmă de melancolie.

— Spune-mi, Gail, numai azi ești tu foarte... (și imită perfect mica ei sincopă) sau în toată această vacanță lângă Frank?

Tânăra femeie se îmbujoră puțin, mai curând din pricina prezenței bătrânului cu fălci late și mâini grosolane, decât ca efect al tachinării lui Gus.

— Îți mulțumesc pentru vacanță, cum îi spui. Dar știu că, de n-ar fi fost obligatoriu pentru Frankie să nu circule până la alegeri, nu mi-l încredințai. Nu-i nimic, e bine și așa...

— Mai bine decât atât nu se poate, nu? interveni Lon, ca să zică și el ceva, deși era încredințat că una și aceeași ironie se iartă unchiului dar i se impută lui, ca străin de familie.

— Ba s-ar putea și mai bine, spuse Gail fără se se adreseze cuiva anume. Numai că Frankie, încă de când a intrat în hainele celuiilalt, a început să se izbească de toate fleacurile. Se frământă rău...

Atât Creierul cât și cel mai fidel dintre partenerii lui devină extrem de atenți.

— Fleacuri? Ce fel de fleacuri? Ce-l frământă?

Din tonul lor, Abigail intui că n-o vor slăbi din întrebări. Mai mult, dacă explicațiile ei vor fi socotite nesatisfăcătoare, Frankie însuși va fi chemat să clarifice unde și cum îl sâcăie sâmburele acela nebulos; iar ea va pierde o seară minunată, din puținele rămase.

— Să vă spun. Întâi, faxurile.

— Cum, sări Lon, nu s-au trimis?

— S-au trimis, ce vorbă-i asta, cum ar fi uitat Frankie o asemenea treabă? Ceva îl roade, totuși. Faxul la comisia aceea din care face parte Singleton...

— Demografie și Calitatea Vieții, articulă bătrânul, cu o intonație care ar fi fost batjocoritoare dacă alarma n-o covârșea. Ei, ce?

— Frankie zice că esența comunicării era fără cusur. Nimeni nu poate obiecta unui om care, în loc să se lase vânat de haita ziariștilor, se ascunde pe undeva, la o stațiune din Florida, și stă liniștit la soare.

— Știi, Gus, intercală Lon, asta a fost ideea lui Klavek. Flăcăul nostru e puțin mai oacheș decât frate-său vitreg. Trebuia ca pigmentarea să pară normală.

— Știu, tăie Creierul. Las-o pe Gail să vorbească.

— Problema e că oamenii din comisia aia îl cunosc pe Singleton de ani întregi. Frankie se întreabă dacă... înțelegeți... au fost bine alese cuvintele.

— Am citit textul, spuse Throwstone. Era O.K. Din toate punctele de vedere. Altceva?

Se liniștise într-o bună măsură. Cât de îndrăgostită trebuie să fie fata, se gândi el, dacă preia ca o frunză clătinată adierea grijilor masculului.

— Altceva, repetă obedient și Gail. Eu una am avut același punct de vedere în legătură cu faxurile. Și parcă l-am liniștit. A trimis alt fax unei doamne, Elisabeth Knight, îngerul păzitor al Secretarului general, să n-aibă griji, să nu-i piseze familia, să nu-l caute, că vine singur, la momentul potrivit. A mers și asta, cred.

Oftă.

— Punctul vulnerabil e în altă parte. Nu reușesc să-i scot din cap povestea telefonului dat acasă. Când a vorbit cu familia. În prima seară.

Gus se uită întrebător la Lon, iar acesta îi susține privirea, enervat. Nu știa nimic. Să sperăm că anii de pregătire a acestui Frank „Love” Deserver, fost Franco „Amore” Benemerenza, sau Vetturino, cum mă-sa îl mai chema ca macaronar bastard, n-au fost timp irosit pe un papă-lapte!

— A ieșit Frank din ce-am stabilit?

— A, nu, în nici un chip!

— Și-atunci? Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic...

— Și-atunci? Ce l-a speriat pe Frank al tău?

— Copilul.

Copilul? Era ultimul element la care s-ar fi așteptat cei doi. Fata încercă o explicație.

— Băiatul a luat receptorul, ținea cu orice preț să schimbe o vorbă cu taică-său, se auzea cum se roagă să nu se termine convorbirea fără el. Nu pot să mă las dus la culcare, tati, fără... știi tu ce.

— Și? se încruntă Gus. Don Alonzo aștepta și el, cu fălcile descleștate de surpriză.

— Și puștiul a zis ceva. Frank n-a înțeles.

— N-a auzit? întrebă Alonzo.

— Ba da. A auzit, dar n-a înțeles. O chestie, o prostioară de țânc... Se pare că Ted are vreo 7 ani.

— Are 8 ani și o lună. E născut la 14 august. Știm ora, știm maternitatea, știm și când i-a căzut ultimul dinte de lapte. Dar nu știm ce joc are el cu taică-său. Te-ai prins, Gail? Frank nu se îngrijorează chiar de pomană... Aș vrea să

vorbesc cu el. Du-te și... Ba nu, e mai bine să nu-l enervăm inutil. Mai rămâi tu puțin. Vrei un deget de brandy?

Gail acceptă și gazda se ridică pentru a-și servi nepoata cu un mic ceremonial constând din alegerea unui pahar de cristal și atenta turnare a băuturii în lumina veiozei, ceea ce conferi lichidului o nuanță ciudată, misterioasă. Așa erau tandrețile lui Gus: rare, stăpânite, unidirecționate. Lon tăcea ostil, cu ochii la imaginile pestrițe de pe ecranul televizorului, dar fără să le vadă. Aștepta soluția unei probleme serioase. Dacă metodele propuse de el fuseseră „prostii”, le aștepta pe cele inteligente. Unde-s alea?

Deocamdată, Throwstone călca, ciudat de lent, pe imensul covor din living, de parcă fiecare pas ar fi fost expresia cinetică a unei scuze afectuoase adresată ȧesătorilor persani ce migăliseră, poate cu preȧul vederii lor, armoniile de un rafinament fără egal. Silueta lui, înaltă și dreaptă, se deplasa printre statuete stranii, exemplare de artă neagră, de artă extrem orientală, de artă a eschimoșilor trăitori dincolo de cercul polar; și buna vecinătate dintre valori atât de diverse definea, implicit, orizontul lăuntric al posesorului. Lumea era aici, în vila Throwstone, iar dacă reprezentanȧii ei oficiali ignorau încă acest adevăr, cu atât mai rău pentru dânsii.

— Frankie nu se îngrijorează de pomană, repet. Nu este simplu să intri, de la un moment dat, în pielea altuia. Îȧi poți lua mii de precauȧii – noi, „construindu-l” pe Frank Deserver ca substitut al lui Quentin Dexter Singleton, ni le-am luat cu prisosinȧă –, și totuși să rămâi vulnerabil la jocurile hazardului. Nu știi de după care colȧ, din ce răscruce, se ivește un om care îȧi trânteste o întrebare încuietoare. N-ai cum să ghicești toată încrengătura de relaȧii, sociale sau private, anterioare sechestrării. Ca să te descurci, există o singură cale: depozitul original să ȧi se deschidă. Singleton

trebuie să vorbească. Atunci, și doar atunci, Singleton bis poate opera în liniște. Chiar dacă, în situații imprevizibile, solicită o mică amânare, face o fentă, recurge la un artificiu temporizant. Imediat, noi vom fi în măsură să-i dăm cheia problemei. Direct de la sursă! În fond, de aceea l-am și păstrat pe domnul QDS, nu-i așa, Lon? Ca să deținem sursa informațiilor.

Viața lui e polița noastră de asigurare împotriva accidentelor riscate de Frank.

Lon se ridică, furios.

— Da, numai că sursa tace mâlc! Polița aia de asigurare e în stare să se autodistrugă! La furie, Singleton-ul original nu ezită să muște! Apropo, știi că puțin a lipsit să-și înfigă colții în mâna doctorului Klavek?

Gus se opri, deranjat; în schimb Gayle, chicoti încetișor.

— Asta, cine știe, s-ar mai putea aranja. Mie, domnul cu pricina nu mi-a produs nici o spaimă. Și se pare că nici eu n-am fost o primejdie în ochii lui. Când l-am tuns pe Frankie, trebuia să obțin exact modelul de frizură al domnului ăluia, cel ce habar n-are că s-a întâlnit cu un frățior vitreg, născut tocmai în Europa... Ei bine, i-am sucit și răsucit ușor capul cu vârful degetelor, ca într-un adevărat salon de frizerie. Ce să vezi? Nu numai că nu și-a înțepenit gâtul, dar a cooperat. Mai sus, mai la dreapta, capul mai în bărbie. De bunăvoie. Ne-am înțeles de minune.

Unchiul fetei se lăsă în fotoliu și buzele lui striviră un surâs trist. Niciodată, începând cu ziua de 2 noiembrie 1971, de neuitat, nu se gândise că fiica unuia dintre frații săi va ajunge să-l ajute în... afaceri. Ținuse mereu s-o știe undeva departe, respirând un aer pur. Totuși, nu era el omul să dea cu piciorul unei oportunități. Viața îl învățase că trebuie să fim respectuoși cu șansa.

— Precum spuneam, Lon, în cazul Singleton important nu e să-i descleștăm noi fălcile, ci să-l determinăm pe dânsul să le deschidă. De ce ar face-o? Ce îi oferim noi în schimb? Promisiunea supraviețuirii? Tipul e prea subtil ca să se îmbete cu apă chioară. Totuși...

De pe un perete, o mască nigeriană fixa privirea lui Gus. Ochilor cenușii le răspundeau cu stranie elocință găurile tăiate în fața cu trăsături negroide. Gus reluă, parcă întărit în concluzia tatonărilor lui.

— Omul e o ființă socială, Lon. Chiar pe traseul unui capăt de viață, vrea să trăiască lângă, prin, împreună cu alt om. Și să-i vorbească.

Se întoarse spre fata fratelui său mort, Ken, și îi admiră profilul, linia gâtului, părul sărmos de culoarea aramei. Șovăi o lungă clipă, înainte de a se hotărî să întrebe:

— Gail, vrei să încerci tu? Dacă îl iubești îndeajuns pe Frank încât să te implici, l-ai putea feri de anumite situații dificile. Înțelegi?

— Înțeleg, unchiule. Și vreau! Cu condiția să-mi dai... dacă se știe că mi-ai dat mână liberă.

Don Alonzo înghiți repede ultima porție din cocktail-ul său. Formularea asta impersonală, „dacă se știe” pe el îl avea în vedere. Ar fi trebuit să pună lucrurile la punct, simțea reale primejdii și era tentat să latre violent în direcția lor. Dar era cu neputință s-o bruscheze pe nepoata lui Gus. Așa ceva era imposibil. Tăcu și lăsă lucrurile în voia lor. Își luă scurt rămas bun și plecă.

Puțin după aceea, Abigail se duse și ea acasă.

Rămas singur, Gus nu-și putu reprimă obiceiul de a schița, mental, bilanțul zilei. Așadar... Gail implicată operațional! Cine-ar fi crezut?! O fi bine? E riscant? Ca să nu-și mai chinuie mintea, la această oră târzie, cu infinitele

ipoteze-răspuns, singuraticul domn își îndreptă privirile spre ecranul ce domina peretele din dreapta fotoliului. Impunătorul dreptunghi de sticlă, în perimetrul căruia se înghesuiau 48 de chenare mărunțele, îi sugera o galaxie cu stele pulsând multicolor, aleatoriu. Într-un colț, moment de frenezie la bursa din Tokio; alături, doi luptători tailandezi își cară necruțător, unul altuia, pumni și picioare; mai jos, populația înfometată a unei capitale est-europene cere violent, în stradă, dreptul la muncă. Din același mapamond abreviat și livrat la domiciliu, iată lansarea unei navete spațiale la Cape-Canaveral, o reglare de conturi mafioate în plin centrul Moscovei, pecetluirea oficială a fuziunii dintre doi coloși ai industriei automobilului în spațiul Schengen, o catastrofă feroviară în India, o paradă a modei la Paris, o lovitură de stat în Zair, o gală la Hollywood, o bătaie în Parlamentul italian, un nou atentat terorist la Belfast... Nu erau, desigur, acest living, acest multiecran și acest privitor nocturn niște unicate, într-o lume a audiovizualului; Gus o știa prea bine. Dar gândul că de aci, din această încăpere aveau să plece, foarte curând, toate deciziile importante către toate crâmpiele de realitate ce compun planeta, îl reconforta. O dezmierdare îl gratifică pe motan și, tresărind de încântare, felina începu să toarcă.

6

Altădată Abigail fugea de lumină, se cufunda cu îmbrățișarea lui Frankie într-o penumbră unde își putea savura voluptatea, lua noaptea complice la triumful simțurilor ei deșteptate. Acum însă lăsase toate veiozele aprinse. Goliciunea trupurilor nu-i mai zgândărea pudoarea, ținea la noutatea plăcerii de maximă intensitate, dorea să vadă și să fie văzută, fără interdicții, fără stânjeneală, fără

frică. Vor veni și astea, sau se vor întoarce. De săptămâna viitoare. Mai sărută-mă, Frankie. Amuțește-mă. Tu de ce nu încerci o dată și cu ochii deschiși? Uite, eu încerc. Nu mi-e la îndemână. Dar trebuie. Înnebunesc la gândul că, peste trei zile și patru nopți, o să plec de aici.

Mângâierile, dinspre Frank, erau egale. Poate prea egale ca firescul lor să stea deasupra oricărei suspiciuni. O pauză, o reticență, un suspin, o încremenire ar fi mai credibile decât funcționarea fără greș a tuturor mecanismelor alintării. E adevărat că grația lui Gayle înlesnea mult acest joc de-a patima. Și mai era, ca rezervă, o experiență erotică de mascul îndeajuns de solicitat, înainte de a fi ajuns la Gayle. Însă mai activă acum, precumpănitoare era, la el, teama. Teamă că un grăunte de nisip va gripa angrenajul, în aventura ce sta să înceapă în văzul întregii lumii, altera simțămintele lui Frank și îi standardiza reacțiile. Nu răspunse îndemnului femeii și nu deschise ochii.

— Ce-i cu tine, iubitele? Dacă sunt prea lacomă, spune-mi-o. Vrei să răsuflî puțin, accept... sacrificiul. Dar respectă-ți numele. Fii franc.

Bărbatul surâse jocului de cuvinte. Vru să sărute, recunoscător, umărul femeii, dar nimeri căușul fin dintre claviculă și omoplat.

La capitolul tandrețe, tânăra femeie nu-și îngăduia datorii neachitate imediat; și fu o atât de bună platnică încât, în sfertul de oră care urmă, Frank aproape că se înspăimântă, măsurând foamea ei viitoare. Într-adevăr, îl stârnea cu o frenezie debordantă. Senzualitatea acoperea parțial disperata amânare a frustrării. Căci pentru Abigail, Frankie era punct de echilibru, ancoră, zonă calmă și siguranță pentru viitor. Foarte probabil, încă de la începutul relației lor, ea supradimensionase înconștient aceste garanții de calm și stabilitate. Dar acum, când misiunea sau aventura

în care Frank era gata să intre avea să reducă dramatic alinarea iubirii carnale, când toate atențiile, cuvintele afectuoase, sărutările lui urmau să fie porționate de timp, cenzurate de griji și, vai, disputate de femei dinafară, Gayle simțea că se clatină, că o stare demult uitată, din prima copilărie, urcă amenințător în toate fibrele ei și că, dintr-o clipă într-alta, reîncepe deriva...

Erau, în sfârșit, atât de epuizați amândoi, încât, dincolo de reducerea luminii până la clipitul intermitent și multicolor al "ochilor magici" din combina muzicală, nu găsiră resurse nici cât să-și toarne pe gât o băutură.

Tot ea, Gayle, se smulse prima din toropeală. Își servi iubitul cu whisky, ei însăși oferindu-și un gin tonic. Apoi se duse la duș, unde zăbovi, ca să revină în dormitor, dar nu înainte de a fi trecut iar pe la dulapul frigorific. Purtând un platou cu gustări, brațul se înălță oblic din mâneca halatului de mătase.

— Eh, Frankie, ce greu o să-ți fie, bietul de tine...

O consistentă felie de șuncă plasă această compătimire în registrul domestic, tonifiant. Bărbatul trebuia fortificat; Frankie înghiți nu doar carnea, ci și nada.

— Exact, Gayle. Mă așteaptă un univers plin de capcane.

— Stai puțin, scumpule. Eu mă refeream la farmecele doamnei Singleton, nu chiar la tot universul. Înțeleg că va trebui să te achiți de îndatoririle conjugale. Greșesc? Hai, hai, nu înghiți cu noduri!

— Înghit normal, zise Frank. Tu știi foarte bine, doar s-a tot spus: fișa familiei indică absolut clar. Domnul și doamna Singleton au un mariaj strict de conveniență. Ce-ai zice să-mi dai și un sandwich cu icre?

Gayle onoră prompt comanda, pregătind și gustările imediat următoare, în timp ce încerca să-și păstreze surâsul.

— Din conveniențe strict respectate nu rezultă copii. Or, soții Singleton au un copil de opt ani.

— Și? Crezi că n-ar mai fi avut când să procreeze altul? Uite ce, fato, momentul e cam prost ales pentru o scenă de gelozie. Mai întâi, am o prea bună părere despre tine ca să te iau drept o...

— O clipă, Frankie. Vreau să-mi promiți că dacă vei fi, totuși, obligat de, hm, împrejurări, să te culci cu nevasta oficială, o să-mi spui.

— La ce ți-ar folosi?

— Nu știu. Promite-mi!

— Bine, ca să terminăm odată, promit. Dar îți reamintesc că voi sta, oră de oră, pe un teren minat. Nu mi-a fost ușor să parcurg, în ani de zile, traseul instruirii lui Quentin Singleton; să tocesc ceea ce el învăța de plăcere; să mă descurc de bine-de rău, pe domeniul unde el era maestru. Dar toate acele corvezi trecute îmi par floare la ureche, când le compar cu primejdiile care încep acum.

— O știu prea bine, Frankie.

— Nu știi. Ți se pare că știi. Nimeni n-are cum să știe, eu mai puțin decât toți. Voi trăi printre oameni – câți? imposibil de precizat – care au stabilit fel și fel de relații cu Singleton. S-au simpatizat? S-au antipatizat? Interlocutorul lui ține minte un detaliu de mult uitat de dânsul? De unde să știu eu cum a fost începutul relației, ca s-o pot continua? Cine îmi garantează că o promisiune, un aranjament, niște obligații speciale nu ajung la scadență? Ce să mai spun de nuanțe, de semitonuri, de zâmbete echivoce, de tăceri cu înțeles?! Dă-ți seama, Gayle: fiecare om intrat în biroul meu

va fi o capcană! Ca un orb, mai rău decât un orb, va trebui să bâjbâi, să ghicesc, să mă bizui pe intuiția mea, pe al șaselea simț, pe noroc, nici nu mai știu pe ce...

— Pe ajutorul meu, Frank.

El se ridică în capul oaselor, puse tava deoparte și se uită atent, cu reală și proaspătă surprindere, la femeia cu care făcuse dragoste pe săturate.

— Tu? Cum, Gayle? Eu o să fiu acolo, tu – aici...

Se temu că vorbele lui mirate o răniseră. O dezmierdă pe ceafă, ridicând desigur părului arămiu, își lipi obrazul de sânii fermi sub învelișul excitant al mătăsii, simți că îngrijorările i se retrag într-o ceață plăcută, aeriană; dorința renăște. Dar Abigail nu-l urmă de data aceasta. Întrebarea lui Frankie era prea importantă pentru ea. Avea și răspunsul. Nepoata unui tip de talia unchiului Gus nu se va coborî la zburdălniciile unei cățele în călduri, atunci când numai de luciditate, de inteligență aplicată, de avantajele obținute de ea poate depinde viața celui iubit.

— De unde sunt, am să te-ajut. Nu metaforic, nu în general. Cu informații utile. La obiect. Știi ce devin eu, iubitul? Un storcător de informații. Sună cam anapoda, nu? Dar, dacă așa îți sunt de folos, de ce nu storcător? Tot ce trebuie tu să cunoști ca să fii în siguranță, vei afla – de la fratele tău vitreg – prin mine.

Observă cum i se tulbură lui privirea, așa că se grăbi să adauge:

— De altfel, lucrul e hotărât. Unchiul și Lon mi-au dat mână liberă. Tot ce ai tu de făcut este să temporizezi răspunsul sau reacția. Ele trec prin Quentin Singleton, ajung la mine, iar tu închizi circuitul. Să fii liniștit.

Era o față insolită, energică și temerară, la care Frank se uită cu buimăcită plăcere. Era exact femeia de care simțea

că va avea nevoie. Îi veni s-o sărute fără impuls erotic, așa, camaradereste.

— Așa te vreau, Abigail! Ne așteaptă zile complicate. Înțesate de pericole, dar nu numai. Ne vom vedea mai rar. Poate că și comunicarea o să fie dificilă, uneori. Totul o să ne ceară extreme precauții. O să fiu nevoit să-mi număr minutele, să-mi număr pașii.

— Cum, adică n-o să te mai văd? căzu ea în recidiva unei replici de fetișcană înlăcrimată lângă trenul plin cu recruți.

— În clipa asta, nu pot să-ți spun nimic sigur. Afară de un singur lucru: mi s-a interzis să mă expun. Tot edificiul ar fi expus.

Luă paharul, sorbi puțin, apoi lipi de frunte partea aburită a sticlei, acolo unde gheața mai clincheti, ciocnind slab pereții.

— Poate mulți mă invidiază pentru rolul meu...

— Ai un rol superb, Frankie!

—... dar hai să ne gândim. Și Lon, și doctorul Klavek, și Rolf, și B.B. Charity, până și Norris sau Dewitt, în fine, toți câți au trudit până azi ca să mă instaleze acolo, în vârf, rămân pe pământ solid. Și li-e bine. Și habar n-au ce înseamnă să te pomenești așa, suspendat. În vid!

Abigail îndepărtă delicat paharul care, acoperind fruntea iubitului, i-o sluțea printr-o refracție deformantă.

— L-ai uitat pe unchiul Gus. Unde-l pui?

— Nicăieri. Unchiul tău e mai presus de orice calcule și clasamente. E pur și simplu CREIERUL. Fără el, ceilalți n-am fi. Dânsul ne-a gândit pe toți. Cât despre proiectul sau viziunea în care ne implică, zău, am motive să cred că ideea e genială.

Îl ascultă bucuroasă. Mândră. Își trecu încet degetele peste părul pe care foarfecile ei îl scurtaseră, iar soluțiile

chimice dozate de Klavek îl luminaseră cu o abia perceptibilă nuanță. Pleoapele iubitului primiră câte o atingere casta, pentru că sub ele scânteiau dureros frumoșii ochi negri, cei recent iritați de exercițiul aplicării lentilelor de contact, obligație incomodă a substituirii. Prelungi mângâierea pe sprâncene, pe pomeți, apoi o coborî în gropița din bărbie, detaliu la care, din fericire, nici o „corectură” nu fusese necesară; substituent și substituit, răpitor și răpit prezentau semnul clasic al energiei.

— Iartă-mă că te întreb. Mai ales că te întreb târziu și... tocmai acum, când... poate...

Încurajată de privirea lui, caldă de efluviile solidarizării din această ultimă oră, simți puterea să treacă de pragul stingherelii. Întrebarea, în sfârșit, porni:

— Te-a preocupat vreodată gândul că... omul acela, sechestrat acum, și care n-o să... n-are cum să mai iasă viu de acolo... ți-e frate? Frankie, aveți același tată.

Era ultimul lucru din lume la care bărbatul s-ar fi așteptat.

— Și ce-i cu asta? se răsti. Domnișoară Throwstone, fă-mi plăcerea și scutește-mă de burghie în cap.

Auzi colo, dacă m-a preocupat! Ce vrei să-ți spun? Las-o baltă!

Starea lui de bine se sfârșise brusc. Iubitul și partenerul se ridică, cu cearceaful strâns pe el, îndreptându— se cu pași mari către duș. Simțea nevoia să se spele. Cu furie.

Agentul Bernard Merwin, din Serviciul de statistică al FBI-ului petrecea ultima oră a programului zilei în fața

computerului superperformant X04Q. Nu-și acordase nici un răgaz de dimineață.

Urmărea concentrat coloanele de cifre și litere ce defilau pe ecranul monitorului. Era atât de incitantă ipoteza ce sta să țâșnească din datele cercetate, încât nimic nu l-ar fi smuls pe Bernie de pe scaunul cu șurub după ce restul colegilor vor fi plecat acasă. Nimic – în afara aniversării unui an de la căsătorie. Te-ai însurat, poartă-te ca un bărbat însurat! Măcar acest minim sacrificiu îl merita Hazel și relația lor.

În boxa— „birou” creat exclusiv din paravane, fără tavan și ușă proprie – își făcu apariția Wilbur Chester. Ca șef ierarhic, Chester avea dreptul să tulbure oricând momentele de inspirație ale statisticianului, dar ca ins ce-și cunoaște interesul, înțelesese de mult că nu e profitabil s-o facă; s-ar pierde idei excelente, numai bune de raportat mai sus, sub nume propriu.

— Cum stai cu sinteza datelor de pe piața drogului, Bernie? Ne-o cere Casa Albă. E gata mâine?

— E gata de ieri, mormăi agentul, scoțând din sertar raportul solicitat.

— Isteț, ca de obicei... Ai real talent să-ți creezi spații de lucru pentru tine însuși!... De ce nu lucrezi acasă?

— Două inexactități, șefu'. Prima: aici – și Bernie desemnă, cu un gest al mâinii, spațiul boxei – nu lucrez niciodată decât pentru instituție. A doua: lucrez și acasă – tot pentru FBI – dar cu o sculă primitivă. Un amărât de terminal din '89. Un hârb!

Cu raportul în mână, Chester încercă – fără succes – să-și regizeze o ieșire demnă și nu prea țeapănă, totuși. În fond, era convins de dreptatea agentului ca și Bernie însuși. Repetă O.K., făcu un gest vag și se pierdu în labirintul de boxe din hala imensă.

La terminarea programului, Bernard sună sediul ONU, cerând legătura cu Hazel Zimmermann; nu-și putu reprima gândul că Hazel Merwin ar corespunde mai exact stării de drept și de fapt.

— Eu sunt, scumpo. Vin să te iau. M-am gândit unde mergem, dar... e secret! Hazel râse încetișor.

— Vrei tu, neapărat? Am pregătit ceva acasă...

— Ba nu! Evenimentul merită un cadru festiv! Lasă-te în seama mea. Așteaptă-mă jos și roagă-te la Dumnezeuul traficului...

În lift, degetele lui Bernie pipăiră muchiile cutiuței din buzunar în care se odihnea inelul cu patru safire, darul lui aniversar. Urcat la volan, încercă să-și imagineze momentul înmânării cadoului. Lumânările vor pâlpâi pe masă, pietricelele prețioase vor multiplica tremurătorul miraj, sărutul lui Hazel va fi unic; toată seara trebuie să fie deosebită. Mai avea el niscai planuri, dar nu vroia să insiste asupra lor, să nu le zboare, cumva, farmecul spontaneității.

Hazel îl aștepta, cuminte, la intrarea personalului din clădirea cu care New-York City se confundă, de decenii, în simbolistica lumii. Îi deschise portiera, așteptă să vadă centura de siguranță petrecută în diagonală peste bust și o porni către Chinatown, intenționând să-și flămânzească puțin iubita pentru ca tot ce-i va oferi „Dragonul de aur” să-i pară de o savoare nemaipomenită.

Parcă mașina în preajma centrului de jocuri orientale, aproape și de restaurantul pe a cărui firmă balaurul scotea, la fiecare zece secunde, o trâmbă de flăcări pe nări. Jocurile orientale aparțineau unor proprietari neconvertiți la artificiiile electronice; ei răsplăteau îndemânarea, punând la bătaie statuete de ceramică fină, pe care le puteai câștiga dacă izbuteai să arunci o minge puțin mai mică decât cea de

tenis printre cuiele aliniat, inegal, în fața țintelor prefigurate prin cifre.

Bernie o invită pe Hazel către taraba aceea, cumpără dreptul de închiriere a 12 mingi și se înverșună să ochească în numărul 12. Premiul cel mare, cel mai bine păzit de barajul cuielor: un mandarin răcorit cu evantaiul de o slujnicuță. Scenă de gen, caolin pictat, nuanțe celeste, o splendoare.

Primele proiectile ricoșară jalnic. Bernard nu avea, de altfel, o părere prea bună despre propria-i îndemânare – ca agent federal specializat i se prețuia capul, nu mâna –, dar sperase ca, la prima aniversare a căsătoriei lui cu Hazel, să-i suradă șansa.

— Ah, îmi doresc tot atât de tare mandarinul ăsta gras, pentru tine, scumpo, cât tânjesc după un computer performant, în locul Gloabei!

Deși râse cu poftă, Hazel se îngrijoră văzându-l cum se montează, cum, de la minge la minge, enervarea și, în consecință, imprecizia cresc.

— Bernie, e doar o joacă, de ce te înfierbânți?

Chibiții nu întârziară să-și ofere sfaturile necerute. Și mai sâcâitor era că un alt cetățean, ținând un spațiu cu strungă mai largă, își primise trofeul – o vază în forma unei pagode cu trei acoperișuri. Bernie simțea că turbează. Îi mai rămăseseră două mingi. Luă una, se concentrează, aruncă. Rată din nou.

— Îmi permiteți să încerc eu pentru dumneavoastră...?

Cuplul Merwin – Zimmermann întoarse privirile. Propunerea, formulată cu un accent ciudat, venea din partea unui tânăr. Era simpatic, în țeale de duzină și avea aerul insului fără nici o treabă. Descurajatul Bernie își consultă, fără vorbe, jumătatea. Hazel zâmbi diplomatic.

— OK. Nereușita – a dumitale; victoria, dacă e să fie, – a soțului meu. Încercați!

Tânărul luă mingea și, fără a o cumpăni îndelung, cum de unsprezece ori se chinuise Bernie, o zvârli lejer, firesc, atât de necrispat, încât, fără armoniile orientale sunând cristalin la cifra 12, ochită, nimeni n-ar fi bănuat că proiectilul trecuse perfect prin pavăza de cuie. Mandarinul avea să-și schimbe proprietarul! Pe dată, un domn scund aduse multrâvnita statueta și o prezentă, cu o adâncă plecăciune, câștigătorului care, la rându-i, o pasă încântătoarei Hazel, spunând sec, de parcă ar fi citit o carte de vizită:

— Cu omagiile lui Mircea Răzvan Întorsureanu.

Om era Merwin, și omenesc era regretul că performanța nu-i aparține. Dar nici cinci la sută nu ocupa această mâhnire în starea lui de spirit. Privind-o pe Hazel cu statueta culcată pe brațe, recunoscător pentru expresia ei de copil zăpăcit de bucurie, îi venea să-l strângă la piept pe străin și să-l invite, cu ei, la masă. În orice altă zi a anului, ar fi lansat invitația; însă nu acum. Era ziua lui Hazel și-a lui Bernie. A lor și numai a lor.

Urechea exersată a funcționarei de la ONU localizase cu o bună aproximație, în perimetrul romanic, numele și idiomul îndemânaticului domn. Portughez? Spaniol? Italian? încercă pe rând, surâzătoare. Află că fusese pe-aproape, adică în Europa, doar că în altă margine a continentului; era un român.

Hazel, veghind integritatea porțelanului, își rugă soțul să-i scocească în poșetă, după o carte de vizită.

Citind dreptunghiul de carton și constatând că făcuse cunoștința unei funcționare din aparatul Națiunilor Unite, țintașul declară:

— Alaltăieri, mi-aș fi vândut sufletul diavolului pentru o relație în palatul unde aveam un interes personal... Dar

diavolul, scumpă doamnă, nu s-a arătat interesat de ofertă, iar portarul înfietat m-a ținut la ușă.

— Dacă acel interes personal există încă, eu vă aștept, răspunse Hazel. Ce îmi stă în puteri, se va face.

Mircea Răzvan strecură prețiosul cartonaș în cel mai de încredere buzunar. Le ură celor doi o seară excelentă și, luându-și rămas-bun, o porni agale. Avea încă timp până la întâlnirea cu Sid Shepherd, australianul, și se întreba dacă acest gigantic Babilon, New-York City, din care nu lipsește nimic, are specialități culinare precum vreo stranie ciorbiță de marsupiu sau niscaiva frigărui din carne de oposum. Fiindcă, de astădată, Intorsureanu n-avea cum să scape de invitația la masă a crescătorului de oi; și – ca să fie sincer – nici nu dorea.

„Dragonul de Aur” nu-și dezmințea faima. Bernie se uită în toate părțile și nu se împiedică de nimic criticabil. Fuseseră conduși către o masă retrasă, așa cum ceruse la rezervarea telefonică. Vișiniul și auriul, cele două culori filtrate savant prin burdufurile lampioanelor, ridicau localul de pe mizerabila noastră scoarță terestră, ducându-l până în miezul diafan al unui nor de basm. Cât despre grația fetelor ce serveau acolo, ele puteau mulțumi nu un biet agent FBI specializat în statistica delincvenței, ci chiar pe împărații ultimelor dinastii, dacă le-ar fi trecut prin cap s-o șteargă, pentru o seară, din Cetatea lor Interzisă. Bernie se felicita pentru alegere și comandă, înainte de toate, sake.

Dacă lumina ar fi fost albă, intensă, încântatul soț ar fi observat, poate, că Hazel pălise. Nu găsisese nici o cale persuasivă de a evita să fie condusă într-un restaurant chinezesc. Avea și soțul ei dreptul să construiască o seară festivă după gustul lui personal, nu? Cum să-i fi formulat refuzul? Și, în fond, de ce nu aici?

Răspunsul s-ar fi găsit în salonul unui alt restaurant chinezesc, semănând mult celui de aici, doar că situat dincolo de Pacific, la mama dracului, tocmai în Taipe. A-l rememora, presupunea o întoarcere în timp, cu cinci ani, lângă un alt bărbat. Or, Hazel nu voia și nu putea să absenteze de la cina aniversară cu Bernie. Nici măcar pentru cinci minute.

Clocniră primul păhărel de sake deasupra cutiuței deschise, conținând inelul ornat cu safire. Băură tăria paradisului asiatic și își simțiră sângele năvălind în obraji. Petrecerea în doi își deschidea larg porțile intens colorate.

... Trei ore mai târziu, un taxi îi lăasă în fața casei; Bernie nu se încumetase să-și conducă mașina. Era atât de bine dispus, încât trecuse și asupra șoferului o parte din generozitatea arătată la despărțirea de Dragon. Pe scări, scotocindu-se după chei, vru să afle dacă felul acela cu muguri de bambus primăvăratec n-ar merita locul suprem în top-ul serii, nu penultimul. Cu cinci secunde întârziere, Hazel răspunse afirmativ. Era de acord cu tot ce-l entuziasma, în seara aceea, pe Bernie al ei, numai că reacția venea cu o mică întârziere de câteva secunde.

Acasă, soțul puse la loc de cinste mandarinul cu slujnicuță, simbolul din caolin ars, șlefuit și pictat, al reușitei acestei seri memorabile. Apoi începu să se dezbrace alandala; papillon-ul din mătase gris-perle era încă la gât, mult după ce pantalonii și pantofii zăceau pe marginea fotoliului și, respectiv, sub fotoliu, căci stării de bine îi convine o mică, nevinovată debandadă.

— Ce mi-ai cere ca să-ți cedez dreptul de a face cafea? o întrebă el cu același susținut antren și cu aceeași neatenție la răspunsurile soției. Hazel era deja în bucătărie, de unde îl informă că pregătește cafeaua numai pentru Mr. Merwin; Mistress Merwin se va mulțumi cu un păhăruț de cognac; el

nu dorește? Nu, nu dorește. După trăznitorul sake, s-ar face pulbere, iar el ține să rămână în formă. Să nu-i pună zahăr, da, nici un pic de zahăr în cafea și – se va vedea – cuplul Merwin este în formă, și în ce formă...!

Flăcările dansau mărunț, sub apăsarea cafetierei. Hazel veghea conștiincios conținutul ibricului, încercând să nu zăbovească nici acum în umbrele îndepărtatei nopți din Taipe. Ce se întâmplase atunci ? Nimic altceva decât ceea ce era scris să se întâmple unei femei tinere, singure – cum era ea în perioada acelei deplasări. Și, mai cu seamă, femeie ponderată, prea ponderată ca să nu-și dea în petec, odată, prin sustragere de la luciditatea cotidiană. Vină? N-ar fi fost cinstit să-și asume vina. N-ar fi fost drept s-o arunce nici asupra lui – unul dintre cei mai reușiți bărbați, ca aspect și ca intelect deopotrivă, din câți serveau Organizația Națiunilor Unite.

Fiica unei văduve înțelepte, care o învățase să nu pretindă prea mult de la Fortuna, Hazel nu-și îngăduise niciodată vreun avans conștient și nu hrănise niciodată nici cea mai slabă speranță legată de șeful ei ierarhic, Quentin D. Singleton. De altfel nici acesta nu o privise pe Hazel altfel decât ca pe o perfectă colaboratoare. Dar atunci... dar atunci, la acea reuniune internațională de la Taipe, după două zile cu relații camaraderești, s-a coborât seara aceea.

— Hazel, iubito, să te ajut?

— Nu, Bernie, sunt gata. Vin imediat.

Manevrarea ceștii, a farfurioarei, a șervețelului puneau mici frâne pe toboganul interior. Insuficiente. De vină erau alte gesturi, mai vechi, la fel de domestic – banale, oficiate într-o cameră de hotel. Amintirea lor, suprapusă vocii euforice a lui Bernie, îi crea o insuportabilă senzație de vinovăție, deși...

Ce-i zăpăcise, atunci, pe amândoi? Începutul de înstrăinare în familia Singleton? Succesul bărbatului la acea reuniune științifică, înregistrat de Hazel cu atâta implicare afectivă? Probabil, toate la un loc. Dar mai ales cina, în restaurantul chinezesc după care fusese copiat, parcă, Dragonul neinspiratului Bernie.

Începuseră masa tot cu sake. După al treilea pahar erau îmbujorați și trăiau bucuria stingherită a unui eveniment neconsumat încă, dar presimțit, iminent. Hazel nu-și mai amintea cine avusese inițiativa. Știa însă că au trăit patru zile și patru nopți de vis. După care, dezmeticiți ca la ruperea unei vrăji, și-au jurat să pună punct, definitiv și fără milă, idilei începute. Nici ea, nici el nu erau oamenii legăturilor furișate prin moteluri și presărate cu minciuni degradante. Quentin, deși dezamăgit de căsnicie, nu se gândea la divorț. Hazel l-a înțeles. Și cu aceasta, totul se terminase. Cu regrete, cert – dar iremediabil.

De ce nu-i spusese lui Bernie? Nu știe. N-a avut când, nu s-a priceput cum, n-a venit vorba. Și, în ultimă instanță, la ce bun? Pe-atunci, Bernie – pentru ea – nu exista. „La naiba cu frământările astea stupide! Ce m-a apucat?” Necontrolat, duse la gură sticla de cognac și gâlgâi trei, patru înghițituri. Valul de căldură ce se împrăștie în tot corpul îi făcu bine. Își mai umplu un păhăruț, îl așeză pe tavă, lângă ceașca aburindă, apoi duse totul în living, unde Bernie o aștepta în cea mai ciudată ținută vestimentară văzută de ea vreodată: în chiloți și cu papillon-ul la gât. Era minunat, era dezarmant, era reconfortant Bernie al ei!

Nu băuse bine licoarea din pahar, consumându-și, astfel, norma de alcool pe cel puțin un an, că pleoapele i se închiseră încet, iar bărbia fină poposi pe piept. Adormise. Ultimul gând, de fapt ultima imagine vagă, așa cum devenise în clipa aceea tot ce o înconjură, era regretul că-l

dezamăgește pe Bernie. Simțea că o dorește; i-ar fi răspuns dorinței, dar... nu azi, nu acum. Cu imaginea – mai proaspătă sau mai veche – a doi dragoni în memorie, îmbrățișările ei ar fi fost înrudite cu o trădare.

Ce-l trezise pe Bernie? Cafeaua, într-adevăr dum-dum, sau imaginea femeii parcă sub narcoză? Nu mai contează. Important este ca, acum, Hazel să fie întinsă comod, pe canapea, să primească o pernă sub cap, să fie învelită, grijuliu, cu o pătură. Probabil că așa e făcută viața: scenariul să nu iasă niciodată cum ți l-ai dorit, de la cap la coadă...

...În pijama și cu halatul de casă pe deasupra, Bernie se refugie, oftând, în cămăruța calculatorului; în fața lui își făcuse veacul pe vremea burlăciei. „Gloaba” era bătrână, rudimentară, ce mai, porecla spunea totul; dar, iată, oricând la dispoziție.

Acționează tastele, apoi așteaptă. Pe ecranul mic, incomod la privit, dar lizibil totuși, începură să defileze coloane de cifre și nume; îl obsedau de câteva zile, iar azi, în boxa lui, când năvălise Chester după raport, erau gata-gata să se lege într-o concluzie de-a dreptul stranie.

Privi atent, repetă apelul, refăcu toate operațiile, o dată și încă o dată, ceru calculatorului său date suplimentare, fără succes („of, fir-ai a dracului de gloabă, sunt în stare să mă vând la kilogram, și tot cumpăr o sculă ca lumea!”), dar și așa... da, e îndubitabil, deși imposibil de explicat: din 1992, curba conflictelor inter-mafiote scade continuu, spectaculos, pentru ca în 1998 să se apropie de 0!

Iată: 1981-82 – un val de „capturi” ale FBI fără precedent, ca amploare, pentru instituția de la care mănâncă și el pâine. Toți „picații” – „VIP”-uri din lumea finanțelor, administrației publice, instituțiilor centrale; toți – corupți. Apoi... liniște, pauză, câțva timp. Între 1985-87, alt val

incredibil de „căderi”, de data asta – granguri, rețele mafiote, „capi” urmăriți ani de zile, fără succes, de agenții FBI-ului. Din nou, 2 – 3 ani – tăcere. Pentru ca... extraordinar! Ca și cum peste lumea interlopă a pogorât consensul și concordia, iată, evenimentele sângeroase, ciocnirile, reglările de conturi, altădată în floare, scad, scad... Ce se întâmplă? Cine trage sforile nevăzute ale pacificării clanurilor mafiote? Ce forță a impus violentei lumi fără-de-lege, legea nonviolentei în interiorul ei sordid?

Stop! Prea multe și prea grele întrebări pentru un biet om trecut prin sake, șampanie, cafea și-acum – câteva sorbituri bune de cognac, gâlgâite la fel de spontan ca Hazel, în urmă cu trei ore, exact din sticla menită, parcă, să aducă liniștea și uitarea în cuplul Zimmermann-Merwin, în această noapte ce s-a dorit aniversară. Vom judeca mâine, la lumina zilei și fără aburii alcoolului. Cine a inventat expresia „cap limpede”, n-a spus o prostie.

După câteva clipe, Bernie dormea și el, fără vise. Nu visă nici măcar acel computer-minune care să-i ofere, pe tavă, secretul ascuns în spatele ciudatelor lui constatări privitoare la viermuiala crimei organizate.

8

Colin Fletcher sălta în palmă cutia de bere oferită de conducerea trustului de presă Guardian. Nu se grăbea s-o deschidă, în speranța că tratația va fi mai substanțială. Dar când constată că Ross Preston cere pentru sine un ceai cu gheață, înțelese că n-are nimic de așteptat, așa că rupse sigiliul capacului. Bossul de presă îl pășui până după prima înghițitură. Apoi întrebă:

— Bun, și ce să fac eu cu povestea bătrânului Troy Terrence? A fost condamnat acum zece ani, nu? Mai are de executat alți zece, nu? Și singur spui că n-a mai intervenit nimic nou de-atunci. Te-ai deplasat până la pușcărie, i-ai luat un interviu la vorbitor. Crezi că poate fi o bombă, Troy Terrence, evazionist fiscal din anii 90? Măcar să fi murit! Pe când așa...

Împotriva propriului interes, ziaristul freelance⁹ trebui să admită că, și de astă dată, copoiul de Preston știe foarte bine ce se vinde și ce nu se vinde la un colț de stradă. Trustul de presă Guardian mergea la sigur, cu inime excepții; nu obișnuia să trimită corespondenți în deșert dacă subsolul pustiului nu făgăduia zăcămintele de petrol, sau cerul pustiului – mană cerească. Ross Preston consideră discuția de până aici, închisă, și abordă tema unor reportaje din Japonia, cu prilejul anunțatei căsătorii din familia imperială niponă. Discută prețuri, cheltuieli decontabile, termene, număr de articole, număr de cuvinte. În zece minute, proiectul se stabilizează până în cele mai mici amănunte, deși materializarea urma peste câteva săptămâni. Poate că nu așa se întemeiază un trust de presă, dar e sigur că așa se menține.

Fletcher aruncă în coșul de hârtii al lui Preston cutia golită de bere, salută fără efuziuni și, chiar din holul trustului, îi telefonă maestrului Cyrus Grant Addison, avocatul lui Troy Terrence. Solicitându-i o întâlnire urgentă, izbuti să învâluie tema viitoare discuții într-un nimb interesant. Apoi, până la ora fixată, se duse să-și omoare nervii jucând biliard, în tovărășia cui s-o nimeri acolo.

Maestrul Addison sosi cu o punctualitate incredibilă, semn al unei prețuiri speciale pentru un gazetar în steaua

---

⁹ *Neîncadrat în vreo redacție (engl.).*

căruia credea sincer. Fletcher puse imediat tacul pe colțul biliardului și se declară învins prin forfait, deși cifrele scrise cu creta pe tablă îl dezmințeau: conducea, în acel moment, cu un avans de 18 puncte. Addison avea câteva ticuri, curioase ori simpatice, depinde cine i le cântărea, și când. Pe de o parte, îi plăceau reportajele bine scrise, informațiile redactate alert; pe de altă parte, se pasiona după istoria universală; ca atare, lectura lui preferată era Le Journal du Monde, unde evenimente petrecute cu cinci sute ori două mii de ani în urmă sunt tratate exact în stilul unui cotidian fierbinte, cu litere de-o șchioapă la Ultima Oră. Ori de câte ori îl întâlnea pe Colin Fletcher, se căznea să-l "capaciteze" în direcția acestei idei. Ziaristul se deroga politicos, dar ferm. El, Fletcher, avea altă treabă, iar secolul lui, al lor, era prea ticsit cu istorie, așa că, a re-scrie jurnalistic Secolul lui Pericle ori secolul Regelui-Soare ar fi, să nu se supere maestrul, o risipă de timp.

— Maestre, nu știu de la ce v-am sustras. Ca să zic așa, îmi cer scuza în alb.

— Acceptate. Nu te omorî cu politetea, Fletcher, ca să nu intru la bănuieli. Ferparul meu o fi gata de mult; a-l aduce la zi, ziua chenarului negru, o să vă ia 5 minute. Mai pledez doar din când în când, în cauze relativ simple. Restul... la spune-mi: ce te interesează?

Se așezară pe două fotolii, lângă o măsuță joasă, pe suprafața căreia, prin grija jurnalistului, apărură rapid pahare, o scrumieră și chiar o țigară de foi, o havană, aprinsă cu un dichis de om în vârstă, nu prea grăbit nici măcar cu degustarea plăcerilor sale.

— Mă interesează cazul lui Troy Terrence, maestre.

— Ei, nu? De mirare că mai ții minte numele...

— Am fost ieri la Terrence. Nu era să-l uit de ieri până azi. Omul ți-e recunoscător, zău. După el, pledoaria finală i-a

scăzut din pedeapsă vreo cinci ani. Că i-au mai rămas încă mulți ani de penitenciar, asta n-a fost vina apărării. Știe.

Nările domnului Addison lansară două coloane de fum albăstrui care se contopiră cu ceața irizată a clubului. Avocatul se interesă de sănătatea fostului client, apoi opina că, în cel mult cinci ani, Terrence va fi eliberat pentru bună purtare.

— Dacă apucă, nu m-ar mira să-l văd cum se aruncă în anchetă pe cont propriu. O să vrea să știe cine l-a turnat.

— Exact, confirmă Colin. Mi-a mărturisit că asta-i gândul care îl ține în viață. Omul, cel puțin așa cum l-am văzut eu ieri, era motivat.

— Țină-l Atotputernicul, mormăi avocatul.

Se uita vesel la Colin Fletcher și se pregătea să-l întrebe cum ar redacta acesta o știre la ULTIMA ORĂ pe tema catastrofei erupții de la Pompei și Herculaneum, inclusiv comentarea listei cu patricienii morți sau dispăruți în dezastru. Dar Fletcher întrebă înaintea lui:

— N-a transpirat nimic în cazul Terrence? Nici după atâta vreme? FBI-ul să fi protejat atât de bine sursa ori sursele informației?

— Dragul meu, FBI-ul avea de acoperit nu unul, ci mult mai mulți informatori. Fiindcă într-un an, ba nu, în doi consecutivi, a plouat cu asemenea cazuri. Se iveau ba ici, ba colo, în tot felul de domenii. Era ca o epidemie, ceva straniu de tot. Închipuiește-ți o... turnătoriță, și delincvenții picând, picând...

— Dă-mi un exemplu.

— Ți dau câte poftești. Ascultă-mă. În primul rând, Terrence. Era vârful unei mari firme de asigurări. A început prin a introduce în contract clauze confuz formulate, abile, în marginea legii, pe fond în defavoarea clienților, de unde

încasări sistematice de bani necuveniți. Alt caz, cu valuri și mai înalte: procesul Companiei de Transport Unrested American Wheels. Asta pusese tarife grase pe tipuri de prestații inexistente. Altul. Nu-ți mai aduci aminte de scandalul Societății de pariuri hipice? Dar de panamaua trustului Your Home's Cheap Building? Am pledat în toate aceste procese. Le-am pierdut pe linie. Alte cauze, de aproximativ același calibru, le-am refuzat după studierea dosarului preliminar. Mă săturasem de eșec...

— Eșecul se prefigura?

— Inexorabil. Cum să lupți, când dovezile acuzării, toate cu nume, cifre, date, procente, veneau gata instrumentate, puse la punct, parafate, încopciate?

— Și cum îți explici, maestre, prăpădul de pe capul clienților dumitale?

— Nu mi-l explic. Am spus că avea ceva de epidemie. Asta e o metaforă, nu o explicație.

Rămăseseră tăcuți. Loviturile în bilele de fildeș, la intervale inegale, percutau sec. Succesorul lui Colin Fletcher la masa de biliard izbea, probabil, deosebit de tare. Fumul izola colțul, perdea mișcătoare, cu găuri surpriză.

— Stau și mă uit la dumneata, și mă întreb cu ce serie de reportaje îl va mai trăzni Colin Fletcher pe cititorul mediu al suplimentului de week-end. Pe unul așa ca mine, mediu.

— Dumneata, maestre, ești cu totul altceva decât descărnatul, găunosul ăla de așa zis cititor mediu, schema aia fără sânge, fără plasmă, fără nimic. Iar eu, ca să fiu cinstit cu dumneata, trec printr-o pasă proastă. N-o să trăznesc pe nimeni anul ăsta.

Addison scutură dintr-odată o cincime din scrumul havanei. Se uită la movilița produsă de bronhiile lui vicioase și zâmbi.

— Nu cred. Din contră, cred că te pregătești să sari pe vreun subiect formidabil. Ca acum șapte-opt ani, când te-ai lansat cu povestea traficantilor de organe din Gran Chaco. Cu titlul acela, pe care nu pot să-l uit: „Ochiul deschis peste cecuri de miliarde...”

— ... „n-a zărit până la 17 ani niciun peso” completă Fletcher, și clătină amărât din cap. Ca și cum ar fi vrut să sublinieze că o bombă, fie și una publicistică, nu pică de două ori în același loc.

— Trebuie să fi fost pasionant să refaci legătura, la câteva mii de mile, dintre cel mai bogat chior al Statului Minnesota, fiul regelui termoizolanților sau ce naiba vindea tat-su, accidentat de o petardă la sfârșit de fiesta pe ranch-ul său de vacanță – și un pui de bolivian sau paraguian, ce era? Acela rămas definitiv cu o găvană goală în obraz, fiindcă așa socotise nenorocitul de peon că scapă de sărăcie!

— Și-abia că n-a scăpat; asta e suprema cruzime la care erau supuși locuitorii aceluși ținut bătut de Dumnezeu și vânturat de samsari. Unde erau donatorii de organe? Nicăieri. Sărântocii vroiau să vândă, nu să doneze, să fie clar. Făceau marfă din corpul lor. Scoteau la vânzare câte-un rinichi, câte-un ochi, câte o fâșie lată de piele, vie, admitând să trăiască încă mai chinuit, ca handicapații, dar să albă ce mânca. Se întindeau pe masa de operație, se lăseau adormiți și se visau primind, de la los gringos, bani să deschidă vreun atelier, vreo spălătorie, un mic magazin, ceva. Când se trezeau, se pomeneau șantajați dur. La urma urmei, colibele lor nenorocite erau presărate printre culturile de cannabis, nu? Să se mulțumească deci cu pomana unei recompense modeste și cu promisiunea că brigăzile anti-stupefiante nu vor fi asmuțite asupra zonei. Asta păteau! La primele întrebări m-am lovit de zidul tăcerii. L-am spart greu de tot... și pentru cât timp, nu știu.

Addison uită să tragă din țigara de foi și mai că nu-și recunosc vocea când întrebă:

— Colin, cât te-a costat documentarea aia din Gran Chaco? Fletcher râse.

— Oricum, toate paralele de care dispuneam atunci. Suma am uitat-o.

— Dar cine te-a pus pe pista respectivă, mai ții minte?

— Iată o întrebare! Cineva m-a ghidat într-acolo, într-adevăr. Dar nu știu cine.

— Poți să fi mai explicit?

— Până la un punct, maestre, pot. Am primit într-o zi un plic. Cu numele, adresele și cu o istorie a mutilațiilor. N-am fost singurul om din presă căruia i s-a furnizat, printr-un expeditor nedeclarat, o invitație la un reportaj de senzație. Câțiva colegi, mai răsfăriți decât mine la momentul respectiv, au citit copii ale aceluiași text. Se pare că toți le-au aruncat la coș. Eu singur am mușcat din nadă. Am bântuit o regiune urgisită și...

— Și ai ratat, de foarte puțin, un Premiu Pulitzer. Nu-i nimic. Rămâne pe data viitoare.

— Oh, mai e vorbă!

Cineva, la masa de biliard izbise violent cu tacul o bilă care, zburând peste mantinelă, se rostogolea pe jos și venea să-și sfârșească elanul la piciorul fotoliului ocupat de fostul as al baroului. Bătrânul avocat declară că, iată, tocmai a scăpat dintr-un atentat. Se ridică greoi, cu bilă cu tot și, fie ca dovadă de bună dispoziție, fie pur și simplu pentru a-și dezmoști încheieturile, se duse până la extremitatea sălii. Acolo, involuntarul agresor îi mulțumi și-i ceru scuze. Nu, domnul Addison nu făcuse altceva decât să-și creeze un tempo de reflecție. Căci se întorcea la compania ziaristului cu o asociere interesantă.

— În lumea baroului, dragă Fletcher, ecourile reportajelor duminicale Transfocator pe transplanturi încă nu se stinseseră, când poliția și justiția și-au intrat în atribuții. Câți erau americani dintre măcelarii semnați, toți au ajuns după gratii. Procedura judiciară s-a declanșat, și ea, neobișnuit de operativ. Cum? De ce? Prin cine? Spun numai atât: organele de anchetă aveau în brațe nu numai acuzați, ci și toată documentația, întocmită punct cu punct. Tâlharii erau numai buni de condamnat. Și ăștia!

— Ca și Troy Terrence?! mormăi, derutat, ziaristul.

— Ca și indivizii din conducerea firmei de asigurări în cap cu Troy Terrence, da! Ca și delincvenții din celelalte cazuri despre care ne-am mai amintit adineauri.

Fletcher întrebă nervos:

— Să înțeleg că le-ați fi pierdut procesul și samsarilor de organe, dacă v-ar fi angajat să-i apărați? Ca și ceilalți clienți ghinioniști? Să înțeleg că exact același „ghinion” i-a urmărit pe toți?

Addison tuși – nu din pricina trabucurilor.

— Înțelege ce vrei, că de aia ești gazetar. Eu n-am înțeles. Nici până azi. Nu spun că e o temă la care să mă fi gândit zece ani în șir. Dar, oricum, am mai multe întrebări decât răspunsuri. Ne-am pricopsit, de la un moment dat, cu un justițiar anonim. Din ce planetă ne-a sosit? Cum putea acest sfânt să fie la curent cu atâtea fraude fiscale, bine camuflate? Dar și cu manevrele obscure conducând la corupția sistematică, dar și cu existența unui spital improvizat, mizerabil, aproape fără căi de acces, accesibil abia printr-un helicopter?

Văzându-ne totalmente ineficienți, s-a pornit bunul Dumnezeu să culce la pământ fel și fel de organizații mafioate? Sau explicația stă în polul diametral opus...

— Adică... în Satana, introduse fără zâmbet Fletcher.

— Adică în existența unui mare, foarte mare trișor. Ce se descoperea, la rândul lui, trișat. Și se hotăra atunci, brusc, să răstoarne masa cu jocuri... La originea căderilor ar fi o răzbunare, poate? O pedeapsă? Nu știu. Dacă te amuză, află dumneata.

Cu acestea, domnul Cyrus G. Addison își privi ceasul, oftă bătrânește și se ridică. Strângând mâna ziaristului, surâse curtenitor și reveni la prima și ultima sa marotă:

— Dar mai bine ai redacta, zău, în stilul dumitale, un Journal du monde, à l'américaine.... Fruntea i se încreți de plăcere. Întreaga fizionomie amintea binișor capul lui Voltaire la vârsta senectuții, cel sculptat de Houdon. Ce ai zice de comunicate de front din campania lui Alexandru Macedon cu obiectiv India? A, știu ce ai să-mi spui: că exclusivitatea mediatizării războaielor alexandrine o ia, ca de obicei, CNN-ul. Ei, atunci începe cu altceva. Ultima oră: Anul 657 înaintea erei noastre. Lovitură de stat eşuată la Ninive! Fratele regelui Assurbanipal în fruntea conspirației. Execuția sumară a complotiștilor! N-ai decât să găsești și echivalentul local al scaunului electric! Mult succes și la revedere. Mai telefonează-mi.

Lui Colin, rămas singur, îndemnul cu telefonul îi clopoți în cap ca declanșarea unei alarme antifurt.

Se repezi la telefonul din oficiu și formă, rapid, numărul lui Ross Preston la Trustul de presă Guardian. Spera să nu-l surprindă pe când își bea un alt ceai cu gheață.

— Hello, Ross, revin ca să-ți spun că merită să reflectezi mai mult la prima mea propunere. Între timp am aflat că acel caz este, de fapt, multiplicat. Să știi că există un șir întreg de istorii, mai mult sau mai mai puțin asemănătoare, cu...

— Tot vechi? întrebă scurt Preston.

— Vechi în sensul că s-au petrecut în urmă cu câțiva ani, da; însă au o...

— Uite ce-i, Fletcher. Acum trei ore ai încercat să-mi vinzi un cal mort. N-am cumpărat. Acum vrei să-mi vâri pe gât o herghelie cu zece cai, la fel de morți. Nu-i cumpăr din același motiv: decesul. Chiar dacă e înmulțit cu zece. Ți-e clar? Du-te în Japonia, cum ne-am înțeles, transmite-ți corespondențele pline cu soare răsare, ceremonii ale ceaiului, aranjamente ikebana semnate de prințesa care se mărită, etcetera.

— Dragă Ross, de ce nu vrei să asculți o clipă...

— Fiindcă n-am timp de povești sub formă de conservă, Colin. De aceea. Dacă tu dispui și de timp și de curiozitate pentru dosarele poliției, ești liber să te duci la FBI, unde stau stive, slavă Domnului, și să te servești după pofta inimii. Dacă vrei o intrare la cineva din staff, caută-l acolo pe maiorul Wilbur Chester. Spune-i că te-am trimis eu, ok? Te asigur că, la nevoie, confirm. Fă ce vrei, ziua, dar visează-ți Japonia la noapte. Drum bun!

Colin Fletcher puse jos receptorul și se gândi că, de atâta ceai la gheață, maștele lui Ross Preston, excelentul manager de la Guardian, trebuie să aibă temperatura unui congelator.

Wilbur Chester păruse ușor flatat de adresarea „domnule maior” cu care îl abordase colaboratorul rețelei de ziare ale Trustului Guardian. Aici, unde își câștiga dânsul pâinea, gradul său militar era uitat, nimeni nu-l pomenea, n-avea relevanță. După ce ascultă însă introducerea lui Fletcher, cam prea deslânată după gustul lui, hotărî rapid că trebuia

să-l paseze cuiva din subordine pe musafirul neplanificat. Trie rapid oameni și specializări, și în câteva secunde boxa ocupată de Bernard Merwin și de computerul acestuia i se impuse. Îl rugă pe Colin Fletcher să-l urmeze și îl depuse într-unul dintre cele mai banale hexagoane unde se fabrică, fără pauze, mierea și ceara fagurelui de informații numit FBI-ul new-yorkez.

Primele cinci minute trecură greu pentru Colin pus față în față cu Bernie. Nu știa cum să înceapă. Mai mult, simțea că nebuloasa, formată din coincidențe, aducea mai degrabă a vis decât a temă de anchetă. Ecranul pâlpâind al computerului aștepta. După cinci minute de bâjbâiri jenate, Fletcher izbuti să se adune destul încât să expună un compendiu coerent al discuțiilor lui cu pușcăriașul Troy Terrence și cu maestrul în retragere al baroului, Cyrus Addison. Bernie începu să clipească des, ca omul căruia i se difuzează melodia preferată. El nu credea în adevărul butadelor; nici aia cu marile spirite care se întâlnesc nu făcea excepție, dar uite că un tip din afara serviciului, un ins care nu cuantifică activitatea infracțională, un ziarist vine cu niște chestii care— l pun pe frigare pe dânsul, agentul federal în sutele sale de ore suplimentare neplătite. Ori plătite cu descoperiri neraportate, încă, nimănui.

Bernie se uită lung la computerul său, a cărui memorie prodigioasă îi fusese singurul aliat până azi, apoi își mută privirea, cald-întrebătoare, asupra oaspetelui de a cărui existență habar n-avusese înainte de pauza pentru cafea. Nu cumva acest Colin Fletcher era chiar colaboratorul, partenerul, colegul și, de ce nu, prietenul de care avea atâta nevoie? Trebuia doar întâmpinat omenește, nu birocratic. Și... este inexact că numele îi era necunoscut. El, Bernie, îl știa de undeva. Și nu din presă!

— Înțeleg ce-mi spui, chiar mai bine decât îți închipui. Vrei să arunci o privire aici, domnule Fletcher? Și Bernard acționa tastele computerului, pe al cărui ecran apăruă liste de cifre, grupate pe ani. Iată, acesta este primul „val de căderi”, localizat de mine între anii 1980-1982.

— Câte căderi? Întrebă Colin, captivat ca de prologul unui thriller de Hitchcock.

— Unsprezece. Toți cei scufundați – mari manageri dublați de mari escroci, înalți funcționari roși de corupție, patroni de companii comerciale învârtind miliarde și lăsând fiscului, în batjocură, câteva firimituri. Pentru cine îi observa de aproape, dar din umbră, toți – numai buni de șantajat. Ce concluzii se pot trage din studierea fenomenului? Ca să mă lămuresc, am trecut de la statistică la cazuistică. Și ce-am aflat?

Fletcher aștepta, cu sufletul la gură.

— Tentativa de șantaj. În toate situațiile! Cine se opunea, cine nu plătea, era livrat, cu arme și bagaje, instituției în care avem onoarea să ne aflăm: Biroului Federal de Investigații! Și urmau, dar fără întârzierile obișnuite altă dată, procesele. Care făceau atâta vâlvă și provocau atâtea cutremure în lanț, încât sensul avertismentului să fie fără echivoc: aviz amatorilor! Cine are urechi de auzit să audă și... să plătească.

— A avut efect?

— Rapid și eficace. Băieți deștepți, „amatorii” au auzit, au prins mesajul și au plătit,

— Și asta apare în banca dumată de date?

— Apare. În mod indirect, dar nu mai puțin evident. Ca un negativ de film. Iată statistica anului 1983, succedând „valului”. Un singur caz. Unul întârziat, ai zice, după celelalte unsprezece, grupate. Așadar, valul s-a oprit.

— Pasionantă poveste, într-adevăr. Colin își aținti privirile scâpărătoare în ochii lui Bernie, de unde îi răspunse, cu încântare, o sclipire geamănă. Își semnalizau, ce mai, ca două nave încrucișate în plin ocean.

— Pasionantă mai ales prin doza de mister. Adică... să nu mai fi existat, în 1983, decât un singur escroc travestit în businessman-onorabil? Și cine i-a depistat până atunci s-a lăsat, brusc, de meserie? Eu, unul, nu cred. Dumneata crezi?

Fletcher depărta brațele, într-un gest care nu trăda neputința, ci dorința de a urmări strâns, fără pauze, expozeul acestui polițist atipic, a căruia armă, în locul revolverului tradițional, era tastatura unui calculator din ultima generație.

În clipa aceea sună telefonul. Bernie ridică receptorul, cu un gest de scuză pentru oaspete. Expresia i se îndulci pe loc.

— Da, Hazel, ce-i nou? Așa... Sigur... Trebuie încercat... Mergem împreună. Bine, la ora obișnuită. Vin să te iau de la Palatul Națiunilor. Nu, azi n-am de ce întârzia. Pa, scumpo.

Ziaristul se interesă cu vioiciune:

— Ați vorbit cumva cu doamna Hazel Zimmermann, de la comisia ONU pentru Demografie și Calitatea Vieții? Am întâlnit-o acolo recent.

Statisticianul arboră un surâs de împrumut peste stînghereala proprie.

— E soția mea. Sper s-o conving să-și treacă și numele Merwin pe permisul de conducere auto. Încă nu și-a găsit timp pentru fleacul ăsta.

— O femeie cu personalitate. M-a ajutat să însuflețesc și să colorez un reportaj semi-ratat. Îi sunt adânc recunoscător.

— O să-i transmit.

Hazel, prin simpla ei evocare, aşternu o ceaţă luminoasă¹⁰, pâlپând sfios, încurajator, între doi bărbaţi ce îşi găsiseră, la noroc, o afinitate şi dincolo, ori dincoace de chipul ei drăguţ.

— Şi ca să-ţi continui povestea, reluă Bernie, iată ceva şi mai interesant. Vezi? 1984 – linişte. Dar linişte deplină! 1985, 1986 – la fel. Pentru ca în 87 şi 88... priveşte, te rog, la ecran: brusc, cinci căderi. Numai bande structurate mafiot. Gangul tripourilor din Arizona şi de pe Coasta de Vest. Gangul traficului de carne vie, cu importuri din Asia de sud-est Apoi, celebrul caz al măcelarilor de organe umane, care acţionau în zona frontalieră boliviano-paraguiiană şi...

— Ah, ăştia! Am avut neplăcerea să-mi cam fie prezenţi, mormăi Fletcher, şi rugă să se intre în detalii. Bernie acţiona ca un virtuoz tastele şi, cu milionimi de secundă întârziere, dosarele măcelarilor, procesele lor, acuzarea şi condamnarea lor judiciară defilară în alaiuri strânse, dovezi, martori, acte, declaraţii, piese irefutabile, într-un puzzle enorm. „Uite-mă! Colin Fletcher!” strigă însuşi domnul Colin Fletcher, cu un entuziasm cam pueril, luat pe sus de surpriză. Bernie reveni, opri defilarea datelor, mouse-ul păru să ezite la baza coloanei, apoi alergă sprinten de-a lungul ei pentru a se opri, pulsatil, în dreptul autorului reportajelor „Transfocator asupra transplantului”, citat martor în procesul chirurgilor criminali ce operaseră în perimetrul Chaco şi valorificaseră prada departe, printre miliardarii din Texas.

---

¹⁰ *Este chiar semnificaţia numelui.*

— Aha! Din aceste liste de martori te cunoșteam, amice. Cred că, dacă vrei, ai ce povesti, ca statisticile mele să palpate de viață...

— Ba dimpotrivă, să încremenească rigor cadaveris, obiectă reporterul. Aici, spontan, simțiră amândoi nevoia unei zdrene străneri de mână.

Bernie urmă, cu o volubilitate a expunerii la care șeful său Chester nu asistase niciodată.

— Dar, domnule, tot ce ți-am arătat până acum e o simplă introducere; faptul de senzație abia urmează. Nu trebuie să-ți mai explic eu, dumatule, câtă violență colcăie în lumea interlopă. Reglările de conturi fac legea între cei fără-de-lege. Uite aici expresia statistică a fenomenului. Dacă vrei, poftim, ți-l prezint pe două sinusoide de diagramă: în Statele Unite și în lume. Impresionant cum urcă, nu? Asta, până în 1991, când... iată linia răfuieiilor: stagnare. Pe urmă coboară, descrește, scade mereu. Cum, de ce, prin voința cui?

— Asta vroiam eu să știu... murmură Fletcher, copleșit.

— Eu sunt chiar plătit de contribuabili s-o aflui! Așadar, din'96, după cum vezi pe ecran, s-ar zice că o forță misterioasă, dar atotputernică, a venit să purifice, în interior, lumea crimei organizate. Dacă n-ar fi haosul din spațiul ex-sovietic, de unde, oricum, nu avem decât date incomplete și disparate, ai crede că un Karl Marx al delincvenței mondiale a lansat lozinca „Mafioți din toate țările, uniți-vă!” și chiar a înfăptuit unirea, la modul concret! Ei, ce zici de această minune cu semnul minus în față? Și cum „îți sună”, din această perspectivă, „căderile” de bande din deceniul 9?

Colin Fletcher se mărturisi un amator prea buimăcit de repeziciunea deducțiilor agentului. Dar nu dânsul, un ziarist plătit cu bucata, putea fi etalonul. Cum de n-au urlat

aceleași realități în auzul celor abilitați să combată crima organizată? se miră el cu glas tare. De ce n-au reacționat șefii?

Defel șugubăț prin comportament și înclinații, Bernie recurge totuși la vechea povestioară, bună să explice inexplicabilul.

— Oul lui Columb. E atât de simplu, încât oamenii serioși se simt jigniți să turtească nițel coaja oului, și să-l pună, astfel, la verticală. Preferă să piardă pariul.

Agentul reluă, mărturisind:

— De altfel... și pentru mine constatările astea sunt relativ recente. Dar nu ți-am spus nimic despre felul cum s-a năruit, anul trecut, grupul cu puteri paranormale din Tokio. Numărul foarte mic de persoane care acționau acolo era compensat din belșug de capacitatea fluidului magnetic, să-i zic așa, prin care erau devalizate, de sus în jos, cu semnături în ordine, olografe, atestate de toți experții grafologi, bănci și companii comerciale de reputație mondială. Și totuși, grupul magic nipon a fost dat peste cap! Nu însă și toate secretele lui. Mă crezi? Mi-aș da un an din viață să mă pot duce la fața locului și să investighez, prin propriile mele mijloace, istoria căderii bandei. Doar că, din păcate, nu pot să plec.

Și Bernie, într-un dezolat gest circular incluse computerul, scaunul, paravanele, telefonul și, desigur, pe sine însuși, pe Wilbur Chester, pe șefii lui Chester, Casa Albă și pe sfinții din paradis însărcinați cu veghea legii pe pământ.

— Plec eu! trânti spontan Colin Fletcher. Am treburi profesionale la Tokio peste două săptămâni. Dacă ai încredere în mine, explică-mi ce-ar trebui să fac; voi fi un executant fidel. Ce zici? După mine, care cred și nu prea cred în semne, s-au brodit strașnic lucrurile!

Lui Bernie îi trebuiră treizeci de secunde până să poată articula, cu o voce uscată, contrazisă de niște ochi scânteietori:

— Omul meu ești, domnule!

10

Singleton simți că sus, deasupra cubului din oțel inox în care era silit să trăiască de câteva zile și nopți, s-a declanșat sistemul automat care îngăduie temnicherului de serviciu să coboare. Cum îi era totuna dacă își va primi rația de hrană din mâinile lui Irving Norris sau cele ale lui Joshua Dewitt, rămase nemișcat, cu fața la perete. Banda trebuia să-și ia gândul de la orice dialog cu el.

— Bună dimineața, rosti – de foarte aproape – un glas de femeie tânără. Sechestratul tresări violent. Se uita la dânsul, de pe cea mai de jos treaptă a scării mobile, individă care, în primele ore ale coșmarului, tunsese, cu gesturi grotesc de gingașe, capul sosiei – și obținuse finisările de finețe ale unui Quentin D. Singleton-bis.

— Nu mă aștept să-mi întorci binețea. Dimpotrivă, am fost prevenită că s-ar putea să-ți încerci șansa unei agresiuni asupra mea. Te previn că sunt înarmată. Un pas, un gest, orice schiță de atac se soldează cu paralizarea dumată. Să-ți arăt?

Probabil că gestul lui de lehamite, drept prim răspuns, ar fi trebuit să rămână și unica reacție. Singleton vorbi totuși (după câte zile de muțenie completă? nu mai știa) și, chiar când articula replica, și-o dezaprobă vehement, ca pe o condamabilă slăbiciune.

— Faptul că ești femeie, faptul că ești atrăgătoare, faptul că ești, probabil, o tânără îndrăgostită de un mafiot

constituie o triplă circumstanță agravantă. Mă previi că ești înarmată? Mă așteptam. În lumea dumatăle nu se discută decât cu pistolul în mână sau cu spray-ul paralizant în buzunar!

Gayle îi privi, ușor descumpănită. Dacă venea în această cușcă, e pentru că ea, iubita lui Frankie, era aceea care trebuia să propună un joc, ale cărui reguli ea le stabilea.

— Domnule Singleton, în locul dumatăle, eu nu numai că mi-aș fi azvârlit revolta și disprețul vorbind cum ai vorbit, dar m-aș fi năpustit la propriu, ca o fiară. Să știi că mă pot imagina în locul dumatăle.

— Se poate. Reciproca, însă, nu e valabilă.

Reînnoirea acestui refuz de cooperare venea însă nițeluș cam târziu. Abigail realizase o breșă, acum își concentra toate eforturile pentru a o menține.

— Am venit să negociem o înțelegere, domnule Singleton, nu să ne războim inutil.

Expertul în problemele demografice globale nu mai apelă la nici un sarcasm explicit. Se mulțumi să se uite, cu o curiozitate puternic marcată, la colțurile cubului metalic care îl încarcera, apoi să atingă lăcașele celor trei rânduri de curele, prevăzute pentru forță majoră, în fine să-și împăturească batista scoasă din buzunar și să și-o potrivească între dinți, sugerând un căluș. Renunță singur, repede, la retorica pantomimei și oftă fără sunet, nemulțumit de sine, sufletește ostenit. Dar femeia, reținând esențialul, stăruie:

— Mai bine zis, domnule Singleton, e mai puțin decât o înțelegere; deși, dacă accepți, pot să-ți ofer și eu câte ceva dumatăle. Dar te rog, mult de tot te rog, din tot sufletul te rog. Ajută-mă.

Urmă o pauză de stupefacție. După care prizonierul solicitat să-și sprijine afectuos paznicul icni într-un râs uscat, nervos. Asta era prea mult!

— Ce să fac, adică? Să-mi fi adus frânghia de acasă? Să-mi iau eu singur viața, ca să nu vă murdăriți voi pe mâini? Rugămintele pornite din „sufletul” dumatăle.. Ce ai acolo, în așa zisul suflet?

Dacă voia într-adevăr să creeze o cale de comunicare cu omul din fața ei, Abigail trebuia să treacă peste afront, peste întârâtare, peste dispreț. Vorbi șuierător.

— Iubire. Asta am. Înțelegi? Nu se poate să nu înțelegi! Există o ființă la care, știu, d-ta ții nemăsurat: e copilul. Eu iubesc un bărbat. Un om pentru care sunt gata să fac orice. Din întâmplare, acest om îți seamănă...

— „Din întâmplare!” ricană Quentin. Îmi va lua locul tot așa, din întâmplare, drăguțul de el!

Abigail își asumă acuzația, oricât de incomodă devenea, astfel, poziția ei. Dădu afirmativ din cap. Părul ei arămiu, sârmos, abia se clătina. Șuierul vorbelor se stinse, tonul deveni calm, persuasiv.

— Ascultă-mă bine. Sunt gata să-l apăr, prin orice mijloace, de pericolele care-l pândesc acolo, oriunde se prezintă în locul dumatăle. Trebuie să fie prevenit. Trebuie să evite cursele, gafele, încurcăturile, stângăciile. Iată ce doresc să negociem. Sunt gata să-ți ofer...

— Libertatea?

Nepoata lui Gus își puse palmele peste pleoape. Își apăsă globii oculari până la durere. Prizonierul o punea la zid prin acel unic cuvânt.

— Nu. Libertatea nu ți-o pot promite. De ce să mint? Nici nu m-ai crede, ești un om prea inteligent. Dar multe altele, da. Foarte multe lucruri!

Singleton privi colțul din tavan, acolo unde dispărea scara, acolo unde culisa chepengul, acolo unde înceta existența lui de om.

— Și chiar crezi, rosti el cu dificultate, conștient că se pretează unui compromis prin însăși explicitarea refuzului său, și chiar crezi că poți aduce obiecte, bunuri, mă rog lucruri, cum spui, în stare să-mi compenseze lipsa libertății?!

Gayle, de astă dată, era hotărâtă să nu mai piardă frâiele convorbirii. Atuul principal îi aparținea și, oricât s-ar spune că tonul face muzica, nu ea, nepoata lui Gus, ci interlocutorul trebuie să priceapă că partitura este deja scrisă.

— Nu spune vorbe mari, Quentin. Adu-ți aminte de primele 48 de ore petrecute aici. Fără apă. Fără utilități elementare. Există totdeauna un „mai rău”. Ai văzut că un „mai bine”, capabil să-l echilibreze oarecum, s-a dovedit posibil. Să știi că schimbarea n-a fost întâmplătoare...

— O, cum să-ți mulțumesc, mărinimoasă zână? făcu el, gata a-și alipi palmele, copilărește. Simți însă că ironia era, în condițiile date, un lux. Deci: îmi propui să particip la securizarea iubitului dumatăle, în schimbul unui tub cu pastă de dinți și a apei de toaletă. În etapa a treia, poate chiar în schimbul unui volum de sfaturi practice: Cum să ne menținem forma în detenție. Așa... să tot negociem!

Primul efect al cuvintelor biciuitoare era că sângele femeii urca în obraji, colorându-i violent.

— Uiți, Singleton, că în afară de libertate, peste ea, rămâne viața. El răsă din nou, strepezit, cu o furie rece.

— Viața pe care mi-o oferiți. Cu termenul de expirare în alb. Viața mea la cheremul vostru. V-o fac cadou. Luați-mi-o și duceți-vă dracului!

— N-o luăm și nu ne ducem nicăieri. Mai ușurel cu cadourile! Fiindcă viața celor la care ții, copil, nevastă, tată, poate deveni miză, supra-miza jocului, după ce ai pierdut-o pe cea proprie.

În fine, lovise și ea. Tare. În miezul sensibil. Îl văzu înnebunit.

— Aha! Deci, vrei să negociem, doar că una dintre părți, din întâmplare eu, cu tâmpla mângâiată de pistol. Ești o demnă fiică a bandei, fetițo! Vorbești în numele alor tăi, ai obrăznicia lor. Bravo! Îmi plac!

S-a isprăvit cu fasoanele!

O încetinire bruscă a fluxului sangvin, o amețeală neașteptată, o pierdere considerabilă de tonus, tot ce putea explica obiectiv paloarea nenorocitei Abigail Throwstone era lipsit de relevanță față de imensitatea greșelii pe care și-o recunoscuse, imediat și patetic.

— Iartă-mă! Te rog, dacă poți, iartă-mă! Nu știu ce m-a apucat, nu înțeleg cum mă sabotez singură... Mi-e frică pentru Frankie, pentru câte i se pot întâmpla iubitului meu... Frica e un sfetnic prost, iartă-mă. Și încearcă să vezi o femeie înspăimântată aici, lângă dumneata, nu un clan sângeros. Urăsc sângele, Quentin. Dacă este ceva ce urăsc din toată ființa mea, e vărsarea de sânge. Dacă vrei, o să-ți povestesc odată despre asta. Dar numai dacă știu că astăzi, acum, aici – mă ierți pentru încercarea de a te șantaja. Frica ți-a spus amenințarea – prin gura mea. Nu eu.

Singleton făcu un efort pentru a-și tăinui surprinderea. Din memoria imediată, detașă trăirile tinerei femei. De la acel „bună dimineța” cu care începuse scena, și până la mărturisirea finală, abia adineauri înregistrată. Extrem de feminină, firește, labilitatea acestei fiice a bandei stârnea întrebări. De pildă, dacă nu cumva un factor perturbator concret vine să strice, ori de câte ori pofteste, cumpăna unui

psihic care nu și-a fixat granița dintre bine și rău, dintre normal și anormal. Ce-o fi în străfundul vârstelor ei, la care a făcut acea vagă trimitere? Și în ce măsură frica, o frică mărturisită, însă cu multiple etaje, unele subterane, ar putea deveni o pârghie utilizabilă de către confesor? Singleton nu era într-o poziție de invidiat, în captivitatea lui ermetică, singur cu înspăimântătoarea sa neputință. Și iată că întrezărea totuși o... îndrăzneală prea mult numind-o compensație? Oare, cine știe, putea împinge nebunia până la a-i zice, Doamne Dumnezeule, speranță?

Pentru a doua oară în aceeași dimineață, își purtă privirile pe colțul tavanului, locul acelui pătrat misterios, poarta către cei din afară. Întrebă, nu înainte de a-și umezi puțin buzele.

— Cum te numești, domnișoară?

— Abigail. Dar la naștere promisem un alt nume. Muriel. La vremea aceea n-aveam nici cea mai vagă legătură cu vreo Abigail Throwstone. Eram Muriel Lloyd. Iar dacă tata n-ar fi vrut să mă țină departe de... anumite lucruri, aș fi fost Muriel Mc. Carson. Pare destul de complicat, nu-i așa?

El confirmă, cu o privire în care sclipi curiozitatea. Ea în schimb se posomorî subit, căci nepoata lui Gustave K. Throwstone realiza rapid (tardiv totuși) că, informând asupra metamorfozelor numelui ei, își depășise mandatul. Prizonierul întrezărea un coridor secret către istorii de clan, poate utile la un moment dat; negociatoarea măsura, cu îngrijorare, semnificația propriei neglijențe, așa cum ar judeca-o fie Lon, fie chiar Gus.

Fără a-și spiona reciproc fizionomiile, sechestratul și gardiana lui simțiră că spațiul dintre ei se umplea cu o substanță de netăgăduit pentru ei doi, și de ascuns față de terți: complicitatea.

— Ce ți-ai dori, omule? Întrebă, parcă ostenită, Gayle. Un singur cuvânt dacă îmi spui, orele ți-ar trece mai ușor... Vrei ziare? Un radio? O combină muzicală cu C.D.-uri? Poate televizor? Ți le pot procura, la cerere. Spune-mi ce cărți vrei să recitești și mâine, mă jur pe viața lui Frank, o să le ai.

— Divertisment peste 90 la sută, văd, informație undeva sub 10 la sută, minimaliza amar Quentin. Dar ironia i se diluase, nici un refuz net nu mai țâșnise; ora tratativelor venise, iar necesitatea lor fusese, tacit, acceptată. Hai să ne oprim la cărți. De ce să recitesc doar? De ce, dacă ești generoasă, să n-am parte de noutăți?

— Noutăți? De acord. Care? Ce fel? se încurcă femeia. Dă-mi un reper, un titlu favorit, o preferință...

— În situația mea, inedit și interesant ar fi romanul vostru.

— Poftim?!?

— Liniștește-te, nu-ți pretind să-l scrii. Povestește-mi despre voi. Cât știi, cât poți...

Ea îl privi țință. Ambiguitatea, de aici încolo, dispărea definitiv. Era de-ajuns să accepte și nici un eufemism din lume n-ar fi îndulcit, în ochii unei brute ca don Alonzo, să zicem, convingerea că Gayle a comis o trădare. Speriată, iubita lui Frankie „Love” Deserver se cutremură interior. Își alintă omul cu vechea lui identitate italiană, ca și cum acele silabe, atât de sonore, i-ar fi oferit niște puncte de sprijin într-un puhoi de ape: Franco „Amore” Benemerenza. Dar ce vroia ea, ce încerca ea să obțină aici, în cubul acesta metalic? Liniștea meritată de Love, pacea de care avea nevoie Amore, temelia grație căreia cuplul Frankie-Gayle să se bucure de dulceața vieții.

Și de la cine urma să stoarcă aceste asigurări? De la un ins a cărui moarte era hotărâtă. De la un domn ce nu va părăsi acest cub.

I-ar da povești. Ar primi informații. Finalitatea informațiilor era propria ei fericire. Poveștile s-ar spune numai de dragul poveștilor. Omorârea timpului unui condamnat la moarte era singura lor noimă. La urma urmelor, la capătul tuturor socotelilor, de ce nu?

— Mda. Și? Dacă-ți spun, îmi spui?

— Ce? dădu el glas mirării, fiindcă femeia tăcuse un timp care trecuse deosebit de greu, ca după aceea să aibă expresie, cuvinte și intonație de copil.

Nepoata lui Gus, într-adevăr, nu se vroia păcălită. Cerea deci, imediat, ceva anume. Întâmplător, informația solicitată în prima urgență îl avea ca obiect/subiect pe Teddy Singleton. De aici, poate, și inconștienta contaminare de infantilism.

— Vreau să știu ce joc ai dumneata cu Ted. Acela pe care-l jucați doar în doi.

— A! făcu, înseninat, principalul candidat la postul de secretar general al Organizației Națiunilor Unite. Acela este jocul basculei. Are loc numai la nivelul imaginației.

— Nu-l cunosc. Fă-mă să-l înțeleg.

— E foarte simplu, dar numai dacă îi afli originea. Ascultă... În urmă cu doi-trei ani, mi-am dus băiatul la circ. Chinezii aceia, evoluând la Madison Square Garden, erau formidabili la toate. Lui Ted, mai mult decât jongleriile, dresurile și clovnii, i-au plăcut acrobații. Săreau la basculă câte unul, câte doi, chiar și patru inși de-odată. Propulsat astfel, un pui de chinez făcea salturi din ce în ce mai impresionante. Până la platforma trapezului. În pauză, Ted mi-a cerut să-i explic ce și cum, apoi, în drum spre casă, mi-a propus jocul lui acrobatic. Dacă trei pureci sar împreună pe o basculă, purecul lansat poate ajunge până la partea de dulap unde bunica își ținea ascunse cele patru peruci. El, Ted, așa vrea să ne jucăm. De-a saltul.

Bunăoară, el propune: „Hipopotam”. Eu calculez rapid greutatea săritorilor și spun: Empire State Building! Adică pe acoperișul acela piramidal și istoric ajunge, în elanul său, hipopotamul. Dacă acrobații sunt elefanți, atunci elefântelul zburător are un avânt fantastic, iar eu, ca să nu greșesc, trebuie să răspund printr-un singur cuvânt: Luna. Asta e tot. Pare stupid, dar te asigur că eu și cu fiu-meu ne distram foarte bine.

Obrazul lui Gayle se luminează. Candoarea puștiului îi plăcuse sincer, tatăl acelui puști își redobândise, în cinci minute, dreptul la fair-play, desigur în limitele acordului negociat. Destinsă, își alungă spaima și îndoiala. Acceptă târgul.

— Iți rămân datele cu istoriile pe care le dorești. Cât știu, cât pot, cum bine zici... Pentru azi ar fi cam târziu, dar, pe liniștea lui Frankie, îți jur, vei răfoi nu numai o viață de om, ci mai multe. Cine știe, poate mi-ar face chiar bine să mi le aerisesc în felul acesta...

Își luă, cu un gest amical, rămas bun de la prizonier și se pregăti de plecare. Q.D. Singleton nu detecta obiectul minuscul care transmitea semnalul receptat în spațiul suprapus cubului. Ca întotdeauna, urmări mișcările chepengului apoi ultimul declic, însă, spre deosebire de toate celelalte suite identice, astăzi avea certitudinea că obținuse ceva. Determinările ar fi fost hazardate, inutile, primejdioase. Ceva poate conține tot sau mai nimic.

Sus, Bartholomew Bartolommini, alias B.B. Charity, o întâmpină pe nepoata lui Gus cu o curiozitate greu stăpânită.

— Ei bine? Cum a fost?

La care Gayle, părând cu totul altă persoană decât aceea de jos, dădu asigurări ferme:

— Fii liniștit, bătrâne. Ne va ciuguli din palmă. O să ne spună tot ce ne trebuie.

11

— Și atunci? Putem spera că prelungita dumneavoastră tăcere este preludiul unui răspuns afirmativ?

— Da! Da! Da! Doamne Dumnezeule, sigur că da.

Doamna Marjorie Dustfield arăta ca un pom care, deșteptându-se zgribulit într-o dimineață de primăvară timpurie, se uită uluit la propriile ramuri, găsindu-le încărcate cu o podoabă de flori gata deschise și parfumate. Pentru că un crescendo al agitației interioare care o cuprinsese pe doamna Dustfield era acum previzibil, B.B. Charity hotărî să canalizeze acest flux emoțional, motivându-l bine de tot.

Se ridică, deschise un sertar de unde extrase o frumoasă mapă din piele de antilopă, și strecură vârful unui deget între cele două clape, ca s-o poată desface în orice clipă.

— Doamnă Dustfield, articula el cu o plăcută voce de bas-bariton, iertați-ne, vă rugăm, pentru îndrăzneala de a fi devansat, puțin, acordul pe care binevoîți să ni-l dați în mod explicit astăzi, aici. Desigur, va avea loc, curând, o ceremonie în cadrul căreia sute de oaspeți vă vor aplauda în noua calitate. Până una-alta, iată cum arată documentul care vă investeste în funcția de vicepreședinte la Charity World Foundation.

Sub ochii înlăcrimați ai sărmaneii Marjorie, mapa deschisă – mai bine zis pergamentul conținut acolo – pluti cu mari și înclinate litere aurii, mânate de un amiral-caligraf la o strălucită paradă a victoriei. Se onorau acolo meritele femeii care „ca membru-fondator al mișcării filantropice The

Incognito Offer a militat pentru cea mai curată apropiere dintre răsfățații soartei și cei în nevoie: anonimatul donațiilor". Și, cu aceleași slove măiestrite, în sine operă de artă într-un veac al uniformizării electronice, se exprima convingerea că benevola topire a lui Incognito Offer în Charity World Fundation, prima dintr-un șir de fuziuni dorite și așteptate, „sporește speranța unei lumi mai echilibrate, cu reale șanse pentru fiecare”.

— Dar eu... dar sunt absolut copleșită, murmură Marjorie, privind cu adorație documentul. Îi fu jenă să deguste pe îndelete prioritatea propriei numiri, față de care o eventuală aderare a federației cluburilor Gift & Abnegation nu va mai fi altceva decât un gest epigonic; întrevăzu totuși, ca o străfulgerare, fața lungită de ciudă a aristocratei doamne Cynthia Hamilton-Leigh și se temu să nu sfideze cerul cu o fericire atât de... Absolut copleșită sunt, repetă ea.

— Probabil vreți să știți ce urmează, spuse Bartolommini.

— Într-adevăr, aș vrea, mărturisesc.

— Perfect Vă voi servi ca ghid în această – a noastră, dar de acum încolo și a dumneavoastră – lume a facerii de bine. Îngăduiți-mi un foarte scurt preambul. Charity World Fundation nu e un așezământ, cum ar putea să rezulte dintr-o etichetă aplicată sumar. Este, de fapt, o rețea complexă de instituții la cel mai înalt nivel științific. Perfect dotate, modern și eficient organizate. Totul se acordă cu scopul major al organizației, așa cum a rezultat și din actul investirii dumneavoastră. Părul alb-sidefiu, neobișnuit de bogat, al lui B.B., sclipi în lumină când fericitul său posesor se roti, cu doi-trei pași mărunți, împrejurul unei axe imagine.

— Aici, în Sala de Consiliu, avem o machetă a constelației Charity. Există și o organigramă, adusă „la zi”. Dar întrucât dumneavoastră nu mai sunteți un simplu vizitator, ci

urmează să vă preluați efectiv atribuțiile, vă propun să vedeți totul la scara 1/1, la fața locului. De acord?

Marjorie Dustfield repetă, cu entuziasm, da-urile sale sincere.

— Așa presupuneam și noi. Limuzina ne așteaptă afară.

În timp ce șoferul implanta mașina în trafic, pe bancheta din spate avu loc o scenă mută, dar bogată în semnificații... și nu numai. B.B. Charity mimă că uitase ceva, apoi înmâna doamnei vice-președinte, cu discreție, un plic cu en-tete-ul Fundației. Plicul nu era lipit, ceea ce o îndemnă pe distinsa doamnă să arunce o ochire asupra conținutului. Dădu peste un cec completat cu numele ei și o cifră cu atâtea zero-uri, încât simți imediat nevoia unui surplus de aer, cu toate că limuzina era impecabil climatizată. Poșeta înghiți dreptunghiul cel alb. Limuzina, străbătând New-York-ul, se îndrepta către imensele spații descongestionate din nord-vestul metropolei. Viața merita a fi trăită.

... Realitatea, la fața locului, întrecea considerabil aptitudinile descriptive ale lui Bartolommini. Urbaniștii, arhitecții, decoratorii angajați de Fundație să traducă principiile ei generale în clădiri cu destinații specifice, obținuseră o sinteză fără cusur între larghețea mecenatului și economicitatea funcțională a fiecărui obiectiv. Să fii un vizionar cu dare de mână ca să gospodărești cu maximă strictețe și armonie pământ, apă, pădure, lumină, acesta părea a fi fost pariul pus – și, evident, câștigat – de marele filantrop cu fața ascunsă.

Marjorie coborâse și își abandonase brațul drept curtenitorului însoțitor, acesta inițiind o promenadă cu puncte de trecere „obligatorii”. Aleile șerpuiau printre suprafețe mari, odihnitoare, de gazon.

— Să începem cu universitatea noastră. Priviți: acolo, în dreapta, complexul de clădiri al Facultății de Medicină.

Către fundal, Facultatea de Chimie. Câteva sute de studenți deprind, la noi, tainele științelor vieții...

— Numai atâți? se miră doamna vice-președinte, influențată de cifrele de școlarizare auzite, ici și colo, în State și pe aiurea.

— Nu vă lăsați furată de magia cifrelor mari, explică binevoitor B.B., iar doamna, apăsând poșeta pe șoldul ei stâng, consimți, surâse și ascultă mai departe. Urmărim un învățământ de elită. Nici o grupă nu depășește zece studenți, nici un an de studiu – patruzeci de cursanți. Admiterea: printr-un concurs, firește, dar admișii la noi ar fi capabili să intre, la alte institute de profil, direct în anul II sau chiar III! Aproape jumătate dintre ei sunt bursieri Charity; după absolvire, ei vor lucra pentru noi minimum 7 ani, e stabilit prin clauză contractuală căci ei vor implementa programele noastre de sănătate pe tot globul. Adevărul gol-goluț e că, dat fiind nivelul salarizării și condițiile oferite de noi exercitării nobilei profesii, cei mai mulți ne solicită să le prelungim contractul.

— Nici nu-i de mirare...

— La stânga, iată, în formă de potcoavă, spitalul Charity. Clinică Universitară printre cele mai moderne și mai utilizate din lume. Profilul: chirurgie recuperatorie, chirurgie plastică, neuro-chirurgie. Nu știu cum stați cu acuitatea retinei; domnul care tocmai a coborât din mașină la frontonul principal, cel în locul căruia suie un băiat ca să-i parcheze vehiculul, este chirurgul Liubomir Klavek, îl vedeți?

— Nu-l prea văd, dar asta nu înseamnă că nu-l recunosc, chicoti doamna Dustfield, mulțumită de propria-i vioiciune de spirit. E o somitate, știu.

— Una dintre somitățile noastre, doamnă. Să continui. Nu ne lipsesc secțiile clasice, de medicină internă, chirurgie

generală etc. Dar suntem și cea mai cunoscută clinică din lume pentru secțiile de medicină tradițională, de la acupunctura la presopunctura orientală, iar de aici la tratamentele sapientale și neconvenționale, cu plante, bioenergie, hipnoză și alte tratamente prin somn. Terapeuții noștri vin din toată lumea. Și au satisfacția că o lume întreagă solicită știința fiecăruia dintre ei. De altfel ei formează, laolaltă, o extrem de interesantă verigă de unire între noutatea științifică de ultimă oră și metodele ancestrale de vindecare, cu aură de miracol, într-atât sunt de eficace. Spre fericirea suferinzilor. Spre binele omului, doamna mea.

— Sunt impresionată, șopti doamna Dustfield și, cu multă delicatețe, își retrase mâna de sub brațul stâng al lui B.B. Charity. Marjorie bănuia că năsucul îi lucește, deci ținea să-l pudreze urgent.

— Iar acolo, între cele două curbe de nivel înverzite, iată-ne mândria, adevărata noastră fală. Dar... poate ați obosit? Să continuăm mâine, poate?

— Oh, nu, nici pomeneală. Tocmai remarcasem singură armonia complexului de clădiri. Ce avem acolo?

— Institutul de cercetări pentru științele vieții. E stația pilot a celor mai ambițioase dintre marile noastre proiecte. Acolo se caută – și nu vă spun de câte ori chiar se găsesc – soluții la cele mai grele dosare din medicină, biologie, biochimie și genetică. Dincolo de acele ferestre, îndrăznesc eu să afirm, se modelează viitorul organismelor vii de pe Planetă, stimată doamnă Dustfield.

Stimata doamnă Dustfield cercetă din priviri stația pilot și trebui să-și mărturisească intimidarea, dacă nu chiar o sperietură vecină cu amețeala, la gândul că ei, femeie de treabă, sigur, dar cam limitată, îi va fi dat să-i călăuzească, fie și numai administrativ, pe lucrătorii-savanți strânși în

acest loc. Clipi mărunț și solicită, prin întreaga sa expresie, să i se indice câteva repere mai cunoscute, de care să se sprijine. Îi fură servite numaidecât.

— Nu noi, cei de aici, vom fi așadar surprinși de vestea că doi dintre cei mai acerbi inamici ai omului, am numit SIDA și cancerul, și-au găsit, în sfârșit și pentru totdeauna, rezolvarea. Veți zice că ar fi prea de— ajuns. Dar aceste eradicări ar fi victorii incomplete, totuși, dacă n-am trudi, tot aici, la un avans hotărâtor, rapid și temerar, în științele psihologiei, psihiatriei, neurologiei și geneticii. Prin ingineria genetică, prin promovarea intervenției în etajele inteligenței, specialiștii noștri lucrează, de pe acum, la nivelul anului 2020. Cum vi se pare? Falsa modestie nu ne-ar sta bine, nu-i așa?

Bartholomew Bartolommini roti, cu o delicatețe nu lipsită de decizie, persoana adjunctei, invitând-o să examineze un alt obiectiv, o clădire aproape ascunsă printre arbori, înviorată de apropierea unei fântăni ornamentale, cu sute de mici jeturi intersectate într-o broderie lichidă.

— Și acum, ca să încheiem acest, tur de orizont, am onoarea să vă prezint și sediul sistemului de burse Charity. Nu-i așa că, prin comparație, vi se pare cenușăreasa noastră? Ei bine, sunt convins că n-ați uitat ce poziție în societate i se rezervă Cenușăresei! În această clădire relativ modestă se află fișele curriculum vitae a câtorva sute de tineri. Răspândiți în întreaga lume. Supradotați. Dar lipsiți inițial de resurse materiale. Organizația noastră i-a depistat. I-a testat. I-a selectat. I-a ajutat să-și realizeze instrucția, să-și desăvârșească educația în cele mai performante universități din țările unde hazardul i-a născut. Să ajungă specialiști străluciți. Toți acești tineri juriști, economiști, sociologi, profesioniști în management, politologi și așa mai departe, s-au încărcat cu spiritul nostru. Îl vor duce cu ei.

— Iar restul de clădiri, semi-vile, semi-cabane? Este, cumva, orășelul universitar și academic?

B.B. se bucură că întrebările puse de Marjorie îi permit să opereze o scurtcircuitare a prezentării.

— Exact. Bursierii noștri învață, mănâncă, dorm, se distrează, fac sport la fel ca orice alți colegi de-ai lor cu sponsori clasici. Poate ceva mai în voie – la noi.

— Fiindcă dispunem de mai mulți bani? Dacă voi fi vreodată – în calitate de vice-președinte mă pot aștepta la o sumedenie de interviuri, nu? – întebată de proveniența fondurilor, ce va fi oportun să răspund? Eu care, vă dați seama, încă ignor cine este, de fapt, Marele Invizibil!

— Și așa va rămâne situația, scumpă doamnă, dat fiind că generozitatea ce ne coordonează este întrecută numai de modestia lui. Vă rog stăruitor să nu forțați acest sublim anonim. Cât privește, însă, proveniența fondurilor, vă vom furniza tot ceea ce mass-media vrea și are dreptul să afle. Banii sunt – toți la un loc și unul câte unul – curați. Noi am creat propriul nostru organism de control, pentru ca opera de suflet căreia ne dedicăm să fie i-na-ta-ca-bi-lă. De altfel, Institutul, Spitalul-clinică, Universitatea, sunt izvoare de venituri. Specialiștii noștri produc încredere, lumea îi asaltează cu admirație, sunt toți recompensați regește. Marile societăți de asigurări au depășit faza când ne făceau curte: astăzi ne finanțează. Întrebați orice om care a avut vreodată de-a face cu o companie de asigurări. Vă va spune un singur lucru: cine investește în Charity World Foundation, acela câștigă!

Gayle fu aceea care îl introduse pe B.B. Charity în imensul living al unchiului ei. Oficiile de secretară, solicitate ocazional și cu oarecare umor, marcau de fiecare dată un moment calitativ în istoria nescrisă a relațiilor dintre șef și singura-i rudă încă în viață. Faptul că dincolo de ușă se

afla, alături de Gus, și Lon, amândoi așteptând, în tăcere, ca Bartolommini să-și facă intrarea, conferea clipei o încărcătură nesuferită pentru Abigail în rolul aprodului de lux. Respiră ușurată când buzele subțiri ale unchiului desenară un zâmbet, special pentru ea, pe când o fluturare de mână o concedie grațios.

Numărul 3 al ierarhiei își onoră poziția printr-o atitudine sobră, suficient de destinsă – autoservirea la bar era grăitoare în acest sens –, totuși cu luminițele de veghe aprinse: era în centrul atenției.

— Cum a mers? se interesă Gus.

— Conform așteptărilor. E o găscă, această bună doamnă Dustfield. Dar o să înoate cu plăcere și, mai ales, cât se poate de natural. Tot cărdul de filantroape se va ține pe urmele ei.

— Ce impresie i-a făcut Charity?

— Copleșitoare. Mai întâi a pus întrebări topite în extaz. Le-a epuizat. Îmi puneam chiar problema dacă engleza are suficiente interjecții cu conotații admirative. Putem fi liniștiți – are.

Lon bătu cu pumnul în marginea fotoliului de piele. Enervarea îi rămase neconsumată, căci mobila nu se clinti și bufnetul nu trăda forța loviturii.

— Tacă-ți fleanca, B.B.! Când nimerești peste careva mai prost decât tine, te umfli în pene și vorbești, vorbești... Niciodată n-o să înțeleg – și aici don Alonzo, continuând să-și macine furia, deplasă direcția discursului său către Gus – , niciodată n-o să înțeleg de ce trebuie să ne încurcăm afacerile prin inși aduși din afară. Habar n-au de nimic. De stricat, în schimb, pot strica totul! Ce caută o găscă printre noi?!

Gustave K. Throwstone oftă pentru un singur auditor, acesta fiind el însuși; îi repugna să explice lucruri evidente, dar avea un preț de plătit pentru propria unicitate; și, de douăzeci și nouă de ani, îl plătea.

— Dacă tu, Lon, te revolți împotriva unui act discutat între noi de atâtea ori, ce-o să mă fac cu ceilalți? Pricepe odată, omule, că orătania domestică adoptată în ograda lui Bartolommini e absolut necesară acolo.

— Vrei să zici că e, pentru noi, o problemă de imagine?

— Imagine? Nu numai! Mii, zeci de mii de cetățeni cuminți, contribuabili, incolori, inodori și insipizi vor lucra, foarte curând, lângă noi și pentru noi, apărându-ne interesele. Ieșim la lumină, Lon! Afacerile vor curge la vedere. Imensa lor majoritate se vor desfășura în conformitate cu legea.

Sprâncenele lui Mascella se îmbinară atât de strâns încât, cu cei câțiva peri cărunți într-o dungă de catran, formau o barieră de netrecut. Acolo se poticnea gândul.

— Cum adică... în conformitate cu... legea?

— Foarte simplu, Lon, și foarte corect, din moment ce suntem, în sfârșit, în măsură să schimbăm legile.

Sau ai uitat că, prin Organizația Națiunilor Unite, omenirea va adopta legile noastre?

În holul modestului hotel „Svoboda i Bratska” din târgul bosniac Kerzlic-lagoda, valiza lui Rolf, cu etichetele ei de prin hoteluri americane și vest-europene celebre, părea picată din stele. Receptorul înregistra cu încetineală orientală datele din pașaportul vizitatorului, sub privirile

adormite ale celor doi polițiști de la intrare. Când reuși să termine înscrierea, oferi cheia camerei 17, ură oaspetelui – într-o engleză aproximativă – un sejur plăcut și îl anunță că, îndată după instalare, domnul Rudolph Leacock e așteptat de grupul Comisiei Internaționale la salonul etajului I. Mesajul i-a fost lăsat de către Knud Gunnarsen, din Norvegia.

Rolf izbuti să reducă timpul instalării la numai câteva minute, din care unul consumat la fereastră, de unde americanul privise cu răceală cele câteva accente edilitare: un vechi foișor de foc, un minaret, turla recent restaurată a bisericii ortodoxe, cele câteva blocuri care se străduiau, fără succes, să schimbe condiția târgușorului și, bineînțeles, ruinele, scheletele de edificii purtând încă amprenta incendiilor și a obuzelor.

În salon, pretențioasă denumire pentru încăperea mobilată desperecheat și pauper, Gunnarsen, ridicându-se, strânse primul mâna omului de încredere și colaboratorului apropiat al lui Quentin Dexter Singleton, cum îl recomandă, cu nordică sobrietate, celorlalte trei persoane din jurul unei mese scorojite. Erau o doamnă, un ofițer în uniforma detașamentelor Uniunii Europene, și încă un civil. Rolf exprimă regretul domnului Singleton că împrejurările îl împiedică să fie de față, așa cum promisese și cum ar fi dorit, dar el, Rudolph Leacock, va transmite fidel tot ce se discută și se hotărăște aici.

— În plus, reprezentând și Charity World Fundation, unde lucrez, îmi voi face o datorie de onoare să-mi sensibilizez colegii la problemele dureroase ale Bosniei, așa cum – bănuiesc – le-ați cunoscut dumneavoastră, în numele organismelor pe care le reprezentați.

Era rândul celorlalți să fie cunoscuți. Doamna Elsa Schneider, juristă, vieneză de origine, încheia două

săptămâni bosniace în ipostaza de trimis al Curții Internaționale de Justiție de la Haga. Dl. William Fairfax, expert în criminalistică, întrupează neoficial răspunsul Scotland Yard-ului la anumite solicitări discrete ale autorităților de la Sarajevo. Dl. locotenent-colonel Alain Carrefour, de cinci luni și jumătate comandantul unei unități europene de menținere a ordinii în această zonă a Bosniei, mai are de îndeplinit doar două săptămâni din mandat și nu poate fi blamat că stă cu ochii pe calendar, ba chiar pe ceas...

Completările, făcute din mers de către norveg, păruseră să-l coste pe Knud un efort de adaptare mondenă cu care nu era obișnuit. El însuși medic generalist convertit la ecologie, va sta în această comisie – pe care personal a inițiat-o sub egida organizației sale – și pe aceste meleaguri atât cât va fi necesar ca să înțeleagă esența fenomenelor nefaste care bântuie și chinuie poate cel mai nefericit colț din Europa, la cinci ani de la oprirea conflictului armat.

— Dragă prietene, i se adresează bărbatul crescut între două fiorduri noului venit, în care buna sa credință vedea mulțimea de însușiri atribuite unui mandatar al lui Singleton, acum, că ne cunoști și te cunoaștem, hai să ne întoarcem la necazurile țărișoarei ăsteia. O să ne întrebi: ce se întâmplă aici? Ei bine, răspundem sincer: nu știm. Mai exact – nu pricepem.

Rolf mimă suficient de bine surprinderea pentru ca Gunnarsen să se simtă încurajat a continua:

— Fapte, situații, cazuri – câte vrei! Și nordicul învăluie, cu un gest al mâinii drepte, teancurile de dosare și hârtii adunate pe masa rotundă, aproape acoperind-o. Unele, fișate de noi; cele mai multe, rezumate, în scris, de autoritățile ținutului. Toate – întâmplări (dar întreb:

întâmplări?) de o violență incredibilă. Izbucniri care scapă oricărei logici sau explicații cauzale.

Rolf clătină ușor capul, dorind parcă să marcheze și prin gest ceea ce urma să spună:

— Unde s-a vărsat sânge, mult sânge, logica... înțelegeți... Și, din câte știi, în Bosnia, sângele a curs din belșug.

— Dar nu despre asta este vorba! sări francezul. Dacă-mi permiteți, domnule Gunnarsen, să lămurim acest aspect esențial, după opinia mea, continuă locotenent— colonelul, ceva mai protocolar. Sunt militar cu experiență, am trăit în zone de conflict deschis, știam la ce să m-aștept venind în Bosnia. Sângele cere sânge. De acord. Odată declanșat, lanțul răzbnărilor nu se mai termină, dar faptele respectă o anume logică, fie și pe aceea, sinistră, a răzbnării. Căci taberele sunt clar delimitate, motivațiile – explicabile prin etnie, confesiune, interese economice, pasiuni politice etc. Mai departe: aici sunt trei etnii și trei religii, da? Perfect! Ar trebui să regăsim, deci, trei seturi de motivații și trei tabere de posibili dușmani. Ei bine, explicați-mi logic tragedia de ieri, de-acî, din Kerzlâk-lagoda. Ascult. Vă rog!

Urmărind cu suprinzătoare înțelegere plimbarea agitată prin cameră a ofițerului, Gunnarsen se simți dator să intervină.

— Scuză tensiunea în care ne găsești pe toți, domnule Leacock. Într-adevăr, ieri s-a întâmplat, sub ochii noștri, ceva zguduitoare. O nuntă în cadrul comunității sârbe a degenerat într-o crimă. Pe cât de oribilă, pe atât de inutilă. Cu puțin înainte a ceremoniei religioase, fratele miresei s-a dus la mire; cu mâna stângă i-a oferit o ploscă cu rachiu, iar cu dreapta i-a înfipt cuțitul în pantece, spintecându-l. Pur și simplu!

— Era beat? se interesă Rolf, părând convins că un răspuns afirmativ oferă cheia întâmplării.

— Nici pomeneală. Nu gustase un strop de alcool, faptul a fost constatat legal. În schimb, era într-o stare de agitație extremă. A spus de câteva ori: „trădătorule!”, după care n-a mai scos nimeni, nimic de la el. În locul nunții, va fi o înmormântare. Localitatea e în doliu, oamenii nu-și revin din șocul nenorocirii.

— Trădase – pe cine? mai interveni Rolf, ca pentru a-și lămuri, cât de cât, datele problemei.

— Pe nimeni, domnule Leacock, răspunse jurista Curții Internaționale de la Haga. Fusesse o simplă supoziție fără nici un temei. De altfel Dragan Perovic, ucigașul, era prieten bun cu Dușan Jivovic, victima, iar cele două familii – foarte apropiate. Cercetările de-abia s-au declanșat, dar, la câte-am văzut de când mă aflu aici, mă îndoiesc să apară ceva care să dea gestului vreo noimă. Domnul ofițer are dreptate: actul sfidează logica. Ca și în multe alte cazuri aberante.

— Comportamentul aberant, da, asta e problema locală, reluă Gunnarsen expozeul întrerupt de francez. Am ajuns să considerăm explicabile, ca să zic așa, dramele din familii mixte, dușmăniile vechi sau reglările de conturi între etnii și religii diferite, în numele cărora se comit, săptămânal, omoruri. Trăgători izolați încă mai fac victime exact atunci când situația pare a se mai liniști, iar conflictul – stins.

— Mai sunt arme și muniții necontrolate în zonă? întrebă Rolf.

— Câte vrei. Și de toate tipurile. Se trage din vârful Foișorului de foc.

— Ba chiar din turla bisericii, domnule, dacă-ți imaginezi așa ceva! răbufni din nou locotenent-colonelul. Admit că, acolo unde oamenii au trăit și au ucis ca lupii, în haită, moartea poate veni și așa; dar nu uitați, vă rog, că războiul s-a încheiat de cinci ani și mai bine, iar înainte de conflict, localnicii trăiseră zeci de ani în pace și armonie, completă

Carrefour dintr-o suflare, considerând argumentul decisiv pentru teza sa. În privința concordiei, spațiul geografic iugoslav, cu amestecul lui de rase, etnii și credințe era considerat miracolul Europei răsăritene, dacă vă mai amintiți. Nu-i așa, domnilor și stimată doamnă? Întrebă francezul cu o ordine a adresării atât de nefranceză, încât ea se explica numai prin iritarea sub imperiul căreia se afla vorbitorul.

— Perfect adevărat, consimți nordicul. Ca să-mi reiau ideea, se petrec aici lucruri insuportabil de bizare. Nu-i de mirare că rănilor vechi nu se vindecă; uimește însă apariția altora, ca niște fenomene în sine, stranii, periculoase, tulburătoare. Dumneata ai mai auzit de violență infantilă, domnule Leacock?

Chestionat direct, Rolf ridică umerii; nu, nu știa despre ce poate fi vorba, deși... încercă o explicație:

— Dacă vă referiți la copiii străzii, la micii vagabonzi de care nici alte zone ale lumii nu duc lipsă...

— Nu, domnule, explodează iarăși francezul, intervenind în discuție: în școală, clase de copii de 12-13 ani se încaieră în timpul orei, împingând agresivitatea până la moarte de om. Acum trei săptămâni, într-o localitate vecină, doi copii au decedat într-o asemenea nebunie declanșată din nimic, sub privirile neputincioase și oripilate ale profesoarei. Ei, cum îți sună? E demență, domnule; demență colectivă. Aici... s-ar zice... a explodat o bombă atomică peste o țintă precis delimitată: psihicul!

— Ori multe, foarte multe bombițe minuscule lansate fără zgomot, ici, colo, se făcu auzită pentru prima dată vocea detectivului britanic. Replica fusese rostită cu mult calm și cu detașare, însă nu intonația avea s-o imprime în memoria celor de față.

Rolf se strădui – și reuși perfect – să-și mascheze interesul deosebit cu care puse întrebarea:

— Ce vreți să spuneți?

— Deocamdată nimic. Sper să mă pot pronunța, foarte curând, răspunse reprezentantul Scotland-Yard-ului, privindu-și ceasul-brățară. Exact în clipa următoare, ușa „salonului” se deschise, permițând accesul unui căpitan ce purta aceeași uniformă ca și Alain Carrefour, însoțit de șeful poliției locale. Salutând pe toți cei prezenți, militarul se adresă englezului:

— Noi suntem gata, domnule Fairfax. Mașina ne așteaptă. Ridicându-se, englezul demonstra că și el este gata, pașii lungi cu care se precipită spre ieșire trădând chiar nerăbdarea ascunsă până acum. Găsi totuși răgazul pentru o precizare.

— Chiar dacă timpul ne presează, domnule Gunnarsen, vă propun să amânați redactarea raportului, dacă aveți de gând să o faceți astăzi. S-ar putea să revin cu date noi. Chiar... esențiale.

Alain Carrefour întrebă, redeschizând, se pare, o mai veche discuție.

— Chiar nu vreți să vă însoțesc, d-le Fairfax?

— Mulțumesc, sunteți amabil, dar nu e necesar. Adjutantul dvs. și autoritatea locală îmi sunt prea de-ajuns.

— Ai grijă, Jean-Paul, ți-l încredințez pe colegul meu. Răspunzi!

Dând asigurări că totul va fi în ordine, căpitanul Jean-Paul Clouzot salută și părăsi încăperea, ca ariergardă a micului grup de trei ce se grăbea spre automobilul de teren parcat în fața hotelului.

Salonul, rămas cu patru locatari, era acum măsurat în lungime și lățime de pașii a doi bărbați: francezul și

nordicul, acesta din urmă molipsindu-se, parcă, de agitația primului. Ajuns la fereastră, Gunnarsen îl chemă imperativ pe Rolf:

— Vino, te rog, vino, d-le Leacock!

Rolf părăsi fotoliul ponosit și privi, la rândul-i, pe fereastră, în piața târgului, pe direcția mâinii îndreptate către un punct mișcător. Văzu un lunatic, o biată zdreanță umană, unul dintre cei care trăiesc de azi pe mâine, din te miri ce, și bolborosesc vrute și nevrute. Agita pumnul spre hotelul Svoboda i Bratska, și răcnea, desfigurat de furie, într-un delir de cuvinte neinteligibile și gesturi violent-obscene.

— Îl vezi? Mirko Gekic, unul din cei 19 cerșetori ai târgului. Dar nu sărăcia e, aici, fenomenul straniu și îngrijorător. Unde a bătuit un război total, aproape că te miri cum de-a mai rămas piatră peste piatră... Grav este că toți sărmanii ca făptura din piață sunt deviați mintal. Nebuni, domnule. Și agresivi. Acum, iată-l venind la noi, să ne ceară socoteală că... i-am invadat țara. Dacă n-am fi protejați de poliție, nu știu ce s-ar întâmpla...

Jurista Schneider se simți datoră cu o explicație suplimentară:

— Se pare că numele meu, cu rezonanță austriac-nemțească, a declanșat în zonă vechi și puternice aprehensiuni...

Locotenent-colonelul izbucni într-un râs nervos.

— Aprehensiuni? Elegantă denumire pentru gestul unui dezaxat care-ți aruncă o piatră-n cap! Privirea întrebătoare a lui Rolf, adresată Elsei Schneider, primi imediat răspuns.

— E adevărat, din păcate. Oamenii spun că cerșetorii ăștia, hrăniți din mila publică, n-au fost așa. Se comportau normal, erau respectuoși, umili – chiar. Teribil de ciudat! Cazanul comunității, unde li se dă o hrană caldă, în loc să-i

îmblânzească, i-a sălbăticit. Dumneavoastră, care lucrați într-o instituție de caritate, ați mai întâlnit așa ceva, domnule Leacock?

Rolf reuși din nou să joace convingătoare nedumerirea cea mai profundă; nu, așa ceva nu mai pomenise.

— Evident, exclamă francezul. N-aveai cum, pentru că nu există nicăieri! Crime în familie, crime în școală, comise de copii, prieteni vechi care se-njunghie fără să clipească și fără să-ncerce măcar a-și ascunde fapta, contrazicând până și instinctul de conservare... Nu, e prea mult pentru capul meu dornic de logică și rațiune. De m-aș vedea în avion!...

Vorbind, Carrefour se montase, încercându-se cu toată tensiunea lunilor de misiune bosniacă și, mai ales, a ultimelor zile de anchetă prin 16 localități din zonă. Intuind starea generală, Gunnarsen interveni:

— Propun să încheiem programul dimineții. Oricum trebuie să așteptăm întoarcerea lui Fairfax. Până atunci, voi încerca să-l mai pun la curent pe domnul Leacock.

Austriaca și francezul porniră cu vădită ușurare spre camerele lor. Nordicul îl invită pe Rolf la o plimbare. Ieșiră printr-o ușă de serviciu a modestului hotel, înscriindu-se pe o alee liniștită, cu pomii aproape desfrunziți. Îi secunda, la o mică distanță, unul din polițiști, gata să intervină în caz de pericol. Scăpat din corsetul zidurilor neprietenoase și, poate, cine știe (ba, Fairfax spunea că știe!), împănate cu urechi curioase, Knud vorbi liber, vărsându-și tot năduful.

— Îți mulțumesc că ai venit, domnul meu. După cum îi mulțumesc amicului meu, Quentin, că te-a lăsat să vii. Exprimă-i, te rog, recunoștința mea. Sincer să fiu, este un ajutor nesperat. Am transmis aproape „la noroc” prin Comisia ONU, adresa noastră din Bosnia, în acest moment important pentru Singleton, și... iată-te aci. Ți-ai părăsit treburile, ai bătut atâta drum...

Rolf îl prinse și-i apăsă ușor antebrațul: nu, nu era nevoie de firitiseli protocolare între oameni ca ei, dăruți binelui public. Nordicul receptă mesajul, continuând și mai eliberat de orice constrângere.

— Vezi dumneata... Când am inițiat această comisie, nu știam peste ce pic. Aveam anumite semnale de la câțiva ofițeri detașați în zonă, francezi, englezi, americani chiar. Dar de la ce credeam eu până la...

Rolf simți că e momentul să atace decisiv.

— Domnule Gunnarsen, vă întreb în numele prieteniei dvs cu omul căruia eu îi datorez totul, Singleton: totuși, ce se petrece aci?

Norvegianul își privi în ochi tovarășul de plimbare, oprindu-se o clipă pentru a da și mai multă greutate răspunsului:

— Probabil... spun probabil, pentru că nu am dovezi... probabil una din cele mai odioase crime împotriva umanității din câte s-au comis în zilele noastre.

După câteva clipe de pauză, cât privirea lui Knud scrutase fața americanului, nordicul spuse, pe neașteptate, ceva care accelerează pulsul lui Rolf:

— Ai nervii tari, dragul meu. Mă bucur că Singleton știe să-și aleagă colaboratorii... Reluând plimbarea, Gunnarsen își continuă firul gândurilor.

— Am toate motivele să cred că această zonă a Bosniei, și poate întreaga țară este un imens poligon de încercare pentru acțiuni și substanțe psihotrope. Fairfax n-a făcut parte, inițial, din comisie; l-am solicitat eu, când mi-am dat seama că aici s-ar putea să nu fie vorba doar de sechelele vechiului război, ci de răbufniri ale unui nou...

— Între cine și cine? întrebă, calm, Rolf, străduindu-se să pară același partener de discuție măsurat, stăpânit, sigur pe el.

— Nu știu, dragul meu. Și nu cred să știe cineva, cu excepția, desigur, a celor ce l-au declanșat. Cu certitudine însă, cunosc victimele: populația, amărății ăștia de oameni atât de greu încercați... Din cauza sărăciei extreme, ei consumă tot ce li se oferă ca ajutor de supraviețuire. Ei bine, se pare că au devenit cobai la scară de masă. Odată cu ajutoarele comunității europene și mondiale, au pătruns în zonă colete cu alimente, băuturi, sprayuri, gume de mestecat și chiar așa zise medicamente care, pur și simplu, iau mințile oamenilor. Una din explicațiile posibile pentru înnebunirea cerșetorilor constă în faptul că nenorociții sunt hrăniți de la aceleași cazane, unde se gătesc alimente primite. De la cine? Nu știu. Poate, când se întoarce Fairfax, să aflăm mai multe.

— Vine azi? întrebă Rolf fără nici un accent de interes aparte.

— Sper că da. Este unul din experții cu maximă calificare în diversiuni de acest gen. A avut de-a face, ani de zile, cu realitățile Belfastului, cu acțiunile IRA, înțelege... Azi, sau poate mâine, încheie turneul în I0-I2 localități din zonă. Prelevează tot ce s-ar putea constitui în probă: conserve, pachete, obiecte cu proveniență dubioasă și cu posibile efecte nocive. Vor urma, desigur, analize chimice, expertize și contraexpertize... Va dura, poate, dar odată și-odată vom ști adevărul.

De data asta, Rolf fu acela care se opri, apucând din nou antebrațul interlocutorului cu aceeași deferență, dar și cu puternic marcată grijă pentru tot ce se întâmplă aci.

— Domnule Gunnarsen, poate-mi depășesc mandatul, dar îmi permit să vă întreb: mai știe cineva ce mi-ați împărtășit mie, acum?

Răspunsul veni imediat, cu totală sinceritate, așa cum merita împluternicitul lui Singleton, cel căruia, oricum, nordicul avea de gând să-i transfere întreaga afacere după consumarea alegerii Secretarului general ONU, pentru că ea trebuia să se afle pe mâinile autorităților Comunității europene și mondiale, nu în grija unei simple organizații ecologiste:

— Nu, domnule Leacock. Nu știu nici măcar membrii comisiei mele! Fairfax a insistat să păstrez secretul absolut. Probabil că e spre binele celor prezenți la investigații, acum, să nu știe anumite lucruri. E un mod de a-i proteja. Nu se știe ce forțe se ascund în spatele...

— Ca de pildă? îndrăzni Rolf.

— Poate fundamentalismul islamic, poate interesele economice și geo-politice europene care au detonat statul ex-iugoslav, poate Mafia rusă, poate... dar Dumnezeu știe cine poate să-și mai fi vârât coada aci? De aceea te rog: discreție absolută! Nici în gând să nu-ți repeți ce-ai auzit de la mine. Te conjur!

Când cei doi se întoarseră în hotel, norvegianul era, parcă, mai liniștit sufletește. Alături de Fairfax, acum avea încă un aliat în lupta cu un inamic pe cât de odios, pe atât de bine ascuns.

Cum intră în cameră, „trimisul lui Singleton” scoase din valiza garnisită cu etichete simandicoase un minuscul telemobil. Îi întinse antena, apăsă câteva butoane apoi, când i se răspunse și recunoscă vocea, comandă scurt:

— Acționați. Gradul zero. Cât de curat posibil. Sunt trei persoane. Traseul și mașina vă sunt cunoscute. În niciun

caz vehiculul nu trebuie să mai ajungă în vreun oraș din zonă: nici Sarajevo, nici Tuzla, nici altul. Clar?

Mulțumit, probabil, de răspuns, preciză că așteaptă confirmarea, apoi închise. Știa că nu-i va fi ușor să-și justifice decizia, acasă, dar aci, la fața locului, i se părea singura soluție posibilă. Era sigur că Lon, omul de acțiune, va fi alături de el.

Automobilul de teren, condus de Jean-Paul Clouzot, avându-i ca pasageri pe William Fairfax și pe Bata Miloradovic, șeful poliției regionale, rula cu viteză de melc pe unul din drumurile mizerabile ce legau localitățile rurale ale ținutului. Curând vor ieși la o șosea mai acătării, îl asigură gazda; puternicul Range-Rover se va putea așterne la drum ca lumea.

Fairfax ar fi avut loc să stea foarte comod pe încăpătoarea banchetă din spate, dacă spațiul n-ar fi fost ocupat în cea mai mare parte de niște sacoșe ciudate. Acolo se îngrămădeau cutii de conserve, sticle de plastic cu băuturi nealcoolice, spray-uri cu cele mai felurite destinații, obiecte de toaletă, o mulțime de pachete și pachetele cu bomboane, jeleurii, gume de mestecat, napolitane; apoi borcane, borcanele și borcănașe ale căror etichete-tip indicau conținuturi culinare dintre cele mai atractive. Din când în când, detectivul examina câte un obiect, arătându-l unui Bata Miloradovic intrigat la culme că acest civil, cu aer atât de misterios, își pierde vremea colectând lucruri care, pe aci, au ajuns în aproape toate casele.

— Și spuneți că eticheta aceasta, diferită de cea a Comunității europene și a coletelor sosite din continentul nord-american, a existat de la început în transporturile cu ajutoare?

Grea treabă, să se facă înțeles și să înțeleagă el răspunsul. Intervenția francezului de la volan, talentul de mim al

detectivului și bruma de engleză a localnicului făcură posibilă, până la urmă, o vagă, șubredă comunicare. Fairfax află astfel că obiectele care-l interesau, cu etichetă-tip, apăruseră în zonă la vreun an după ce comunitatea internațională începuse să-și manifeste generozitatea față de populația Bosniei. Nimănui nu-i trecuse prin cap să le înregistreze în evidențe separate, de vreme ce veneau de-a valma cu restul coletelor. Dacă mai sunt? În ce cantități? Și unde? Se poate afla, desigur, dar e de alergat...

După ce depășiră un pâlț de pădure, când intrau în plin câmp, într-o pustietate desăvârșită, francezul acționa frâna, la câțiva metri de lucrătorul care, cu un gest profesional intrat în reflex, îi dirija pe varianta ocolitoare, o buclă nu prea mare; drumul normal era blocat cu o barieră proaspăt instalată, în spatele căreia trei drumari săpau de zor un șanț cu nu se știe ce utilitate. Pentru puternica mașină de teren nu era nici o dificultate să abordeze podețul – și el proaspăt instalat – care surmonta șanțul. Glouzot viră stânga, depăși cu ușurință cei câțiva bulumaci ai podețului și se înscrise pe varianta marcată cu bandă portocalie, foarte vizibilă, atârnată de câteva stative improvizate. Nici o urmă de roți nu indica trecerea vreunui alt vehicul prin acel loc.

— Se intră în normalitate, domnilor, glumi francezul, bine dispus. Când se repară drumurile e semn că civilizația...

Nu apucă să explice semnul. O explozie formidabilă transformă în pulbere arzândă și automobil, și pasageri, și încărcătură.

Apoi, într-un timp record, prin grija echipei de oameni pricepuți în asemenea treburi, dispăru orice indiciu că acolo ar fi lucrat cineva la întreținerea șoselei sau că ar fi existat vreo barieră, cu vreo deviere a traseului.

Către seară, Gunnarsen avea să afle, îngrozit, că mașina de teren a forțelor aliate de supraveghere în Bosnia a călcat peste o mină și că, din trupurile celor trei pasageri, nu s-au putut recupera nici nasturii metalici ai hainelor, totul se pulverizase, pur și simplu. Nimeni n-a putut explica de ce Range-Rover-ul condus de Jean-Paul Clouzot s-a abătut de pe șosea, gest fatal într-o zonă cu atâtea reminiscențe ale unui război crud și nici măcar bine încheiat

După cum, la câteva zile distanță, raportul întocmit de poliția locală nu preciza amănuntul că mina ucigașă fusese, de fapt, un lanț de 7 mine legate în serie, ceea ce ar fi putut preface în cenușă chiar și caroseria unui tanc.

13

Ca de fiecare dată când trebuia să facă față primirii vreunui oaspete, Hazel se ocăra în sine, numindu-se o eternă diletantă în materie de gospodărie. Profesionaista dosarelor impecabil rânduie se uita de sus, probabil cu multă compătimire, la casnica apucată de trac. Una care se pripește să aranjeze două platouri cu gustări, și se tot răzgândește, panicată la gândul că sugestiile ei culinare „nu merg” cu șampania adusă, fără veste, de Emery, românul, „finul” ei și-al soțului ei, Bernie Merwin.

Emery, în actele sale de imigrant Mircea Răzvan Întorsureanu, sunase la ușă cu un sfert de oră mai devreme și, ca un boxer proclamat învingător la puncte, agitase deasupra capului două superbe sticle de șampanie. Dumnezeule, The Finest True French Bottled Champagne¹¹! Bine, dar atunci ce i-o mai fi rămas amărâtului din prima și

---

¹¹ *Adevărata șampanie franțuzească înbuteliată, de prima calitate.*

modesta retribuție primită de dânsul pe pământ american? N-are a face! replicase, foarte vesel, prietenul venit de departe; la noi, la Frecăței, tot omul își udă prima leafă, altfel norocul slujbei seacă...

Norocul slujbei lui Emery? Hazel clătină din cap și, pe când garnisea cu câte o țâșnitură de ketchup sandvișurile încropite, reflectă la ocupația temporară obținută de român. După neașteptata întâlnire din Chinatown, și uzând de cartea de vizită primită acolo, insul îndemânatic și cu un nume imposibil de rostit corect o sunase pe Hazel la biroul ei din palatul Națiunilor Unite. Era pregătit să vină cu o depozitie la Comisia pentru respectarea drepturilor omului în Europa de est și, cu accentul său nostim, cu și mai delicioasa lui bună creștere, întrebă la telefon cui, concret, să se adreseze... Gazdă câștigată de un solicitant simpatic, Hazel îl descususe suficient încât să-l poată recomanda serviciului de gospodărie a palatului. Administrația angaja vopsitori pentru anumite lucrări de întreținere la tubulatura din subsoluri. În mâinile lui Intorsureanu, vopsea șprițuită din pistolul cu compresie dirijată avea să acopere țevile ONU mai uniform decât reușea Hazel, în bucătăria ei domestică, să se descurce cu picantul ketch-up împușcat pe tartine.

Și uite-l că, la prima chenzină, omul venea cu recunoștința... spumoasă, iar ea, doamna casei, trebuise să-l introducă în living, în compania celui alt musafir, acela anunțat, domnul Colin Fletcher, ziaristul, dornic să-i povestească lui Bernie amănuntele unei călătorii în Japonia.

— Și, culmea, Bernie încă n-a ajuns acasă, s-a plâns la telefon că șeful, Wilbur Chester, i-a pus o treabă în brațe exact când se pregătea s-o șteargă; o să întârzie deci vreo jumătate de ceas. Hazel își mușcă buzele palide și se întrebă, în inimioara ei de de gospodină diletantă, ce-or fi

discutând, dincolo de zidul subțire, cei doi bărbați care își erau cu desăvârșire străini.

— Prin urmare... domnul Emery, parcă așa ți-a zis drăguța de Hazel, dacă am înțeles eu bine. Fletcher își vârî mâinile adânc în buzunare, în căutarea unor chei pe care să le zornăie. Chipul celui alt, tânăr, cu pomeții obrazului sus, nasul tăiat cu finețe și iriși căprui surâzători, sub sprâncenele aproape îmbinate, îi plăcea. Ceea ce n-am înțeles, urmă ziaristul, e de ce Hazel se prezintă drept nașa dumitale.

— Pe scurt: fiindcă din Mircea a reținut numai inițiala, din Răzvan, alt prenume, tot inițiala, iar eu am fost de acord. De când toată populația României iubitoare de film-serial a făcut o pasiune răscolitoare pentru Dallas în general, și pentru incorigibilul J.R. Ewing în special, procedeul a căpătat drept de aclimatizare și în Carpați. Și pe urmă, eu mă cutremuram de milă văzându-i pe funcționarii federali în pericol să-și scrântească limba la încercarea de a zice Întorsureanu. Dumneata ai reuși? În-tor-su-rea-nu.

— Complicat, admise Colin.

— Nu-i așa? Hazel l-a strâns într-un simplu I. Cu actele, situația va fi mai încurcată.

Fletcher, în cariera lui, discutase cu imigranți din cele mai felurite etnii. Știa că marele creuzet american nu se împiedică în dificultatea pronunției numelor de baștină, cât de lungi, cât de stranii ar fi ele. Se miră, deci, auzind continuarea românului.

— Nu doar mai încurcată, ci mai primejdioasă, mă tem.

— De ce? Unde-i primejdia?

Întorsureanu, Emery numai pentru doi prieteni (eventual Colin Fletcher putea fi, de azi încolo, un al treilea) zâmbi fără veselie.

— Unde? Într-un computer, probabil. Vezi dumneata, eu am primit viza de intrare în USA câștigând-o la loterie. Bafta mea! Dar, cu niște ani mai înainte, îmi încercasem norocul pe cont propriu, strecurându-mă pe sub cortina de fier. Era, la vremea aceea, singura mea șansă: fuga din est, furișarea în vest. Eșec. Zdup! În 1994, cortina nu mai era politică, devenise doar una economică. Am vrut s-o trec, recidivistul de mine... Ca să nu te plictisesc cu o poveste lungă, era cât pe aci să traversez Atlanticul într-un container frigorific din cala cargoului „Union's Hope”.

Poliția portuară din Le Havre, însă, m-a dibuit cu un ceas înaintea ridicării ancorei. Probabil spre norocul meu, căci în stare de sloi nu aș fi fost capabil să mai învăț cuvintele imnului național al Statelor Unite.

— Și în ce constă primejdia, omule?

— În „amnezia” mea la completarea fișelor, anul trecut, când cu loteria vizelor. Portul Le Havre a transmis portului New-York procesul verbal de reținere pentru încercarea de trecere frauduloasă a frontierelor maritime. Așa că, dacă eu am trăit cinci ani la temperatura de 36 grade și cinci linii Celsius, vechea și ilegală tentativă a stat congelată în tot acest timp. Acum, un birocrat oarecare poate oricând s-o dezghețe. Și măcar dacă eu aș fi singurul ce suportă consecințele. Dar mi-e teamă pentru Mrs. Hazel și pentru soțul ei, Bernie.

— Nu prea înțeleg ce au ei cu povestea asta...

— Mi-au dat adăpost. M-au invitat, fără un cent chirie, să locuiesc în vechea garsonieră a domnișoarei Zimmermann, dinaintea măritișului ei cu Merwin. Mă tem că, pe chestia asta, a simpatiei lor față de mine, și-au riscat liniștea, avansarea ori mai știu eu ce. Amândoi au funcții de domeniu public. Ei bine, prefer să-mi frâng gâtul, prefer cale întoarsă, decât să le fac, chiar indirect, cel mai mic rău

acestor doi oameni. Scuză-mă pentru declarația patetică și – cum să zic? – păstrează-o pentru dumneata.

Fletcher tuși, stingherit. Hipercorectitudinea, ca orice exagerare, nu intra în vederile lui. Se pomeni evaluând propriile jaloane liberale cu probitatea est-europeanului. Și, în loc să iasă superior din acest joc, se simți invadat de un simțământ ce semăna destul de bine cu o curiozitate admirativă. Nu-i părea rău că deținea acum un secret al celuilalt. Mai curând se mira că izbutise, fără nici un efort, să-i merite mărturisirea confidențială.

Hazel intră cu tăvile pline.

Aruncă o privire celor doi care, iată, discutaseră pe marginea vreunui subiect interesant, devreme ce acum lăsau impresia că se cunosc de mult. Îi părea bine mai ales pentru Emery; orice nouă relație pe continentul unde a venit să trăiască este o rădăcină posibilă; și tare l-ar vrea împământenit cu succes pe acest tânăr îndatoritor și îndemânat, cu optimismul lui neforțat și o energie molipsitoare. Însă dacă Bernie și cu ziaristul au anumite lucruri de pus la punct, – și se pare că abia așteaptă, rămâne de văzut cum întâlnirea dintre ei o să poată absorbi prezența imigrantului, cu sticlele lui festive cu tot.

Bernie își făcu apariția mai agitat decât îi era felul. Iar, când Colin declară că, din punctul său de vedere, ceea ce are de povestit nu conține secrete pentru nimeni dintre cei de față, se trânti pe un fotoliu și se mulțumi să spună:

— Okay, atunci dă-i drumul.

Colin privi în jur. Bernie, Hazel, acest Intorsureanu formau, ca și el însuși, un public hrănit cu câteva vechi și îndărătnice clișee consacrate Extremului Orient. Suspină, admitând că suita lui de reportaje nu făcuse decât să adâncească arhetipurile. Însă inedite cu adevărat erau constatările nepublicate.

— Mai reții, Merwin, ce mi-ai spus despre căderea „grupului magic”, din Hokkaido? Era riguros exact. Recordul absolut de eficiență a poliției japoneze din toate timpurile a fost lichidarea acestui grup. În ciuda unui fanatism extraordinar în păstrarea conspirativității, toți membrii, cu o excepție, au fost ridicați simultan. Din ședințele consiliilor de administrație, din patul amantelor, din sălile de antrenament – năvodul s-a strâns peste ei dintr-o dată. Întrebarea este: cui trebuie atribuit succesul? Poliției? Nici poliția nu crede! Pe undeva există un adevăr pe cât de simplu, pe atât de bine ascuns. La fel de tănuit ca și resorturile fenomenelor stranii din întreaga lume interlopă a globului, despre care mi-ai vorbit tu, Bernie, la prima noastră întâlnire. Și ziaristul rezumă, în câteva cuvinte, pentru Hazel și Emery, senzaționalele constatări ale statisticianului FBI.

Bernie își scutură energic mâna din încheietură, ca și cum ar fi vrut să coboare mercurul dintr-un termometru imaginar.

— Important ar fi de știut ce fărădelege plănuită a fost împiedicată prin căderea bruscă a grupului nipon. Iar esențialul, este, dacă nu mă înșel...

„Termometrul” încremeni în aer de parcă Merwin ar fi zărit o fantomă.

— Esențialul: „magicii” au căzut pentru că refuzaseră să intre în cartelul mafiilor!

Hazel constată că gustările ei nu izbuteau să concureze, în atractivitate, mărirea și decadența unor băieți răi ce acționaseră atât de departe de modestul ei cămin. Întrebă cu naivitate:

— Așadar, tu, Bernie, crezi că peste toate insulițele arhipelagului lor dictează un singur boss satanic?

— Ai definit exact situația, Hazel! Boss-ul satanic, la care te referi, a obținut sau e pe punctul să obțină oprirea conflictelor în subsolul fosgăitor al mapamondului. La comanda unui singur glas, în lumea interlopă se face liniște și se bate laba. Colegial.

Ca picat din lună, Intorsureanu zise pe neașteptate:

— Dar noi șampania aia când o bem? Ce naiba, într-un congelator ca al vostru, vast cât Alaska, îmi închipui că s-a frapat, nu?

Bernie și Colin se holbară la el. Hazel pili cu ușurință colțul tăios al intervenției, explicând că primii dolari intrați în buzunarul unui imigrant se cer, după o cutumă a zonei de origine, băuți; apoi zâmbi și-l invită pe Emery să meargă la bucătărie, unde să arunce dopurile în tavan; cele patru pahare le pregătește ea, dincoace.

Tânărul născut la curbura unor munți, fenomen geologic ce se insinua până și în numele său, răsé pe săturate.

— Slavă Domnului, mă temeam că îmi veți cere, așa, de politețe, o părere în colocviul dumneavoastră! Prefer să fac poc...

Și albeața dinților sănătoși, deși neatinși de Colgate până la vreo 25 de ani, îi fulgeră pe americanii legitimați de trei, cinci, respectiv opt generații.

— Stai, omule! Stai și zi-ne ce crezi! Ești binevenit dacă ai vreo idei! Să fim afurisiți dacă sorbim vreun strop din licoarea ta fără să știm ce-ți trece prin cap! Cum devine treaba cu sindicatul crimei, după opinia lui Emery?

Emery era în tocul ușii.

— Păi, nu mai e sindicat. Asta e o fază depășită, din câte înțeleg eu. Acum e o armată. Mondială. Exersată printr-o disciplină de oțel. Cu pedepse de groază pentru potențialii rebeli. Cu recompense regești pentru bunii țințași. Cu un

soi de Bismark, sus de tot, care a pus șaua pe toate mafiile mai mici ori mai mari, și le-a topit într-un imperiu unic. La vremea lui, originalul a dat un Reich și ar fi ajuns, probabil, stăpânul lumii dacă un Kaiser, înfumurat și prost, nu-l dădea deoparte. Noul Bismark a unificat o Malefie și nu va îngădui nimănui să-i uzurpe autoritatea. Și, dacă nu i se va afla, rapid, identitatea, părerea mea este că potul cel mare – Terra asta prăpădită – al lui o să fie. Doamnă, domnilor, și-acum, dați-mi voie să-mi intru în atribuții.

Curând, din mica bucătărie a soților Merwin, răsunară două pocnituri strașnice. A doua, la un interval de secunde, părusese ecoul celei dintâi. Pentru Bernie, pentru Hazel, nu încăpu îndoiala că Intorsureanu-Emery desfăcuse simultan, de pe ambele sticle, botnițele de sârmă.

Oare nu același ambidextru trecuse, de la prima tentativă, mingea prin strunga marcată de două cuie, la baraca din Chinatown? Mandarinul cu evantai și slujnicuță era, martor tăcut, pe mijlocul bufetului.

14

Douglas Forrest, șeful biroului de presă al Organizației Națiunilor Unite, nu mai pățise una ca asta și, din câte știa, nici predecesorii săi nu apucaseră o asemenea situație imposibilă: votul – consumat, rezultatele – gata de anunțat opiniei publice, haita ziariștilor – adunată și întărită de așteptare, dar câștigătorul, omul vânat de toate blitz-urile, microfoanele, camerele de luat vederi și întrebările reporterilor – nicăieri!

— Dacă nu-l interesează ce se întâmplă pe-aici, de ce-o mai fi candidat? se întrebă Doug cu voce tare; își regretă însă imediat cuvintele. Elisabeth Knight, șefa serviciului

Protocol, pusese, în privirea indignată cu care-l gratula, toată simpatia de care se bucura Singleton printre funcționarii și mai ales funcționarele ONU.

— Bine, bine, mârâi Doug concesiv dar deloc convins. El nu greșește niciodată, el știe întotdeauna ce-i bine; acum ești mulțumită, Beth?

La gestul ei, trădând o veche și încă netranșată dispută pe tema aceasta, Doug hotărî:

— Mergem. Sper că ai sesizat pluralul. Noi. Vii cu mine, să vezi și tu cum este când nu știi pe unde scoți cămașa...

Sala de protocol era arhiplină. Deși se cunoșteau rezultatele votului, perspectiva unui prim contact cu noul secretar general, șansa unui interviu și chiar cele câteva banale răspunsuri oferite „la grămadă” adunaseră toată floarea mediatică a New-York-ului. Apariția celor doi funcționari ONU, care își făcură loc cu greu printre oameni, cabluri și aparate, în loc să întrerupă brumul sonor, ridică volumul zgomotului, apropiindu-l de vacarm. Cum, nu e de față secretarul general? Unde este Singleton?

— Doamnelor și domnilor, imploră Forrest, ridicând și agitând mâinile deasupra capului, atenție! O clipă de atenție vă rog!

Jurându-și să obțină, pentru această sală, instalarea unei stații de genul celor în funcțiune la concertele rock, devreme ce una destinată ființelor civilizate este inefficientă, șeful biroului de presă reluă, de-abia auzit:

— În primul rând, vă ofer rezultatele oficiale ale votului de azi-dimineață, chiar dacă ele au „transpirat”.

Așadar: Quentin Dexter Singleton a întrunit 81,6% din voturile exprimate, devenind astfel noul Secretar General al Organizației. Pentru ceilalți doi candidați s-au înregistrat următoarele opțiuni: 15,2% pentru Michael Whiteline,

respectiv 3,2% pentru Clyde Clifford. Este cea mai categorică victorie din istoria alegerilor pentru această înaltă funcție. Cel mai apropiat scor a fost înregistrat în anul 195...

Doug nu apucă să termine nici măcar precizarea anului; din sală, îi închise gura prima pereche de întrebări, aruncată pe un ton ce nu prevestea nimic bun:

— Unde este domnul Singleton? Când îl vom vedea?

Forrest simți că trebuie să pună lucrurile la punct, altfel situația amenința să iasă de sub control.

— Doamnelor și domnilor, vreau să mă fac bine înțeles: nu eu am convocat această reuniune, ci dumneavoastră ați cerut-o. De altfel absolut firesc și legitim, se grăbi să adauge, recepționând primele proteste la precizarea sa. Trebuia să cunoașteți din sursă autorizată rezultatele scrutinului. Tot ce știm noi, continuă șeful biroului de presă, însoțindu-și cuvintele cu un gest al mâinii drepte care o cuprindea și pe Beth, vă oferim cu dragă inimă. Cât despre conferința de presă a noului secretar general, ei bine, trebuie să fiți de acord cu mine că ea presupune, obligatoriu, prezența secretarului general însuși, domnul...

— Quentin D. Singleton în persoană, rosti o voce, în timp ce omul care vorbise tăie mulțimea și se alătură celor doi funcționari, plasându-se chiar între ei și preluând conducerea „ostilităților” cu un efect al „intrării în scenă” care stârni aplauze. De fapt, nimeni din cei prezenți n-a putut fi convins, vreodată, că Singleton nu și-a studiat și pregătit apariția cu minuția cu care se gândește scenariul decernării premiilor Oscar.

— Doug are perfectă dreptate, continuă noul venit. Conferința de presă a cuiva, în absența aceluia cineva, e un non-sens. Deci, iată-mă.

Din nou răsunară câteva aplauze, foarte prețioase când vin din partea acestui public, obișnuit nu să aplaude, ci să noteze, să iscodească, să cârcotească și să toace mărunț un om, un fapt sau o temă.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnelor și domnilor; trageți! Ce doriți să știți? – vorbi, din nou, Singleton, făcând deliciile auditoriului pe care, constatau cu uimire atât Doug cât și Beth, noul lor șef îl cunoaște perfect și-l joacă pe degete. Ca și cum s-ar fi „dat cep” unui butoi plin cu nesățioasă curiozitate, întrebările se năpustiră, toate deodată, peste proaspătul ales. Zâmbitor, dezarmat, încercând, preț de multe secunde, să deslușească ceva din cuvintele aproape strigate ce se întretăiau prin aer, demnitarul sfârși prin a ridica mâinile, cerând tăcere. O obținut cu o rapiditate miraculoasă. Când în sală se putu desluși până și bâzâitul unei muște, Frank reluă în aceeași manieră, puțin comună conferințelor de presă ale înalților demnitari.

— O.K., am înțeles. Doriți să știți tot; și ceva pe deasupra... Din nou, aplauze la scena deschisă.

— Vă promit, doamnelor și domnilor, că în tot cursul mandatului meu, locul unde vă aflați acum va fi casa dumneavoastră, sau propria dumneavoastră redacție – dacă vreți. Orice informație solicitată, oricând, vă va fi furnizată pe loc, complet și nediscriminatoriu. La mine veți avea acces în orice oră din zi, cu excepția momentelor în care obligații prestabilite sau îndatoriri protocolare mă vor reține. Veți afla de la sursă, în timp util, tot ce gândește, pregătește, lansează și înfăptuiește Organizația Națiunilor Unite. Vom acționa împreună. Mai mult: vom forma o echipă. Fără mass-media, fără dumneavoastră, speranțele puse în noul mandat, de cotitură în istoria Organizației, ar rămâne visuri frumoase.

Ce am de gând? Cu ce speranțe, ambiții și proiecte vin? Cu ce substanță încerc să dau acoperire sintagmei” cotitură istorică” de care m-am servit? Veți afla foarte curând, începând chiar cu discursul de investitură.

De la tonul ușor frivol, de complicitate glumeață cu neortodocșii mânuitori ai cuvântului, vorbitorul alunecase pe nesimțite spre registrul grav, aproape patetic, dar de un patetism bine strunit.

— Prezența mea acum, aici, n-a fost o întâmplare, ci un gest deliberat. Chiar înaintea unei declarații programatice destinată conclavului națiunilor, am simțit nevoia să mă adresez dumneavoastră. Rețineți: apelul către oamenii presei este primul demers public, în noua mea calitate. Sper să-l receptați cu inima deschisă și cu acord total. Facem echipă?

Întrebarea, plasată pe neașteptate, fu imortalizată pe peliculă și bandă, în străfulgerările blitz-urilor, împreună cu răspunsul zgomotos și cvasi-unanim al reprezentanților unei bresle ce era pe cale să dobândească un nou idol.

— Și totuși, domnule Singleton, de ce v-ați ascuns în ultimele zile? Și unde? se detașă o voce de entuziasmul general.

Intervenția, amintind alesului că presa aplaudă uneori, dar mai ales scormonește, nu păru să-l deranjeze pe falsul Singleton.

— În cea mai deplină transparență, cum am promis, voi răspunde – cu riscul de a vă dezamăgi: m-am odihnit, domnule. De altfel, colaboratorii mei, Doug și Beth, aci de față, pot depune mărturie că, la plecare, nu eram bronzat. Unde am fost? Pe o plajă liniștită, într-un loc ferit de – trebuie să recunosc! – curiozitatea dumneavoastră; singur cu gândurile mele. Dacă aș fi ziarist, eu aș pune însă o altă întrebare, și anume...

— Îmi permiteți să o pun eu, domnule Singleton? interveni un bărbat, declinându-și îndată numele și calitatea: Colin Fletcher, ziarist independent. Fac pariul, pe o ladă de șampanie, că știu întrebarea sugerată de dumneavoastră. Marșați?

— Evident! M-ați făcut teribil de curios, răspunse, într-adevăr montat, secretarul general.

— Cred... ba nu; sunt sigur că ea sună așa: de ce ați simțit nevoia acestui răgaz în deplină singurătate?

— Exact! Absolut exact, domnule Fletcher! exclamă falsul Singleton, părăsindu-și locul și strângând mâna ziaristului după ce dislocase câteva rânduri de slujitori ai presei scrise, vorbite și filmate. Vă felicit pentru intuiție.

— O puteți numi perspicacitate, preciza Colin, dovedind că nu suferă de falsă modestie.

— Din nou aveți dreptate: 2-0! Șampania e a dumneavoastră. Mi-ar face o deosebită plăcere să bem una din sticle în biroul meu, imediat după instalare. Beth, să ai grijă. Nu uiți, da? spuse înaltul demnitar, întorcându-se către șefa protocolului și înmânându-i cartea de vizită oferită de Fletcher.

Dar să revenim la chestiune. De ce am simțit nevoia să dispar? Simplu: ca să-mi „încarc bateriile”. Știu bine ce mă așteaptă. Veți înțelege și dumneavoastră, când îmi veți cunoaște programul. Dacă ne-ajută Dumnezeu, ONU va înceta să fie o organizație de protocol unde se produc utopii sau frecții pentru picioare de lemn. Vom ataca în sfârșit problemele fundamentale cu care se confruntă azi omenirea. Vom încerca să schimbăm cursul lucrurilor, să pregătim și să determinăm noi evenimentele, nu să le tot consemnăm neputincioși. Dar... toate la timpul lor.

Un alt ziarist aruncă nada:

— S-a vehiculat în presă, ca motiv al absenței dvs, dorința de a nu influența votul. E adevărat?

— Nu neg; a cântărit și acest aspect în decizia mea. Deși, pentru a fi absolut sincer, știam că prezența sau absența, în aceste zile, de pe culoarele Palatului Națiunilor, nu poate fi decisivă pentru vot. Oricum, vă rog să mulțumiți, în numele meu, ziaristului care a acreditat ideea în opinia publică; puțină modestie prinde bine la imaginea mediatică, nu-i așa?

Reacția sălii fu promptă; pe lângă aplauze, acum răsunară și urale, ca la meci. Cert, ziaristii îl susțineau pe noul secretar general ca pe unul de-ai lor: spirit viu, extrem de mobil, mereu „pe fază”, limbaj elastic, lejer, pendulând cu nonșalanță între registrul grav și cel mai „haios” ton cu puțință pentru un atât de înalt demnitar – totuși.

Ultima replică, pe cât de mult ferecea hoarda gazetarilor, pe atât de profund intriga o femeie, apărută în spațiul sălii, chiar lângă intrare. Hazel Zimmermann nu-și putuse reprima, până la urmă, curiozitatea de a asista la prima conferință de presă a lui Singleton; evenimentul se derula aproape de biroul ei, în aceeași aripă a etajului I4.

Ceea ce vedea și auzea o punea pe gânduri. Să fie oare adevărat că puterea îi schimbă pe oameni mai mult decât banii, succesul, durerea sau orice altceva? Chiar și puterea încă neexercitată, de-abia „mirosită”?

Bărbatul pe care credea că-l cunoaște, omul măsurat în gesturi, riguros în aprecieri, zgârcit cu vorbele, sobru, modest până la uitarea de sine, iată-l că glumește cu ziaristii, stârnește hohote de râs și ropote de aplauze, întocmai ca vedetele pe care el nu le putea suferi, iar acum, poftim!, mulțumește reporterilor că l-au suspectat de modestie! Să-nțeleagă cine poate, că ea... Colin Fletcher interveni din nou.

— În numele șampaniei de-abia câștigate, domnule secretar-general, vă mai cer favoarea unui răspuns.

— Cu plăcere, domnule Fletcher, dar... fără pariu, rog-vă; altfel, mă ruinați! Ascult.

— Nu este un secret că tatăl dumneavoastră a dorit din adâncul inimii să vă vadă în locul unde ați ajuns azi. Puteți preciza când, și cu ce prilej, v-a vorbit prima dată domnul Archibald Singleton despre această intenție a domniei sale?

Într-o fracțiune de secundă, Franco Amore, și cum l-o mai fi chemat de-alungul anilor, pricepu sensul și avu reprezentarea exactă a expresiei "i s-a pus pata". Sala, cu asistență cu tot, deveni un hău negru și amenințător, din străfundurile căruia sclipeau, ici-colo, ochi răi, gata să-i surprindă slăbiciunea și să-l demaște. Fu cuprins de o spaimă animalică. Nu mai știa cine este, cine vrea să pară a fi, ce caută acolo... Lupta din răputeri să-și recapete luciditatea, să-și înghită nodul din gât care-i bloca respirația și vocea, să-și calmeze pulsul ce-o luase razna. Primul gând coerent de care fu capabil se însăila chiar și mai jalnic decât reacția viscerală, încă nedepășită: „Deci... ăsta sunt eu. Atâta rezist. Mă năruî din nimic, în primele cinci minute. Frank, băiatule, cacialmaua secolului nu-i de nasul tău”...

Trase aer în piept, încercând să răspundă, neștiind însă nici ce va spune, nici dacă vocea îl va asculta.

Numai că, tocmai atunci, o altă voce răsună de undeva, din fundul sălii:

— Dacă am înțeles bine, întrebarea se adresează, deopotrivă, fiului și tatălui. Corect?

Toate privirile se îndreptară către bărbatul în vârstă care, fără să știe, îl salvase pe impostor de la „knock-out tehnic”. Nimeni altul decât Archibald Singleton înfrunța, zâmbind larg, curiozitatea generală pe care tot el o satisfăcu imediat.

— Dacă e corect, îl rog pe fiul meu să-mi ofere satisfacția acestui răspuns. De acord, Dexter?

La înclinarea grăbită și repetată a capului de către cel întrebat, bătrânul începu să povestească degajat, de parcă s-ar fi aflat între prieteni de-o viață:

— În prima zi de colegiu, acum mulți ani... nu spun câți ani în urmă – pentru imaginea mea, nu a lui, preciza Archie pe tonul glumeț ce părea că i-a molipsit pe toți – l-am rugat pe Dexter să învețe în așa fel, încât să fie cel mai bun. Nu de dragul meu, nu de dragul blazonului familiei, ci cu gândul la exigențele postului; evident, postul de secretar general al Organizației Națiunilor Unite, altul n-am conceput nici în cele mai pesimiste planuri ale mele!

Aplauzele spontane demonstau că nu numai fiul, ci și tatăl își „făcea numărul” la perfecție. Atât de bine ieșea întreaga pasiență, încât Hazel, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Fletcher și n-ar fi vorbit cu el chiar în dimineața acelei zile, ar fi putut jura că întrebarea a fost „aranjată”. Că ea face parte dintr-un ingenios scenariu, alături de apariția-surpriză, dar tocmai „la țanc”, a noului ales, și de prezența incognito, printre ziariști, a capului familiei Singleton.

— Încă un cuvânt, și vă las să vă vedeți de treburile, completă bătrânul, cu același aer de om fericit. S-a vorbit aci despre modestie. Băiatul meu – de care, de ce să nu recunosc? sunt mândru! – a minimalizat-o. Eu, doamnelor și domnilor, respect prea mult presa pentru a-i ascunde un adevăr la care, după opinia mea, are dreptul. Trebuie să știți că propriul meu fiu mi-a interzis să calc în Palatul Națiunilor până în clipa în care se va fi consumat votul. Nici la petrecerea de adio a fostului secretar general nu m-a lăsat să vin, dacă vă imaginați așa ceva! Am un martor: este adevărat, domnule Fletcher? Vă amintiți convorbirea noastră telefonică de-atunci?

Ziaristul confirmă, făcându-l pe bătrân și mai fericit.

— Ei bine, pentru că electorii, în sfârșit, s-au pronunțat, iată-mă printre dumneavoastră, nu să-mi încarc, ci să-mi descarc bateriile. Scuzele mele și felicitări, dragul meu băiat...

De data aceasta, aplauzele consfințeau nu un succes, ci un triumf oratoric. Toți cei de față înțelegeau că vin vremuri frumoase pentru ziariști, aici, în sediul Națiunilor Unite.

Secretarul general, recules din criză, se apropie de bătrân și-l îmbrățișa cu o căldură de care Archie nu și-a crezut fiul capabil vreodată. „Mulțumesc”-ul filial, șoptit la ureche cu vocea încă alterată de emoție, umezi ochii lui Archie, sub privirile la fel de emoționate ale unei asistențe intrate, parcă, în plină melodramă hollywoodiană. Bătrânul nu bănuia însă cât de justificat, cât de sincer, de profund și disperat – sincer era acel ”mulțumesc”.

— Și acum, doamnelor și domnilor, glăsui cu siguranța recâștigată Singleton-junior, permiteți-mi să închei această... cum să-i spun? Conferință de presă nu pot s-o numesc, raportat la veritabilele întâlniri cu dumneavoastră, care vor urma, vă promit. Luați această întâlnire ca o prefigurare, dacă vreți, a spiritului, tonului și atmosferei ce le vor prezida. Acum... mă păsuți? Îmi permiteți să-mi conduc acasă tatăl și să-mi revăd, în sfârșit, familia?

Cei doi Singleton părăsiră împreună, într-un ultim ropot de aplauze, impozanta sală de protocol, sub privirile topite ale Elisabethei Knight și uluite, de-a dreptul, ale lui Doug Forrest.

Secretarul general nu se opri o clipă, nu adresă vreun gest de simpatie sau măcar de recunoaștere fostei sale colaboratoare, Hazel, surprinsă și fixată de evenimente lângă intrare, acolo unde se postase de la început. Faptul nu trecu fără ecou în conștiința drăguței doamne Merwin-

Zimmermann. Așa se face că, puțin mai târziu, la o cafea, în barul Palatului, când Bethy Knight îi spuse: – „Ai dat lovitura, Hazel; te cunoaște, ai lucrat cu el, vei intra sigur în cercul colaboratorilor apropiați”, invidiata secretară răspunse dubitativ, ba chiar cu o neașteptată nuanță de scepticism:

— Știi și eu? Deie Domnul să ai dreptate, dar...

Aflat la volan (volanul aceluia „Lincoln-imposibil-de-furat”!), avându-l în dreapta pe Archie, falsul Singleton simțea că ziua începuse bine. Bătrânul îl acceptase total, iar acum fredona, dogit, Oda Bucuriei... Frank se îndrepta încrezător spre bârlogul familiei, unde urma să viețuiască o vreme, alături de Singletoni. Era perfect pregătit. Studiase amănunțit câteva casete filmate pe îndelete în casa către care mașina înghițea kilometri. Cunoștea bine topografia clădirii, fiecare încăpere, ba chiar fiecare obiect de mobilier și de toaletă, dependențele, vecinătățile. Asimilase perfect fișele despre membrii familiei, cu obiceiurile, ticurile, termenii și expresiile favorite, preferințele culinare, simpatiile și respectiv antipatiile fiecăruia, datele despre cei apropiați. Nimeni – în afară de Gus, Lon și Rolf – nu știa că cineva, din personalul casei, lucrase trei ani la întreaga documentație necesară și încă se mai afla acolo, pentru orice eventualitate.

Frank învățase lecția. Îi erau necunoscute doar faptele – mici sau mari – consumate în intimitatea relațiilor dintre membrii clanului; dar pentru asta exista prizonierul. Era convins că se va descurca. Rătăcirea de sine, spaima „grăuntelui de nisip” informațional strecurat în angrenajul de finețe proiectat și pus în operă de Gus, rămăsese undeva, în urmă. Acum trebuia cucerită Rowena Sandra; aici, Franco Amore se simțea pe teren sigur. Întotdeauna știuse

cum să ia femeile. Dar copilul? Cum va fi cu Teddy? Rămâne de văzut.

15

Când Abigail apăru în celulă, prizonierul răsuflă ușurat; atât cât putea fi de ușurat un om ce se știa condamnat la moarte. Măcar... povestea spusă de frumoasa bandei îl va face să plece pe lumea cealaltă cunoscându-și călăii. Și apoi, dacă târgul funcționează, înseamnă că executarea sentinței rămâne în suspendare.

Femeia îi spuse că mâine, „dotarea” celulei va spori cu un radio și un mic televizor, apoi îl întrebă direct:

— Mergi pe înțelegerea noastră? Ești gata s-o respecți? Eu sunt. Cred, Quentin, că acordul este mulțumitor pentru amândoi. Hai să luăm de la viață, în condițiile date...

Singleton mârâi:

— Chiar și în condițiile date!

— Da. Chiar și în condițiile date, pe care le-am comentat îndeajuns, viața rămâne viață. Să-ți reamintesc termenii înțelegerii, Quentin? Și, iartă-mă: te superi că am renunțat la formele protocolare? Simt că devin stupide.

— Simți exact, Muriel. Cred că am dreptul, pe baza reciprocității, să aleg și eu unul dintre prenumele pe care le porți. Pe cel mai vechi. Autenticul.

— Deci nu l-ai uitat?

— Precum vezi. Te-ai născut cu numele Muriel. Dintr-un neam Mc. Carson care, nu știu de ce, a devenit Lloyd, ca ulterior să ajungă Throwstone... și așa, probabil, la infinit. Păpușică rusească în burta scobită a altei păpușici rusești, care la rândul ei... etc.

Iubita lui Frankie surâse, pentru prima oară în acea dimineață.

— Deci ții la termenii acordului. Vrei să ne cunoști istoria. Bine. În schimb, o să-mi furnizezi, la cerere, punctual, orice informație i-ar fi utilă lui Frank al meu, acolo unde este acum. Vrei să încep eu? Sunt gata. Dar trebuie să fiu sigură că joci loial.

Singleton se așeză. Își încrucișă brațele pe piept. O privi direct. O femeie frumoasă, nevrotică, pendulând primejdios între exaltare și cinism. Un partener de joc cu dublu angajament. Nu putuse hazardul să nimerească mai bine? Uite că nu. Spuse ferm:

— Încep eu. Ce te interesează, pentru azi?

Muriel-Abigail zâmbi mai larg. În sfârșit, putea începe. De dragul lui Frankie, și-ar fi vârât capul în gura căscată a unui tigru de circ. Iar alături de ea sta, nu o fiară, ci fratele lui Frankie, după tată, tulburător, ah, da, iată un gând de lăsat mereu deoparte.

— Interesează relația pe care o ai cu domnul Knud Gunnarsen. De când, în ce termeni, pe ce baze, până la ce grad de apropiere.

— Ai hârtie și pix? Voi redacta o fișă de care sosia mea să se poată folosi. Până una alta, îți răspund: Knud este un coleg în sensul larg al cuvântului. Am lucrat împreună la niște proiecte de asanare, el pe latura ecologică, eu aplicând parametrii specialității mele. Ne vedem rar. Regretăm amândoi caracterul sporadic al relației. Ne respectăm. Încolo, nimic special...

Femeia se strădui să elimine nuanța de suspiciune din îngânarea ultimelor două cuvinte.

— Nimic special?

Singleton, deranjat, își îngustă deschiderea ochilor. Așteptă. Îi pune la îndoială sinceritatea?

Dar Abigail era absolut decisă să câștige definitiv încrederea prizonierului. Din poșeta atârnată pe umeri, extrase o hârtie împăturită. I-o oferă lui Quentin.

— Poftim, recitește.

— Ce-i asta?

— O scrisoare neterminată. Trasă la copiator, de fapt. Oamenii noștri au găsit originalul în servieta „diplomat” din mașină. Nu-ți recunoști scrisul? Te pregăteai s-o trimiți lui Gunnarsen, în ziua când ai... ajuns la noi.

— „Am ajuns” ? Ai umor...

Singleton despături hârtia și își revăzu gândurile.

„... Ca mai întotdeauna, îți împărtășesc fără rezerve ideea majoră, dragă Knud. Ceva mai mult: după ce îți vei finaliza ancheta, limpezindu-ți treburile din Bosnia (unde, dacă nu voi putea fi de față spre a te ajuta personal, o să fiu reprezentat de un colaborator apropiat), ne vom întâlni negreșit. Ca să punem la punct programul solicitat de tine”.

Sări câteva rânduri. Esența mesajului era mai jos.

„... Da, austeritatea nu este obligatoriu un atribut și simptom al sărăciei. Voi, nordicii Europei, trăind în țări care numai paupere nu sunt, propuneți omenirii, prin chiar sistemul vostru de viață, o variantă a austerității în bogăție, propunerea cumpătării benevole. Și demonstrați convingător că, altfel, societatea de consum riscă să devină modelul irațional, sinucigaș chiar, pentru o omenire care nu-și mai satisface nevoile, ci capriciile”.

„... Dar despre toate astea, vom discuta după pronunțarea votului. Și, sunt sigur, abia atunci vom fi capabili să acționăm la un alt nivel de eficiență...”

Ridică ochii de pe text

— De ce este copie? Ați trimis originalul lui Gunnarsen?

Abigail nu se zăpăci. O ajută linia ei generală de conduită: să nu mintă fără motive bine întemeiate.

Adevărul este deseori profitabil, falsul – neproductiv; o lecție semnată Gus.

— Nu știu. Poate că da. Oricum, nu mie mi s-a încredințat afacerea. Să-ți spun ceva, Quentin. Eu știu istoria veche a familiei. Dacă vrei s-o afli, bine; ce se întâmplă azi, ce-o să se petreacă mâine, habar n-am. Nava noastră are compartimente etanșe. Dacă se sparge unul, celelalte plutesc liniștit. Înțelegeți?

— Desigur, ți-am promis o fișă. Mâine o capeți. Iar acum, frumoasă Șeherezadă, te-aș ruga să-mi spui întâia poveste. Dă-mi voie să te imaginez în decor oriental: o frumoasă care își câștigă prelungirea liniștii traficând, la fiecare întâlnire cu sultanul-despot, câte o istorie. În treacăt fie zis, nu cred că vei avea nevoie chiar de o mie și una de nopți.

— Fie și Șeherezadă. Dar, mai întâi, încă o informație, te rog.

— Încă una? Târgul devine inechitabil!

— Nu, nu. O informație, una, și vine rândul meu. Frank vrea să știe... Frank este obligat să știe ce probleme îi pot ridica persoanele din anturajul de serviciu. Deci: oamenii cu care ai colaborat îndeaproape.

Singleton se miră.

— Ce probleme? Nimic de semnalat.

— Sigur? Insistă ea.

— Sigur, rosti el apăsător

Mințea prin omisiune, dar conștiința lui nu scârțâia deloc. Ce altceva este loialitatea față de ticăloși decât o ticăloșie?

Oricum, hotărâse definitiv: orice schimb i s-ar oferi vreodată spre negociere, să nu deschidă sertărașul în care încuiase, de ani și ani de zile, amintirea unor scânteietoare dar efemere ore petrecute în intimitatea unei anumite Hazel Z.

Cinci minute mai târziu, Abigail (sau Muriel) sta așezată direct pe podea, turcește, cu gambaie încrucișate sub pulpe. Era o poziție la realizarea căreia rememorarea ilustrațiilor din basmele pentru copii nu prea ajuta, în schimb trisăptămânala frecventare a unui salon de gimnastică aerobică i-o recomanda ca pe idealul repaos. Povestitoarea se putea concentra astfel asupra istorisirii, făcând abstracție de neprimitorul cub cu sclipiri înghețate. Bărbatul, rămas în picioare, într-un colț, era un public încremenit. De fapt, pâdea.

16

— Sunt o ființă norocoasă, își începu Gail-Muriel povestea. Unchiul meu mă iubește cât doi părinți la un loc, dacă nu mai mult; e plin de tandrețe și-mi satisface cu generozitate dorințele, ghicindu-mi-le. Sunt, în același timp, o ființă lipsită de noroc: în afară de acest ultim frate al tatii, nu am mai avut, din fragedă copilărie, pe nimeni. Asta, bineînțeles, dacă fac abstracție de Ma, amanta oficială a tatei, și de Frankie – mult mai târziu; dar ei, Martha Lloyd și Franco Benemerenza, au venit din afara clanului. Iubirea dintre Mc.Carsoni, cu toate duritățile și asperitățile ei, era imensă. Ca supraviețuitori, unchiul meu și cu mine moștenim seva care circula în ramurile unei familii de cinci ori mai numeroasă.

Cu asta ar fi trebuit să încep: a fost odată ca niciodată, trăia pe aci o mare familie scoțiană, numită Mc. Carson. Când mi-l evoc pe patriarhul Rex Mc. Carson, mărturia unei fete de nici 4 ani nu trece mai sus de genunchii unui bunic ciolănos, foarte rar dispus să mă hâțâne puțin, dezamăgit cum era că, de la patru feciori zdraveni, numai buni de prăsilă, toată „recolta” e un flecușteț cu fustiță. Istorisiri auzite mai târziu, pe vremea adolescenței mele, au întregit, de nu cumva au și poleit imaginea bătrânului.

În poveștile despre Rex-șiretul, cel de la începuturi, era omagiat maestrul căruia penetrarea unui seif bancar prin explozibil i se părea o insultă la adresa inteligenței umane; lui, orice cifru i se preda fără brutalizări. Regele spărgătorilor a devenit, curând, capul celei mai temute bande de pe Coasta de est a Americii. Despre el, în lumea interlopă se vorbea numai în șoaptă; nu ierta nimic și pe nimeni, pistolarii lui, niciodată prinși, apăreau când nu te-așteptai și trăgeau fără greș. Ani de zile, Rex adunase, pe lângă multe alte afaceri grase, un impozit pe teroare, smuls cu țeava la tâmplă, care l-a îmbogățit.

Întemeietorul dinastiei și al bandei evaluase cu chibzuință însușirile și defectele celor patru fii ai săi, hotărându-le locul în consecință. Primii doi, Malcolm și Duncan, croiți din topor, băieți fără multă carte dar numai buni pentru ce-i trebuia bătrânului, dobândiseră de tineri atribute puțin măgulitoare. Malcolm, zis și Gapteeth (Știrbu), fiindcă, oricâți bani întorcea cu lopata, nu catadicsise să-și umple hăul dintre dinți, era întâiul născut; fiind întâiul născut, el va moșteni afacerea. Îl va ajuta Duncan, poreclit Skimpy (Scârțanul), într-adevăr cel mai strâns la mână dintre toți. În materie de frumusețe, nu încape discuție, firea acordase lozul câștigător celui de-al treilea născut, Kenneth. Cu fața albă, cu nasul apollinic în prelungirea frunții înalte și

frumos arcuite, cu ochii care te răscoleau, părea un star de cinema. Eu sunt fata lui.

— Mi-am dat seama, intercală Singleton din colțul unde stătea abia clipind. Continuă, te rog.

Murmurul său păru a trece neauzit. Poziția (așa numita poziție a lotusului) îi lăsa femeii libertatea reveriei. Cât ținea minte singură, cât știa din niște vechi fotografii, unde se sfârșea relatarea riguroasă a unchiului și unde începea aburul împrăștiat cu lirism de Ma, delimitările erau imposibile. De fapt, ele nu contau.

— Femeile se dădeau în vânt după el; îi doreau atât de mult mângâierile iscusite, deși nepăsătoare, încât nici uneia nu-i trecea prin cap să și-l revendice în exclusivitate. Mama, Patricia Lloyd, cu care, spre uimirea clanului, s-a căsătorit pe la douăzeci și unu de ani, era gravidă cu mine când Kenneth s-a încurcat cu sora ei, Martha. Odată înfiripată, legătura a devenit oficială; scurt. Pur și simplu, cele două surori au luat cunoștință de situație; ori se acomodează, ori nemulțumita va părăsi ringul. S-au acomodat. Totul, fără complexe, fără tăraboii.

Tata era altfel decât frații mai mari și pe dinafară, și pe dinăuntru. Avea mintea brici și înțelegea larg lucrurile. Urmărea cu extremă atenție întâmplările prin care trecea, în Europa, mezinul familiei, unchiul Scott. Ce-i scria fratele mai mic, audientul la Sorbonna, apoi studentul la Heidelberg, în fine licențiatul înscris pentru masterat la Cambridge, era, pentru Ken, literă de lege, ba chiar ghidul vieții. Scrisorilor primite din Europa de la cel mai strălucit produs al familiei Mc. Carson (și, probabil, al întregii lumi interlope americane) li se datorează faptul că tata a adoptat numele de fată al mamei, Lloyd, renunțând și la prenumele Kenneth. A făcut demersurile birocratice necesare fără să-i spună o vorbă lui Rex – care, neîndoios, s-ar fi împotrivit

sălbatic – și a devenit, peste noapte, cetățeanul Hugh Calvin Lloyd. Nici în afacerile clanului nu s-a prea implicat de atunci. Parcă i se făcuse silă de bani murdari; de sânge, mai vârtos. Nu-i vorbă, avea bani cât să trăiască șapte vieți, dar în toate era influența lui Scott. Corespondența susținută, peste Atlantic, dintre frații numărul 3 și numărul 4 părea să anunțe o ciudată, cum să-i zic mai frumos? renaștere morală, probabil.

Din locul povestitoareii, de pe podeaua cubului cu scânteieri reci, se auzi un sunet sacadat, în cascade tot mai scurte.

— Râzi, Șeherezado?

— Nu știu. Poate că râd.

— De ai tăi?

— O, nu! De încăpățânarea cu care se adevăresc proverbele. Știu unul cu ocol lung-lung înainte de a reuși să demonstreze că nu și-a pierdut substanța.

— Spune-mi-l.

— Ce naște din pisică, până la urmă șoareci mănâncă. Nu înțelegi, așa-i? Vei înțelege curând. Pe mine, Ken voia să mă ferească de lumea în care el a deschis ochii; din nou, influențat de Scott. Și a murit cu acest gând, în ziua în care, la aniversarea a 60 de ani a lui Rex, urma să-l strângă în brațe pe Scott, nu numai să-i învețe pe dinafară scrisorile, terminate invariabil cu „Fugi, Kenneth, singura ta salvare este să fugi și să nu te mai uiți înapoi niciodată; și nu uita că tu, Ken, ai puterea să trăiești altfel”. Dar n-a apucat să-l vadă, nici să-l îmbrățișeze, necum să-i spună că are, ori n-are curajul să-i urmeze sfatul...

— Cum a murit Ken, Șeherezado?

— Măcelărit Dar despre asta, mai încolo. Deocamdată, ascultă povestea unchiului Scott. Dacă în Franța n-ar fi

izbucnit o furtună de gradul 3, dacă aeroportul Orly, calamitat, n-ar fi fost închis pentru câteva ore, atunci unchiul, mezinul clanului, ar fi ajuns la timp în New-York, spre a fi de față la sărbătorirea patriarhului Rex. Și cadavrul său ar fi fost amestecat printre celelalte cinci sau șase stârvuri, deși nici o relatare funebă nu i-ar fi dedicat vreun paragraf aparte.

CLANUL SCOȚIENILOR – SCOS DIN JOC! CHEF MAFIOT STOPAT CU TIR KALAȘNIKOV. CINE-S UCIGAȘII?

Așa a fost titlul, uriaș, pe trei rânduri, din pagina I-a a „New-York Times”-ului, ediție specială. Text puțin, aproape numai semne de mirare și întrebare; esențiale erau pozele color, adică fotoreportajul etalând bălțile de sânge. Pozată sufrageria cu aspect de abator; pozat vestibulul cu urma cizmelor de cauciuc, raster-ul tălpii, în blow-up; pozată baia, mai ales, cu misterioasa cadă de baie în care, se părea, criminalii își spălaseră sumar hainele pătate de sângele țâșnit din cele cinci sau șase victime. Pozată și jucărioara de copil mic, o rățușcă mecanică, găsită pe jos, undeva, printre cioburi, mâncare, creieri și mațe de om, tort cu lumânările, vin alb și sânge, ha-hă-hă-huuu, roșu... de la cinci... sau șase oameni... sânge, tot sângele lor... Nepoata lui Rex Mc. Carson începuse să plângă aproape pițigăiat, cu acutizări și sughițuri de fetiță.

Quentin întreabă cu toată blândețea de care dispunea, dar asta nu era multă.

— De ce cinci sau șase, Muriel? De ce aproximezi? Tu știi exact câți au pierit arunci! Unchiul tău, rămas în viață, oricum trebuie să știe și să-ți fi spus. Sau a fost arestat la sosire?

Muriel-Abigail își struni brusc plânsul și întoarce către prizonier o față lividă, rea.

— Arestat? Ești nebun! De ce să-l aresteze?! De ce trebuia Scott – el, căruia, la colegiu, toți îi spuneau Earl, da, contele – să plătească pentru că nu se născuse într-o familie într-adevăr aristocratică, demnă de mintea lui? Originea, asta era o vină? Ești orbit de ură, ca toți copiii de bani-gata! Știi de câți ani nu mai venise unchiul Scott pe-acasă, în vreo vacanță? De șapte ani. Bântuia lumea, ocoala New York-ul. În vacanțe, spăla vase într-un restaurant parizian de cartier, freca podelele vreunui iaht de pe Lago Maggiore, servea ca paznic de noapte într-un muzeu al figurilor de ceară din Quebec. Toate cotinețele, toate debaralele imunde de sub scări îi erau mai" acasă" decât locuința lui papa Rex!

— Așadar se certase cu...

— Taci! Scott a vrut cu ardoare să urmeze dreptul. Ar fi ajuns o somitate mondială, sunt sigură, cărțoaiele cele mai grozave ar fi purtat numele lui, scris cu aur. Nu a terminat dreptul. Nu a terminat nimic. Sfârșise anul I, la Harvard, când taică-său, interesându-se de matricolă și umflându-se în pene cu calificativele, a însoțit un cec regesc cu o epistolă către băiatul lui cel luminat. Cu literele unui potcovar de oameni, bătrânul îi scria cam așa: „Fătule, abia aștept să te văd în robă de magistrat, ca să ies, prin tine, basma curată din orice nasulie. Acum, distrează-te, că meriți. Taică-tu.” Îngrozit de planurile iubirii paterne, Scott a fugit mâncând pământul. S-a dus în Europa, unde, cum ți-am mai spus, a luat-o de la capăt: alte studii, alte profesii, mereu altă țară, printre figuri mereu noi. De peste tot, se re-exila din aceeași spaimă: este un Mc. Carson, va fi recuperat de Mc. Carsoni; mintea lui, cartea învățată, nopțile lui albe, umilințele muncilor de sclav au să fie acoperirea unei trupe de mafioți. Așa ceva nu trebuia cu nici un preț să se întâmple...

— Nu cumva ți-e rău? întrebă Singleton, speriat de tonul gătit și de paloarea cadaverică a fetei.

— Nu. Și dacă da, n-are importanță. Rău, cu adevărat rău, i-a fost lui Scott; exact atunci când s-a crezut la liman. Ajunsesse la Cambridge, cu o bursă-minune. Știa perfect franceza, bine germana, binișor spaniola, se descurca în arabă. În insulele britanice l-a dus Vincent Adams, tânăr numismat, expert în datarea antichităților, sub îndrumarea căruia lucrase pe un șantier arheologic din Tunisia. De fapt, l-a dus chiar la el acasă, într-un castelaș din Nottingham, copiat după Hampton Court dar ceva mai mic și cu trei secole mai recent decât modelul. Velvet, sora lui Vincent, căuta un partener de tenis. L-a găsit. Tatăl, sir Nathaniel Adams, înnobilit de regină la încheierea mandatului de guvernator al Hong-Kong-ului, căuta și el – ca pasionat de heraldică scoțiană – un interlocutor scoțian, fie și american de origine scoțiană, cu care să stea de vorbă, seara, despre eroicii chieftains¹², ori despre blazoanele nobilelor familii de high-landers¹³, cu inscripții în latină, celtă sau franceză de Moyen-Age.

Nathaniel își găsisse, și el, omul. Înarmat cu asemenea recomandări, Scott putea cuceri, de unul singur, aulele, bibliotecile, cluburile, court-urile și piscinele, în fine, balurile din Cambridge.

O să te miri: domnișoara Velvet Adams și-a dorit diversificarea preocupărilor proprii, numai pentru a face față conversațiilor cu un tânăr atât de dotat. Și să nu te miri dacă, în același rând de pupitre cu Scott, a început să viseze la alt gen de apropiere... Fostul guvernator, părinte atent, a început o anchetă discretă, așa cum numai britanicii de viță veche știu să facă, înainte de anunțarea unei logodne pentru

---

¹² *Căpetenii de clanuri.*

¹³ *Scoțieni din zona muntoasă.*

toți iminentă. Sigur, nimic grav în faptul că domnul Scott Mc. Carson e orfan de ambii părinți, iar nevindecata durere îl face zgârcit cu rememorările. Dar... iată, prin indiscreția unei domnișoare în vârstă de la oficiul poștal, cei trei Adams au luat cunoștință de corespondentul la post-restant al bietului Scott: un oarecare new-yorkeze numit Hugh Calvin Lloyd. Nimic mai simplu decât să rogi pe nepotul unui fost coleg din diplomație, actualmente în post la consulatul britanic din New-York, să „tatoneze” în direcția acestui Lloyd, pentru referințele de rigoare, cu caracter – nu-i așa? – strict privat și, evident, confidențial. Totul a luat timp; exact timpul în care Scott acumula distincții, premii, recunoașteri oficiale și mondene, invitații simple, invitații de onoare...

— Înțeleg, Muriel. Înțeleg cum a fost trăznitul, când a căzut, distrugător, în mijlocul lumii bune.

— Exact. S-a ales praful. Un Lloyd care trăia, pe față, cu două surori, una-nevestă, cealaltă-țiitoare, nu putea ferici familia Adams, chiar dacă reședința distinșilor britanici copia reședința de vară a lui Henri al VII-lea, Barbă-Albastră. Mai grav, însă, era că acest Lloyd se dovedea un Mc. Carson travestit, rebotezat; și cam cine sunt Mc. Carsonii ăștia în orașul ridicat de coloniști în cinstea ducelui de York? Ce învârt ei pe-acolo, ce hram poartă cercul lor de afaceri, a ce le miros banii strânși cu grămada? Of, Doamne, în ce era să intrăm!

Servieta lui Scott Mc. Carson s-a umplut, brusc, cu hârtii. Clubul iubitorilor de antichități se vede nevoit a vă cere restituirea cărții de membru. Organizatorii cursei de skif dintre Universitățile Oxford și Cambridge regretă sincer faptul de a vă retrage locul din echipaj, el fiind redistribuit. Sau chiar, mai brutal; „Copiii noștri se vor căsători la data anunțată, însă fără oficiul dumitale de cavalier de onoare, (!)

domnule Mc. Carson, și sperăm ca fericirea lor să beneficieze de această absență!”

Aici, Singleton se temu că povestitoarea nu va apuca să termine istoria; vocea ei, alterată de furie, abia se mai auzea. Strânse puternic încheietura mâinii lui Muriel. Tresări auzind imediat un hârâit mic, perfect distinct, apoi câteva silabe ascuțite, de parcă graiul omenesc ar fi fost atribuit unui greier.

— Ați zăbovit atâta... începeam să fiu îngrijorat, domnișoară. Să vă cobor scara?

Concentrându-se și dregându-și vocea, pentru a nu-și alarma paza, Gail răspunse în micuțul telefon mobil pe care-l purta în permanență:

— Nu, mulțumesc; te anunț eu când sunt gata. Apoi continuă.

— Acum o să-ți vorbesc despre 2 noiembrie – 1971. Ziua fatală, așa cum am trăit-o eu. Încearcă să nu mă întrerupi, ca să nu pierd șirul. Nu sunt sigură c-aș mai fi în stare...

Prizonierul făgădui muțenie. Șeherezada oftă adânc. Începu.

— Nu știam să număr mai departe de 3. Aveam doar trei ani împliniți, așa că nu-mi făcuse o impresie deosebită știrea că, începând dintr-o anumită seară, bunicul meu Rex avea să fie de douăzeci de ori mai mare decât mine. Nici că va fi sărbătorit în familie. Treaba asta n-avea cum să fie mai grozavă decât întâmplarea că eu, și numai eu, aveam două mame, pe Patsy și pe Martha. Adulții le spuneau Doamna lui Ken și Iubita lui Ken, dar asta e o informație târzie; important pentru mine, atunci, era că aveam de-aface cu amândouă deodată, peste tot. Îmi croiseră, pentru ocazie, o rochiță din catifea vișinie, atât de șic că nu mai vroiam s-o scot de pe mine. Și au cedat, parțial, mofturilor mele, pentru că altfel n-aș fi învățat pe dinafară poezia care trebuia să fie

urarea „mea” către sărbătorit. Rodul mai multor ore de colaborare dintre cele două femei era o închinare lungă și săltăreață, cu vagi rime. Din pricina evenimentelor, sunt sigură, mai țin minte un fragment De fapt acela pe care, urcând pe un scaun, am apucat să-l recit la cina festivă:

*... Muriel îl pupă dulce
Pe bunicul Rex cel bun,
Un bunic mult mai puternic
Decât cel mai mare tun.
Când va fi mireasă Muriel,
Ca și-acum, când e copil,
Pentru Rex o să se roage:
„ține-l, Doamne, ține-mi-l!...”*

„Ho, ajunge!” s-a răstit fioros sărbătoritul. A bătut cu pumnul în masă.

Totul a zăngănit. Eu m-am scăpat pe mine de frică, iar Ken s-a uitat urât la ambele făcătoare de versuri. În vreme ce eram iute coborâtă de pe scaunul-estradă și pitită printre fuste, l-am zărit pentru ultima oară, viu, pe tatăl lui tati. Era aprins la față, își vântura mâna de parcă alunga un muscoi și striga. „Rex cel bun? Cine-i ăla?! Tunurile se pupă dulce?! Ați împuiat capul fetei cu tâmpenii, toantelor! Unde-i Merims? Unde-i Callaghan? Să plece imediat la aeroport Da, și ei! Auzi, ce fățarnice muieri nebune... Când s-o mărita roșcovana asta mică, sănătatea lui bunică-su o s-o intereseze, nu scula mirelui?! Vai de bunele voastre intenții... Rugați-vă să sosească Scott în seara asta, nu să mă târâi eu, printre voi, o sută de ani! Băieți, am zis clar: Merims și Callaghan să dea fuga până la aeroportul La Guardia. Urgent! Nu mă interesează că sunt plătiți să ne

păzească, mă deșteptilor. Eu îi plătesc, eu fixează unde au ei treabă! Poate că Scott a prins o cursă intermediară, și nu aterizează la Kennedy. Haideți, că-l iubiți ori nu pe mezin, mișcați-vă, executați ordinul. Cineva, măcar niște slugi, dar ale familiei, trebuie să-l întâmpine pe Scott Mc. Carson și să-l conducă acasă... Acasă, după șapte ani blestemați de vânturat lumea! Cu Scott, sunt de acord să mă sărbătoriți. Fără el, mai lăsați-mă dracului în pace..."

Restul serii, eu l-am petrecut sub masă. Cred că tati a avut ideea asta. Aveam cu mine o rățușcă mecanică. Din când în când, o mână ridica poalele feței de masă, ca să-mi strecoare vreo prăjiturică. O păpam, suceam arcul rățuștii, mă jucam în penumbră, îmi era bine. Masa era enormă, de formă ovală. Prisosul damascului atingea aproape parchetul, mai scurt era numai în două locuri, la capetele axului. Știam fără greș unde stătea tata, deoarece ciorapii de mătase ai lui Patsy și ai Marthei încadrau pantalonii lui, la fiecare primire de fursec reperam aceeași poziție. Pe unchiul Duncan îl recunoșteam după uzura pantofilor. Pe unchiul Malcolm, după furia tropăitului în parchet, cu tălpi groase de care jucărioara mea trebuia ferită. Bunicul Rex n-avea răbdare, se așeza, se ridica iar, ocolea cu neastâmpăr masa, lua iarăși loc în extremitatea cealaltă, cred că se ducea să mângâie speteaza scaunului lăsat liber pentru Scott, vorbea întruna despre minunata reîntoarcere a lui Scott, cel mai mic, mai sărac, mai strălucit și mai nu știu cum, dintre cei patru băieți ai lui. Tuturor, însă, eu nu le zăream decât picioarele. Erau mai puțin vrednice de atenție decât galbena mea rățușcă, una care știa să umble, să se legene, să dea ritmic din cap, ba chiar să măcăie ușurel. De corvoada poeziei scăpasem, spațiul de joacă era strașnic, pentru boțirea rochiței nu mă sâcăia nimeni, dulciuri primeam. Ce-mi păsa mie a cui zi este? Și deodată...

O clipă, să precizez ceva. Nu tot ce pronunț acum încăpea în vocabularul unei mucoase de trei ani. Dar, pe de altă parte, aș vrea și să auzi totul ca mine, cea de atunci.

Și deodată, tuturor celor din jurul acelei mese li s-a întâmplat ceva oribil. Într-una și aceeași secundă au auzit ușa smulsă din țățâni; rafala unui pistol automat; oglinda, vasele, cristalurile împrăștiind cioburi; au auzit cum țipă, agonic, în cădere, cel din dreapta și cel din stânga. La urmă au mai auzit, probabil, propriul horcăit, amestecat cu înjurătura celor ce-i masacrau. Peste mine a căzut – încă nu știam că s-a azvârlit – o femeie. Palma ei mi-a strivit gura. Poate că oricum n-aș fi țipat, fiindcă, după măcel, vreme de alți patru ani, n-am mai emis nici un sunet articulat. Zgomotul pe care îl făceam în cabinetele medicilor, neurolog și laringolog reuniți, imita rostogolirea unui picior de scaun. De sub masa festivă mă uitasem la un picior din garnitura de scaune. Strunjit, retezat de gloanțe, dâr-dâr-dâr înapoi, dâr-dâr-dâr încolo. Gheata pătrătoasă purtată de un ucigaș, pesemne binedispus, îl ținea în șuturi, prin toată sufrageria, printre cadavre.

... Când a venit, într-un târziu, nenea Scott, bălțile de sânge se prefăcuseră în patinoare gelatinoase. Singurele două ființe rămase se găseau în baie. Acolo era o lumină intensă. Apa țâșnea cu putere maximă din duș. Sub jet, cumnata Martha tăia cu foarfeca rochița de catifea a unei fete mici, flească, zgâlțâia copilul și-i urla „Spune repede unde te doare, zi-mi unde te-au împușcat, de unde-ți țâșnește într-una sângele ăsta, vaită-te, orfană nenorocită, da' vorbește odată, nu pricepi?”

Nu puteam rosti nimic. Amuțisem. Altminteri eram teafară la trup, sângele acela nu din mine curgea, ci dintr-ânsa. Numai că Martha, în stare de șoc, nu-și dădea seama de propriile răni. Mă clătea mereu și eram tot learcă în roșu.

De fapt, cele patru sau cinci cartușe care o ciuruiseră pe Patsy, în soru-sa Martha, prăbușită dedesubt, au intrat cu forța înjumătățită. Desigur capabile s-o mai schilodească, dar s-o omoare, nu. Iar la baza turnului de carne zăcusem eu, cu faimoasa mea rochiță vișinie, nuanță salvatoare în penumbra damascului, fața de masă trasă, răsucită într-o parte, până acolo unde, printre tacâmuri, cioburi și așchii înfipte în pâine, o țintuia, încovrigat, trupul bunicului Rex. Ce să-ți mai spun, omule?

— Cred că-i destul, murmură Singleton. Cred că nu mai e nimic de adăugat.

— Ba da, ba da, ba da. Ceva aproape vesel, pe tot fundalul ăla macabru. Ai să remarci contrastul. Păcat că s-a făcut târziu, dau efectul peste cap.

Muriel sau Abigail se uită la ceas, țâțâi nemulțumită, apoi – prin același minuscul telemobil – ordonă cuiva de sus să i se pregătească ieșirea. Ceremonialul deschiderii trapei și coborârea scării, după ritual, se desfășurau lent, silențios. Insolită era, acum, șoapta povestitoare. Accelerată. Șuierătoare. Surescitată și complice.

— Scott a mai trecut o dată prin sufrageria abator. Cu mine în brațe, mută. Cu Martha, lividă, clătinându-se agățată de umărul lui. Tatăl, trei frați, cumnata, trupuri rigidizate în poziții incredibile, urmăreau cum pleacă ultimul Mc. Carson. Deodată, Scott, cu poverile lui s-a împiedicat în ceva. Probabil în aceeași bucată de lemn rotunjit, dâr-dâr-dâr-dâr. Lemnul s-a rostogolit sub masă. S-a auzit un pocnet, apoi un fel de rafală, doar că subțiată și rară. Martha a urlat: – Se întorc, auzi, ucigașii se întorc! De astă dată, pentru că împărțea cu un bărbat misiunea salvării mele, și-a îngăduit, în sfârșit, să-și piardă cunoștința, să cadă mototol. Scott, într-un colț, se holba la ceea ce provocase acest leșin. De sub umbra feței de masă a ieșit,

țacănind cu regularitate, o rățușcă mecanică. Piciorul de lemn deblocase arcul jucăriei. Măcănind rar, tovarășa mea de ascunziș a mers. Pășea, legănându-se lateral, nostim, așa ca mine pe treptele astea. Până s-a încurcat, s-a năclăit și a eșuat într-un soi de piftie. Piftia aia grețoasă era creierul frumosului Ken, și dospise, cu vreo două ceasuri în urmă, niște gânduri. Inclusiv acela ca eu să pier, pentru moment, din ochii bunicului, un sărbătorit călcat pe nervi – și să mă joc sub masă. Nu sunase bine, ca o orchestră din instrumente concrete? Dâr-dâr-dâr. Poc! țac-țac-țac-țac. Mac! Probabil, ai să râzi, un Mac de la Mac Carson. La revedere.

„Trebuie să reflectez dacă lăbilitatea psihică a acestei nefericite supraviețuitoare îmi poate fi de folos”, își zise prizonierul.

17

Un triumf.

Cele dintâi douăzecișipatru de ore trăite de Frank în casa lui Quentin Dexter Singleton fuseseră neîndoielnic un triumf. A spune că din partitură lipsise orice notă falsă, că nu a fost gest sau vorbă, sau atitudine, sau tăcere realmente primejdioasă pentru verosimilitatea personajului înseamnă a minimaliza izbânda. În realitate, de la încheierea conferinței de presă, trecuseră douăzeci și patru de ore faste, martorele unei splendide desfășurări de calități exersate din vreme, mobilizate total, recoltând punctajul maxim. Plus... ce încă? Plus liniștea de a juca rolul din ce în ce mai bine. Și a simți, a ști asta. A dobândi decrisparea interioară a interpretului, bunul cel mai de preț, indiferent de natura scenei.

Cu halatul de baie al lui Quentin aruncat pe umeri, Frank se înfățișă oglinzii. După alternanța dușurilor fierbinți-ghețoase, oglinda era ușor brobonită. Deasupra, acul unui ceas de perete mai reteză un minut, la orele 16. Musafirii urmau să sosească în jurul orelor 18. Rămânea timp suficient pentru ultimele pregătiri și, dincolo de ușa albă, o sumedenie de zgomote vătuite demonstrau că, la indicațiile stăpânei casei, reușita primirii se finisa punct cu punct.

Doamna Singleton recupera cu energie orarul managerial domestic. Abia cu puțin înainte de prânz își revenise Sandra Rowena din imensa uimire a unei nopți de dragoste cum nu ținea minte o alta. Soțul ei se întorsese din scurta și discreta vacanță nu numai bronzat, întinerit, cu nu știu ce impuls proaspăt ghidușind firele aurii dintre mușchii săi pectorali, dar și – ceea ce era încă mai minunat – cu un spor de tandrețe prezentă în multe, și mărunte, și chiar indicibile atenții.

Frank atinse, cu mânăca halatului, oglinda venețiană. De îndată lucrarea meșterilor din Murrano răsfrânse o pereche sobră de iriși albaștri-cenușii, nuanța conformă originalului, aleasă de doctorul Klavek, la capătul aceluia examen comparat, părând – atunci – plictisitor de lung. Beneficiarul zâmbi imaginii. Nici o precauție nu fusese zadarnică. Aparent exageratul tipic impus de exigența Creierului se dovedea salutar. Către orele 2 ale nopții trecute, satisfăcută ca într-un vis fericit, aristocrata se apucase să sărute benghiul migălit de Klavek sub ultima coastă liberă, din stânga, acolo unde bărbatul substituit de Frank avea, într-adevăr, o aluniță. După părerea Sandrei Rowena, numai acela putea fi locul prin care Dumnezeu extrăsese coasta ce avea să devină, prin lucrare divină, Eva.

— Caro mio... Quentin, amore mio... Quentin, mio miracolo tanto tanto impreveduto...

Frank ar fi fost în măsură să răspundă fluent doamnei cu sânge albastru în aceeași desmierdătoare limbă peninsulară. Întâia pe care dânsul o vorbise și, de altfel, până pe la vreo 11 ani, singura. Dar nu-și putu aminti, pe moment, dacă italiana figura pe lista poliglotului Singleton. Probabil da; însă, în caz negativ, minunile, tocmai pentru că sunt atât de neașteptate, nu trebuiau presărate fără precauții. Își propuse să clarifice rapid acest detaliu și să obțină, prin el, avantaje pentru echilibristica de zi cu zi a căsniciei. În definitiv, destul de curând doamna Sandra Rowena Singleton di Poggio Fiorito va trebui să descopere că brusca pasiune carnală stârnită soțului ei a fost un foc de paie, după toate semnele – alimentată în mod obscur de vântul puterii, o noutate și pentru bărbat. Atunci, dezamăgirea îndepărtării ar putea fi compensată de orgoliul „instruirii” unui elev absolut prodigios. Și, la orizont, o răsplată imensă: în proiectata sa vizită la Sfântul Scaun, noul secretar general al Organizației Națiunilor Unite se va întreține, în italienește, cu diplomații Vaticanului...

În timp ce, foarte atent, se rădea pentru a doua oară în cursul aceleiași zile (sâcâitor, dar pigmentul „latin” al lui Frank activa o creștere a bărbii cu viteză dublă față de ivirea tuleelor lui Quentin), intrusul omagia intuiția, perspicacitatea, inteligența lui Gus. Cine ascultă de Gus, iese biruitor.

Tatăl venise de dimineață, așteptându-l cu nerăbdare în living. De la Sparkle, valetul infiltrat în casa Singleton, Frank știa cu precizie ora și minutul când Quentin obișnuia să-și înceapă ziua. Soția n-avea decât să întârzie în pat, zdrobită de dulcea surpriză a voluptăților nocturne; soțul mai avea și alte mandate. Archibald își întâmpină fiul cu un surâs, aproape timid; tuși solemn, în fine îi înmâna o casetă. O jumătate a mustății cărunte zvâcnea din pricina emoției.

— Hai, deschide odată, și pe urmă ceartă-mă. Bineînțeles că o să mă cerți, cum altfel? N-ai fi tu, dacă nu m-ai bombăni zdravăn. Știu.

Înăuntru, pe patru șiruri, cărți de vizită etalând numele lui Quentin Dexter Singleton, Secretar General al Organizației Națiunilor Unite, răsăreau tușuri și caligrafii superbe. Paiul de orez era suportul scrisului auriu; mătasea placată pe foiță de sidef arginta un alt șir; pentru celelalte două se folosiseră țesături încă și mai puțin convenționale.

— Și vrei să spui că toate astea s-au ivit așa, de aseară până acum, la o troznitură din degete? Ești incorigibil. Îți mulțumesc din suflet, dar ești incorigibil!

— Ca și tine, Dexter. Lasă-mă să te strâng în brațe. Recunosc, e o colecție elaborată în ultimii zece ani. Dar apreciază-mi tăria de a ți-o fi ascuns până azi, când, în sfârșit, textul corespunde purului adevăr.

— Apreciez. Foarte mult. În general, să nu crezi că uit vreodată ce îți datorez.

Archie consideră că, raportate la o fire atât de reținută ca a fiului său, asemenea cuvinte sunt aur curat. Pentru a-și mai tempera emoția, se servi singur cu un păhărel de porto. După aceea, într-adevăr, mustața încetă să-i tremure, în schimb două bobițe scânteietoare începură să plutească în ochi. Văduvul Archibald ar fi fost și mai bucuros dacă fiul iubit i-ar fi recunoscut și meritul de a nu-i fi micșorat moștenirea printr-o recăsătorire.

— Dăm o raită pe la mama, Dexter? E o zi mare și pentru ea...

Frank privi țință chipul cu vinișoare roșii al fostului crai pocăit. Mama... Clara Vetturino, maică-sa, era vie, încă sănătoasă, etern măritată cu băcanul Luigi Benemerenza, iar a da o raită până la ea ar însemna un zbor de zece ore până la Roma, apoi încă un ceas cu automobilul, prin

ținutul Ombria, între valea Tibrului și munții Apenini, până la ulicioara aceea în pantă, pietruită, din orașul Spoleto. Nu-i mai puțin adevărat că mama autenticului Quentin Dexter Singleton odihnea de vreo cincisprezece ani în parcul familiei, la cinci minute pe jos de reședință, sub un pâlc de stejari.

— Bineînțeles. M-am gândit și eu la asta. Haidem să luăm flori.

— Nu, de astă dată duc eu tot ce trebuie, zisese oarecum tainic Archie. Au ieșit pe sub portic, au ocolit remizele, vechile grajduri în care altă generație de Singletoni crescuse cai de rasă, apoi serele de flori, ca în cele din urmă să lase prundișul aleii și să pășească iarba încă nu pe de-a întregul zvântată de rouă.

Sparkle uitase să menționeze poziția mormântului pe schița domeniului; el va trebui pedepsit pentru această neglijență; însă, din fericire, văduvul își ținea fiul de braț, așa că băjbâielile de orientare erau excluse. Piatra tombală, dreptunghi de marmură grenă, se ivi între doi arbori centenari, cu al căror frunziș se juca încet vântul. Frank citi inscripția aurită:

† MARY SINGLETON

născută Warren – Burns 1928 – 1985

A fost bucuria alor săi. Domnul s-o țină la Sine.

Pelerinul mai tânăr începu să-și miște iute buzele, așa că pelerinul bătrân, care-l privea cu adorație, fu convins că Dexter se roagă. Covârșit, murmură și dânsul un psalm, în vreme ce se apleca să orneze jardiniera, în formă de scoică, de pe mormânt. De fapt, Franco îl pâra răposatei pe piosul septuagenar de acum. Că acesta își oferise cel puțin o altă bucurie printre macaronari. Mai mult, că fusese încântat când fructul acelei bucurii clandestine fusese adoptat de un umil băcan, iar câțiva ani mai apoi preluat, cu arme și

bagaje, de o organizație filantropică supranațională. Că sistemul de investigații al Organizației conduse de Gus luase în evidență, de timpuriu, cecurile expediate de miliardarul Singleton unei oarecare Clara Vetturino, italiancă, drept firimituri utile la întreținerea bastardului. Și că, pe această bază, s-a inițiat un alt dosar, strângând primele tăieturi de presă cu declarațiile aceluiasi grangur excentric, ritos și grandoman: „Fiul meu va fi, într-o zi, Secretarul General al Națiunilor Unite. Veți vedea! Căci acesta e job-ul pentru care îl formează”.

— Îți place? întrebă bătrânul, îndreptându-se din șale și dându-se puțin deoparte.

Frank, privind jardiniera mormântului, tresări. Ce meșterise acolo imitatorul bancherului și ambasadorului Joseph Kennedy în materie de educație programată strategic pentru top-ul puterii? Petrecuse printr-un vârf rigid de sârmă opt cărți de vizită cu numele lui Quentin Dexter Singleton în noua sa calitate oficială. Un fel de margaretă cu petale inscripționate trufaș veghea acum somnul defunctei.

— Cum să-mi placă? E kitsch... e odios... necuviincios... Femeia asta nu merită așa ceva! Nu se cade, cum de nu pricepi singur că nu se cade?! Ce rușine...

Nimeni nu-l pregătise pe Franco pentru scena ca atare, imprevizibilă. Dar e mai mult ca probabil că fratele său vitreg ar fi avut aproximativ aceeași reacție. Poate ar fi rostit mama, nu femeia asta, dar indignarea, tonul, forța ei ar fi fost identice. Archie, volubilul Archie, căscă gura, gângavi penibil o scuză, apoi se repezi să smulgă imitația de floare și s-o înghesuie, jumulită, prin buzunare.

Îmbrăcat într-un costum din garderoba lui Quentin Dexter, dar încălțat cu o pereche de pantofi proprii, aleși pentru talpa foarte subțire, anihilantă a celor nouă milimetri cu care bastardul îl întrecea – la statură – pe cel legitim,

Frank își aștepta oaspeții. Nici urmă de trac. Integrarea în familie, examen infinit mai pretențios decât o reuniune cu niște oameni dinafara casei, îi reușise, deja, în mod strălucit. Ce slalom!

Poarta Sandra Rowena, depășită printr-o jumătate de noapte activă, cu unele fantezii, plus câteva cereri de consultanță flatante, frivole, vreo alegere între cravată și papillon, între un spray napolitan și altul milanez...

Poarta Archibald, depășită deasemeni, dar cu ajutorul unor vorbe nițeluș mai aspre, binevenite, totuși, pe fondul gratitudinii elementare: bietul câine știrb linge mâna care nu-l bate, ci se face că-l bate... Poarta Teddy, în fine. Cea mai de temut. Candoarea copilului, curiozitatea copilului, ce aliaj teribil sau ce aliaj sensibil, depinde pe ce mână încape. Ce garanții avea Frank că jocul basculelor, naiv, speculativ și imaginativ, n-avea să-l trântască într-o zi, la o provocare fără probleme pentru adevăratul Quentin? Un băiețuș ce își îngustează pupilele, surprins că tatăl a devenit, deodată, inapt de performanțele sale curente nu demult, te va mai lăsa să dormi liniștit? Atenția acestui băiețuș trebuie deturnată către altceva – este obligatoriu.

Or, meritul lui Frank era că, foarte repede, găsise soluția. Găsind-o, o înfățișase lui Gus. Acesta ascultase concentrat, propunerea, o trecuse prin analiză, o omologase.

„Bine, de acord. Te-ai gândit la un candidat? Îți atrag atenția să fie 100% sub control.” „M-am gândit. E unul dintre oamenii noștri: Koki Mitsuyama”

„Koki Mitsuyama? Excelent! Ia-l.”

Probabil că nici măcar Gus, autoritatea supremă, pentru care nici un detaliu al gigantului său proiect nu tolera improvizația, nu realizase pe de-antregul eficiența găselniței.

Domnul Q.D. Singleton s-a înapoiat din vacanța sa de „încărcare a bateriilor” coborând din Lincoln, și a reintrat în

reședința sa pe ușa din față, Vineri 21 septembrie, ora 14. La ora 16, aceeași zi, prin ușa de serviciu a aceleiași vile, venea din neant, descălecând de pe un scuter asamblat din piese de ocazie, Koki Mitsuyama.

O jumătate de oră mai târziu Ted Singleton, opt ani, și Koki Mitsuyama, vârstă incertă, făceau cunoștință. Întâiul l-a informat pe cel de-al doilea că posedă și dânsul un scuter, nou-nouț, pe care însă nu-l poate încăleca, întrucât personal nu știe să-și țină echilibrul și cade. Cel de-al doilea i-a oferit primului un tur sau mai multe pe rabla sa, produs Mitsuyama, scuterul care nu știe să cadă, oricât te-ai osteni să-l trănțești. La orele 18,40' perfect instruit, tânărul Ted a încheiat cel de al 25-lea tur al parcului, oprire exclusiv din vina epuizării combustibilului.

Cursul de demontare + curățire + remontare a motorului s-a desfășurat până la orele 20 și s-a întrerupt, după patru cicluri, exclusiv din vina epuizării mecanicului. Acesta este motivul pentru care Ted a moțait la cină, cu unghii îndoliate de vaselină, și a fost dus pe sus, la culcare. Tatăl său, noul secretar general ONU, a trebuit să se împace cu situația. Dimineața, Singleton junior și-a frecat unghiile cu săpun, perii, ponce și detergenți, disperat că riscă a nu fi primit să asiste la antrenamentele lui Koki Mitsuyama. Box la sac o oră, judo, combinat cu jiu-jitsu, două ore, karate școala shotocan, o oră. În pauze, Ted va învăța primele comenzi în niponă. Băiatul, seara, cu siguranță va fi iarăși prea frânt ca să mai salute musafirii familiei. Triumf, deci, de trei ori triumf pentru Frank, distribuit de Gus în rolul Quentin Dexter, cu ipostază de soț, de fiu și de tată.

Cea de a patra ipostază, aceea de gazdă, a jucat-o natural, distins și destins. Ghidat de preceptele lui Gus, cum altfel? „Să ții minte că beneficiezi de o perioadă de grație. Pe durata ei, orice faci, iese bine. Oamenii n-au, practic, repere să

identifice înlocuirea, fiindcă îi orbește – și te justifică – funcția atât de nouă, atât de însemnată. Înțelegi? Dacă nimerești exact tonul și gestul lui Singleton, cu atât mai bine. Dacă găsești alt ton, alt gest este – fii liniștit – la fel de bine pentru că, își zic toți ceilalți, ăsta-i norocul, asta e viața, ar fi imposibil ca Singleton, pe înalta sa treaptă, să nu se schimbe deloc. Năpărlirea alesului este dinainte încuviințată. Desigur, tăcând, nemișcându-te, ai putea lungi perioada de grație, Frankie. Dar asta nu se poate, fiindcă noi avem treburi urgente. Pune-ți ultimele virgule pe discursul de investitură și lasă-te curtat E omenește”.

Exact așa a decurs seara. Invitații gustau, beau, complimentau, își cântau aria favorită culeasă din politică, finanțe, științe, arte sau sport, o retezau singuri când simțeau că timpul alocat s-a scurs, pe urmă ascultau și ei cu ce se produc alții. Frank dirija caruselul prin câte o mișcare de sprânceană, înțelegându-i. Care va să zică, iată ce înseamnă să fii centrul jocului, osia roții. Cu un mormăit de încurajare vagă, nici măcar o vocabulă în doi peri, fericea pe câte un timid; printr-o simplă tuse, poate chiar motivată fiziologic, pune pe frigare un limbut, amuțindu-l. O singură dată, în toată seara, s-a amestecat efectiv într-o discuție. Scurt. Dintr-un impuls straniu. Aaron Rosenblatt, președintele unui consorțiu bancar cu finanțări de proiecte hidraulice în țări africane, tocmai tăcuse din politețe, protagonistul discuției devenind, pentru câteva minute, chiar soția lui, Beatrice, critic de artă. Beatrice, cvadrigenară cu temeritatea părului alb, evoca meritele expoziției unui mare pictor contemporan extrem de fecund, deși lupta lui cu cancerul era notorie. Pictorul lucra fantastic în pofida bolii. Nu cumva, cu paradoxalul ei concurs?! se întrebă retoric. Frank fu surprins el însuși de vorbele pe care, ca împins din interior, le rosti:

— Viitura inspirației este, pare-se, analgezică.

Mirată, doamna Rosenblatt înclină de câteva ori nobilul cap cărunt, salutând percutanța, plasticitatea și, de ce nu, adevărul remarcii noului secretar general. Vru chiar s-o dezvolte sau s-o nuanțeze pe cont propriu, dar un nou solist prinse clipa pauzei de respirație, mută discuția cu un „a propos”, iar caruselul se roți cu încă o unitate.

...Ultimul automobil cu oaspeți pornea, după miezul nopții, cotind de îndată peste locul unde o păpușă, trântită pe jos, schimbase recent destinul unui om. Fratele și înlocuitorul acelui nefericit începu să-și desfacă papillon-ul, gândindu-se la triumful zilei încheiate. Dar și la o ciudată observație: de la intrarea în conferința de presă, de 36 ore consecutive așadar, nu se gândise nici măcar o singură clipă la Gayle a lui. Nici incidental. Iar între timp... între timp, el avusese, totuși triumf după triumf. Fără ea!

Simți că, dincolo și Sandra Rowena a încremenit, cu un ciorap de mătase în mână. Cumnatul ei vitreg rămase locului un timp nedefinit, până să întredeschidă, încet dar audibil, ușa grea dintre cele două dormitoare.

Era limpede că Șeherezada de origine mafiotă n-avea tăria zilnicei reînnoiri, cu toate că nu i se cerea decât să relateze cronologic evenimente reale, nu să țeară ficțiuni minunate. Veni la următoarea întâlnire, așa cum făgăduise, dar Quentin, văzând-o, înțelese numaidecât, după mișcările lăncede, din privirea rătăcitoare în toate ungherele, că recolta de informații, așteptată de el cu înfrigurare, riscă a fi săracă, sau deloc. Rememorarea masacrului din 2 noimebrie '71 a răvășit-o rău, deduse prizonierul. Dar Abigail, fără să infirme direct presupunerea, se plânse că Frankie al ei,

ciudat, nu i-a dat nici un semn din momentul despărțirii, de la care au trecut aproape trei zile... (nu rostise „și două nopți”, totuși pauza sugerase completarea).

—... Și mi-e foarte greu să mă împac cu liniștea de pe aici... să ignor, senină, pericolele ce-l pândesc pe dânsul, acolo...

— Fii liniștită, domnișoară. Lipsa de vești e-o veste bună. Credinciosul dumatăle prieten are de respectat niște reguli conspirative riguroase. Asta e tot, cred eu.

„Asta” corespundea nu doar liniștitorului dicton citat, ci și calmărilor preventiv administrate de Gus nepoatei sale, dar mai ales apelurilor la răbdare și încredere lansate de Frankie însuși, cu o șoaptă caldă, insistentă, în ultimul minut dinaintea obligatei separări, îndulcindu-i-o. De ce, atunci, n-are liniște? Deocamdată, urma angoasei se citește numai în cearcăne, dar care vor fi efectele dacă tăcerea lui Frankie se va prelungi cu săptămânile?

De partea lui, Singleton nu avea nici timp, nici chef să asiste pasiv la contorsionări sufletești sterpe. Așa l-o fi privind această Abigail, făptura rămasă cu traume după violenta dispariție a unui tătic, a unui bunic, și-a grămezii ei de unchi mafioți: ca pe un condamnat la moarte cu data execuției lăsată în alb. Eroare! El este un om hotărât să lupte pentru viața lui. În timpul scurs de la precedenta coborâre a lui Abigail în temnița-cub, Singleton trecuse minuțios în revistă lunecoasele stări de spirit ale femeii, elaborându-și totodată grila optimă de reacții. Efort analitic cu un singur scop: istorisirea despre trecutul clanului să nu sece înainte de vreme. Trebuia s-o cunoască integral.

— Nu prea ești în toane de povestit astăzi, dacă nu mă înșel.

— Într-adevăr. Mă cam doare capul. N-aș fi în formă.

— Dar dacă aș pune eu niște întrebări, mi-ai răspunde?

— Depinde. Poate că da. La întrebări scurte, ca astea pe care ți le adresez eu. Ești mulțumit de radio? Televizorul ăsta liliputan funcționează? Programele ți-au mai ridicat moralul?

La semnul afirmativ al prizonierului, ea acționa starterul aparatului de radio. Cu mintea aiurea, goni pe scala undelor herziene. O cacofonică îmbrâncire – rock-uri, fragmente de știri, râsete dirijate la poante ieftine, reclame comerciale ritmate agresiv, coruri evanghelice siropoase – mătură tot spațiul. Închise.

— Mai spune-mi o dată, te rog, fraza dinainte. Aia cu regulile, ăăă, conspirative. Mai spune-mi cine le respectă fiindcă nu se poate altminteri.

— Cum, cine? Domnul Frank.

— Altfel i-ai zis adineauri. Amintește-ți.

(Deci, Abigail mușcase nada. Incipientă, criza de gelozie, prevăzută și analizată milimetric, înmugurea. Bine. Cu multă băgare de seamă, înainte!)

— Spusesem să fii calmă, deoarece prietenul dumitale...

— Nu așa! Repetă exact cum ai spus!

(Ajunge. E pregătită. Dă-i drumul formulei la care ai lucrat).

— Credinciosul dumitale prieten are de respectat reguli conspirative extrem de... Abigail se însuflețește.

— Da! Așa ai zis. „Credinciosul dumitale prieten”. Hm... Nici prima, nici a doua oară n-am reușit să detectez nuanța de ironie din vorbele astea. De ce?

Singleton pară cu maximum de simplitate.

— Fiindcă nu au avut nici o nuanță de ironie. Dacă o aveau, ai fi detectat-o. Ochii femeii se lărgiră puțin.

— Deci, dacă ironie nu este, atunci ce e? Convingere? Crezi că Frank mi-e credincios? Dumneata, cel priceput la oameni, crezi asta, Quentin?

Quentin numără în gând până la 10. Grila preparată se mișca încet, precaut, pe coloana neliniștilor femeii din fața lui. Le gândise în ceasuri lungi de izolare. Pe rândul corespunzător, reacția lui trebuia neapărat să convingă. Să fie logică, simplă, clară.

— Cred ceea ce, în situația mea, pot să cred. N-am libertatea de mișcare ca să și verific. Nădăjduiesc din tot sufletul că, între voi doi, stă o legătură solidă.

Văzu pleoapele roșcatei îngustând iarăși ochii nesățioși de certitudine. El putea, acum, să bată ușor în retragere. Speranța, suspiciunea, nevoia de a controla, teama de a nu greși grav printr-un control prea sever erau, deja, asemenea unor spori purtați de vânt. Pluteau. Se vor duce departe.

— De altfel, îl cunoști pe Frank de o mie de ori mai bine decât mine.

— Da, de când eu aveam 13 ani, iar el 18. Ei, și? Tot nu-i destul. Și câtă necunoaștere, atâta teamă...

Oftă din greu, apoi, stăpânindu-se, redeschise radioul. Căută mult. Până găsi un post cu muzică de cameră, o vioară, un flaut și un violoncel, ceva blând, o armonie ca o binecuvântare.

— Constat că ești un bărbat foarte abil, Quentin. Mi se pare că ți-am mai spus-o. În loc să-mi deschid sufletul, ar trebui să mă tem de inteligența dumitale.

— Ești o femeie foarte loială, Muriel sau Abigail. Cred că fidelitatea voastră este unică.

— Unică? Hm, hm... Domnule, amice, cred că ești un maestru al cuvântului meșeteșugit. Hai, te rog, întreabă ce

ai de întrebat, nu vreau să-ți rămân datoare. Formulează scurt, asta o să-mi adune gândurile.

— Mulțumesc. Foarte scurt. Prima întrebare. Cine ți-a căsăpît familia? Vioiciunea femeii se istovi într-o clipă.

— Nu știu. N-am aflat niciodată. Nimeni n-a aflat. Voi muri și n-o să știu cine izbea, cu un bombeu de gheață neagră, în acel picior rupt dintr-un scaun.

Nu era nici o primejdie, pentru moment, de recădere în starea de ațătare vecină cu isteria, care marcase, în ajun, povestirea masacrului. Singleton stăruie:

— Dar mătușa... Martha...? Aceea care te-a salvat protejându-te, și a fost la rândul ei acoperită de corpul mamei tale... Patricia, Patsy...?

— Ba amândouă îmi erau mame, întrerupse Gayle vehement. Le datorez viața. Ambelor! S-a întâmplat ca Ma să trăiască mai mult decât Patsy. Putea fi și invers. Vreau să zic că eu n-am avut nici o mătușă. Două mame bune! Nu ți-e clar?

— Ba da, cum să nu, admise Q.D.S., repede și concesiv. Voiam numai să știu dacă Ma, ca supraviețuitoare matură a carnagiului, n-a putut furniza vreun indiciu în privința ucigașilor; un glas, poate chiar ceva dintr-un chip...

— Ei, nu zău?! N-a fost de-ajuns, spui, că mă împiedicase să țip, să mișc, să fiu descoperită și ucisă? Nu era destul că, în ciuda rănilor ei nu gemuse, că și-a jucat veridic moartea, până când echipa morții a plecat? Hai, domnul meu, întreabă, dar nu prostii!

— Ești generoasă... Bine, întreb. Ce s-a întâmplat cu ea, cu voi? Abigail tăcu puțin. Tăcea la radio, și mica formație camerală. Pauza scurtă dintre un allegro și un andante.

— Ma a murit. Dar târziu, abia acum vreo zece, unsprezece ani. De moarte bună, adică de cancerul

pulmonar clasic al fumătoarei care se respectă. La Canberra, acolo a decedat, în Australia. Ca să nu consum timp așteptând să mă întrebi ce naiba căutase o femeie ca ea tocmai la capătul pământului, uite, îți spun singură. Acolo am trăit cu toții, Scott – care devenise Gustave, pe scurt Gus –, eu, și Ma. Doar că, după ce eu mi-am recăpătat graiul și am început să trec prin școli tot mai bune, dar și tot mai depărtate, după ce Gus s-a obișnuit cu dublarea averii la fiecare trei-patru ani, prin afaceri de tot mai mare anvergură, Ma, iubita lui Ken, nu a vrut să se mai întoarcă în America, via Africa de Sud. A preferat să ducă un trai de... văduvă, la Canberra, cum ziceam. Altă întrebare? Dacă mai ai...

— Am, desigur, se grăbi Quentin. Cât au mai întârziat în Statele Unite, Scott și Ma au fost sau nu contactați de poliție, în legătură cu masacrul? Ca rude ale victimelor, dacă nu ca martori?

— Nu. S-au eschivat. Scott, înregistrat la aterizare, nu putea să riște bănuiala că ar fi avut vreun amestec. Trebuia să fugă din State. Ceea ce a și făcut, dar nu mai înainte de a ne pune, pe noi două, la adăpost. Ma era într-un hal fără de hal, așa că el a încredințat-o îngrijirilor unui student medicinist excepțional, sărac dar de mare viitor, un anume Klavek, imigrant fugit din Cehoslovacia în 1968. Pentru mine, Scott a recurs la un aranjament temporar cu directoarea unei școli de nursing. Majoritatea fetelor erau refugiate din Asia de sud-est. Am fost lăsată acolo provizoriu, ca un cățel azilant cât petrec stăpânii lui o vacanță în străinătate. Sau ca material didactic pentru ucenicele nurse. Cum vrei. Când Martha s-a pus pe picioare, când Scott i-a trimis nesperat de mulți bani, am fost scoasă de acolo.

— Klavek? Ai spus Klavek? Nu e numele doctorului vostru de aici?

— Da, e același. Cu trei decenii mai bătrân, cu mii de operații mai experimentat... Klavek ne-a meritat bursele. A ajuns chirurg de talie mondială și ne este devotat. Ce altceva vrei să știi?

Andantele, la radio, se modela frumos, vioara, violoncelul și flautul conlucrând, în subordonări succesive, cu rafinate schimbări de rol. Singleton simțea că trebuie să meargă mult mai departe, dacă tot a avut norocul să identifice vechimea aderenței doctorului la gang.

— Aș vrea să mai știu, dacă nu abuzez, cum, unde, când a devenit Scott Mc. Carson, dintr-un paria, din ultimul și neputinciosul ciot al copacului doborât, un atât de prosper om de afaceri, un gentleman, în fine, tot ce este, ce reprezintă el astăzi. Consimți să-mi spui? Crede-mă, Gayle, nimic n-ar face mai mult pentru susținerea moralului meu, cum frumos și exact te-ai pronunțat, decât istoriile fascinante prin care binevoiești să mă alini.

Aici, nepoata implacabilului Rex, urmașa frumosului Kenneth și a celor două nedespărțite surori Lloyd, logodnica italo-americanului Franco-Frankie roși. Căldura contiguă roșelii o uimi și o încântă. Consimțământul ei bătu din aripi pe durata unui scherzzo, mai întâi. Pe urmă, se întinde pe durata a două concerte întregi, tot pentru mici formațiuni orchestrale, cu deosebirea că trioul deveni cvartet, un contrabas comentând în surdină surprizele contrapunctului. Cam după șaptezeci și cinci de minute, Singleton cunoștea cele ce urmează.

Fapt de viață, prag de moarte, evenimentul din 2 noiembrie 1971 era un fapt consumat.

Din vălmășagul de spaime, din șerpăria de ură, din ruina mai vechilor sale iluzii deasupra cărora se prăbușise, retezată, și tardiva reconciliere cu clanul originar, Scott Mc. Carson încerca să se dezmeticească fixând două obiective. Întâiul, imediat: trebuia să supraviețuiască, undeva, într-un colț de lume, cât mai departe, spre a-și linge rănila cumplite. Al doilea țel, de perspectivă, motivându-i întreaga existență: să dobândească, indiferent pe ce cale, posibilitatea unei răzbunări globale, teribile, o vendetă cum nu s-a mai pomenit și alta nu va mai fi.

Omul s-a dus în port. N-avea o lețcaie. Prea puținii bani lichizi ai familiei măcelărite trebuiau lăsați să asigure îngrijirea fetei și întreținerea femeii ca prin miracol salvate. Portul New York, după Rotterdam și Hong-Kong cea mai cosmopolită stație terminus a marilor rute oceanice, putea oferi, cine știe, o șansă fugarului. Ca și cum ar fi vrut să reechilibreze, cumva, o balanță zdrobită, norocul apăru sub forma unui anunț, difuzat în urgență la bursa portuară a locurilor de muncă. Pachebotul Southern Star, vas de linie, cu trei clase, navigând sub pavilion panamez, angaja imediat un steward. Sub presiunea usturătoarelor penalizări pentru fiecare minut de cheu blocat, formalitățile de angajare se elasticizară extraordinar. Șeful de echipaj răsfoi grăbit cele câteva vechi adeverințe de serviciu pe mici nave europene, în schimb se arătă impresionat de prestața fizică, ușurința comunicării în mai multe limbi și manierele solicitantului. „Ai stil, nu știu de unde naiba, flăcăule. Ai văzut care-s banii. Nu-ți garantăm decât o cursă, până ni se înzdrăvenește omul, ți-am spus. O.K.? Te luăm. Bagă de seamă, ai să lucrezi la clasa I-a. Pretențioasă!” Un sfert de oră mai târziu, Scott îmbrăca uniforma de steward. Peste încă un ceas, Southern Star/Estrella del Sud saluta,

mugind, Statuia Libertății și punea cap compas spre Panama City.

La clasa I-a (Lux fiind un etalon evitat), stewardul era dator să-și ofere serviciile unui număr relativ mic de pasageri, dar trebuia mai mult decât omologii săi de la clasele Standard și Economic luați la un loc. De exemplu, aceștia din urmă nu erau constrânși să alerge, din oră-n oră, până la biroul radiotelegrafistului, pentru a primi mesajele venite din toate direcțiile rozei vânturilor și să le repartizeze apoi, operativ și discret, importanților destinatari, bătând la ușa cabinelor respective. „Tu, ăsta noul” – îl apostrofase pe Scott, cu grosolană familiaritate, Bi Bi, radiotelegrafistul navei, un tip cam de vârsta lui, cu meșă brună – „ia să fii tu atent și, la următoarea ta trecere pe-aici, să-mi povestești ce mutră a făcut grangurul de la numărul A7, când i-ai înmănat hârtiuța asta. A-urile sunt apartamente: salonaș plus dormitor. Știi ce-l anunță radiograma? O bagatelă. Că, în niște speculații de bursă, la piața computerelor, averea ghiftuitului s-a mai rotunjit cu opt sute patruzeci și nouă milioane de dolari. Dintr-un foc. Dacă ar fi un stăpân bun în cer, ehe, mi-ar prelinge și mie o picătură din mierea asta, pe un singur vârf de deget. Dar nu-i... Hai, du-te, preafericește-l pe fericit!” B.B., pe numele întreg Bartholomew Bartolommini, era radiotelegrafist de nevoie. Jurist de formație, părăsise în mare grabă un post, bine plătit, de consilier juridic pentru că avusese ghinionul să fie prins cu o gravă incorectitudine față de firmă. Patronii îi dăduseră de ales: ori dispăre și se apucă de altă meserie, ori înfundă pușcăria. Așa că, în așteptarea unor vremuri mai bune și a uitării, BB își câștiga pâinea – una infinit mai neagră, desigur –, bătând și recepționând depeșe. Fire cameleonică, limbajul și comportamentul i se adaptaseră la noua condiție. Dar avea oricând rezerve să redevină ce fusese: un jurist pișicher, un escroc cu ștaif.

Domnul Derick Van Burren, pasagerul de la numărul A7, luase radiograma aia senzațională și, abia acordându-i cea mai fugară ochire, o aruncase pe dată în sertarul unei noptiere. Nimic „aranjat” în această nepăsare, se convinse Scott, cercetând pe furiș interiorul luxos, dar în dezordine. O cantitate uriașă de fiole, casete capsulate, sticlute cu conținut scrupulos avertizat demonstra că permanența domnului Derick Van Burren nu era fericirea, ci boala. La cei patruzeci și patru de ani, miliardarul arăta, se mișca și vorbea ca un om epuizat. O sfârșeală împotriva căreia nu mai încerca să lupte. Nu era bizar că țipla tuturor pastilelor rămânea intactă? Nu era încă și mai ciudat că nici o infirmieră nu-l însoțea pe acest nabab putred, pentru a-i administra medicația riguros prescrisă? Noul steward, cel ce trecea de câteva ori pe zi gheridonul încărcat cu tăvi prin cadrul ușii la A7, și tot de atâtea ori venea să ia îndărăt bucatele aproape neatrinse, inventaria în felul său mulțimea de bizarerii și ciudățenii. Mai că era invitat să le ordoneze, domnul Derick Van Burren fiind, alternativ, după toanele misterioasei lui suferințe, când tăcut, schimonosit de viziuni funebre și turbat de ciudă pe univers, când dornic de vorbă, conciliat cu lumea de după el, disponibil chiar să afle că, în afara lui, o mai duc rău și alții...

Maica Alberta nu îl întâlnise decât în ipostaza urâcioasă. Se izbise de părțile colțuroase ale portretului. Ghinionul ei! Neșansa unor nobile cauze! Maica Alberta, călugăriță benedictină, călătorea la clasa Economic, adică a treia și ultima, dar promise de la căpitanul vasului Southern Star îngăduința de a circula nestingherit pe puntea clasei I-a ca să obțină din partea bogătaşilor, dacă va fi în stare, promisiunea unor donații pentru nefericiții luați sub protecția ordinului benedictin. Ce recoltase, grație acestui hatâr, de la pasageri cu avere și sănătoși, e o altă chestiune;

de la Derick Van Burren, miliardarul bolnav, nu se alesese însă decât cu niște ocări furibunde.

Scott, în exercitarea atribuțiilor unui steward, asistase parțial la scena aceea. Nu trebuise să bată la ușa marcată A7; o găsisse întredeschisă. Călugărița se pregătea să iasă, aproape doborâtă sub ploaia injuriilor, încercând să explice – a câta oară? – că de operele de caritate aveau să beneficieze orfani, nevoiași cronici, handicapați, vârstnici părăsiți, oameni lăsați fără adăpost; că ajutorul, cu dimensiuni și în forme lăsate la voia donatorului, firește, este un semn de omenie, dar plăcut lui Dumnezeu; și că nu punga care dă cât dă, ci inima ce sincer se milostivește e luată-n seamă și e răsplătită cu prisos de bunăvoința divină.

Ei bine, din tot acest demers, un cuvânt, unul anume îl scosese din sărite pe miliardar. Reacționând, nu urla, deoarece fizic abia avea forța să șoptească; dar îi arunca în față călugăriței că e o hoțoaică inveterată, una care, iată, merge la sigur, știind la cine a venit, pe cine prelucrează, unde-i punctul slab în care să lovească, și prin ce „argument” să-l termine! Benedictina, uluită, se închina des și iute, rugându-se pentru iertarea de păcat a celui ce-o prigonește nemeritat. Stewardul cel nou strângea farfurii și tacâmuri, mai stângaci din jena că este inoportun. Bogătașul se potolea treptat, învins de vreo părere de rău. Încă puțin, și cealaltă față a sa, a unui individ relativ cumsecade, ar fi ieșit la vedere. Din nefericire, tocmai atunci Maica Alberta, găsind o explicație proprie pentru furtuna stârnită, a spus un lucru voit împăciuitoare.

Ceva în sensul că, dacă domnul este enoriașul unei biserici reformate și, ca atare, reticent la facerile de bine prin mijlocirea unui ordin catolic, nu-i nici o supărare: oastea Sfântului Benedict nursiotul, veche de aproape 1500 de ani, se va bucura oricum că inima donatorului e bună.

Atât i-a trebuit lui Derick Van Burren! A luat foc iarăși. A improșcat-o din nou cu insulte pe ofilita călugăriță. I-a afurisit fățarnicia limbajului. I-a blestemat pe cei ce îi vânduseră pontul, pe cei ce o îndreptaseră la el. În cele din urmă, cu o voce fără pic de putere, dar cu tonul net, i-a poruncit: „Afară!” Scott Mc. Carson a vrut să se strecoare, și el. „Ai să rămâi, ai să lași tava jos, ai să răspunzi întrebărilor mele. Închide bine ușa pe dinăuntru!”

Oricât de inteligent, de instruit, de intuitiv era, Scott n-avea cum răspunde unor întrebări ca acelea care-l bombardară. Păreau obsesia unui țicnit. De unde, mai precis de la cine dețin pasagerii navei – fu el chestionat – știrea că ocupantul micului apartament plutitor A7 este unul dintre pacienții faimosului chirurg Christian Barnard?! În ce scop i-a fost destrămat anonimatul? Ce foloase nădăjduia căpitanul vasului din scurgerea informației secrete, până azi blocată pentru mass-media, pentru opinia publică, ba chiar pentru lumea medicală exterioară micului grup de inițiați de la spitalul Groote Schuur, și anume identitatea omului de afaceri căruia i s-a transplatat, cu douăzeci de luni în urmă, cordul prelevat unui amărât de hamal strivit sub un container, originar din Panama? Să spună stewardul: ce raport exista între străveziile aluzii ale impoștorei religioase de adineauri – și despăgubirile (efectiv generoase) acordate, peste mări și țări, familiei mortului, după acel nenorocit accident de macara ce nimicise o viață, dar cruțase motorășul vieții, inima?! Iar dacă acum, după 20 de luni, (din păcate sub recordul în domeniu), toate simptomele indică respingerea inimii transplant de către organismul gazdă, cine vrea să tulbure, prin publicitate, a doua moarte, apropiată și definitivă moarte a lui Derick Van Burren?! De ce nu-i înghite iadul pe toți bârfitorii unui semi-eșec științific, totuși glorios? Mai târziu, în viitorime, cuteza-va careva să nege că, în ciuda înfrângerilor de parcurs,

aventura doctorului Christian Barnard rămâne, alături de aselenizare, capodopera secolului XX?!

Buimăcitoare dezvăluiri.

Necerute, neprovocate din afară, poate imprudente, efect al unei confuzii pe care numai umbra morții o scoate din zona hilară, de quid pro quod vodevilesc.

Dezmeticindu-se, stewardul vru să pună unele lucruri la punct. Dacă tot fusese luat la întrebări... începu prin a o scoate din cauză pe Maica Alberta. Exponentă a vieții monahale, nicidecum unealtă de șarlatani, Maica Alberta era o figură binecunoscută în largi cercuri europene și nu numai; pe Southern Star bătuse la rând, fără alegere, la ușile tuturor cabinelor de lux, motivația fiind colectarea de fonduri pentru opere caritabile: de altminteri, aceasta era doar una dintre fațetele misionarismului care o mâna, de decenii, dintr-o parte a lumii într-alta; sieși nu-și oprea decât osteneala.

„Ai dreptate, am greșit față de biata femeie, acum văd”, a recunoscut insul cu inima altuia. În semn de căință, voi face o donație importantă în folosul... Cui? Să zicem, în folosul actorilor pensionari, internați la azil. Și cardiaci. Inoperabili. Quantumul... o să-l fixez mâine dimineață... de nu cumva ața mi se va rupe la noapte. Hm... Tu, tinere, dacă ai fi în locul meu, la care cifră te-ai opri? Să ții seama că mi-am dezmoștenit toate rudele, încă înainte de operație; și că nici un codicil, în testamentul meu, nu i-a repus în drepturi, de atunci încoa. Prea se bucurau că mor, nemernicii... „

Acum purtătorul de implant în expirare de termen vorbea mult și aproape bine dispus. Rotația umorală se producea cu repeziciune. Domnul Derick Van Burren era – cel puțin se declara – mulțumit să aibă, la ultima călătorie, drept confident un steward. De ce? De ce nu! Hamalâc cu mâini curate. Maniere ireproșabile. „Nu sunt în locul

dumneavoastră, sir", iată ce răspuns cuviincios dăduse la o invitație pur formală, retorică. „Nu ești, dar dacă ai fi?” insista miliardarul. „Nu pot fi. Totuși, vă înțeleg perfect. Nimic din ce simțiți dvs. nu mi-e străin mie.” I-auzi! Asta era mai puțin cuviincios. Suna chiar nițel obraznic. „La ce te referi?”

„La fenomenul de respingere, sir”. „Aha, ești la curent. De prin reviste, de prin filmulețele documentare... Informația de colportaj!” „Nu, sir. Vorbesc strict din experiența personală.”

Van Burren se pomeni atins de curiozitate. El, cel lipsit de interes pentru orice mișcă în univers, cu excepția unui mușchi de nici 700 de grame, făcut din fibre striate și scobit în patru odăițe, prăpăditul ăla de miocard. „Ia explică-te. Ce are traiul tău în comun cu fenomenul de respingere din cauza căruia dispar eu?” „Măine, sir. Vă spun mâine. Acum dvs. trebuie să vă odihniți, iar eu să strâng vesela și tacâmurile din celelalte cabine. Sunt de serviciu, sir”.

Gândindu-se la subțierea „aței”, Van Burren a vrut să-l rețină pe impertinent. „Voi plăti să-ți faci altul treaba, astă seară. Că doar nu ești de neînlocuit, îi dau ăluilalt salariul tău pe-o lună, pe-un an, pe câți ai contractul, dar stai aici cu mine și spune-mi ce era de spus!” „Asta nu se poate, sir. Regret. Titularul contractului e un steward bolnav. Eu sunt înlocuitorul. Pe mâine. Și nu uitați: luați-vă medicamentele.”

După ce a rămas singur, Derick Van Burren și-a extras câteva casete. Le-a îngurgitat cu apă. Una dintre ele era un somnifer. Nu își făcu efectul. Formulele „Doar nu ești de neînlocuit” și „Eu sunt înlocuitorul” i-au tot jucat în cap miliardarului aflat la capăt de cursă.

Până la punctul terminus, Ciudad de Panama, urmau să treacă încă trei zile.

Dimineața, Scott întrebă politicos: „Cum ați dormit, sir?” „Nicum. La miezul nopții vasul a acostat la Charleston; la

ora cinci a mai lăsat o dată ancora, la Jacksonville. Au debarcat și s-au imbarcat oamenii Sudului. Am simțit miresmele tari ale Sudului. Dixieland, cu frenezia lui, cu setea lui nebună de viață, țopăită peste tot, miorlăită în saxofoane, răpăită în tobe, m-a înnebunit. Cum era să dorm? Mai am câteva mii de respirații; să le folosesc dormind? Tu, în locul meu, ce-ai face? Te-am întrebat și ieri. Mi-ai promis un răspuns. Dă-mi-l. Acum!"

Scott avea nenumărate lucruri de spus, dar cui să le spună? Van Burren se uita, înfuriat, la statuia mușeniei, în uniformă de steward maritim. Deși flacoanele și cutiuțele cu doctorii, împrăștiate prin cabină, avertizau că orice ambalare a motorușului poate fi fatală, cel refuzat a izbucnit atât cât îl ținea puterile lui sleite: „Cum, chiar nu-ți spune nimic durerea unui om pe moarte? Mă privești și ridici din umeri?” „Vă cer din nou iertare, sir, dar... fiecare crede că nenorocirea lui e cea mai mare”. Gâtuit de indignare, muribundul articula cu greutate: „la ascultă, cine ești, cine dracu crezi că ești, și ce-ai trăit tu, mă băiete, ca să-ți dea dreptul să-mi vorbești așa?” „Știu bine cine și ce sunt: un servitor, plătit să vă aduc și să vă iau tăvile. Să încasez și două palme, fără să clilesc, dacă ați dori și ați găsi energia să mi le plesniți. Asta sunt. Ce-aș putea fi...ce era gata să fiu, asta e altă poveste, sir. Moartea mă îndurerează, mai ales când am în față un condamnat, dar nu știu dacă moartea e cel mai rău lucru de pe lume”.

Ce miracol îl determinase pe mândrul, pe rebelul Scott să-și deschidă inima, dintr-o dată, unui străin cu inima pe ducă? Un străin arogant, convins că miliardele lui obligă întreaga suflare omenească la compasiune, de parcă s-ar stinge nu un ins, ci soarele însuși? N-a știut niciodată. Fapt este că mezinul Mc. Carson spuse dintr-o suflare: „Da, domnule, există lucruri mai rele ca moartea. Dumneavoastră ați trăit, ați luptat, ați învins, ați iubit, ați

fost iubit și urât, oamenii vă invidiază, tinerii se doresc la fel, sau mai bogați ca dumneavoastră... și, dintr-o dată, un accident stupid, de parcurs, vă bagă în piept o inimă pe care organismul o respinge. Dar imaginați-vă un băiat la fel de dotat – sau mai dotat – ca dumneavoastră: școlit la cele mai bune universități de pe două continente, stăpân pe patru limbi, eclipsând pe toți cei de vârsta lui, în cele mai simandicoase medii sociale și cerând de la viață nu bogăție sau glorie, ci numai dreptul la un trai cinstit și demn. Nu l-a obținut. Avea un singur cusur: venea din subsolul societății. De care – totuși – se lepădase, hotărât și pentru tot restul vieții. Inutil. Lumea dumneavoastră, sir, nu i-a iertat originea. Corpul distins al lumii bune l-a decretat incompatibil. L-a respins. L-a trimis să care tăvi, sfătuindu-l să nu cârtească, să mulțumească cerului că i-a hărăzit clasa l-a, nu latrinele amărăților din dormitoarele comune... Iar când, de nevoie, s-a întors la ai lui, la banii murdari veniți din jaf și crimă, în locul familiei ce credeți că a găsit? Un neant hidos. Biografia asta ce este, domnule? Asta nu se cheamă tot moarte? Moarte – înainte de a trăi?” Bolnavul asculta fascinat. Un gest insistent al mâinii sale drepte, către piept, putea să indice o criză, o acutizare a durerii, dar imediat, mâna cu arătătorul întins continuă gestul, întregindu-l într-o negație violentă, de disculpăre: nu, nu el a făcut asta, nu el a gândit așa! „Știu, domnule, nu dumneavoastră, ci inși zdraveni, vigilenți, paznicii izvoarelor cristaline ce trebuie ferite de scursorile canalelor pestilențiale. Când ai bani, nu e nevoie să-ți murdărești tu însuși mâinile; slavă Domnului, are cine trânti ușa-n nas nechemaților!”

Mărturisirea patetică risca să se încheie într-un hohot de plâns, semn de slăbiciune pe care Scott nu și l-ar fi iertat niciodată. Dar – absolut surprinzător pentru spovedit și confesor, deopotrivă – hohotul se slobozi din gâtleej ca un râs

năvalnic, neobrăzat dacă băiatul n-ar fi răs de propria-i soartă. Printre sughițuri abia stăpânite, apucă să mai spună: „Dumneavoastră... corpul care-și repinge inima... eu, eu... inima refuzată de un trup prea bun pentru ea!... Păi... nu suntem amândoi de plâns și de răs? La fel... caraghioși și tragici?”

Reacția profundă a lui Derick Van Burren, absolut uluitoare, a venit de-abia a treia zi dimineață, după ce vasul trecuse de Miami și naviga printre insulițele arhipelagului Bahamas. Scott fu înștiințat că, la sfârșitul călătoriei, avea să devină copilul înfiat, cu acte în regulă, și singurul moștenitor al miliardarului. Hotărârea fusese luată într-o clipă de iluminare lăuntrică; una comparabilă, poate, cu revelațiile care, în copilăria creștinismului, făceau dintr-un necredincios, un sfânt. Pe de o parte, în locul dezmoșteniților lui Van Burren – nevrednicele lui rude – avea să se instaleze, de drept, un om adevărat. Pe de altă parte, dezmoșteniții Maicii Alberta urmau să se bucure de jumătatea uriașei averi, destinată operelor caritabile. „Numai de m-ar ține Dumnezeu, implora bogătașul în a cărui clepsidră nu mai rămăseseră decât puține firicele de viață, să ajung la țarm și să văd parafate toate actele!”

Atotputernicul i-a acordat răgazul, dar de formele legale s-a ocupat altcineva, mai degrabă ucenic al diavolului decât rob al lui Dumnezeu. Scott, care – deși aflase că intra brusc în clubul primilor 50 de bogătași ai lumii – continua să se achite conștiincios de îndatoririle sale, a venit cu o hârtie în cabina radiotelegrafistului. „Ce ai acolo?, l-a întrebat radiotelegrafistul; sper că nu vreo dispoziție de brokeraj, ca să înghit în sec transmițând-o?” „Nu, nici vorbă; citește.” BB parcurse rapid următorul text: „Republica Sud-Africană, Cape-town, Spitalul Groote Schurr, domnului Christian Barnard, strict personal.”

"Aflat în pragul neînțelegerii, țin să vă mulțumesc din adâncul sufletului meu nepieritor, dar și al inimii mele tranzitorii, pentru cele 20 luni de viață pe care mi le-ați dăruit. Detractorii dvs. m-ar numi cobaiul dvs; le arunc insulta în obraz. Vă adresez două rugăminți. Primo, să vă urmați cu același fantastic talent opera nobilă; secundo, anonimatul subsemnatului să rămână intact și după dispariția mea. Al dvs., cu recunoștință pentru eternitate..." „Dar nu văd semnătura, exclamă BB. Cine a scris-o?" „De scris, am scris-o eu sub dictare". „Și dictarea?"

Scott ezită câteva secunde. Se vedea nevoit să mai implice pe cineva în afacere, să arunce fărâmituri din ospăț. Dar nu se putea altfel. Oftă și răspunse: „Derick Van Burren". „Fantastic! exclamă radiotelegrafistul cu o lucire lacomă în priviri. Uite pe cine transportăm! Îți dai seama cât valorează știrea asta pentru un ziar de senzație?" „Cât?", răspunse cu un zâmbet ciudat stewardul. „Păi... luăm pe ea 4-500 de dolari ca nimica! Debarc la Port-au-Prince și vând imediat pontul!" „Ba nu, îl liniștești Scott; transmiteți mesajul și-ți zăvorești gura. Pe tot restul vieții tale, să fie clar, Bartholomew Bartolommini! Pentru asta te voi plăti cu 25.000 de dolari. E suficient!" „Tu, băiete, ai înnebunit Dacă aveai un sfert din banii ăștia, ai mai fi slugărit ca un pârlit de steward? Va să zică e adevărat că, în preajma Ecuatorului, unii își pierd mințile..."

Cu vorbe cântărite, aproape silabisit, Scott îi răspunse: "Mă crezi steward, toți mă cred steward, dar nu sunt. Nu mai sunt. Stai de vorbă cu moștenitorul, înfiat, al multimilionarului Derick Van Burren." „Ai acte?" țâșni întrebarea radiotelegrafistului surescitat la culme. „Încă nu. Le voi avea. La țârm".

Dacă nu cumva stewardul suferea de mitomanie – era perfect posibil și asta – fostul jurist putea da lovitura. Se

profila un munte de bănet! Așa că, mergând pe șansa – mică – a unui posibil adevăr, aruncă rapid oferta: „Uite ce este, nici eu nu sunt ce par a fi. Am studii juridice, am profesat, mă pricep la formele de care ai nevoie. Cum acostăm, lași totul în grija mea; tu doar aduci muribundul la tribunal și la notar, să fie văzut, să zică da și să semneze. La preț... ne înțelegem. S-a făcut?”

În a patra zi a călătoriei, ultima, pachebotul Southem-Star/Estrella del Sud a părăsit Antilele Mari, a trecut Ecuatorul și a traversat Marea Caraibilor de la Nord-Est spre Sud-Vest.

Numele înfiatului nu va fi – și nu a fost – în acte, acela de Scott Mc. Carson. Scott nu era nebun să-i pună pe dezmoșteniții miliardarului și pe oricine ar investiga, vreodată, proveniența averii sale, pe urmele clanului mafiot din New-York, măcelărit în condiții suspecte de nu se știe cine. B.B. îi va procura o identitate nou-nouță; se va numi Gustave K. Throwstone. Împotriva acestui onorabil domn, nici vreun prezumtiv moștenitor și nici vreo autoritate, de orice fel, nu va mai avea ceva de zis. La țârm, totul s-a defășurat – cu puțin noroc – conform planului. B.B. s-a mișcat repede, încheind în trei zile o operațiune care, fără el, s-ar fi lungit imens. Scott și-a adus binefăcătorul la notariat, la tribunal și la bancă, doar spre a semna și a conferi, prin prezență, deplină legalitate actelor. Maica Alberta, adânc mișcată de altruismul finalelor socoteli cu viața, s-a numărat printre martori; semnătura ei reprezenta o confirmare în plus că nu numai legile oamenilor erau neabătut respectate, ci și poruncile divinității, lucrarea Domnului întru alinarea celor obidiți.

Noul cetățean și noul venit printre bogătașii lumii a așteptat, cu o decență de netăgăduit, ca binefăcătorul să închidă ochii în pace. A durat puțin. I-a vegheat ultimele

clipe cu o reală sollicitudine, făcându-l pe Van Burren să simtă afecțiunea aproapelui, ceea ce, pentru un muribund care trăise atât de singuratic, va fi echivalat cu fericirea. Într-o vineri seara, cordul implementat artificial era definitiv redus la tăcere de un organism intolerant. A doua zi, sâmbătă la amiază, în cimitirul Oasis del Peregrinos, unde se îngroapă săracii capitalei, cobora în țărână inima unui docher localnic, odată cu trupul străin în care bătuse aproape doi ani: aceasta a fost voința și ținta expresă a defunctului. Tot sâmbătă, dar la ora 17 domnul Gustave Throwstone și domnul Bartholomew Bartolommini urcau pe puntea unui alt pachetbot ce urma să treacă, prin Canalul Panama, din Atlantic în Pacific. Ca pasageri ai unui apartament de lux, cu trei încăperi și baie proprie. Asta îl nemulțumea pe B.B. Fostul radiotelegrafist, reactivatul jurist, viitorul „om de față” obiecta, mărâind, că dacă boss-ul ar fi apelat la serviciile unei companii aeriene, amândoi ar fi fost răsfățați în acea clipă de surâsul unor stewardese delicioase. „Și eram scutiți de plictiseala unei călătorii interminabile. Păi, până la Melbourne, facem douăsprezece zile, domnule!”

„Taci, vorbă lungă! Mă împiedici să gândesc. Dacă te ții după mine să taci din gură”. Se fixase astfel una din regulile de fier ale îndelungatei colaborări ce tocmai începea. Pe domnul Gustave K. Throwstone nu-l sâcăia lungimea drumului oceanic. Dimpotrivă; avea nevoie de monotonia unei lungi călătorii până la capătul lumii civilizate. Oceanul Pacific îi permitea să treacă printre rămășițele coloniilor engleze, olandeze, portugheze, franceze și care vor mai fi fost. Unele glorioase. Dar toate revolute, stinse.

Gus avea de construit un imperiu. Al său. Soarele nu avea să apună niciodată în imperiul lui Gus.

— Am terminat, spuse Abigail. Și chiar se ridică, făcu o mișcare, două, de dezmoțire, pregătindu-se să plece. Pentru azi, în orice caz, distinsule domn, dacă ne raportăm la înțelegerea noastră, timpul consumat a intrat masiv la creditul dumatăle. Nu uita să-ți plătești datoria, când o să-ți cer informațiile necesare securității lui Frank.

Singleton încuviință, fără energie. Tot ce aflate deschidea capacul unor prime clarificări, dar uite, femeia cu părul de aramă și-a epuizat porția de bunăvoință, îl lăsa pradă setei de a ști. Chinuitoare. Își munci mintea s-o rețină printr-un artificiu oarecare. Nu găsi nimic. Se aștepta s-o audă pe Abigail ordonând deschiderea chepengului și coborârea scării metalice. Tăcerea se prelungea.

Quentin înălță privirea. Întâlni ochii gardiencei de lux. Triști. Un licăr era în ei. Ori încolțirea unei lacrimi?

— Quentin, înainte de plecare, fiindcă nu mai pot întârzia aici, răspunde-mi la o întrebare.

— Bucuros. Dacă pot...

— Spune-mi, Quentin, un secretar general ONU poate să... în timpul exercitării mandatului său... îi este îngăduit... vreau să zic are cum să... să divorțeze?

(Aaa, asta era. Prizonierul simți o gură de oxigen. Se controla. Circumstanțele îl împiedicau să suradă).

Rosti, alb:

— Mandatul secretarului general nu este condiționat prin nimic de statutul vieții sale civile. Opinia publică socotește, într-adevăr, că un om liniștit acasă se poate concentra mai bine asupra sarcinilor lui de serviciu. Dar unde se află sursa liniștii lui reale e treaba sa personală. Strict.

Efectul acestei declarații fu de neimaginat. Ca prin farmec, graba lui Abigail dispăru. Și oboseala ei. Și tonul ei uscat.

— Quentin dragă, dacă mai ai dorința să mă întrebi ceva, nu te sfii. Întreabă-mă. Ți răspund cu cea mai mare plăcere!

Singleton zâmbi, și fu răsplătit cu un surâs în care scânteia, vizibil, un vis. Fără a mai pierde o clipă din avantajul stării de spirit create, Q.D.S. aruncă prima întrebare.

— Banii... Avere... A contestat cineva legalitatea averii lui Scott?

— N-avea cum. Totul era beton. Și care Scott? Scott nu mai exista. În acte, unchiul era Gus, iar actele erau inatacabile.

— Bun. Ce s-a întâmplat cu sumele acelea imense? Unde s-au dus?

— Acolo unde se stabilise. Jumătatea atribuită lui Gus personal, investită și reinvestită de foarte multe ori, a ajuns, se pare, una dintre cele mai importante averi ale lumii.

— Și jumătatea cealaltă?

Abigail își privi interlocutorul cu o expresie aproape șăgalnică, de parcă se rostise parola unui joc.

— În privința jumătății celeilalte, unchiul Gus a respectat riguros legământul. Dar în felul lui. A creat Charity-ul. O mișcare genială.

— Cum, Charity World Foundation este afacerea voastră?

Glasul lui Singleton trăda uluire și spaimă. Noroc că Gail nu reținu decât mărimea surprizei.

— Exact. A noastră. Și cu partea văzută, și cu cea nevăzută. Vârful icebergului. Să-ți amintesc? Investiții în proiecte vizând sănătatea, agricultura, mediul, mai ales în țările sărace. Sponsorizarea unor acțiuni majore, pe toate direcțiile nobile: OMS, UNESCO, FAO, UNICEF și, sigur, nu

le țin eu minte pe toate. Ne-am atras recunoștința unor guverne. Și a unor instituții...

— Naționale și internaționale, murmură zdrobit Quentin, măsurând în sine imensitatea nenorocirii.

— Și acum, partea nevăzută. Aia pe care, dacă ar ști-o, omenirea ar sta cu gura căscată. Râsul ușor gălgâit al lui Abigail captona dezvăluirile care veneau de aici încolo. Se bucura ca de un recital reușit. Ascultă-mă cu atenție: Gus era conștient că nenumărați amărâți, neajutorați și sărăntoci mișună pe acest pământ. O să-i ajute, foarte bine. Dar el i-a luat în colimator pe alții, nu chiar puțini nici aceștia, slavă Domnului. Pe puternicii corupți; pe magnații ce și-au ridicat averile pe un furt, pe un rapt, pe o fraudă importantă și bine ascunsă; ăștia, a hotărât Gus, vor fi puși la plată. Acela dintre ei care va refuza să cumpere, în rate anuale, privilegiul ca sursa bogăției sale să rămână secretă, va fi livrat Legii. Pentru asta, unchiul meu a creat un birou de investigații. Perfect comparabil cu marile agenții de spionaj ale lumii. Oamenii lui au pătruns peste tot. Au mirosit împuțiciunile de la originea marilor averi. Și-au năclăit degetele pescuind porcăriile din falnicele cariere manageriale. Avem zeci de mii de cotizanți care ne plătesc tăcerea, dracu'să-i ia. Aceștia au învățat din experiența câtorva recalcitranți. Puțini și trufași. Ția au înfundat pușcăriile, dar și-au meritat soarta: n-au vrut să devină filantropi!

— Dacă înțeleg bine, interveni Singleton, nu v-ați oprit aici...

Veselia manifestată de Gayle urcă, brusc, câteva trepte bune.

— Cum să ne fi oprit?! De ce? Ar fi fost o prostie. Pe urmă, nu e în stilul lui Gus să lase treburile neduse până la capăt.

— Și care a fost acel capăt, pe placul unchiului tău?

— A, e foarte simplu: unirea întregii lumi interlope sub o singură mână. A cui – cred că e inutil să precizez.

— Perfect inutil, murmură, uluit, sechestratul. Mafioți din toate țările... uniți-vă... Un nume – aveți? Râsul nepoatei dispărutului clan al scoțienilor, se accentua încă.

— Nume, firme, sigle, titulaturi, astea-s obsesiile lumii voastre, în sfânta și mincinoasa ei neprihănire. În ce ne privește, Gus a spus că important e să avem structura, dimensiunea și forța care ne trebuie; de botezat, putem s-o botezăm mai târziu, ori chiar niciodată. Dragă domnule, n-are nume, ce să-i faci, în schimb e un imperiu. Cu legi, cu ierarhii, cu obligații multe, dar și cu imense avantaje pentru cine face parte dintr-însul. Dacă ții neapărat să-l numești, spune-i Imperiul.

Quentin făcea uriașe eforturi ca fața lui să rămână relativ senină. Privea la această fetiță întârziată, cândva dezechilibrată psihic, care avea un ton atât de zglobiu deși rostea orori, și nu-i venea să creadă. Imperiu, deci... Nu mai puțin decât un Imperiu al crimei. O formațiune care a înghițit, a încorporat, a reunit regatele jafului, ducatele drogului, comitatele prostituției și pornografiei, până la mizerabilele principate ale tripourilor clandestine și-ale cerșetoriei ticluite... Din ce metal s-ar turna coroana acestui gigant?

— Așa, deci. Iar un asemenea imperiu, ca să-și aibă locul pe harta lumii, avea nevoie de umbrela ONU, e adevărat?

— Nu ți-am spus eu că ești om inteligent? Și pe asta ai înțeles-o. Așa a ajuns Frank pe scaunul duminale.

— Și nu ți-e teamă, Abigail, că ar putea fi vorba, în cele din urmă, de un scaun electric?

Cercetă atent obrazul de pe care râsul încremenise. Riscase mult prin această bruscă modificare de atmosferă; dar simțise că, raportat la strategia manevrării, elaborată pe

îndelete, Abigail trebuia readusă la pendularea, milimetric controlată, între nepăsare și angoasă. Actul nepăsării trecuse.

— Teamă... Eu atâta știu: Frank trebuie apărat. Împotriva tuturor. Chiar împotriva lui însuși, înțelegi ce vreau să spun. Dacă am vreo teamă, el nu are ce face cu ea. Deci, n-o s-o afle. Îți repet, omule: obligațiile asumate de mine pentru securitatea lui, nu altceva, te țin pe dumneata în viață. Și mai repet că, la primul gest de trădare, ești un om mort.

Fetița întârziată avea un reflex de tigroaică. Quentin, nu prea mulțumit de sine, caută registrul convenabil.

— Știu. Am consimțit. N-o să-ți fac necazuri. Și pentru că, bănuiesc, poveștile Șeherezadei s-au terminat, nu vreau să te plictisesc insistând asupra detaliilor finale. Oricum, cele O mie și una de nopți erau cu happy-end, nu-i așa? Totuși, fii amabilă și nu-mi lăsa curiozitatea nesatisfăcută. Am dedus, în mare, devenirea lui Gus. Am înțeles, din fragmente, că B.B., adică Bartolommini, este președintele executiv al lui Charity World Foundation. Știu că un doctor cu nume cehesc asigură o componentă medicală, importantă uneori. Dar în prima mea zi aici, un bărbat foarte voinic, îndesat, fălcos, a supravegheat, cum să zic eu? monitorizarea dublării mele. Cine era?

— A, nu ți-am spus? Don Alonzo. Unchiul Gus și B.B. îi spun, mai scurt, Lon. Dar numai ei, care se știu de-o viață, i se adresează așa. Don Alonzo e ministrul nostru de război. Brațul înarmat care ne-a asigurat victoria asupra tuturor recalcitranților. Vai de rebelii care l-au supărat...

Sacul se deșertase. Abigail pleca. Mai puțin fericită decât a sperat ea, când prizonierul o asigurase că un secretar general al Națiunilor Unite poate divorța, fără inconveniente, pe durata mandatului oficial. Dar mai puțin răscolită de temeri decât calculase Quentin către finalul întrevederii.

Singleton îi urmări mersul țeapăn pe scări – și de jos, flutură ușor mâna, gest la care nu primi răspuns.

Oricum, aflate destule lucruri asupra cărora să mediteze.

S-a întâmplat însă că târziu, către miezul nopții, trei știri, grupate aleatoriu, dintr-o emisiune informativă, i-au deturnat complet fluxul gândurilor. Știrile sunau astfel:

„... Replici ale cutremurului principal, înregistrate cu o magnitudine de până la 5 grade pe scara Richter, țin în continuare, toată noaptea, populația în stare de alertă. Nici o familie nu a revenit între zidurile locuințelor rămase încă în picioare.”

„Măine, începând cu ora... canalele de televiziune din 112 state ale lumii vor transmite, în direct, ceremonia instalării noului secretar general al Națiunilor Unite, domnul Quentin Dexter Singleton.

Reamintim că înaltul demnitar, care va depune jurământul și va rosti discursul inaugural, așteptat cu un viu interes, este primul cetățean al Americii de Nord investit cu această importantă funcție”.

„Un tigru, de o mărime impresionantă, a reușit să rupă barele cuștii metalice, în Grădina Zoologică din Bangkok. Evenimentul a răspândit groaza în rândurile populației civile. Forțele de ordine din capitala Thailandeii, mobilizate în număr mare, nu au reușit, până în acest moment, să captureze fiara evadată”.

Frank se temuse cumplit de clipa aceasta. Gândul că va trebui să urce, cândva, treptele înaltei – la propriu și la figurat – tribune a ONU și să se adreseze, fără nici o ezitare

în glas, sălii pline ochi și miliardului – poate – de telespectatori, cuvântând în numele unei identități uzurpate, îl îngrozise de la bun început. Tot ce se întâmplase de-atunci, de când Gus îi prefigurase drumul, nu făcuse decât să-i amplifice spaima ascunsă.

Cu un binecuvântat sentiment de ușurare, falsul Singleton constată că a tremurat degeaba. Acum, când ataca, în perfectă siguranță de sine, prima treaptă a scărilor care duc spre tribună, Frank nu trăia decât bucuria rece, lucidă, a învingătorului ce și-a pregătit triumful cu minuție și rigoare; nimic altceva. Își reproșa, în gând, spaima inutilă și mulțumi, într-o altă străfulgerare de gând, lui Gus, acest perfect cunoscător al sufletului omenesc.

Ieri după amiază," Creierul" îl chemase la o scurtă întâlnire de taină. Parcă simțindu-i slăbiciunea, îi vorbise ca niciodată. Reproșând soartei că nu i-a hărăzit un urmaș bărbat, îl numise pe el, Frankie, nu numai discipolul, creația lui, ci și băiatul lui, cel care-i va continua și desăvârși opera.

— Până azi, i-a spus bătrânul, tot ce s-a făcut este lucrarea Organizației. De mâine, într-o proporție hotărâtoare, devine lucrarea ta, Frank. Tu ești vârful de lance al operațiunii care va schimba fața omenirii și ne va face stăpânii lumii. Ești un norocos. Abigail ți-a dat inima; eu îți dau încrederea. Deplina mea încredere. Du-te, acționează, învinge! Iar dacă te va încerca vreo umbră de șovăială, dacă te vei simți moleșit de vreun scrupul sentimental stupid – bunăoară o compătimire pentru omul din celula îngropată, care, nu-i așa, ți-e frate –, să-ți aduci aminte de exemplul meu. Fii atent, Frank: astăzi, nu întâmplător astăzi, o să-ți împărtășesc un secret absolut. Ți-l destăinui, ție și numai ție, ca să înțelegi exact ce îți cer și cum te vreau. Am fost, cum știi desigur, mezinul unei familii

certate cu legea. Eu, însă, mă pregăteam pentru o carieră onorabilă, în lumea „curată”. Acea lume m-a respins. Întors acasă înfrânt, mi-am găsit tatăl și frații zăcând într-o baltă de sânge, uciși de o bandă rivală. Asculta acum cu atenție și crede ce-ți spun: gloanțele ucigașe porniseră din țeava automatului lui Lon. Da, da... ai auzit bine. El, Alonzo, un mistreț în libertate, capul gang-ului Mascella, este călăul tuturor alor mei. El, personal, i-a ciuruit. Înțelegi, acum, în ce constă unicitatea și forța exemplului meu? Sau încă nu înțelegi?

Cutremurat, Frank înțelesese pe jumătate. Pentru rest, ascultase, uluit, explicațiile bătrânului:

— Aveam de ales între două răzbunări: ori să lichidez, la rândul meu, tabăra dușmană, adică pe Lon & Co, perpetuând la infinit o păgubitoare vărsare de sânge, ori să oblig înalta societate, lumea bună a planetei, partea ei „curată” să danseze așa cum îi voi cânta eu, cândva. Tu, Frank, știi bine ce-am ales. Lon, neșovăitorul, îmi este asociat și „mână dreaptă”. Învață, băiatule: oamenii puternici, învingătorii aleg întotdeauna miza maximă. Du-te și începe să cânti melodia după care va dansa Terra în mileniul III. Curând, tu vei fi dirijorul acestui mega-concert, ți-o promit solemn. Acum... nu mă dezamăgi!

Într-adevăr, Frank urcă celelalte trepte până la tribună cu atâta siguranță, încât parcă numai asta făcuse toată viața. Ajuns în vârf, așază calm foile discursului pe pupitrul ușor înclinat, apoi privi sala. O bruscă și inexplicabilă acuitate a vederii îi permitea să descifreze până și chipurile din ultimul rând de bănci, ca și cum un invizibil binoclu îi conferea puteri miraculoase. Cu aceeași percepție exactă, nealterată nici măcar de bătăile mai iuți ale inimii, simți că era timpul să înceapă. Ceea ce și făcu, bucuros – după primele cuvinte – că vocea îl asculta și ea, întocmai ca reacțiile toate. Noul

secretar al Organizației mondiale atacă partitura într-un halou de interes planetar de care, categoric, nu beneficiase nici un alt predecesor, în îndelungata și zbuciumata istorie a ONU.

Doamnelor și domnilor, Concetățeni de pe planeta Pământ!

Mi-a revenit imensa onoare de a prelua mandatul coordonării Organizației Națiunilor Unite la început de deceniu, secol și mileniu. Momentul este hotărâtor, nu însă datorită acestui capriciu al calendarului. Pașii pe care urmează să-i facem împreună, acum, ne vor apropia de aspirațiile umanității sau, dimpotrivă, vor adânci prăpastia dintre speranțele și realitățile vieții pe Terra. Alegerea direcției în care vom porni, bună sau rea, depinde de noi toți.

În ce mă privește, conștiința părții de răspundere, conferită de înalta funcție cu care voința dumneavoastră m-a investit, îmi dictează să nu șovăi; să fac tot ce depinde de mine pentru a ne situa pe vectorul progresului rapid, calea soluțiilor radicale și eficiente. Căci omenirea a așteptat destul. Ce să mai aștepte? Și de la cine? S-au adunat prea multe și prea grave probleme; ele sunt ale noastre, deci noi trebuie să le rezolvăm. Afirm în fața dumneavoastră cu toată convingerea: ne stă în putere s-o facem!

Archibald Singleton urmărea discursul pe micul ecran din camera lui. Se izolase, lăsându-și nora și nepotul în fața monitorului instalat în salon, spre a-și putea savura în liniște triumful. N-avea nici o îndoială că e triumful lui; el alesese drumul, el își pregătise băiatul, fără să omită nici cel mai mic amănunt. Iată-l acum pe Dexter exact acolo și exact așa cum l-a dorit. Siguranța de sine, claritatea, („rasa” – o numea bătrânul cu satisfacție), până și retorica aceasta, cu fraze ample, trecută prin școala rafinată a bătrânei Europe,

dar nevăduvită de incisivitatea și franchețea discursului de tip american, toate îi întăreau convingerea că n-a trăit degeaba: „Bravo, bătrâne, să-ți trăiască!”, mormăi tatăl înaltului demnitar, frecându-și bărbia și ridicând substanțial volumul sonorului spre a nu scăpa nici o nuanță din inflexiunile studiate ale glasului.

Din dreptunghiul ecranului, discursul de investitură – preluat în direct de 134 televiziuni de pe toate continentele și creditat cu o audiență prognozată la circa 1,3-1,4 miliarde de persoane – continua să înconjure planeta:

— Eșecul de până acum – pentru că, vorbind deschis, eșec a fost – exprimă, de fapt, incapacitatea Organizației de a atrage în circuitul dezvoltării toate resursele, toate capitalurile care ar fi putut pompa sânge proaspăt în corpul vlăguit al economiei țărilor sărace. Mult timp ne-a fost comod să explicăm subdezvoltarea prin divizarea politică a lumii. Dar iată, comunismul este ca și dispărut, de 10 ani, fără ca omenirea să trăiască mai bine. Lumea a 3-a, țările eliberate de comunism, marile proiecte de salvare a „plămânilor” planetei, pădurile, de ecologizare a industriilor, de asigurare a apei, de oprire a deșertizării solului, de eradicare a bolilor sărăciei, de lansare a programelor educaționale moderne, toate acestea au așteptat în zadar resursele necesare.

Din sală se făcură auzite, la început timid, primele aplauze; în câteva clipe, ele cuprinseră întreaga asistență. Oratorul așteptă, calm, reinstalarea liniștii desăvârșite, apoi reluă, și mai sigur, și mai convins de succes:

Să nu existe, oare, asemenea resurse? Sau n-am fost noi capabili să le găsim, să le atragem?

Sub cupola imaginară a aceluiași megalopolis new-yorkez, într-un alt salon mobilat cu tot atâta rafinament ca acela al familiei Singleton, un alt bărbat în vârstă sorbea,

literalmente, fiecare cuvânt al oratorului. Așezat comod în fața multiecranului cât un perete, Gus urmărea discursul, mândru și el, ca și bătrânul Archie – dar cu ceva mai mult temei – de prestația creației sale. Avea la îndemână o casetă cu înregistrarea „repetiției generale” a falsului Singleton. O va compara, după aceea, cu discursul propriu-zis, gândit, redactat și cizelat de el, Gus, la cuvânt și la virgulă. Dar dacă repetiția fusese OK, ceea ce urmărea acum era... cum era? Magistral. Dumnezeiesc.

Alături de Gus, Abigail și Lon urmăreau multiecranul în aceeași stare de spirit. Nepoata prinsese mâna unchiului și o ținea strâns, cu o încordare ce se dorea semn de solidaritate cu iubitul ei pornit să cucerească lumea. Când Frank atacă paragraful următor, bătrânul murmură imperceptibil:

— Așa, băiatule. Spune-le-o. Spune-le-o clar. Pregătește-i pentru ce îi așteaptă! Frank glăsuia mai departe:

—... Dacă ONU a acceptat ideea că statul, ca patron, este cel mai ineficient din câți există, nu se poate explica de ce câmpul de acțiune a fost redus la relația cu patronul-stat. Cuvântul magic SPONSORIZARE, motorul mișcării în economia modernă, n-a pătruns încă în palatul Națiunilor Unite. Capitalul privat, inițiativa particulară au rămas în afara practicilor organizației noastre; ca și cum etatismul ar fi, prin sine însuși, o garanție a succesului și eficienței. Există oare vreun temei pentru o astfel de credință? Evident, nu.

Puritanismul, prejudecățile demne de secolul 19, suspiciunile descinse parcă din programele economico-ideologice comuniste au lipsit comunitatea statelor lumii de o mentalitate nouă, dinamică, modernă, precum și de o legislație suplă, pragmatică mai ales, în stare să accelereze

dezvoltarea prin investiții masive, ale tuturor celor capabili să le facă...

Departe, în orașul portuar Trondheim, din centrul Norvegiei, la acest ultim paragraf Knud Gunnarsen ciuli urechile. De la primele fraze, televizatul discurs îi sunase ciudat. Luate una câte una, era greu să-i contrazici afirmațiile; exista însă ceva, în subtext, un aer care i se părea străin de spiritul, de gândirea lui Quentin, ale celui Quentin Dexter Singleton pe care el, Gunnarsen, credea că-l cunoaște. „Oare prejudecățile și puritanismul secolului 19 au desfigurat chipul secolului 20? Bizară apreciere! Și unde vrea să ajungă?”

—... Spre binele omenirii, să curmăm această stare de lucruri, proclama vorbitorul. Chem la acțiune acele forțe economice și sociale care au dovedit inițiativă și eficiență, care au înțeles mai bine decât noi imperativele dezvoltării. Vom oferi acestor forțe cadrul adecvat, la scară planetară, pentru a le permite să ajute, cu resursele, cu experiența, cu eficiența lor probată, omenirea. Să lichidăm anchiloza mentalităților, să punem de acord, în sfârșit, cadrul instituționalizat al vieții, cu viața însăși, cu moravurile ce guvernează în fapt societatea. Dacă până și ultimul întreprinzător e conștient de faptul că „banul n-are miros”, oare își poate permite Organizația Națiunilor Unite a mai întoarce spatele celor care știu să facă bani și să-i înmulțească?

La aceste cuvinte, Gunnarsen sări de pe scaun. Ce s-a întâmplat cu Singleton?! Și ce se petrece cu omenirea asta nebună, nebună, care izbutește să întunece parcă și cele mai raționale și mai ascuțite minți din câte dispune? Deci, asta să fie, asta să devină Organizația Națiunilor Unite? Un fond de investiții care să atragă fabricanți de bani urât-mirositori? Doamne!

Pe ecran, falsul Singleton continua să-și susțină și să-și amănunțească ideile:

—... În virtutea inerției, atât Comunitatea mondială cât și Organizația ei au fost infinit mai preocupate de proveniența banilor decât de viteza cu care circulă banii și de eficiența socială a investiției lor. Rezultatul: inerția s-a văzut cu ochiul liber, virtutea – nici cu lupa. Cui a slujit „moralitatea sărăciei” ? Nu, doamnelor și domnilor: adevărata imoralitate constă în foamea endemică, în înapoierea, în subdezvoltarea, în bolile care ucid ca-n evul mediu, în precaritatea – ca să nu spun mizeria – vieții a peste jumătate din populația globului!

Pe textul acestui paragraf, Gus ar fi dorit să poată vedea o panoramare înceată, dar cât mai amplă, a fețelor auditoriului. În sală se afla elita politică a lumii. Dacă vulpoii reuniți acolo agreează momeala – și atrași de ea, cad în capcană – nimic nu-l va mai împiedica pe Gus să-și realizeze visul. Tot ce va urma va fi rutină: acțiune sistematică, ordonată, desfășurată pas cu pas, conform planului de mult gândit. Acum era aproape sigur că, de fapt, așa va fi. „Bravo, Frankie!”

— ... Peste tot unde prosperitatea se află la ea acasă, statul este de mult retras din mecanismele economice. Numai ONU menține la rang de dogmă intangibilă vechea relație cu statele, raporturile exclusive ONU – State. Să continuăm această politică falimentară? De ce? Până când? Lumea s-a schimbat. Ca să țină pasul cu lumea, organizația noastră trebuie să se schimbe, la rândul-i. Vă chem să înfăptuim împreună schimbarea.

— Cu mine nu, domnule Singleton!, se pomeni clamând în singurătatea camerei sale Knud Gunnarsen. Dacă așa gândești acum, cu-atât mai rău... pe mine nu conta! Deși o discuție trebuie neapărat să avem. Una aprinsă! Oricum, vei

găsi, mi-e teamă, destui clienți pentru noul dumitale program de relansare a afacerilor lumii. Numai că... scaunul pe care te-a cocoțat comunitatea mondială este cel al Organizației Națiunilor Unite, domnule Singleton, nu al Bursei din New-York! Ai greșit adresa! S-au încurcat mapele!

Din cubul său de inox, adevăratul Singleton urmărea, și el, transmisia. Asculta mușcându-și pumnii. Nu se mai gândea, ca azi dimineață, cum ar fi arătat discursul în varianta autenticului secretar general al ONU. Acum, pe măsură ce descifra conotațiile diabolic insinuate și gradate în crescendo, i se lumina adevărul: însuși el, dar mai ales Organizația Națiunilor Unite erau victimele celui mai fantastic și mai minuțios complot. „Mare minune dacă nu vor nominaliza, în această platformă-program, și căile de atac”, își spuse prizonierul, copleșit de revelația transmisiei directe la care asista neputincios, deși întreaga omenire îl considera pe el protagonistul. Parcă spre a-i răspunde, falsul Singleton continuă:

—... Tocmai responsabilitățile cu care, prin votul dumneavoastră, m-ați investit, m-au obligat să meditez profund, să supun unui examen critic toate liniile de acțiune ce ne-au dus la impasul actual. Probabil că unele dintre concluziile la care am ajuns vor suna șocant, însă, cum infinit mai șocantă este situația în care ne-am tot zbătut, nu voi renunța la adevăruri tăioase. Unul sună așa: trebuie reconsiderate, în fapt date jos fără menajamente, etichetele care și-au trăit traiul. Exemplu: atunci când s-a formulat conceptul de „economie subterană”, s-a avut în vedere... ce? „Subterană” – în raport cu ce? În raport cu legea, mi se va răspunde, poate. Dar este oare corect un atare răspuns?

Fără să mă gândesc o clipă la subminarea ideii de lege și de legalitate, baza oricărei democrații moderne, mă întreb

totuși dacă legile, toate legile importante mai corespund realităților și cerințelor vieții?! De ce, oare, acolo unde legile sunt severe, numeroase, restrictive și bătute-n cuie, economiile stagnează și oamenii o duc greu? Și de ce statele cu legi puține, simple, suple și permisibile au devenit avanposturile prosperității? N-a venit, cumva, ora reevaluării lucide și curajoase a tuturor normelor, conceptelor și mentalităților după care ne-am condus? Nu e momentul să părăsim cutumele ce ne fixează într-un trecut de care vrem să scăpăm, dar nu știm cum?

— Asta era! exclamă adevăratul Singleton, bătându-se peste frunte. Idiotul de mine! Trebuia să-mi dau seama. Au nevoie de cadru juridic, de un nou drept internațional. E stupid să te chinui cu spălarea banilor, dolar cu dolar, când averea ta murdară depășește produsul intern brut al unui continent! Mult mai simplu e să schimbi legile!

—... Vă chem, așadar, la o reexaminare severă a întregului ansamblu de principii și norme care ne-au guvernat trecutul și ne-au ipotecat prezentul, se apropia falsul secretar general de sfârșitul discursului. Priviți cum arată lumea noastră. Dacă nu vă place imaginea ei, într-adevăr urâtă, să scrutăm viitorul, dar liberi de prejudecăți, așa cum va fi omul modern și eficient – OMUL VIITORULUI. Concetățeni ai planetei Pământ, vă chem să schimbăm viața omenirii!

Urmărind ropotele de aplauze ce zguduiau dement imensa aulă a Organizației Națiunilor Unite, aplauze ce-i sunau în urechi ca o muzică divină, Gus știa că a câștigat. Exact cum sperase, cum crezuse: de-acum, totul va fi rutină.

— La lucru, Lon, se adresă el parcă mai puțin încrâncenatului său asociat, atins și el de bucuria succesului. Avem treabă. Treabă multă, înțelegeți?

Aceleași aplauze, receptate din cușca în care se zbuciuma inutil Singleton, focalizaseră toate resursele de rațiune și de

voință ale prizonierului asupra unui gând. Trebuie să ies de-
aci! Cu orice preț! Și cât mai repede! Eu, guguștiucul care
m-am lăsat prins în laț, trebuie să opresc această mârșăvie
cinică la scară planetară.

Doamne, dar cum?

22

Gustave K. Throwstone, căruia foarte puțini aveau
privilegiul de a-i spune Gus, anticipase exact. Agenda
„triumvirilor” Organizației era atât de încărcată, încât Lon și
B.B. se îndoiau că o vor putea parcurge într-o singură
ședință cu rigoarea dorită de „Creier”. Acesta atacă decis,
dar calm și cu metodă, ca de obicei:

— Am simțit nevoia acestui tur de orizont al urgențelor
pentru că, știți bine, acum „ieșirea la suprafață” a devenit
iminentă. După ce vom aduna oamenii de bază și le vom
spune ce au de făcut, vom declanșa operațiunea.

Bartolommini simți nevoia unei precizări.

— Te asigur, Gus, că și acum fiecare știe ce așteptăm de
la el.

— Cu atât mai bine, consimți primul dintre egali, dar în
noile condiții le vom cere altceva. Să ne lămurim întâi noi,
pentru că mie, unuia, nu-mi sunt clare chiar toate lucrurile.

Cu bruschetea-i caracteristică, Alonzo Mascella întrebă:

— La ce te gândești, Gus? Pe nota asta scrie, arăta el spre
agenda de pe masă, dar... explică-te; eu, cu textele nu
prea...

— Printre altele, dragul meu, mă gândesc la frontul
operațiunii, răspunse Creierul, bifând primul punct al
ordinei de zi aflată în triplu exemplar sub privirile staff-ului

Organizației. Vrei să enumeri diviziile actuale, B.B.? Sunt 13. Propun să ne scuturăm de cele mai slab productive.

„B.B. Charity” încep să citească lista din text, deși ar fi putut s-o „recite” pe de rost chiar și trezit în miez de noapte, după un chef strașnic. Apoi tot el adăugă:

— Cred că ai dreptate. Păstrăm doar ce rentează și nu ne dispersează forțele. Banii mulți vor veni altfel. De acord, Lon?

— Mda, parcă e mai bine așa, mârâi cel întrebat.

— În schimb, continuă Gus desenând pe bloc-notes forme geometrice sofisticate, „ieșirea la suprafață” ne găsește descoperiți la câteva capitole esențiale.

— Ca de pildă? făcu B.B. cu o nuanță de neîncredere.

— Noua situație, dragii mei, presupune contact permanent cu lumea, cu instituțiile. Până acum, ne-am ascuns sub umbrela „Charity”-ului. E timpul, cred, să avem propria noastră structură.

— Dar Frank? De ce l-am cocoțat pe Frank tocmai în vârf? sări Lon.

— ONU este altceva; că ea va lucra pentru noi, asta-i altă poveste. Ne trebuie un grup care să gândească și să aprecieze legăturile Organizației noastre cu lumea. Un fel de... cum să-l numesc? Un departament de analiză politică și de abordare a partenerilor sociali. Și aș mai vedea încă unul, profilat strict pe zona Europa-Est. Dacă ne-am propus să atacăm acolo, trebuie să fim pregătiți.

După un moment de tăcere, B.B. – „numărul doi” al staff-ului în probleme strategice – îndrăzni o intervenție în răspăr.

— Scuză-mă, Gus, dar până azi, tot ce spui tu, acum, a fost prerogativa noastră, a „sfintei treimi” – cum ni se zice. Și, ca să fiu sincer până la capăt, aproape întotdeauna tu ai gândit, ai croit, iar noi, în formația asta, am rotunjit și

hotărât. Dacă treaba a mers perfect, de ce să schimbăm sistemul? Și apoi, întreb: analiză politică și contacte cu autorități și cu societatea civilă... fără noi ?

— Nu m-ai înțeles, preciza Gus, zâmbind liniștitor. Am ajuns la o bogăție egală cu produsul intern brut al unui mare continent bogat, înțelegi? Dar acolo, banii ăștia sunt gestionați și înmulțiți de guverne, administrații, instituții. Mii de experți se ocupă numai cu asta. Eu nu cer așa ceva, ci doar câțiva oameni, atât. Pentru că, dragii mei, una e să decizi, și alta să analizezi, să propui. Avem nevoie de cincisprezece minți agere, bune să studieze oportunitățile și solicitările, să facă propuneri – pe variante –, să conceapă scenarii... Hotărârile au fost și vor rămâne ale noastre!

— Nu riscăm, Gus? spuse Lon mai mult afirmând de cât formulând o întrebare.

— Nu mai mult decât în „operațiunea Franco Vetturino Benemerenzza”. Vă amintiți ce suspiciuni ați avut atunci? Și iată cum se descurcă Frank printre mai marii lumii!

— La securitate mă gândeam, se explică Lon. Dăm chiar totul pe mâna unor novici?

— Nu chiar totul, dar ceva-ceva trebuie să dăm, dacă vom ști să-i alegem cum l-am ales pe Frank. Întrebi de credință? Când chemi niște tineri deștepți, ambițioși și săraci printre cei care conduc lumea, fii sigur că inșii sunt ai tăi – trup și suflet! Oamenii sunt de vânzare când cineva le oferă mai mult decât au; or, mai mult decât noi, nu are și nu oferă nimeni. Asta e cartea noastră, pe ea trebuie jucat!

Sub impresia cuvintelor lui Gus și a gestului afirmativ schițat de Bartolommini, Lon fu și el de acord:

— Mda, merită încercat...

— Merită reușit, Lon, preciză Creierul. Aștept propunerile voastre nominale, la proxima întâlnire. Și acum, pentru eficiență, s-o luăm pe puncte.

Unu: numărul diviziilor. Desființăm cerșetorii, traficul de organe și falsificările?

— Desființăm, aprobă B.B., ridicând mâna, după tot tipicul.

— Votez și eu, spuse Lon, însă... uite cum: într-adevăr, cu falsurile de acte nu merită să ne mai încurcăm, dar la bancnote... nu m-aș pripi. Poate nu o divizie aparte, dar... gândiți-vă: valuta falsă termină o țară mai sigur ca un război.

— Bravo, Lon, exclamă Gus, bine gândit! La ce divizie trecem falsul? Schimbară câteva păreri în contradictoriu și, în cele din urmă, domeniul salvat de don Alonzo găsi un locșor în organigrama jocurilor.

— Vă mai propun, continuă Gus, fuziunea a două divizii: prostituția cu producția de tipărituri și filme porno. Prima e condusă de un om foarte capabil, care se va descurca perfect cu amândouă: Halina Kruczkowska. De acord?

Votând pentru, B.B. privi zâmbind, cu un aer complice la Gus și amândoi către Lon, care primise propunerea cu un mormăit de satisfacție; Creierul și B.B. știau de mult că poloneza îi alină bătrânețile lui Lon, dar nu tocmai filial, ci uzând de farmecele și de tehnica ei rafinată, celebră în lumea bordelurilor Europei.

— Vom avea, deci, 9 divizii. Cât despre șefi, ne vom reîntâlni peste cinci zile, cu propuneri nominale.

Mă aștept ca Lon să-l mențină la Investigații pe Rolf, cu toată gafa lui din Bosnia...

— Bineînțeles, întări Don Alonzo.

—... cât despre Halina, de-abia discutarăm. După cum, cred că dumneata, Bartolommini, vrei să păstrezi Fișierul și Charity-ul; nu?

— Evident, veni răspunsul fără ezitare.

— Iar Lon, sunt sigur, își va dori cele două divizii de intervenție în forță. Greșesc, Lon?

— Deloc, zise Alonzo, dar... unite într-o singură divizie puternică. Singură, divizia crimă la comandă nu se mai justifică. Păstrăm nucleul, că e util; eu așa văd treaba.

— Și mai bine! Deci, opt divizii din vechea structură, plus două... absolut noi, conchise Gus, mulțumit. Pentru șefi, aștept propuneri. Punctul doi: securitatea lui Frank. S-a discutat cu el clar?

— Cât se poate de clar, răspunse B.B., confirmat de Lon. A repetat în fața noastră toate regulile, apoi le-am discutat în amănunt. Știe că nu are voie să scrie nici un cuvânt cu mâna lui, în afara semnăturii; tot ce lucrează, să fie dictat stenodactilografei. Știe că nu ne poate telefona pe circuitele noastre obișnuite; că nu poate veni la noi; că n-o poate contacta pe Gail, nici telefonic, nici altfel. N-ar strica să-i amintești și tu, nepoatei tale, treaba asta...

— Gail mă privește. Cu ea totul e în ordine, lăsați-o, le-o tăie Gus.

— Am stabilit și modul de comunicare între Frank și Gail, de fapt – legătura lui de bază cu Organizația. În două zile, Gail preia oficial Galeria de artă de lângă Palatul Națiunilor. Am cumpărat-o, acum se fac ultimele amenajări. A 4-a și a 14-a literă a firmei luminoase pot funcționa cu intermitență, dacă sunt manevrate de la un punct de comandă; e semnul că există un mesaj. Pentru urgențe, Frank e instruit să descifreze orice comunicare prin chiar intermitența luminii, ca la alfabetul Morse transcris în limbaj vizual. În plus, avem la dispoziție canalul de rezervă reprezentat de Koki.

Împrietenirea lui cu micul Singleton a fost o idee grozavă! Cât despre cum transmite Frank...

— Mulțumesc, e-n ordine, îl întrerupse Gus cu mâna ridicată. Punctul trei: producția de alimente și articole cu drog încorporat. Vă întreb: continuăm? Merită să înfruntăm riscul?

— Ce risc? întrebă Bartolommini sincer nedumerit.

— Întotdeauna riști, producând și stocând asemenea articole „neortodoxe”, răspuse Creierul, contrariat de naivitatea întrebării, pe care, în forul intim, o cataloga altfel. Le-am produs, știți bine, cu titlu experimental. În Bosnia au dat rezultate uluitoare. A propos, Lon; l-ai convocat pe Rolf, cum te-am rugat?

— Evident. De la mine și-a luat porția, n-avea grijă; o s-o țină minte! E pe-aproape, așteaptă să-l chem.

— Perfect; să continuăm. Spuneam că produsele cu halucinogene s-au dovedit devastatoare. Iau mințile, pur și simplu; transformă oamenii în vite cu care faci ce vrei. Avem în stoc nu numai alimente și dulciuri, ci și timbre cu suprafața lucioasă impregnată, gumă de mestecat, băuturi, suzete pentru sugari și încă multe...

Există apoi, în depozit, articole otrăvitoare: sprayuri de tot felul, creme de piele, farduri, pastă de dinți, săpunuri, cosmetice, parfumuri etc. Unele omoară rapid, altele – foarte lent sau desfigurează, necrozând țesuturile. Vă întreb: continuăm să le producem? Avem nevoie de ele?

Aici, don Alonzo nu stătu prea mult pe gânduri pentru a se pronunța; era evident că povestea asta îl săcâie.

— Uite ce e, Gus, nu vreau să crezi că redeschid vechea noastră discuție, mai ales acum, când strategia ta dă roade. Înțelege-mă bine: nici eu nu vreau să omor așa, într-o veselie, că-mi place mie să văd inși mierlind-o. Nici

pomeneală! D-aia l-am și beștelit pe Rolf pentru ce-a făcut la sârbi: orice viață de om trebuie luată cu rost. Dar nu uita că Organizația a ajuns ce este pentru că am fost puternici și fără milă! Mai puternici și mai răi ca toți. Suntem în vârf pentru că ni s-a știut de frică. Asta-i legea în lumea noastră, și m-aș mira ca în lumea cealaltă, aia „curată”, să fie altfel. E o prostie să ieșim la suprafață fără armele noastre de atac. Eu zic să producem și să stocăm. Se poate fără ele? Foarte bine, mergem cu legea și cu banii. Nu se poate? Lovim. Cu câteva tone de cutiuțe și pachetele de-astea, lichidăm VIP-urile unei țări ca Elveția în două-trei luni, cu toată ghiftuiala ei arogantă. Iar într-un an, dulciurile și jucăriile noastre îi transformă copiii în narcomani. Îi terminăm! Păi, spuneți voi: să ai o armă ca asta și s-o arunci, mi se pare o...

— M-ai convins, Lon, întrerupse Gus cel mai lung discurs ținut de Mistreț de când îl știa. Tu ce zici, B.B.?

— Perfect de acord cu Lon. Fie și numai pentru câtă fantezie s-a investit!

— Deci... producem, conchise democratic Gus, bifând încă unul din punctele agendei atât de încărcate.

Punctul patru: Rusia.

Bartolommini, pentru că lui i se adresase cu precădere Creierul de data aceasta, interveni prompt:

— Nu suntem pregătiți pentru subiectul ăsta. Oamenii mei se află încă în Europa, bat țările răsăritene, adună date, pregătesc „Operațiunea Est”. Mă voi întâlni cu ei chiar în inima zonei, la Praga. De-abia atunci vom ști cum stăm și ce e de făcut. Informațiile preliminare arată însă că Rusia nu e abordabilă deocamdată. În haosul de-acolo, pe autorități nu te poți bizui, că – practic – nu există, iar pe cont propriu n-am putea răzbi. Oricum, în cel mult o lună vom avea

evaluarea exactă a realităților rusești. Propun să hotărâm atunci.

— Dar nu mai târziu de-o lună, preciza Gus, și desenă un viguros semn de întrebare în dreptul chestiunii rămase în suspensie. Era evident că situațiile neclare, ca și amânările, îl indispun. Punctul cinci, continuă el: prezența oamenilor noștri în organismele mondiale importante.

— Nu e vorba numai de oamenii noștri, Gus, că n-avem atâția, ci mai ales de cei cumpărați, preciză din nou șeful „Charity”-ului, care se ocupase de întreaga acțiune.

— Când plătești un om, e omul tău, face ce-i ceri, tranșă chestiunea Creierul, aplicând o filozofie de viață îndelung verificată. S-o luăm metodic. Aparatul ONU?

— Frank ne va spune curând ce e de făcut acolo. Deocamdată ne-am infiltrat zdravăn în două comisii. Cea juridică și cea economică.

— Destul de bine. FAO? continuă Gus șirul întrebărilor.

— La FAO avem oameni bine plasați.

— Poziții importante sau decisive? insistă Gus.

— Importante, răspunse BB după o clipă de gândire.

— Să avanseze. Să pună mâna pe frâne. OMS?

— Stăm bine: avem decizia.

— Perfect. UNESCO?

— Un singur om, dar important.

— Ne trebuie mai mulți, va fi o zonă esențială pentru noi. FMI?

— De-abia am declanșat acțiunea...

— Grăbiți lucrurile. Banca Mondială?

— Acolo situația e complexă, dar nu va trece mult și vom conduce jocul. Despre Consiliul Europei și tot ce ține de bătrânul continent să nu mă-ntrebi, că lucrurile sunt la

început. Când mă-ntorc de-acolo, voi ști mai multe, încheie B.B. raportul.

— Bine, așteptăm, oftă Gus. Aci, în State, legăturile noastre funcționează normal? Cu FBI-ul cum merge, Lon?

Cel întrebat mârâi fără nici o ezitare:

— Nici o problemă.

— Asta e bine.

Privindu-și agenda, „Creierul” bifa și ultimul punct.

— Cam asta ar fi pentru azi, conchise. Ba nu; Lon, fii bun și cheamă-l pe Rolf.

După câteva minute, Abigail îl introducea pe Rudolph Leacock în elegantul salon care găzduise ședința; era o lege nescrisă ca, la toate întâlnirile de lucru ale triumviratului, Gail să fie ușier, gazdă și maestru de ceremonii. După ce oferii musafirului convocat un scaun comod, lângă masa rotundă la care lucrau cei trei, fata dispăru.

Noul venit mai fusese aici o singură dată: la investitura în calitate de șef al detectivilor Charity-ului, ceea ce, pe atunci, era tot una cu șefia diviziei „Investigații” a Organizației. Devenise, cu acel prilej memorabil, a cincea ființă umană care cunoștea adevărata ocupație a onorabilului Gustave Throwstone, insul aflat printre primii 20 de magnați din lume și cel mai mare filantrop al Terrei, în ciuda faptului că ascundea cu înverșunare publicului și presei calitatea de ocrotitor al năpăstuiților vieții.

— Rolf, începu Gus, explică-ne cum de ți-ai permis inițiativa stupidă din Bosnia. Știi că ți-ai depășit mandatul acolo?

— Da, domnule, dar numai așa am putut împiedica o catastrofă. În raport am scris clar, i-am explicat și lui Don Alonzo: detectivul Scotland-Yard-ului deținea mostre din produsele noastre și le aflase proveniența, diferită de a

ajutoarelor Uniunii Europene. Mergând pe fir, cum și pornise, ajungea la noi indiscutabil.

— De ce n-ai cerut avizul pentru acțiune?

— N-am avut timp. Dacă nu hotăram în câteva secunde, mașina cu probe ajungea la laborator, pentru analiză, iar medicul acela, Gunnarsen, ecologistul, ar fi aflat de la englez motivul și pista concretă a căutărilor agentului.

Rolf tăcu, susținând privirile celor trei fără vreo urmă de teamă sau culpabilitate, ca orice nevinovat aflat în fața unui juriu în a cărui competență și imparțialitate are deplină încredere. Pentru că tăcerea se prelungea, Rolf adăugă:

— Ulterior, am urmărit evoluția lucrurilor; zilnic sunt informat de la fața locului. Nimeni nu poate dovedi și, vă asigur, nici n-o va putea face vreodată, că a fost altceva decât un tragic accident, așa cum pe-acolo se petrec cu zecile, săptămânal. Pot să vă informez, de altfel, că vânzoleala în jurul cazului e pe sfârșite.

Bartolommini rupse tăcerea ce se instalase din nou.

— Trebuia găsită altă soluție. Au murit autorități locale și, mai ales, un ofițer al trupelor europene de supraveghere. De aci vine pericolul...

— Știu, domnule Bartolommini, dar altfel nu puteam să scap, contra cronometru, și de englez și de probe. În mașină erau patru saci plini cu produsele noastre care, acum – vă rog să țineți seamă de asta – nu mai există, au fost pulverizate în explozie.

— Am înțeles, Rolf, conchise Gus mai blând decât se așteptau toți cei de față. Noi continuăm să credem însă că întâmplarea – ca să-i spun așa – ne-a picat rău.

— Înțeleg și eu, domnule, dar... în câteva secunde am ales răul cel mai mic.

— Totuși, undeva, cineva a greșit, din moment ce s-au încurcat lucrurile; după tine, unde a fost greșeala? Întrebă Creierul, justificându-și încă o dată porecla în ochii tuturor celor de față.

După un scurt răgaz de gândire, Rolf răspunse la fel de stăpân pe sine cum fusese tot timpul:

— Cred că a greșit cine a expediat produsele noastre în ambalaj și cu etichetă uniforme. Dacă era nevoie să le recunoaștem noi, trebuia găsit un semn care să nu bată la ochi. Așa, englezul s-a dus la ele, prin câte localități a investigat, și le-a cules de parcă le-ar fi identificat după un denunț; toate erau la fel, dar altfel decât restul ajutoarelor.

Cei trei din staff-ul Organizației se priviră semnificativ. După câteva clipe, Gus dori să pună capăt anchetei:

— Mulțumesc, Rolf, suntem lămuriiți. Îl vei ține la curent pe Don Alonzo cu tot ce se-ntâmplă acolo. Poți pleca.

Surprinzător, cel invitat nu se grăbi să părăsească salonul.

— Profit de faptul că e de față toată conducerea și vă solicit eu câteva minute. E ceva important, îndrăzni Rolf.

După o privire rapidă spre cei doi colegi de triumvirat, Gus își invită musafirul să spună ce are de spus. Calm și măsurat, tânărul bărbat detona bomba:

— Cineva din Organizație, mai precis un șef de divizie, trădează.

Lon sări de pe scaun. B.B. se ridică și el, agitat, în timp ce Gus își îngustă ochii până când deveniră două lame cenușii.

— Ascult, murmură Creierul, făcând abstracție de ceilalți.

— De aproape doi ani, Poloneza a creat o rețea proprie de bordeluri, furând Organizației milioane de dolari. Sunt implicate țările asiatice foarte sărace și, bineînțeles, cordonul țărilor estice de la frontiera Uniunii Europene.

Sistemul e simplu: fetele cât de cât mai arătoase care doresc să emigreze în Vestul european bogat sunt mințite, racolate, aduse din Asia în România, Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia, dar înainte de a fi trecute ilegal „dincolo”, sunt exploatate până la epuizare în bordeluri despre care Poloneza n-a spus nimic și de la care nu încasăm nici un dolar.

Mistrețul izbuti cu greu să-și descleșteze fălcile care se auzeau scrâșnind, în liniștea din cameră.

— De ce nu mi-ai raportat nimic, mie?

— Acum o oră am primit informația și dovezile, Don Alonzo. Mi s-a părut atât de important, încât... Pentru prima dată de când se afla în fața „treimii”, Rolf nu știu cum să încheie o frază. Continuă totuși, trecând peste privirile rău-prevestitoare ale bătrânului mafiot:

— Mai grav decât paguba și chiar trădarea în sine, este scandalul politic iscat în țările estice. Acolo, în ciuda libertății vecină cu anarhia, liberalizarea moravurilor este de dată foarte recentă. Opinia publică are încă prejudecăți puternice, speculate de politicieni în condițiile unor societăți profund divizate politic. În plus, imigrația clandestină pune probleme enorme autorităților din această „placă turnantă” a Europei, atât de săracă. Au și murit câteva fete. Crime? Sinucideri? Nu se știe, anchetele sunt în curs. Scandalul politic e însă imens, presa urlă, opoziția protestează... mă rog, tot tacâmul. Va fi dificil de pătruns acum, acolo.

Buzele lui Gus se subțiară până aproape de dispariție, dând chipului acestuia o înfățișare stranie, aproape sinistă. Întrebă:

— Rolf... ești sigur?

— Aproape sigur, domnule, răspunse cel întrebat. Oricum, în câteva zile trebuie să ajung la Praga, cu domnul

Bartolommini. Voi folosi prilejul pentru a ancheta situația așa cum știu eu. Veți primi o informare completă.

— Mulțumesc, Rolf, încheie Gus socotelile cu cel invitat să se disculpe, dar care, din câteva fraze, îi cufundase pe alții în rahat până-n gât. Tu, Lon, vei lua măsurile ce se impun, după ce vom ști exact cum stau lucrurile. Asupra pedepsei... ne vom consulta. Acum, vă mulțumesc. Vă mulțumesc tuturor. La revedere. Cei doi seniori aparținând „treimii” părăsiră salonul, împreună cu Rolf, într-o atmosferă de gheață. Îl cunoșteau pe Gus; știau bine că, după o asemenea veste, e mai sănătos să nu te afli în preajma lui.

23

Undeva, pe un petec de verdeață umbrît de câțiva copaci și udat la unul din capete de apele Hudson-ului, nu prea departe de New-York, prima zi a week-end-ului adunase patru oameni. O recentă, dar autentică prietenie configurase grupul. Decorul și vremea reduceau „interesele de grup” la o singură vorbă: odihnă. Ceea ce se vedea înspre drumul îngust de acces, nu se putea numi „casă”, ar fi fost prea pretențios; poate că nici „căsuță” nu s-ar fi potrivit. Era mai degrabă o cabană; în perfectă stare, ce-i drept, ba chiar încăpătoare și relativ arătoasă. Refugiu convenabil pentru zile de sărbătoare sau pentru mici concedii, dacă acceptai disconfortul caracteristic mai tuturor colțurilor pierdute în natură.

Pe Hazel și Bernie Merwin, ca și pe cei doi invitați ai lor, Fletcher și Întorsureanu, treaba asta nu-i deranja deloc. Dimpotrivă, cei trei americani, îmbrăcați în haine lălâi, de vacanță, și românul cu sāraca lui garderobă exploatată la maximum spre a face față situației, se simțeau minunați.

Respirau cu nesaț aerul curat și umed, parcă altceva decât produsul instalațiilor de condiționat aerul, și sigur altceva, pentru Intorsureanu, cel intoxicat de mirosul vopselei cu care acoperea, de multe zile, mățaraia de țevi din subsolul Palatului Națiunilor.

De altfel, Mircea Răzvan se știa aproape izbăvit de corvoada vopsitului. O galerie de artă din centrul orașului își schimba stăpânul și înfățișarea, angajând personal priceput în asemenea amenajări. Ca unul cu ceva experiență în producția pentru expoziții și ateliere de artă plastică, imigrantul tresărise la anunț, își oferise prompt serviciile și fusese chemat la lucru chiar de luni. Că angajarea avea să fie tot temporară, nu-l prea afecta; ca român, se obișnuise cu provizoratul și cu tranziția, în general. Vestea, comunicată amicilor americani, fusese primită cu aplauze.

Cabana, cu spațiul înconjurător, achiziție recentă a familiei Merwin, cumpărată la un preț de chilipir de la un tip presat să vândă repede, era poate singurul lucru pe care Hazel și-l putea reproșa, într-un fel, în relația ei cu Bernie. Banii strânși pentru calculatorul performant, visat de împătimitul evidențelor statistice, plus un mic împrumut la bancă, îi făcuseră proprietari. Sacrificiul bărbatului fusese refuzat, inițial, de Hazel, dar apoi acceptat, după ce un week-end „de probă” se soldase cu o veritabilă „dragoste la prima vedere” pentru cabană și colțișorul de rai dimprejur. Acum, adevărată gazdă, femeia se mișca dezinvolt, îndemnându-și companionii să se simtă ca acasă; recomandare inutilă, se pare, după cum decurgeau lucrurile.

Mircea Răzvan declanșase „operațiunea grătar”. Sub privirile americanilor, curioase și nu fără o nuanță de ironie tandră, românul instalase un grătar de construcție proprie, cu tavă pentru jar, meșterit cu ingeniozitate de cum primise

invitația și i se precizaseră caracteristicile locului. Se aprovizionase cu mangal și pregătise – după rețeta melegurilor vrâncene – tocătură pentru mititei și pastrama de oaie care făcuseră deliciile copilăriei sale, la bunici, într-un sat de pe valea Nărujei.

„Punctul de lucru” al bucătarului improvizat deveni rapid centrul conversației generale. Și cum să se desfășoare o discuție, într-un grup ce cuprindea un ziarist, altfel decât pornind de la „chestiunea zilei” ? Așa că Fletcher atacă direct:

— Hazel, ce naiba se întâmplă acolo, la voi, la ONU? Tot New-York-ul vuiește. Femeia înfiripă un răspuns deși, dacă ar fi putut, tare ar mai fi ocolit subiectul.

— Vânzoleala obișnuită, când se schimbă șefii la vârf...

— Oare? se îndoi ziaristul. Mi-e teamă că, de data asta, e ceva mai serios. Hazel încercă să stingă subiectul prin minimalizare.

— Se vede că nu cunoști Organizația Națiunilor Unite. Cred că a fost inventată anume pentru exemplificarea inerției sistemelor social-politice... Fii liniștit, Colin, nu s-a născut omul capabil să schimbe peste noapte mastodontul prin simpla atingere cu bagheta magică a voinței sale.

— Peste noapte... poate nu, se încăpățâna ziaristul, dar în câteva nopți lungi, lungi de tot, în care somnul rațiunii naște... știți voi ce... Și apoi, depinde ce forțe se ascund în spatele omului cu pricina. Tu ce zici, Bernie?

— După mine, răspunse îngândurat agentul, discursul lui Singleton-cel-mult-așteptat este – cel puțin pare – o invitație oficială adresată banilor murdari să iasă din tainițe și să „pună umărul” la reconstrucția unei omeniri „curate”, mă-nțelegi... Cât de curat poate fi un edificiu construit pe temelie imundă, asta rămâne de văzut. Dar, știi... eu nu prea mă pricep la scenarii și presupuneri. Când se vor mai

aduna datele de impact ale discursului asupra mediilor financiare, politice și profesionale, atunci să mă întreb pe mine; ți le voi livra în ediție completă, ordonată pe orice criterii dorești.

Curiozitatea lui Fletcher nu-l ocoli nici pe bucătarul improvizat

— Tu, Emery?

Românul întoarse fleicile, pastrama și mititeii ce începuseră să sfârâie deasupra jarului mereu ațâțat prin ventilarea unui carton, apoi răspunse fără complexe:

— Regret, dragilor, dar la tema asta... sunt out. Când noul patron al națiunilor dezbinată glăsuia la tribună cum vrea el să le reunească, eu vopseam țevăraia națiunilor, la subsol. Cineva trebuie să și muncească, nu? Habar n-am ce-a zis!

Fletcher îi întinse ziarul în care cuvântarea se lăfăia pe o întreagă pagină, deși textul – dacă ar fi fost machetat economic – n-ar fi luat mai mult de trei coloane. Intorsureanu începu să-l parcurgă rapid, nu înainte de a asigura o permanență la vânturatul jarului, în persoana ziaristului curios. Când termină lectura, spuse la fel de neînhibat:

— Mda, sună a invitație către banii murdari, dar mai interesant e altceva: noul secretar general roagă în genunchi omenirea să accepte banii urât-mirositori. Asta-l frământă, de fapt: nu cumva lumea să-i refuze, dintr-un scrupul stupid! „Nu e cazul să vă mustre conștiința, oameni buni și factori de decizie; pentru liniștea dumneavoastră și ca să nu vomăți cumva de-atâta duhoare, eu, Singleton, promit că voi schimba și legile, și cutumele, și morala socială curentă!” Drăguț și ambițios băiat, nu vi se pare?

Surprinși, Colin, Bernie și Hazel se priviră semnificativ. Observația aceasta le scăpase, lor și analiștilor oricum mai

avizați ai discursului. Un motiv în plus pentru Fletcher de a plasa o nouă întrebare:

— Și dacă ar fi așa, ce șanse îi dai. Emery?

Reluând ventilarea manuală a grătarului” cu forța de un măgar putere” – cum le spusese el, de la început, acestor fii ai lumii super-mecanizate și super-consumatoare de energie –, bucătarul își declină competența unei opinii:

— Nu știu. Sunt prea nou pe-acî, pe la voi, ca să-mi dau seama. Întâi să vă cunosc, să vă „citesc”...

— De ce neapărat pe noi? se miră Colin. E problema omenirii, Emery; în treaba asta, nu numai Statele Unite contează!

— Daaa? izbucni în rîs românul, mai-mai să se înece. Iartă-mă, nu mă gândisem la super-puterile mondiale San-Marino, Burkina-Faso, Trinidad Tobago, Albania și Liechtenstein! Uitasem de ele, pur și simplu! Vezi, asta-i marele avantaj al sclerozei avansate: afli mereu lucruri noi.

Pe hazul general, drăguța doamnă gazdă profită de ocazie pentru a schimba subiectul discuției care, până atunci, o ținuse, parcă, pe grătarul cu jăratîc al lui Întorsureanu.

— Chiar, Emery; ce crezi despre noi, despre America, atît cît ai reușit să ne cunoști?

Răspunsul românului părea eco-ul unei diplomații de țară mică și amărâtă, pusă de Dumnezeu între coloșii a două continente și în bătaia tuturor furtunilor istoriei:

— Să spun... absolut sincer?

— Dacă n-ai prea multe de ascuns, din amabilitate față de noi, ăștia, fii sincer, preciza ușor malițios Fletcher.

N-o brodi, pentru că tonul îi convenea de minune lui Întorsureanu.

— Deviza mea în viață, stimaților, este „Ce-am avut și ce-am pierdut” !, începu el, fără să slăbească o clipă agitatea

cartonului peste jărat. Numai că, în cazul de față, v-o spun cinstit: deviza nu funcționează. Toți trei sunteți niște tipi pe cinst și mă bucur să vă am prieteni. De altfel, aici, în țara voastră, doar atâta am. Și grozav aș regreta să vă pierd!

Declarația fu receptată cu un val de simpatie caldă. Hazel, de-a dreptul mișcată, murmură:

— Spune ce gândești, Emery; fără nici o reținere.

— OK, exclamă românul; parcă asta e vorba cea mai des rostită prin State, ca semn că totul merge rotund, nu? Păi... să încep cu impresia cea mai generală. Știți ce v-a reușit vouă perfect? Exact ce-a promis comunismul că va oferi oamenilor, dar nu le-a dat niciodată: producție de masă, consum de masă, bunăstare de masă, cultură și artă de masă... Totul – de masă, și din belșug! Cam prea standard, după gustul meu, și – de ce s-o ascund? – cam tembelizant în plan spiritual, dacă vorba nu e cumva prea grea. Ce-i drept, aproape totul – accesibil și amărăților, și prostovanilor, că aveți d-ăștia, slavă Domnului! Până și un semi-șomer ca mine poate accede la ce este „de masă”...

— Și e rău? fu curioasă Hazel, parcă alt om de când Singleton încetase a mai fi subiectul discuției.

— Deloc, absolut deloc, exclamă Întorsureanu. Ciudățenia este că voi, care proclamați prioritatea individului în raport cu masa, ați rezolvat – și încă bine! – problemele masei. În schimb la om, ca entitate și ca valoare supremă, n-ați prea ajuns, după umila mea părere, scuzat să fiu.

— Interesantă idee, interveni Fletcher. Explic-o, Emery.

— Nu-i prea mult de spus. Pentru mine, om, sau individ, înseamnă mai mult decât un exemplar al masei și infinit mai mult decât simțuri satisfăcute, trup adăpostit sau stomac plin.

— Etajele superioare ale existenței, înțeleg, îl întrerupse ziaristul. Dar există împlinire, elevare spirituală, fericire – numește-o cum vrei – pe stomacul gol?

— Categorie nu, răspunse Întorsureanu. Colțul de lume din care vin, măcar atâta lucru bun a făcut pentru omenire: a spulberat mitul fericirii în sărăcie. E o himeră periculoasă, deie Domnul să nu mai creadă nimeni în ea. Numai că burta plină, iubiților, e doar unul din pași. Primul. Urmează ceilalți, mulți al naibii! Să vă văd mai departe. Istoriceste vorbind, sunteți o națiune tânără, aveți timp, dar... mi-e teamă că va trebui să umblați și la proiect, să mai retușați niște linii, ca să vă iasă pasiența.

Furat de cuvintele românului, Bernie aruncă și el o întrebare:

— Dar despre democrație, democrația noastră, din State, ce zici, Emery?

— Ce să zic? Jos pălăria! E cel mai bun lucru făcut de voi, pentru uz personal și pentru alții, decretă românul. Oricum, e mai bună decât hamburgerii voștri, vă asigur, o dădu Întorsureanu pe glumă, privind mândru către minunățiile ce sfârâiau pe grătar. E grozavă democrația, copii, dar... nu vă jucați cu ea, n-o transformați în partea voastră vulnerabilă. Gândindu-mă la ce-am lăsat acasă, m-aș încumeta să spun că jucăria asta minunată, numită democrație, e a dracului de periculoasă.

Reacția spontană și la unison a celor trei americani, în loc să domolească tonul românului, îl întărește.

— Da, da! Se vede că nu cunoașteți lumea săracă, oprimată și îndelung mințită și dinăuntru și dinafară, spoliată cultural, degradată moral, ticăloșită... Acolo, nemernicii dispuși să profite de libertățile democratice sunt, dacă nu mai mulți, în mod sigur mai hotărâți și mai agresivi decât oamenii de bine. Sună șocant, știu, dar – după mine –

multor țări li s-ar potrivi mai bine, pentru un timp, soluția despotului luminat.

Fletcher zâmbi ca la auzul unei glume.

— Despot luminat? Există așa ceva?

— Evident, replică Întorsureanu. Frederic cel Mare și Bismark – pentru spațiul germanic, Atatürk pentru Turcia modernă, Petru cel Mare – pentru Rusia... Mai vreți? Nici Franco, din câte știu, n-a fost un mare democrat, dar a lăsat Spania pregătită pentru belșug și democrație, numai bună de intrat în NATO. Mai vreți exemple? Mai am; și vechi și noi.

Cei trei americani priveau lung la zilierul ce-și câștiga pâinea cu un pistol de împrăscat vopsele, dar zburda prin istorie și geo-politică de parcă asta i-ar fi fost meseria. Hazel se încumetă prima să accepte provocarea de a continua disputa amicală:

— Și... cine ar fi geniul capabil să depisteze fără greș tocmai pe despotul cu adevărat luminat, să-l ungă la putere și mai ales să-l păstreze așa, luminat, ferit de întunericul, de nebunia puterii absolute?

Bucătarul improvizat ridică umerii, a neputință.

— Ei, aici e problema: nimeni n-a găsit soluția. De-asta, când spui despot, nu te gândești la numele citate de mine, ci la Hitler, Stalin, Pol Pot... și mai știu eu unul.

— Interesant, murmură Bernie, într-un târziu. Și ciudat, într-un fel... Un îndrăgostit de libertate, cum ești tu, să gândească...

Amuzat și ațâțat, românul continuă să se explice:

— Da, eu, care am înfruntat moartea de câteva ori numai ca să trăiesc liber, să-mi fac viața după capul meu, nu după calapodul croit de un cismar și de nevastă-sa. Vorbesc din experiență și cu răspundere, dragii mei. Tot ce-am lăsat

acasă și tot ce văd aci, la voi... chiar și cuvântarea asta care vă intrigă, mă îndreptățesc să spun: fiți atenți! Există situații în care „jumătate + unu” nu oferă soluția bună, înțelegeți? Uneori, mult-visata democrație – și cea șchioapă, din țara mea, și cea bine instalată, de la voi – provoacă dureri de cap. Ale dracu’dureri de cap! Nu uitați că Hitler a venit la putere, în Germania anului 1933, prin alegeri libere! Cu mai mult de jumătate + unu din voturi...Vă doresc sincer să aflați treaba asta numai din pățaniile altora. Săracii!

Intorsureanu își încheie vorbele sincron cu ultima mișcare a cartonului din mână dreaptă. Odată ventilația grătarului încheiată, bucătarul se transformă în valet-servant, transferând cu mișcări sigure minunile aburinde și îmbietoare pe platoul pregătit din timp. Când rodul muncii lui – ce avea să se dovedească, peste câteva clipe, delicios la superlativ – fu depus în mijlocul mesei întinse sub un arțar uriaș, îngălbenit de aurul toamnei, românul decretă:

— Acum, gata cu politichia! La masă, toată lumea! Sper ca fripturile să vă pice mai bine decât ideile mele trăznite. Poftă bună, copii!

24

Pentru Frank, primele trei zile petrecute în biroul uzurpat, din Palatul Națiunilor, se scurseseră fără nici un incident major. Ba chiar fără nici unul, cât de mic. Configurația locului coincidea perfect cu aceea studiată pe video; nici o problemă. Cât despre oameni, schema lui Gus se dovedi încă o dată fără greș: noul secretar general o invitase din prima clipă în biroul său pe șefa protocolului, Elisabeth Knight, aleasă deloc întâmplător, și-i vorbise de parcă ea ar fi fost singura lui salvare:

— Betsy, draga mea, consideră-mă picat din Lună; n-am mai fost, nu știu, n-am auzit cum decurg lucrurile pe-acî. Învață-mă, rogu-te, meseria de secretar general din perspectiva „bucătăriei” cotidiene. N-am de gând să stresez oamenii cu schimbări inutile; știu ca și tine că sunt multe de schimbat în instituția asta, dar în nici un caz obișnuințele ce ordonează munca și mișcă mașinăria. Mă ajuți? Te superi?

Să se supere? O, Doamne! Betsy nu visase o asemenea favoare! Cu un zel de neimaginat luase organigrama secretariatului general, „fișând” colaboratorii presupusului Quentin, ca la un exercițiu tactic, cu soldați de plumb. După ce-i tocuse mărunțul din vorbe, ca femeie și secretară ce se afla, de la „anatomia descriptivă” Betsy trecuse la „fiziologia” departamentului, animând soldățelei, făcându-i să se miște, să-și interfereze și să-și articuleze acțiunile pe orele unei zile și pe zilele unei săptămâni. Când fericita aleasă își încheiase instructajul, falsul Singleton știa tot ce era strict necesar pentru a nu greși. Era doar prima fază; a doua urma să cuprindă restul instituției, principalele organisme partenere, plus agenda de lucru pentru luna următoare. Noul șef ceruse colaboratorilor direcți să-l păsuiască cel puțin o săptămână, necesară acomodării; între timp descurcă-se singuri, au mână liberă.

Oricum, treaba începuse bine. La lista – asimilată – de nume, diminutive, atribuții principale și secundare precum și modul optim de abordare a fiecăruia, Frank știa că trebuie adăugată permanent rețeta lui Gus: dacă un element deosebit apare, chiar și de nuanță, temporezi, eviți răspunsul, transmiți pe filieră. Gail întreabă sursa, apoi tu răspunzi, te angajezi sau nu; nici un gest până când informația nu și-a epuizat circuitul. Da, sistemul se dovedea viabil.

De fapt, dacă sta să se gândească bine, până azi nici nu s-ar fi putut întâmpla mare lucru; zilele, trei la număr, petrecute în somptuosul birou, nu fuseseră altceva decât o interminabilă defilare de inși veniți să-și prezinte omagiile și o la fel de lungă serie de firitiseli diplomatice. Ca adresant, nu trebuie decât să ascuți, să roșești de plăcere, să zâmbești dând din cap, semn că aprobi – cu toată modestia – ditirambii celor veniți să te tămâieze, iar la sfârșit – să bați, amical, pe umăr sau să săruți, galant, mâna. La așa ceva, Frank se pricepea perfect.

Trecuseră prin biroul lui albi, negri și galbeni din aparatul Organizației. Cât despre solicitările „din afară”, falsul Quentin le amânase pe toate. Nici cu un oarecare domn Gunnarsen nu avea timp să se întâlnească. Ba chiar, excedat de năvala „urătorilor”, demnitarul își instruisese secretara să fie mai zgârcită chiar și cu anunțurile de solicitanți; să mai descurajeze și ea, cum știe, valul ce amenința să-l copleșească. Acum, în cea de a patra zi, spre ora prânzului, secretara, Ingrid Porter – o femeie între două vârste, care-și diminua urâtenia printr-o ținută impecabilă și, probabil, o tainică grijă pentru timbrul vocii ei de contralto – intră în cabinet, spunând că Hazel Zimmermann roagă să fie primită – nu mai mult de un minut. Frank își instruisese cerberul din antecameră ca, un timp, până se obișnuiește cu oamenii, anunțurile de persoane solicitante să nu-i fie făcute prin interfon, ci direct, pentru a răspunde la fel; iată, Ingrid se conforma.

„Hazel Zimmermann? Betsy nu mi-a vorbit despre nici o Hazel Zimmermann. Probabil că lucrează prin aparatul vreunei comisii”.

— Să poftească, rosti cu voce tare impostorul. Peste câteva clipe, solicitanta se afla în birou, întâmpinată cu un salut neutru – mișcare a capului și imperceptibila aplecare a

umerilor – apoi invitată să ia loc, cu un gest al mâinii drepte la fel de impersonal.

În toate aceste trei zile, Hazel se frământase dacă e cazul să bată, sau nu, la ușa lui Quentin. Nu se îndoia că va fi primită. Dar, odată ajunsă în biroul lui, ce să-i spună? Hazel nu era deprinsă cu dezordinea în propriile-i gânduri și simțăminte, acum însă nu știa bine nici ce vrea, nici ce să facă, și asta o enerva cumplit. Își aprecia singură poziția drept una cum nu se poate mai delicată. Să treacă pur și simplu peste eveniment, ca și cum n-ar fi fost? I se părea nefiresc, lipsit de bun simț. Dar, cu un om ca Singleton, niște vorbe convenționale, spuse din vârful buzelor... mai bine ar rămâne nerostite. Să i se adreseze altfel, cald, cum ar fi vrut? Asta nu l-ar putea face să creadă că ea, Hazel, încalcă unilateral vechea lor convenție? Că, după atâția ani, scoate de la naftalină un secret de viață intimă și-l flutură, spre a dobândi cine știe ce avantaje din partea unui om ajuns la putere? Gândul o oripilase. Ca urmare, timp de trei zile, Hazel nu s-a decis să facă pasul. La un moment dat, a hotărât-o, totuși, amintirea acelui Singleton trecând pe lângă ea, la brațul bătrânului Archie, în hărmălaia liotei de ziariști, fotoreporteri și cameramani, fără un gest de recunoaștere, fără un zâmbet – măcar schițat, destinat ei. „Hai să văd și eu cât de schimbători pot fi oamenii când primesc puterea... Măcar să știu la ce să m-aștept”... Așa ajunsese blonda secretară tehnică a Comisiei pentru demografie în biroul secretarului general proaspăt ales.

Din prima clipă, regretă gestul. Se așteptase să găsească un om puțintel marcat, poate preocupat, frământat sau chiar covârșit prematur sub povara acțiunii la care se înhămasse. Parcă unul, Peter, scrisese undeva despre ce se întâmplă cu oamenii când își depășesc treapta optimă a competenței... Când colo, în cabinet, Hazel găsea un străin. Deși îl fixa cu insistență, femeia nu citea pe fața

proaspătului demnitar nici cea mai vagă urmă de reacție omenească inerentă – credea ea – întâlnirii dintre un bărbat și o femeie care au împărțit patul măcar o noapte, chiar dacă amândoi au decis să îngroape definitiv întâmplarea.

„Oare până unde poate fi împinsă arta disimulării? Cât de controlat, de perfid controlat poate fi un bărbat când vrea să spună, fără vorbe, unei femei că între ei doi nu mai există nimic, dar absolut nimic, să fie clar, nici măcar loc de bună-ziua?” Un asemenea afront, Hazel nu mai trăise niciodată. Nu-i venea să creadă. Prelungi tăcerea mult peste limita penibilului, oferind pretinsului Quentin o șansă, încă o șansă, poate-poate va miji pe fața lui umbra reacției așteptate.

Brusc, Hazel coborî din sfera înaltă a considerațiilor despre oameni și relații inter-umane, fixându-se asupra unui gând al naibii de neliniștitor: „Cred că va trebui să-mi caut o slujbă, pe undeva...”

Când, în sfârșit, deschise gura, îi fu ușor să vorbească, pentru că acum știa bine: nu avea nimic de spus.

— Vă răpesc minutul solicitat fără vreo treabă anume. Și cu atât mai puțin pentru vreun interes, domnule Singleton. Pur și simplu am vrut să vă felicit pentru noua și onoranta dumneavoastră funcție, în calitatea mea de fostă colaboratoare. Asta e tot. Scuze pentru deranj, încheie femeia, ridicându-se, salutând și părăsind cabinetul. Lăsase acolo, ținut în scaunul mare dar incomod, un bărbat uluit, ce tocmai realizase un record demn de Guinness-book: o audiență în cursul căreia nu apucase să scoată nici un cuvânt, nici un sunet.

În timp ce Hazel, mândră și speriată de propriul ei curaj, se îndrepta spre birou, refuzând deocamdată să-și imagineze consecințele impulsului de care se lăsase furată, Frank încerca să pună ordine în confuzia ce-l cuprinsese.

Apăsă butonul interfonului și o chemă pe Ingrid. Când funcționara apărură, îi ceru, cu voce neutră:

— Doresc fișa personală a doamnei care a fost aici, adineauri.

— Am înțeles.

Secretara ieși, fără comentarii și, firește, fără să lase a i se citi pe față mirarea provocată de cerere: „oare ce ar putea afla nou Quentin Singleton, din fișa de personal a lui Hazel Zimmermann?”

În mintea lui Frank, un beculeț roșu se aprinsese și clipea, semnalizând PERICOL. Pentru el, pericolul venea din toate părțile și în fiecare clipă. Acum, probabil – ba nu, sigur! – tocmai se consumase un episod, neliniștitor, prin totala sa ciudățenie.

După un timp oarecare, pe biroul lui poposea dosarul angajatei Zimmermann Hazel. Datele găsite acolo păreau nerelevante pentru ce-l interesa pe Frank. Ba nu: căsătorită, soție de agent FBI; e de reținut. Și... mai ce? A, da: secretara tehnică a Comisiei de demografie. „Nu-i comisia unde, ca expert, a lucrat Singleton? Asta trebuie să fie; se cunoșteau... Ce mai, am fost un idiot! M-am purtat ca o cismă! Ce m-ar fi costat un cuvânt, un zâmbet? Of, Doamne!...”

Falsul demnitar, oprit prin ordin formal de a scrie cu mâna lui vreun cuvânt pe hârtie, își scoase minicomputerul, nu mai mare decât o tabacheră, și marcă nervos: „Hazel Zimmermann, fișă completă. Rapid.” Se gândi, în continuare, cum e mai bine să „dreagă busuiocul” : acum, pe loc, sau...? „Nu, nu acum; ar bate la ochi. Când vin toate datele, folosesc prima ocazie sau provoc eu una. Dacă doamna Hazel trebuie mângâiată pe creștet, o vom mângâia”.

Gata, destul cu povestea asta, timpul trece. Gus nu-l trimisese aici ca Secretar General să se-mpiedice în hachițele unei subalterne. Se aplecă asupra dosarului de pe birou în care numele câtorva capitale est-europene reveneau des și încercă să-și adune gândurile. Obligația lui primordială era să-și păstreze mintea în cea mai bună ordine.

25

Tihnită străduță pragheză Veštirova, de fapt o alee scurtă, cu puține clădiri, adăpostea, la numărul 9, o vilă cu două etaje, parter și demisol. La doar câteva sute de metri mai încolo, apele întunecate ale Văltavei se strecurau fără zgomot printre cheiurile înalte, de piatră, precum și pe sub arcadele celebrului pod Karol, cu lampadare atât de pitorești. Și, cu toate că strada amintită nu adăpostea nici unul dintre palatele baroce învecinate, ale căror splendide acoperișuri tronconice încântă privirea, nici clădirea de la numărul 9 nu era de lepădat. Toamna târzie îngălbenise covorul de iederă ce acoperea fațada, rărindu-i frunzele. Retrasă mult de la aliniamentul trotuarului, cu o curte interioară suprinzător de întinsă, cu ziduri groase, de inspirație medievală, construcția părea refugiul ideal pentru cineva dornic de liniște, de multă liniște, în chiar centrul unui oraș clasicizat, de veche civilizație, cum este Praga.

Proaspătul proprietar al vilei era un astfel de ins. Fugise din Cehoslovacia în vara lui '68 și se îmbogățise mânuind bisturiul în SUA. Acum își dorea un colț tihnit în Praga natală, unde să-și amintească de tinerețe, de prieteni și, poate, să se retragă la bătrânețe. Așa își motivase cererea de

cumpărare a imobilului cetățeanul american Liubomir Klavek, neuitând să adauge că, pe meleaguri străine, n-a fost niciodată tentat să-și schimbe numele; originea cehă i s-a părut, întotdeauna, onorantă. Poate că și aceste declarații, dar mai sigur dolarii cu care, fără să se tocmească, plătise „cash”, au iuțit întocmirea actelor, accelerând mult și procedura de redobândire a cetățeniei cehe, venită s-o dubleze pe cea americană, de adopțiune. Cunoscutul și bogatul chirurg se arătase încântat că orașul rămăsese la fel de frumos cum îl știa, ba căpătase, parcă, un plus de farmec printr-o politică edilitară inteligentă. Avea ce să arate musafirilor săi americani care, desigur, nu vor întârzia să-l viziteze.

În realitate, vila aparținea organizației Charity. Decizia stabilirii la Praga a bazei de acțiune pentru „Operațiunea Est” nu fusese luată cu ușurință. Lon pledase pentru Varșovia, Gus înclinase la un moment dat către București, cu argumente geo-strategice serioase; fusese luată în calcul și Budapesta. S-a optat până la urmă pentru capitala cehă datorită „acoperirii” oferite de persoana doctorului Klavek. Gus cerea prudență și iar prudență.

„Musafirii americani” începuseră să sosească. După reamenajări minuțios supravegheate, vila găzduia primii emisari ai binecunoscutei societăți specializate în facere de bine. Venit de la Varșovia, unde finalizase rapid și discret ancheta comandată de Gus, cu privire la Halina Kruczkowska, Rolf descinsese cu două seri în urmă, interesat de un raport preliminar al delegației ce tocmai își încheiase turneul în Slovacia, Ungaria, Polonia, România, Bulgaria, Albania, spațiul ex-iugoslav și cel ex-sovietic. 24 ore mai târziu, însuși Bartholomew Bartolommini coborâse din avionul de New-York pentru a examina personal datele culese de experți.

Acum, în cea de-a doua dimineață a sejurului său praghez, Rolf își puna ordine în idei și în hârtii; dorea să fie pregătit în orice clipă spre a interveni. Lucra la o masă de stejar lungă, dreptunghiulară care, împreună cu duzina de scaune dimprejur, înalte și tari, umplea tot mijlocul încăperii, negând acesteia dreptul la orice aparență de confort specific unei reședințe private, în schimb făcând-o să aducă a refectoriu mănăstiresc. Lângă Rolf, alți doi bărbați își revedeau și ei rapoartele. Nutreau convingerea că n-au cheltuit de pomană banii Organizației, dar știau bine că șefii sunt cei care dau calificativele. Tim (în acte Timothy) Salado și Paul Jacoby nu împliniseră nici unul 35 de ani. Primul era mai degrabă scund, dar bine legat, păstrând totuși ceva din stângăcia și din paloarea tinerilor deprinși să petreacă prea mult timp în bibliotecă, aplecați asupra cărții, impresie întărită și de ochelarii cu rame subțiri, aurite, ce-i împodobeau prematur fața. Al doilea, un superb produs al populației de culoare din New-Orleans, părea copia fidelă a actorului Sidney Poitier la prima tinerețe: corp de atlet perfect proporționat, grație înăscută, figură rasată, privire inteligentă. Amândoi proveneau din elitele Universității Charity-ului, bursieri străluciți, puși de câțiva ani să lucreze întru propășirea Fundației – despre care știau, deocamdată, numai atât cât trebuiau să știe. Oricum, și unul și celălalt figurau printre „așii din mânecă” ai lui B.B., care se hotărâse să-i promoveze, să-i introducă treptat în coridoarele tainice ale Organizației, pregătindu-i pentru afacerea propriu zisă. Ei, și încă cinci sau șase ca ei, reprezentau infuzia de sânge proaspăt cerută de Gus, generația școlită ce avea să urce, până va accede la aristocrația Imperiului.

B.B. își făcu apariția la 9 fix, așa cum anunțase. Dormise bine, se simțea odihnit Deși fire înclinată spre comoditate, șuetă și boemă, îndelungata colaborare cu Gus îl

transformase – mai ales la treburile importante – într-un tip punctual, riguros, deosebit de exigent cu subalternii. Salută, strânse mâinile celor prezenți și își ocupă locul, în capul mesei, întrebând:

— Ei, cum procedăm?

Rolf sugerează o raportare verbală, urmată sau chiar întreruptă de întrebări și răspunsuri; așa procedaseră și ieri. În final, se va stabili ce anume să cuprindă și cum să arate raportul pentru conducere sau, poate, se va decide continuarea documentării. Pentru problematica generală a zonei, Tim Salado ar putea face o scurtă introducere.

Persoana numită de Rolf fu invitată să vorbească.

— Zona prospectată, începu el, are o populație de peste 110 milioane locuitori fără spațiul ex-sovietic; cu acesta, populația se apropie de 300 milioane. Sugerez o abordare separată a celor două regiuni, din cauza...

— De acord, îl întrerupse B.B., scutindu-l de explicații; le cunoștea, în mare.

— Prima regiune, cea restrânsă, nu este nici pe departe atât de monocoloră cum se crede. Există particularități foarte pronunțate, extrem de importante pentru obiectivul nostru, dar deocamdată mă opresc la trăsăturile comune. Prima: zona are forță de muncă surprinzător de bine calificată, nepretențioasă, și la un preț ce spulberă orice concurență. În medie, raportul de 1 la 15 față de țările mediu dezvoltate reprezintă un vis pentru angajatul estic.

— Nu sunt depășiți, în cunoștințe și deprinderi? se interesă Bartolommini.

— Probleme reale va pune doar calculatorul, dar numai celor în vârstă; cu stagii de cel mult 1-2 luni, rezolvăm toate decalajele.

— Dar legislația investițiilor?

— Este a doua constatare generală pe care tocmai mă pregăteam să v-o prezint: legile oferă – după opinia noastră – garanții satisfăcătoare investitorului străin și favorizează de-a dreptul pe cel considerat „strategic”.

— Perfect, făcu B.B., mulțumit. Stabilitatea politică?

— La noi se bate multă monedă pe tema asta, domnule Bartolommini, dar vă asigurăm, cei mai mulți comentatori habar n-au despre ce vorbesc. Cu excepția Albaniei și, într-o anumită măsură, a 2-3 stătuțe din fosta Iugoslavie, există stabilitate politică. Nimeni nu mai vrea comunism, l-au trăit, le-ajunge, sunt vaccinați! Pericolul instabilității politice vine de la sărăcie. Când economia va merge, zona va fi stabilă și liniștită, iar focarele de tensiuni – etnice, religioase – relativ ușor de controlat. Infinit mai ușor decât în Irlanda, de exemplu...

— Nu mai înțeleg nimic! exclamă B.B. Dacă-i așa, de ce n-au curs capitalurile spre Est?

— Simplu, răspunse fără ezitare Salado: cele nord-americe și asiatice, fie că au avut alte priorități, fie că n-au înțeles imensele avantaje ale zonei; cu excepția, poate, a grupului DAEWOO su RENAULT care au marșat și s-au umplut de bani.

— Dar capitalul european? Era acolo, aproape!

— Era prea aproape. Puternicii Europei n-au avut interes să creeze, în coasta Pieței Comune, un miracol economic de proporțiile celui japonez sau al sud-estului asiatic. Europa bogată n-a acceptat nici o clipă ideea unui parteneriat economic real cu săracii din Est, și cu atât mai puțin le-a acordat ajutor dezinteresat. I-a privit ca pe niște potențiali concurenți, care trebuie „terminați” din start.

— Chiar așa? făcu, uimit, Bartolommini.

— Veți găsi în rapoartele noastre, pe țări, toate datele care vă vor convinge. Nu știu de cât timp dispuneți, pentru a intra în amănunte, dar putem demonstra cu cifre că până și fondurile comunitare, distribuite fostelor țări comuniste inegal și discriminatoriu, s-au întors în proporție de 55-60% către țările dezvoltate, ca plată pentru asistență, studii de fezabilitate, consilierat, expertize, seminarii, instructaje, în general consultanță, ca să nu mai vorbim de dobânzi. Toți pensionarii Uniunii Europene, deveniți peste noapte „experți”, s-au plimbat pe rupe și s-au înfruptat pe săturate din banii ăștia!

— Peste tot, la fel? Spuneți, parcă, de discriminări, de inegalități...

— Ați sesizat bine, domnule Bartolommini. Trei țări, – Ungaria, Cehia, Polonia – au profitat mai mult. Cum? Un lobby mai inteligent, activizarea diasporei, investiția în imagine, dar mai ales specularea intereselor Germaniei în zonă. Cine a intrat sub „umbrela” nemților, a câștigat mai bine.

— Deci în aceste trei țări, treaba ne-ar fi mai ușoară, se pripi B.B. să avanseze concluzia. Salado schimbă o privire rapidă cu Rolf; acesta îl încuraja să spună ce gândește.

— Dimpotrivă, domnule, îl contrazise expertul. Pe noi ne dezavantajează stadiul mai avansat al acestor țări, ca și statutul lor privilegiat în relația cu NATO și Uniunea Europeană.

— Nu înțeleg, se încruntă B.B., renunțând inexplicabil la abilitatea lui caracteristică, datorită căreia puțini oameni se puteau lăuda că l-au prins vreodată cu ceva la care nu se pricepe.

— E foarte simplu: acolo au pus deja piciorul alții, înfigându-l bine, iar pe alocuri bine de tot. În plus, polonezii, ungurii și cehii sunt sever monitorizați. Scopurile noastre în

zonă pot fi ideal servite de țările cele mai sărace, unde – practic – totul este de luat. Acum se taie „halcile” ; trebuie doar să ne hotărâm și să acționăm rapid. Să fim primii.

— Au capacități de producție? întrebă Bartolommini.

— Mai multe decât ne trebuie, iar terenul agricol și industria alimentară reprezintă adevărată mină de aur.

— Ce-ar fi necesar? o scurtă B.B., dorind să ajungă la concret, așa cum ceruse Gus.

— Voi numi cinci elemente necesare pentru întreaga zonă, diferențiat, desigur, răspunse Salado. În primul rând, trebuie capital.

— Ați făcut o primă estimare? întrebă B.B., deschizându-și agenda și apăsând pistonul pixului aurit, semn că, de-acum, încep „socotelile”.

— Inițial, planul nostru în regiune ar necesita circa 200 miliarde dolari, preciză expertul fără să clipească.

— N-ar fi o problemă, oftă oarecum liniștit B.B.; se așteptase la mai mult. Deci, capital. Altceva?

— În al doilea rând, tehnologie.

— Asta tot bani înseamnă; se rezolvă. Altceva?

— Management.

— Și asta avem. Apoi?

— Infrastructură: șosele, cel puțin două autostrăzi magistrale, comunicații...

— Se vor face. Investițiile în infrastructură sunt cea mai sigură cale să îndatorezi și să controlezi o țară. A cincea condiție?

Aci Tim Salado făcu o pauză, în căutarea unei formulări mai puțin șocante.

— A cincea condiție, domnule, sună ciudat, dar este esențială: stârpirea hoției. Da, hoția trebuie stârpită sau

măcar diminuată semnificativ. Altfel, tot ce implementăm acolo, dispare. După anumite estimări, se fură cam 40% din produsul intern brut.

Bartholomew Bartolommini n-ar fi crezut vreodată că afacerile sale vor avea nevoie de protecție împotriva celor certați cu legea. Ce paradox! Înțelese însă că nu e glumă. Când o țară cu guvern, poliție, fisc, justiție și armată lasă jumătate din averea statului în mâna bandiților, înseamnă că, acolo, furtul nu mai este o treabă de câțiva profesioniști, ci a devenit „cauza întregului popor”, după o formulă reținută de B.B. dintr-un pamflet anticomunist; nu e simplu să te lupți cu o întreagă populație nă râvită la jaf. Asta... da, era o problemă. Întrebă:

— Există soluții?

— Desigur, îl liniști Timothy Salado. Avem angajamentul ferm al celor mai afectate țări că, foarte curând, va fi modificat drastic Codul Penal. Se va merge până la introducerea pedepsei cu moartea.

— Ar admite opinia publică o asemenea măsură? se miră B.B.

— Opinia publică o cere. Lumea e sătulă de domnia hoților, iar comunitatea internațională... de ce s-ar opune? Nu uitați că SUA, campioana democrației în lume, a avut înțelepciunea să facă disjuncția între drepturile omului și drepturile tâlharului sau ale criminalului. În SUA există pedeapsa capitală și justiția nu se sfiește deloc să o aplice, cum bine știți.

— Cam care ar fi, în timp, perspectiva adoptării acestor legi?

— Procedurile sunt declanșate, dar o prezență investițională semnificativă ar grăbi lucrurile. Oricum, situația concretă din aceste țări va cere și din partea noastră

măsurile speciale de protecție. Recomandăm o rețea proprie de pază la obiectivele noastre.

— Bine, cred că o vom înființa, conchise Bartolommini. În fond, la salariile de acolo, putem plăti paznicii ca pe directori. Cum ați fost primiți? Probleme, ceva?...

— Nici o problemă, domnule; dimpotrivă, uși deschise peste tot. De fapt, informațiile ne așteptau, gata pregătite. N-am făcut altceva decât să le completăm cu ultimile noutăți, atât cât ne-a permis timpul, și mai ales să tatonăm garanțiile din partea autorităților și a structurilor partenere. Veți găsi în raportul nostru – aci Salado indică textele de pe masă care așteptau să fie parcurse – toate datele necesare. Dacă mai doriți și altele, oamenii noștri sunt pregătiți. În patru țări din zonă, știm mai multe despre economie decât au aflat vreodată miniștrii de resort ai acelor țări.

— Politicienii? se interesă B.B.

— Ca peste tot, domnule, doar că... mai săraci; adică mai ieftini. Cine-i de vânzare, se vinde pe bani puțini; cine nu, tot al nostru e, însă din rațiuni patriotice. Niște economii secătuite nu-și permit să alunge investitorii.

— Greve, mișcări sindicale, agitație socială?

— Sunt de toate, dar toate izvorăsc din sărăcie. Lumea moare de foame la propriu, am văzut cu ochii noștri. Când economia va merge, toți își vor vedea de treabă.

— Deci... vești bune, din câte-nțeleg, spuse B.B., frecându-și mâinile; își imagina cu mare plăcere momentul în care va înmâna lui Gus raportul, opera oamenilor săi.

— Într-adevăr, domnule; mai bune decât ne așteptam, admise Tim Salado, de-acum liniștit.

— Perfect! Hai s-o luăm la bani mărunți. Cu ce țară începem?

Un gest discret al lui Rolf, care demonstra că repetiția generală de ieri nu fusese inutilă, îl determină pe cel de-al doilea expert, Paul Jacoby, să-și facă auzită vocea:

— Vă propun România, domnule Bartolommini. Ea ar putea fi „capul de pod” al intereselor noastre în zonă. Are tot ce trebuie: a doua țară ca mărime și populație, Dunărea și Canalul Dunăre-Marea Neagră, un mare port maritim, mai multe porturi fluviale; este axa cea mai ieftină și comodă între Europa și Asia. Din industrie, acum pot fi cumpărate ramuri întregi, pe nimica toată, iar agricultura și industria alimentară oferă o afacere incredibilă; în doi-trei ani se intră pe profit uriaș, țara are petrol, cărbune, resurse hidroenergetice, energie atomică de cel mai „curat” tip. Are mai ales, un potențial turistic senzațional. Cu investiții relativ modeste, România poate ajunge un vârf de turism balnear, geriatric, rural și mai ales, vă rog să rețineți, turism erotic. Un adevărat paradis pentru bogații lumii, de toate vârstele.

— România? se minună B.B.

— Da, domnule; știu că așa, spus în câteva fraze, totul sună a pliant publicitar; însă ar trebui să mergeți în țara asta și să-i vedeți, de exemplu, femeile...

— Se pare că româncele sunt foarte convingătoare, rânji B.B.; v-au cam topit.

— Adevărul este că sunt superbe și date naibii, domnule. Acest mic popor latin, pierdut într-o mare de slavi, sărac-lipit dar cu cel mai mare procent de cazinouri la mia de locuitori din Europa, este predestinat să îmbogățească pe investitorul care va avea inteligența să-și bage banii acolo.

— Ce venit mediu a atins România?

— Infim. Un neurochirurg sau un ministru câștigă cam cât un muncitor sezonier necalificat care adună recolta în California. Datele concrete, parametrii economici, sociali,

demografici și geo-strategici ai țării ne-au dus la o concluzie ce va suna, poate, șocant la prima vedere, dar, vă asigurăm, se susține perfect: România merită să fie a noastră. Toată.

— S-o cumpărăm? întrebă, uluit, B.B.

— Nu, domnule. Nu s-ar putea, și nici nu e nevoie. S-o punem să lucreze pentru noi. Iată cum. Țara a acumulat o datorie externă de circa 9 miliarde dolari. Dobânzile o sufocă. Resurse proprii pentru investiții și relansare economică nu există, de-afară nu vin decât restricții și amenințări. La tot pasul te izbești de zdrențăroși orientali, veniți cu câțiva dolari în buzunar „să facă afaceri”, dar n-apucă să fabrice decât ștampile false, cu care „dau tunuri”, iau banii și fug. Imaginați-vă, în acest peisaj exasperant pentru populație, un consorțiu format din capitaluri internaționale, creat anume, sub autoritatea unei instituții serioase, de maximă credibilitate. Acest consorțiu preia imediat întreaga datorie externă a statului, de la toți creditorii, și acordă României un termen de grație de 3 ani, în care dobânzile nu se mai scurg afară, ci se investesc în economie și infrastructură. Mai mult: în al 4-lea an, când perioada de grație încetează, dobânda, în loc să crească, se micșorează cu 2-3%, ca un semn suplimentar de bunăvoință. Concomitent, din prima zi a aplicării planului, țara primește o infuzie de capital de 8-10 miliarde dolari sau poate mai mult, investiți în acele ramuri și întreprinderi alese de consorțiu; acolo vom fi proprietari sau vom deține pachetul majoritar de acțiuni. Nu uitați că, timp de 10 ani, în România străinii au investit numai vreo 2 miliarde de dolari; înțelegeți cum ar fi primită o asemenea ofertă?

— Înțeleg, murmură B.B., cu un licăr de bucurie în priviri. Din nou și-l imagina pe Gus citind propunerea oamenilor săi, ba nu: propunerea lui, a lui Bartholomew Bartolommini, părintele acestei idei ce presupunea, într-adevăr, multe

miliarde investite, dar promitea și mai multe de încasat și încă repede...

Chipeșul Jacoby își continuă prezentarea cu glas de metronom.

— Consorțiul ar fi, astfel, sponsorul oficial, partenerul și investitorul cu adevărat strategic al unui stat aflat la ananghie, într-o deplină transparență și corectitudine. O premieră mondială absolută, un experiment unic, la nivel macro-economic. Nu vă încarc memoria, acum, cu cifre și procente, dar vă ofer un singur exemplu. România produce 6 milioane tone țiței, consumă circa 11 milioane dar poate rafina aproape 35 milioane. N-o să credeți: 60% din această uriașă capacitate productivă este închisă; zace, ruginește, se fură țeavă cu țeavă, cum s-au furat țevile de aluminiu de pe zeci de mii de hectare irigate!

— Stai puțin! Ești sigur că rafinările alea sunt bune de ceva? Îl opri B.B. Mi-aduc aminte că un comentariu le prezenta drept coloși falimentari, mormane de fier vechi...

— Termenul este inexact, domnule: sunt coloși falimentați – fie din nepricepere, fie din interes. Nu mă mir că analiștii noștri avansează un asemenea punct de vedere, dacă românii înșiși spun enormități despre întreprinderile și, în general, despre realitățile lor. Noi venim de-acolo și, vă asigur, știm bine ce vorbim. Există, desigur, multe instalații depășite, dar pe astea le schimbi, nu lichidezi întregul pentru o fracție...

— Își închid fabrici viabile? Au înebunit? se minună Bartolommini. Păi, în Europa, crearea unui loc de muncă înseamnă cam 200.000-250.000 dolari! Ei nu se gândesc la viitor?

— Sunt prea săraci ca să-și pună problema viitorului. Specialiștii necorupți, câți mai sunt pe-acolo, fac toată ziua planuri și desenează grafice, cu gândul la viitor, dar totul

cade baltă când se ajunge la finanțare. Lipsesc banii, lipsește managementul, lipsește accesul la tehnologia nouă, dar în primul rând lipsește un spate financiar puternic. Un susținător în lupta cu rechinii din țările bogate care vor să scape de concurență, să-i transforme din producători, în consumatori. Cu noi acolo... altfel ar sta lucrurile! Salado interveni, completându-și colegul:

— Odată instalați în România, avem sub ochi toată zona. Ne mișcăm ușor, alegem punctual oportunitățile din jur și lovim rapid. Cu un pivot bine fixat, întreaga „operațiune EST” capătă suport și coerență. Așa, într-o a doua etapă, Bulgaria ar putea fi abordată exact la fel, adică global...

— E posibil? se interesă B.B.

— Perfect posibil, reveni în discuție Jacoby. La bulgari, totul s-ar putea obține mai ieftin, dar e ceva mai puțin atractiv. Încă ne mai gândim dacă merită sau nu. Deși, litoralul românesc și cel bulgăresc, unite și amenajate, ar putea deveni pentru Asia și Europa estică exact ce este Riviera franceză pentru occidentali. Oricum, România oferă cheia întregii zone. Mi-e greu să explic dimensiunile sentimentului de frustrare trăit de români; oamenii de-acolo se simt părăsiți, mințiți, trădați. E o stare de spirit propice intereselor noastre.

Salado interveni din nou:

— A treia țară care s-ar preta la o acțiune globală, ar fi Albania. Turbulențele și instabilitatea politică de-acolo îngreunează, deocamdată, un diagnostic, dar tatonările noastre la Tirana ne fac să credem că proiectul e fezabil.

— Ce propuneți, concret? dori să știe Barolommini.

— Luptele se vor termina și-acolo, fatalmente; oamenii trebuie să mănânce, și la un moment dat vor constata că n-au ce. Le-am putea oferi noi o soluție: să le transformăm țărișoara în rampa de gunoi a Europei. O rampă modern

amenajată, ecologizată, cu spații de depozitare strict delimitate de zonele locuite, cu buncăre pentru deșeuri radioactive și reziduuri chimice perfect etanșeizate, riguros controlate în timp... Înțelegeți? Gunoiul, ars, reciclat ori ambalat ca un produs de lux, ar fi pentru albanezi exact ce este petrolul pentru arabii din zona Golfului Persic: ar trăi din el. Vă asigur că țările bogate ar plăti gras pentru „o boxă” proprie în acest teritoriu la care există acces maritim. E o afacere de tot interesul...

Bartolommini nu era Gus, și nici măcar un Gus mai mititel. Făcea eforturi să pună, cât de cât, ordine în ploaia de informații care-l bombarda și amenința să-l copleșească. Așa că evită să se mai angajeze; se refugie în întrebări, pur și simplu.

— Anticipați corect reacția locală? Cum ar fi primit... în România, de exemplu... planul care o... privește?

— Ca o inițiativă de salvare națională, domnule; fără nici o exagerare. Le-am spus clar, multora, că nu căutăm sclavi, ci parteneri de afaceri și de câștig. Ne-au crezut. Faptul că, în timp, ei trebuie să facă ceea ce vrem noi, asta... se subînțelege. Vor face, vă asigurăm. N-au alternativă.

— Și... mass-media ar înghiți o asemenea...? lungi B.B. întrebarea, lăsând-o neterminată.

— Mass-media va fi cumpărată, domnule.

— Toată? se îndoi trezorierul „Imperiului”.

— Cine nu va fi cu noi, dispare; ca ziarist, vreau să spun. Un condei de gazetar e periculos atâta timp cât are unde să publice. Or... v-am spus: acolo totul costă ieftin; și cumpărările, și falimentele. Ne pricepem la asta.

— Dar intelectualii? Nu vor fi proteste?

— De ce? Că scoatem țara din stagnare și marasm? Că o scăpăm de păduchioșii orientului, trimițându-i de unde-au

venit? Că redeschidem și modernizăm uzinele? Că facem să funcționeze agricultura? Că România va avea și ea, în sfârșit, autostradă și confort ca în occident? Că românii nu vor mai fi ținuți la gardurile ambasadelor străine, refuzându-li-se vizele, ca unor milogi? Nu vă temeți, domnule Bartolommini: intelectualitatea politizată a devenit deja clasă politică, iar clasa politică, v-am spus, e a noastră prin interese. Intelectualii apolitici, creatorii, vor să scrie, să picteze, să joace, să aibă public. Foarte bine, le vom da bani pentru edituri, reviste, spectacole, expoziții; nu prea mulți; pentru noi – un fleac, dar pentru ei... mană cerească. Acum n-au nimic.

Vă rog să ne credeți, domnule Bartolommini; lucrurile par foarte complicate la prima vedere, dar în realitate sunt mult mai simple. Dacă știm ce vrem, dacă ne-am hotărât, cu bani, inteligență, competență și rapiditate... mergem la sigur.

Când toată discuția se terminase, când și imensitatea spațiului rusesc își dezvăluise oportunitățile, prefigurând „viitorul al II-lea” al „Operațiunii EST”, cei doi experți aveau, în sfârșit, certitudinea că făcuseră o treabă bună. Constataseră, nu fără mirare, că analiza lui Rolf le fusese mult mai utilă decât întrebările, nu totdeauna pertinente sau coerente, ale lui Bartolommini. Și dacă aflaseră cum anume să fie structurat raportul, ce să conțină capitolul problemelor globale, ce să figureze în fișele pe țări și cum să arate concluziile, Salado și Jacoby trebuiau să-i mulțumească celui mai mic în grad dintre șefii cu care își consumaseră sejurul praghez. Dar asta nu era treaba lor. Asemenea lucruri se constată, se gândesc, dar nu se spun cu voce tare, nici ție însuși.

Rolf înțelesese și el, cu un acut sentiment al vanității satisfăcute, cum stă treaba; Bartolommini, nu. Perfect

mulțumit de el, B.B. se pregătea să urce, în seara aceleleași zile, în avionul de New-York, convins că a făcut o treabă excelentă.

Un singur gând îi umbrea, oarecum, bucuria. Va trebui să ducă lui Gus o veste proastă: ancheta lui Rolf, la Varșovia, confirmase vinovăția Polonezei, dezvăluind o poveste urât-mirositoare ce amenința să-i coste foarte scump pe toți, dacă nu se intervenea repede și hotărât. Lui B.B. nu-i părea rău decât de enervarea lui Gus. Cine era Halina ca să merite un oftat? O putoare ordinară, la urma urmei, nici măcar atât de grozavă la pat cum îi mersese vestea; Lon avea gusturi de doi bani. Și apoi, B.B. știa bine că, în viață, porcăriile se plătesc. Ce-i drept, Dumnezeu – sau dracul – îl ajutase să ajungă la această înțelepciune numai din pășaniile altora. Deocamdată.

26

Penitenciarul cu o singură celulă, aceea proiectată pentru Singleton și ocupată de el, nu prea avea evenimente. Monotonia orelor era ucigătoare. De aceea, când Dewitt, la apariția cea mai recentă, venise cu brațele încărcate de niște schimburi nu numai curate, ci și – se vedea după etichete – nou-nouțe, Quentin tresări lăuntric. Convenise cu sine să nu pună întrebări indivizilor care-l păzeau nemijlocit, dar, spre surprinderea lui, Joshua Dewitt făcu singur un comentariu. Ce-i drept, unul foarte scurt, de numai două cuvinte, totuși nu întrutotul enigmatic, probabil din pricina ironiei care răzbise peste autocenzură:

— "Eternul feminin..." Și rânjise semnificativ.

Când a rămas singur, Q.D.S. a încercat o tălmăcire. O singură ființă reprezintă, în toată banda, eternul feminin. În

speță, cine? Ține Abigail ca prizonierul să respire curățenie în timpul dialogurilor programate? Nu vrea să-l mai vadă în cămășile lui Frankie, fiindcă...? A intervenit o mutație milimetrică, în direcția individualizării, distingerii celor doi? Și dacă da, la ce poate duce?

Cămășile cadrilate, lenjeria de corp, ciorapii în punguțe de celofan primeau interogațiile mute ale noului lor posesor și, după obiceiul etern al obiectelor, tăceau mâlc.

Abigail veni la întâlnirea din cub într-o dispoziție excelentă; ca întotdeauna când Frank îi cerea sprijinul, iar ea era în măsură să i-l dea. Un semnal clar din partea lui, chiar dacă nu-i suplinea prezența fizică, îi readucea culorile în obraji.

— Bună dimineața. Bunele conturi se reglează de dimineață, domnul meu. Dragă Quentin, azi plătești o tranșă din datoria dumitale.

„Scumpul ei tâlhar de funcții are deci un impas. Unul mititel, după cât o văd de senină”.

— De acord. Ce te interesează?

— Ne întoarcem la capitolul colaboratorilor cei mai apropiați; ți-am mai cerut relații despre ei. Mi-ai răspuns, te citez din memorie: „Nimic deosebit de semnalat”, închei citatul.

— Ai reținut exact. Ca la anchetă, îmi mențin declarația. Abigail ricana, ușor atinsă.

— Eu îți spun „dragă Quentin”, și mă văd tratată, în schimb, de parc-aș fi agent FBI...

— Scuze. N-am vrut să te rănesc. („Atenție la dozaj!”) Care polițist și-ar dădă omul sub anchetă cu lucruri frumoase, alese cu atâta gust, de la Macy's?

Ca dovadă că dozajul fusese impecabil – punct ochit, punct lovit –, Quentin constată cu satisfacție că femeia se făcuse roșie ca macul.

— Abilule, știi să mulțumești într-un mod foarte... foarte... în fine, înțelegi ce vreau să spun. Hai să ne întoarcem la oile noastre. Ce îmi poți relata despre Hazel Zimmermann?

Quentin dori cu toată puterea ființei ca nimic din ceea ce declanșase întrânsul rostirea acestui nume să nu transpară. La începutul prizonieratului, își jurase ca niciodată vechea, frumoasa și de mult stinsa relație cu Hazel să nu devină obiect de tranzacție cu mafioții. Pentru nimic în lume! Fusese un legământ spontan, afectiv, nu pur și simplu o datorie morală. Acum înțelegea însă că riscă să o expună pe H.Z. unor primejdii mortale și dacă tace încăpățânat, și dacă vorbește fără precauții.

— Hazel Zimmermann? În ce context te interesează? Îngustarea aceasta nu-i plăcu deloc femeii.

— Context? Nici un fel de context. Aici nu-i vorba, domnule, de contexte, ci de fapte concrete. Vreau să știu totul despre relația Quentin Dexter Singleton – Hazel Zimmermann, e clar?

Tonul imperativ, chiar arțăgos, dezechilibra climatul realizat cu atâta trudă. Sechestratul vorbi măsurat, cu un calm care să fie convingător.

— Ți-am promis să te ajut. O să mă țin de cuvânt. Trebuie să mă lași, doar, să te ajut. Eu, prin context, am înțeles fațeta, sau aspectul, sau unghiul de abordare care să-i fie cel mai util lui Frank, acolo.

Picătură de ulei, calmantă. („Suficient? Insuficient” ?)

— Această Hazel este singura persoană care se comportă ciudat. Ca și cum Frank nu i-ar recunoaște un drept al ei. Sau mai știu eu ce. Vreau să aflu. De la dumneata.

Mintea lui QDS lucra febril și la întreaga capacitate. Unu: Hazel a intrat în colimator. Doi: orice om, de care impostorul se teme, este aruncat în stradă, dacă nu chiar sub roți de metrou. Trei: dacă Hazel a reacționat semnificativ, înseamnă că a sesizat inadvertențe semnificative. Patru: ea se află pe o pistă, trebuie protejată această pistă, neapărat protejată, e singura mea salvare. Dar și-a ei.

Din toate aceste date, concluzia țâșni fulgerător: cea mai bună minciună era adevărul. Numai adevărul era în stare să dezamorseze bomba gata-gata de explozie, pregătită s-o distrugă pe Hazel și, odată cu ea, firava șansă ca impostura să fie demascată.

— Te aștept, Quentin. Vorbește!

— Vrei fapte concrete? Iată-le. E adevărat, în urmă cu foarte mulți ani, în timpul unei deplasări, undeva într-un oraș din Taiwan, un domn numit Quentin Dexter Singleton și o domnișoară, pe numele ei Hazel Zimmermann, au petrecut patru nopți de dragoste. Nici una mai puțin. Dar, de asemenea, nici o urmare mai mult. A fost hotărârea amândurora – și să știi că și-au respectat riguros hotărârea – ca totul să fie, neechivoc și definitiv încheiat. De ce? Crede-mă, Gayle, există oameni care pot lua și respecta asemenea decizii, când ele le exprimă convingerile, le reflectă condiția, le apără statutul social. Îți jur că această Hazel este ultima ființă din lume care să provoace vreun rău lui Frankie al tău. Nu numai pentru că, între timp, s-a măritat... are o căsnicie reușită... ci mai ales pentru că este un om prob, de o discreție absolută, incapabilă de orice intrigă. Probabil că, întâlnindu-l în clădirea ONU pe... ei da, pe noul Secretar General, se aștepta la un zâmbet, la un salut oarecum amical, mă înțelegi? Nu l-a primit și... Astea sunt faptele. Toate.

— Și ce-ar fi de făcut? se întrebă pe gânduri Abigail, solicitând, de fapt, o părere a lui Singleton.

— Cred că ar fi bine să-i recomanzi lui Frankie, ca linie de conduită, să o trateze pe fosta Miss Zimmermann cu deplină încredere. Chiar cu camaraderie; femeia asta îi poate fi de folos.

— Mda... O camaraderie caldă, născută dintr-un amor răcit! Oh... Iartă-mă, amice, te-ai schimbat la față. Nu trebuia să-ți trântesc măgăria asta. Îmi pare sincer rău; o retrag. Uit-o!

El rămase crispat și, timp de două sau trei prețioase minute, prințesa clanului se strădui, sincer, copilărește, să-l îmbuneze. Cât era QDS de rănit pentru etalarea unei taine intime, conta acum, în conștiința lui, mai puțin. Îmbufnarea, ca mască, era utilă. La adăpostul ei, evalua o ipoteză nouă. Gelozia, acest frison ce chinuie periodic inimioara lui Abigail Throwstone, n-ar putea fi ațâțat, cu Hazel drept pretext?

Nu, era o nebunie, riscul derapajului spre furie, spre distrugere oarbă era imens. Notă totuși rezervele de manevrabilitate din zona spaimei de concurență.

Rămânea un drumeag îngust, o potecuță: dacă recomandarea pentru Frank va fi urmată efectiv, dacă Hazel se va întâlni mai des cu impostorul, nu se poate ca fata aceea ascuțită la minte să nu descopere ceva, să nu se împiedice de ceva. O inadvertență! O notă falsă! O prostie, o binecuvântată și elementară prostie! Că trebuie să existe, pe undeva, și un Dumnezeu al cinstiților. „Dacă îmi aduc foarte bine aminte, soțul lui Hazel e polițist. Asta înseamnă că orice dubiu înregistrat de soție are șansa să intre, de ce nu, în câmpul operațional al soțului...”

Abigail ajunsese departe cu manifestările de căință. Găsise o formulă supremă, după părerea ei, din care acest

bărbat, inteligent dar nefericit, să înțeleagă bine că nu fusese anchetat de o gardiană, ci conversase, odată în plus, cu o prietenă. Or, cum zic drăguții de franțuzi? „Les amis des nos amis sont nos amis”. Își trase mai pe frunte un ghemotoc de păr arămiu, în ale cărui ondulații juca lumina, și rosti alintându-se:

— Tare aș fi curioasă să văd și eu mutricica persoanei despre care un om ca dumneata, la nu știu câți ani de la consumarea poveștii, vorbește atât de frumos.

Și Quentin Dexter Singleton, rămas fără interlocutor între cei patru pereți, înțelese că eternul feminin, pe seama căruia rânjise temnicerul Joshua Dewitt și în numele căruia o să schimbe cămăși curate, lenjerie nouă și ciorapi neînchepuți de altul, era o adevărată broască yale. Matrița cheii putea fi confecționată în orice condiții. Chiar dintr-o celulă în formă de cub!

„Connecticut Gallery”, noul spațiu expozițional de pe First Avenue, pe locul unui fost salon pentru prezentări de modă, urma să aibă deschiderea la mijlocul săptămânii care tocmai începuse. Publicitatea evenimentului fusese modestă, în orice caz simțitor mai redusă decât și-ar fi dorit-o Abigail. Surdina era efectul voinței unchiului Gus. Dacă n-avusese nimic împotriva preocupărilor de manageriat artistic ale nepoatei, dacă aprobase cumpărarea celor două săli plus biroul și anexele tehnice, socotindu-le o verigă de legătură și punct” legal” de observație chiar sub ferestrele palatului ONU, tot el, Gus, s-a opus cu fermitate tămbălăului în mass-media, față de care avea vechi motive de reținere. Discreție, încă ne trebuie discreție, chiar dacă momentul

ieșirii la suprafață e atât de aproape – aceasta părea a fi deviza înțeleptului.

Directoarea, Miss Throwstone, își petrecea una dintre diminețile premergătoare vernisajului absolut în compania – nu tocmai comodă – a primului tandem de artiști expozanți. Principiul ei (căci avea deja principii de eficiență), va fi să asocieze mereu o speranță unei valori confirmate, într-un dialog creativ, plin de subtile contraste și surprinzătoare afinități.

Or, întâile contacte declanșau și întâile asperități. Dacă Marc Justrault, pictor montrealez, se socotea onorat că, la cei 32 de ani, modesta lui notorietate trecea hotarul natalului Quebec pentru a se oferi judecății New-York-ului, co-expozantul, sculptorul Dean Albin Hoox, putea oricând să-și legitimizeze capriciile morocănoase pe gloria celor trei sau patru lucrări achiziționate de Guggenheim, bine asigurate și plimbate mult, în turneele selective, jubiliare, organizate de strălucitul muzeu. Pentru pictor ordinea de pe simeze conta, desigur, dar nu condiționa chiar rotația pământului; pe când septuagenarul cioplitor în lemn și în piatră se lupta cu ferocitate pentru înălțimea soclurilor și amplasamentul lor în săli. Abigail avu, deci, bătaie de cap până să-i trimită acasă.

În minutul consecutiv acestei reușite, ea trecu în biroul directorial pentru a se întâlni cu Irving Norris și a schimba, într-o clipă, situația ei de mică regină pe piața artei contra unui statut de ucenică în tehnica semnalizării prin circuite optice. Norris o aștepta cu macheta firmei luminoase care fusese deja instalată, nu și aprinsă deasupra etajului 28, ultimul, din imobilul ocupat la parter de Connecticut Gallery. Miniatura, reproducând întocmai grafia reclamei de sus, odihnea pe biroul ei cochet, iar Norris surâdea, atât cât poate surâde o gorilă promovată, ocazional, la funcția de

instructor. Prin urmare, Miss, acționând acest buton veți stinge și veți reaprinde cel de al doilea n și cel dintâi dintre l-uri. Ele, numai aceste litere poartă mesajul pe care-l transmiteți. Codul îl aveți, l-ați exersat, hai să verificăm dacă-l stăpâniți.

Gayle demonstra că își însușise limbajul comunicațional stabilit. Știa că stingerea firmei, repetată de cinci ori, la intervale egale, semnifică „Atenție, urmează mesaj”. Literele duble purtau, împreună cu pauzele impulsurilor, mesajele propriu zise. Cele mai importante erau „Contactează-mă imediat”, „Primești mesaj prin Koki” și, în sfârșit, deși primul ca gravitate, „Alarmă – totul intră în conservare!” Conform legilor interne ale Imperiului, instructorul Norris nu cunoștea decât tehnica transmiterii, de miez habar n-avea.

Lecția dură o bună jumătate de oră, la sfârșitul căreia domnișoara directoare nu mai dorea decât să plece acasă. Judie, secretara bună la toate, o doamnă care la Connecticut Gallery se socotea în perpetuă vacanță deoarece la CBS, de unde venise, agenda șefului ajungea până la 120 de puncte pe zi, și toate infernale, Judie, deci, veni să-i comunice lui Gayle că un angajat roagă frumos să fie primit pentru cinci minute.

— Da? Cine-i domnul? simulă șefa o umbră de interes.

— Domn e cam mult spus, poate, bătu Judie în retragere. Muncitor, angajat la noi pentru lucrări de amenajare. Se pare că se descurcă excelent, dar asta nu înseamnă că știu precis cum îl cheamă. E un român, cu un nume imposibil de pronunțat.

— E dintr-o sectă, sau ce-s oamenii ăia ?

Judie nici nu clipi, monumentalitatea culturii generale a mai-marilor fiind, dintotdeauna, secreta ei jubilație.

— Nu, Miss, e vorba de un imigrant, a câștigat la loteria americană a vizelor, poporul lui trăiește în estul Europei. Îl primiți?

— Cinci minute. Spune-i. Or fi ceasuri și în estul Europei.

Mircea Răzvan Întorsureanu intră în încăpere, pierzând la trecerea pragului toate variantele pregătite ale solicitării sale, de bine ce le tot pritocise. Așa că irosi secunde prețioase privind, mut, la zvelta patroană.

În fine, încercă:

— Stimată doamnă patroană, acolo de unde vin eu, se zice așa: America e țara tuturor posibilităților. Prin urmare, m-am tot gândit să vă întreb: n-ar fi, printre atâtea toate, și posibilitatea ca un tip ca mine, ce cară cu spinarea lucrările de artă și le fixează pe ziduri și le saltă pe socluri, mă rog, un astfel de ins, zic, ar putea să expună în galeria dumneavoastră?

Nici aristocratic, nici populist, directoarea viitorului vad artistic de pe First Avenue se miră de aiureala hamalului.

— Să expună? Nu înțeleg. Să expună, ce?

Și în sfârșit se uită la tânărul din fața ei. Era un progres, oricum, pentru Întorsureanu, să se poată agăța de o privire, nu să vorbească la pereți.

— Uleiuri, domnișoară. Acuarelă. Poate și grafică. Dar, ca preferință, fiindcă e loc, sper, și de o preferință, zic cinstit: acrilice.

— Repet că nu înțeleg, spuse Abigail cu mult mai înțepat. Dumneata crezi că un salahor, dacă transportă o operă genială, se molipsește de genialitate?

Depărta brațele, stupefiată.

Întorsureanu simți răceala, aproape ostilitatea acestei uluii. Se întrebă dacă nu cumva și-a compromis siguranța

pâinii de astăzi și de mâine, de dragul unei îndepărtate himere. Cum s-o calmeze pe duduca asta milionară?

— Nu am vrut să vă supăr. Ca să nu-mi luați vorbele drept insolență, aflați despre mine că am făcut studii de Arhitectură; e drept, fără să le închei. Că am lucrat în toate tehnicile enumerate. De asemenea, că am expus, în țara mea. A trebuit, plecând, să-mi abandonez lucrările, dar oricând aș fi în stare, cred, să produc altele. La fel de bune... sau de proaste. În orice caz, dacă aș găsi pe cineva să mă ajute, aș încerca. Bănuiesc că talentul nu mi-a fost confiscat la vamă.

Abigail se liniștește. N-avea de-a face cu un nebun. Ba chiar, până la proba contrarie, băiatul vorbea decent. În America, unde a-ți face reclamă singur, cu gura plină, este normă de viață, demersul îi apără normal. Asta, desigur, nu însemna că e obligată să-l și rezolve.

— În principiu, de ce nu? Dar te previn, băiatule, am niște consilieri artistici foarte exigenți. Din cuvântul lor mi-am promis să nu ies. Dacă ei, critici afurisiți, au să te judece și au să strige hip-hip-ura, eu n-o să mă opun. Fiindcă aici, în spațiul galeriei mele, înțeleg să se fabrice și să se întrețină Prestigiul. Filantropie, scuză-mă, eu nu fac.

Româno-americanul era lămurit. Ne întoarcem, înainte și după descoperirea Americii, la perfidul, la sălciul „Mai încercați”, din Poșta Redacției universale...

— Mai e ceva? Întrebă directoarea-patroană, convinsă că minutele s-au făcut șase, ori chiar șapte. Întorsureanu puse mâna pe clanță, dar n-o apăsă. Conștient că vechea vorbă a plaiului natal, „Cine cere nu pierde, dar nici nume bun nu are” e gata de o reconfirmare pe pielea proprie, întinse un pic coarda, și se rugă să țină:

— Ar mai fi ceva. Galeria dumneavoastră va adăposti valori. Nu credeți că vă trebuie un paznic de noapte? Și dacă da, ați avea ceva împotriva să fiu eu acela?

La Abigail Throwstone, noul demers avu conotații categoric negative. Un paznic, un străin, un vârstă – nasul-întreburi – noastre? Aici, unde imperiul abia implantează un post de avangardă? Acum, când instalarea unei legături neconvenționale cu secretariatul general ONU este încă în experimentare? Și la ce bun s-ar căzni Frankie, în vreun miez de noapte, a se descotorosi, dincolo, de vreun scai însoțitor, trecând bulevardul, spre mine iar aci să cadă peste noctambulul de pază? Nu, în niciun caz!

— Nu cred că se pune problema, băiete. Am sisteme de siguranță sofisticate, bine puse la punct. Și apoi, un proaspăt sosit în Statele Unite, nu văd cum ar putea prezenta recomandările necesare unui asemenea job.

Imigrantul se opuse acestei idei, dar cu un zâmbet pe buze.

— Ba s-ar găsi cineva să garanteze pentru mine, cred. O persoană de încredere. Care lucrează la o firmă, oho, mare de tot.

— Care firmă?

Un gest al mâinii indică uriașul palat de peste drum:

— Organizația Națiunilor Unite.

— Nu zău? scapără viori exclamația, din contactul ironiei cu uimirea. Dar știu că nu-ți pierzi vremea, domnule. Altora le ia ani până să intre la parter, iar un imigrant de câteva săptămâni și-a creat relații înalte! Pot să comit indiscreția unei întrebări? Cine-i protectorul acela?

— Mmm... o doamnă. Funcționează pe la vreo comisie, ceva. Se numește... fiindcă înțeleg că nu mă prea credeți și doriți să verificați... se numește Mrs. Hazel...

— Zimmermann, poate? Hazel Zimmermann? Întorsureanu, de astă dată, surâse chiar larg, nesilit.

— A, vedeți? O cunoașteți. Da, așa o cheamă, iar după soț, Merwin. Gayle nu-și amintea de câte ori în viață își mai îndreptase gândul către Providență, însă simți că, în momentul acesta, era cazul. Ce scurtare de căi, ce încrucișări fericite! Beculețul care pâlpâise, semnalizând „pericol” la solicitarea imigrantului, se stinse ca prin farmec. Patroana galeriei tuși ușor, tactic.

— Poate că ideea unei paze vii, dublând instalațiile, nu ar fi chiar o idee rea. Sper că ai răsplăti, cum să zic, atâta încredere, arătând în orice împrejurare că ești, cu trup și suflet, de-al casei.

— Miss, alții în locul meu și-ar dilua recunoștința într-o mie de cuvinte. Eu vă spun pur și simplu: mulțumesc. N-o să regretați.

— Cât despre referințe, nu-i nevoie să mi le aduci scrise. Uite, dragă... cum zicea Judie că te cheamă?

— O, e complicat: Mircea Răzvan Întorsureanu. Dar încep să mă obișnuiesc, în America, să mi-l sucească fiecare cum poate sau cum vrea.

— Uite, dragă Mitch. Referințele, dacă le prezintă protectoarea dumitale, doamna Hazel, sunt absolut suficiente. Comunică-i, deci, că prezența ei aici, la o cafea, este binevenită.

Patroană și angajat se despărțiră, fiecare cu convingerea că încheiase o afacere excelentă. Care dintre cei doi avea să câștige într-adevăr, rămâne de văzut.

Humphrey Palmer Ibogawa era un yankee-jap clasic. De cum te uitali la înfățișarea lui puteai paria, cu câștig sigur, că tatăl său va fi fost unul dintre miile de mariners prin care generalul Mac-Arthur și-a asigurat spatele la începutul aspru al administrației sale postbelice în Japonia și că mama, o frumoasă niponă, va fi inspirat soldatului învingător o pasiune suficient de trainică încât, la un timp oarecare după nașterea copilului, să obțină chiar legalizarea paternității. Fizionomic, cele două rădăcini etnice se armonizau; instrucțiunea băiatului beneficiase de sprijin material pentru frecvente călătorii în USA; profesiunea aleasă inițial a fost chiar aceea de translator. Dar echilibrul se oprea aici. Cum se întâmplă frecvent în lumea metișilor din țara ceremoniei ceaiului și a ikebanei, latura Ibogawa avea totuși, în spirit, un mic ascendent asupra laturii Palmer.

Omul aștepta coborârea lui Rolf din camera hotelului Kejo Piazza, cu 41 de etaje, unde americanul se instalase în ajun. Nu-l întâmpinase la aeroport, cum credea că s-ar fi convenit, și ca semn al politeții indigene, și din punctul de vedere al subordonării ierarhice. Dar domnul Leacock îi telefonase din Thailanda, precizând sec să fie așteptat la hotel, dar nu din prima zi, când avea o serie de treburi și se va descurca singur. Ibogawa, conformându-se, avea în rezervă o serie întreagă de lucruri interesante, în măsura în care elemente de turism, curiozități de ordin cultural sau, de ce nu, divertismente cu specific local ar fi putut ispiti un personaj atât de reținut ca domnul Rudolf Leacock.

Rolf ieși din ascensor cu o punctualitate maniacală. Trecu pe lângă agentul americano-nipon fără să se oprească, nu însă fără a-l privi o clipă, semnificativ. Apoi împinse ușa batantă a hall-ului cu o anume încetineală. Ibogawa mai petrecu două minute făcându-și de lucru pe la vitrina magazinului Free-shop; apoi părăsi la rândul său hotelul.

Ocoli colțul clădirii și, la mică distanță, îl zări pe american, căruia un pici îi lustruia pantofii, oricum neprăfuiți. Încetini.

— Încotro? întrebă insularul, când putură merge unul lângă altul.

— Într-o grădină publică. Să alegi una puțin frecventată. Dar nici pustie.

— Nu există, la Tokio, o sută de fire de iarbă și o alee de acces fără un suflet bucuros de darul lor, sir.

— Bine, bine. Să fie aproape. Vorbim acolo.

Locul ales corespundea exigențelor acestui șef venit de departe. Grădina era un simplu dreptunghi așternut cu nisip fin, cu câteva zeci de pietre de diferite mărimi, și minimă verdeață. Aproape un decor de teatru.

— Spune-mi, Palmer, ce face omul nostru? Doi ani de reclusiune nu l-au turtit? Ibogawa surâse; de fapt accentua foarte puțin expresia surâzătoare care se oferea mereu interlocutorului.

— Știți că Senjuro Shamaguchi nu poate fi cântărit cu măsurile curente. Altul în locul lui ar fi suferit crunt de atâta singurătate. El îmi pare mai puternic decât oricând. Probabil și-a încărcat bateriile.

— Dar mai e căutat? În jurul afacerii cu jafurile din bănci se mai fac valuri?

— Cum să vă spun, impresia generală, printre consorțiile bancare dar și la prefectura centrală a poliției, este că omul misterios, dacă va fi existând unul, a plecat definitiv în străinătate. Sau a murit. Altminteri, cred autoritățile, cum ar fi rezistat tentației să dea singur alte lovituri, prin aceleași metode? Mult mai interesant este altceva: reacția celorlalți făptași, odată ce s-au pomenit în pușcărie. Fiindcă

s-au văzut aruncați acolo, sir, fără a reuși să priceapă cum și din cauza cui.

— Asta o știu, Palmer Ibogawa. La ce reacție te referi?

— La tăcerea lor totală în privința lui Shamaguchi. Ei nu-l cred mort. Ei i-au cunoscut fantasticile capacități. Le-au utilizat. S-au îmbogățit datorită lor. Ei bine, le-a fost... le mai este... o frică paralizantă. Toți sunt convinși că aceleași capacități, îndreptate asupra lor, i-ar duce la sinucidere. Chiar prin ziduri de penitenciar. De aceea, tac ca peștii.

Urmă o scurtă pauză. H.P. Ibogawa desluși poezia geometrică din proporțiile unei mari pietre lustruite și cele câteva pietre mici, dispuse în preajma ei. Dori să-i atragă atenția musafirului asupra acestui detaliu specific, dar fu nevoit să renunțe. Rolf avea alte zone de interes.

— Spuneai că, de când stă claustrat în casa răposatei tale mame, omul pare să-și fi încărcat bateriile. Ce argumente aduci?

— Senjuro n-a renunțat la testări. E drept, a avut un singur cobai: pe mine. Dar vă asigur că n-a șovăit să-l întrebuințeze. Și dacă-mi permiteți să adaug, cobaiul n-a fost totdeauna încântat.

— Asta nu contează, Palmer. Vei încasa o recompensă grasă. Primă de periclitare. Mulțumit?

Americanul sută în sută îl stimula pe yankee-jap cu răsplăți valabile oriunde; dar informațiile pe care i le ceru imediat urmau să contureze biografia unui ins cum, printre cinci miliarde de oameni, dacă se găsesc patru-cinci.

— Povestește-mi cum s-a aflat Shamaguchi pe sine. Și cum l-au descoperit oamenii.

— E bine că mă întrebați, sir. Mie mi-au trebuit doi ani ca să capăt unele amănunte; este o fire închisă. Povestea începe într-o zi din anii copilăriei. Senjuro nu părea cu

nimic deosebit de alți colegi. Sub conducerea unui pedagog, grupul școlarilor a plecat, într-un autobuz vechi, să viziteze templul Todai-Ji, din Nara, cu prilejul unei serbări budiste. Din pricina afluxului de oaspeți, timpul staționării fusese limitat. Plecăm, gata! a hotărât învățătorul. Copiii s-au încolonat la ușa autobuzului. Dar micul Senjuro avea poftă să mai admire faimoasa statuie a lui Budha, gigantică, unică. Și-a înfipt privirile, de departe, în ochii pedagogului. Spre marea lor uimire, copiii au văzut că toată graba plecării a fost uitată. Pe loc. Fără nici o explicație asupra răzgândirii. Și, până când școlarul Shamaguchi nu s-a săturat de priveliște, pedagogul a rămas în aceeași poziție. Lângă scara vehiculului. Abia pe urmă, s-a dezmeticit și a zis: "Haidem!"

Rolf ieși din răceala mecanismului perfect reglat de care se mândrea, și o exclamație de curiozitate îl coborî printre oamenii obișnuiți.

— Așa! Mai departe?

— Îl regăsim pe Shamaguchi la un soi de bâlci ambulant, cu spectacole de trei parale. Rulote hoinare, tolerate într-un loc, izgonite dintr-altul. Arte și abilități de nomazi. Starostele acelei panaramă, cel dintâi profitor de pe urma harului unui tânăr flămând, de 16-17 ani, nici nu realiza enorma distanță dintre „comicăriile” acestuia și isprăvile unui jongler, sau ale vreunei dansatoare pe sârmă din aceeași trupă prăpădită. Dar s-a întâmplat ca, într-unul dintre popasuri, la așa-zisul spectacol să asiste un șacal bătrân, cu vechi state de serviciu în lumea certărilor cu legea. El a văzut cum, pe scândurile aproape putrezite, suie un flăcău îndesat, și cum, la o privire de-a lui, nici măcar însoțită de cine știe ce vrăji bolborosite, zece-douăzeci de gură-cască fac o mișcare, o aceeași mișcare, de parcă n-ar fi zece sau douăzeci de ființe, ci niște copii trase la indigou. Pentru a fi distrați astfel, țărânoii și marchitanii plăteau bănuțul. Ei bine, escrocul ăla

cărunt a priceput, pe loc, că o cascadă de aur unește ochii tânărului de pământul Japoniei. Cu condiția să-l ia cineva pe ciudatul ins din bălci și să-i ofere, drept cadru de spectacol, palatele banului.

Ceea ce a și făcut.

Rolf știa, în linii mari, drumul urmat, după etapa bălciului, de către Shamaguchi. Mai mult decât atât: știa și unde se vor exercita, în viitor, dotările paranormale ale fostului participant la hold-up-uri bancare. Dovada acestei preștiințe luase forma a două bilete de avion, agenția Pan-Am, pe ruta Tokio-NewYork. Peste ceva mai puțin de 18 ore, Senjuro și dânsul, Rolf, vor surâde aceleeași stewardese, vor dormi umăr la umăr ori vor viziona același program TV deasupra aceluiași nemărginit Pacific. Dacă punea întrebări lui Humphrey Palmer Ibogawa era, întâi, pentru că această corcitură fusese în ultimii doi ani singura legătură a lui Shamaguchi cu lumea exterioară; și apoi, Ibogawa nu va mai avea ocazii să satisfacă alte curiozități.

— Ai putea să-mi spui cui i-ar lipsi Shamaguchi, dacă s-ar întâmpla să dispară? Cine îi este apropiat?

— Nimeni, zise ferm celălalt. E singur. Asta l-a și ajutat să treacă, fără uzură, peste cei doi ani. Și-a ajuns sieși. În schimb, Sir, el se vrea, cu înfocare, util cuiva. I-ar îndeplini toate poruncile. Necondiționat. I-ar fi sclav.

— Cui? Întrebă Rolf.

— Dumneavoastră.

Peste nisipul fin al grădinii gândită ca un templu al reculegerii într-o metropolă trepidantă, căzură primii stropi ai unei ploii mărunte. Toamna plouă aproape zilnic peste insulele din țara Soarelui Răsare...

Agentul netezi cu talpa, ușor, aproape tandru, acel nisip plin de farmec. Adăugă, ușor răgușit:

— Senjuro Shamaguchi știe că vă datorează viața. Dumneavoastră, personal. De obicei, europenii sau americanii nu pot înțelege valoarea unui asemenea sentiment nutrit de un japonez.

Rolf privi în gol cu ochii îngustați, ca și cum ar fi ținut să vadă bine ploaia.

— Eu sunt un american care înțelege.

Aparent, ploaia determinase întoarcerea lui Rolf la hotel. Trebuia să se schimbe și să se pregătească pentru încărcatul program al serii oferite lui de Palmer Ibogawa și de Senjuro Shamaguchi. Era vorba de un spectacol, apoi de o masă tradițională niponă la un restaurant de calitate, în fine, târziu, de un ceas sau două în compania gheșei pe care va dori-o, într-una dintre cele mai rafinate case pentru oaspeți de peste hotare. Toate aceste desfătări ale trupului și-ale minții se aflau într-un perimetru restrâns, în Ginza, echivalentul unui Broadway ori, cu etalon parizian, un Champs-Elysees; dar austerul domn Rudolph Leacock luase precauțiunea să declare că, funcție de evoluția propriei dispoziții, un punct sau altul s-ar putea dovedi de prisos. Dacă se va întâmpla acest lucru, cele două gazde să n-o ia în nume de rău.

Și, efectiv, chiar așa se petrecu din momentul când, începând să studieze câteva traduceri din niște vechi tăieturi de presă niponă, îi telefona lui Ibogawa că amână pentru altă ocazie spectacolul tradițional de Teatru No. Se vor întâlni la restaurant.

Hărțile care-l captivaseră evocau fapte la ordinea zilei cu ani în urmă. Erau atât reportaje strict descriptive cât și felurite contribuții într-o dezbateră publică: medici, psihologi, psihiatri își încrucișau pătimaș argumentele cu juriștii. O clipă din istoria arhipelagului, dar o clipă enorm dilatăată, se consumase într-un suspans la scară națională.

Chiar și puținele mostre aflate în mâinile lui Rolf izbuteau să învie, dincolo de hârtia ușor îngălbenită, impactul miraculosului asupra indivizilor normali și a regulamentelor normale.

„Banda având la activ cele mai misterioase jafuri din sediile bancare nipone se află, în sfârșit, după gratii”. – scria cel mai popular cotidian, în numărul din 8 iulie 1998. „Casieri și jefuitori sunt de comun acord: la ghișee nu s-a exercitat nici o violență.” Tocmai de aceea, poliția continuă să priveze de libertate pe casierii instituțiilor bancare păgubite. Iată ce afirmă domnul Ito Yanimoto, casier principal, Honshu Bank, funcționar cu venerabila vechime de 32 de ani în aceeași instituție bancară și care crede cu tărie în nevinovăția sa, încă nedovedită judiciar: „Mi se impută că am onorat o cerere de plată de 5 milioane de yeni pe baza unui simplu petec de hârtie albă. Eu jur că mi-am îndeplinit corect și cinstit obligația profesională. În sensul că, în momentul plății, am considerat-o perfect legală”. Domnului Kido Tokuhira, Inspector-șef al Poliției care a cercetat cazul, această versiune i se pare absurdă. Domnia sa declară: „Nici măcar un cec fals, mai bine ori mai prost imitat, n-a rămas ca evidență a plății, ci o simplă hârtie albă, de 15X5 cm. Pe această „bază”, așa-zișii clienți au plecat din incinta băncii cu suma considerabilă de 5 milioane de yeni. Într-un caz similar, dar petrecut în prefectura Osaka, paguba a fost de 25 milioane de yeni. Și acolo, plătitorul „a văzut” o legalitate inexistentă. Dacă admitem cinstea casierilor respectivi, rezultă că peste conștiința lor se suprapune, temporar, o forță străină, malefică și atotputernică. Or, autorii celor două jafuri, arestați în cele din urmă, nu confirmă această stranie ipoteză. Trebuie menționat că nici nu o infirmă. Ei preferă să tacă. Singurul lucru clar din afacere este că sumele furate și cele recuperate la jaful mai recent sunt, fizic,

aceleași. Seriile de pe bancnote, înregistrate anterior, fac dovada”.

În cu totul alt cadru, și cu trei ani mai devreme, un accident pe un șantier de construcții vădea o ciudată înrudire cu pățaniile inexplicabile din domeniul bancar. În cabina de comandă a unei macarale gigant, un anume Ako Hidemotsu, tehnician cu multă experiență, a împins o altă manetă decât cerea operațiunea respectivă. O benă s-a deschis inoportun, o viață de om a fost îngropată sub 8 tone de beton în cascadă. Depoziția macaragiului nu recunoștea nici cea mai mică eroare profesională! Verificarea minuțioasă a agregatului nu evidențiasse nici o defecțiune tehnică. Cum să explici, atunci, nenorocirea care strivise o ființă și lăsase patru copii fără tată? Rolf se adânci în fotoliu și căută, cu lăcomie, fragmentele uriașei dezbateri. Hârtiile foșniră în mâinile lui. Rezumatul dezbaterii aducea puncte de vedere categoric opuse.

LOCUL MACARAGIULUI AKO HIDEMOTSU ESTE DUPĂ GRATII?

NU, susțin psihiatrii:

Literatura de specialitate demonstrează, pe larg, posibilitatea anihilării totale a discernământului unei persoane aflate sub efectul manevrării psihice din exterior, pe o durată limitată în timp, în condiții de anexare strict determinate, urmată, la încheierea fazei, de amnezia subiectului anexat. Hipnoza este cea mai cunoscută aplicație a fenomenului, întrucât hipnoza a făcut o marionetă din macaragiul Hidemotsu, răspunderea penală în cazul respectiv revine integral hipnotizatorului.

DA, declară juriștii:

Dacă s-ar conveni asupra unei cazuistici a lipsei temporare de discernământ ca o bază juridică pentru anularea culpei, în absența documentului medical

individualizat și, nota bene, anterior delictului, mii de criminali ar fi exonerati de pedeapsa meritată, mii de victime s-ar pomeni „egale într-o inocență” chiar cu acei ce le-au martirizat. Astfel de confuzie este inadmisibilă într-un stat de drept. Hidemotsu s-a suit în cabina macaralei sale ca muncitor perfect sănătos. El trebuie deci să răspundă pentru fapta comisă în timpul și la locul serviciului.

Tânărul lup zâmbi și trecu la un ultim text. De astă dată, coloanele fuseseră găzduite de o publicație săptămânală, proeminentă în peisajul presei nipone, altfel atât de pestriț, datorită prestigiului titularilor de rubrici, adevărați directori de opinie. Autorul rubricii „Sănătate socială” scria următoarele:

„Ajunge! De luni de zile, aproape toți înțelepții cetății nu au altă treabă decât să exacerbeze și să întoarcă pe toate fețele pericolul care ne-ar paște din presupusa existență a unui răufăcător dotat cu puteri supraumane. Ar fi de-ajuns, ni se spune, ca maleficul personaj să-l privească în ochi pe trezorerierul Băncii Naționale, pentru ca acesta să-i pună în brațe bugetul țării. Același „atotputernic” n-ar trebui decât să-l ținuiască cu privirea pe dispecerul general al digurilor Japoniei, și jumătate din țară, pretind Cassandrele, s-ar scufunda sub ape.

Conform unor asemenea scenarii catastrofice, nici un mecanic să nu mai urce la bordul locomotivelor, nici un chirurg să nu-și mai apropie bisturiul de trupul suferind, nici o balerină să nu mai aștepte, în culise, intrarea pe scenă. Căci dacă acești oameni vor sta în calea monstrului, trenul va deraia, bisturiul va elimina organe sănătoase, balerina se va azvârli în fosă, rupându-și gâtul.

Ajunge, domnilor! Gata cu isteria! Prea multe presupuneri în legătură cu o făptură a cărei existență n-a fost niciodată probată. Acum unii afirmă că năluca ne-a părăsit,

deocamdată întorcându-se în lumea nălucilor. Ridicol. Dar și primejdios. Acest gros păienjeniș de speculații riscă să ne sufocă, paralizând energii, inițiative, resurse de care viața societății are nevoie. Domnilor amatori de SF-uri, vedeți-vă de poveștile voastre, debarcați solii altor galaxii pe câte ecrane poftiți, dar nu înnebuniți populația acestei țări! Lăsați-o să-și vadă de treabă onest și fără spaime”.

Rolf închise încet dosarul. Era mulțumit. Să știi cu mult mai multe decât toți acei ce se ceartă pe seama unor efecte senzaționale, și să te retragi din arenă luând cu tine, discret, cauza întregii tăărășenii, asta da, este chiar o satisfacție supremă: îți marchează clasa.

Se îmbracă pe îndelete, atent la detaliile ținutei, fără a înceta, mental, să lucreze. Era atât de bine să-și fie singur șef pe durata acestei deplasări în Extremul Orient! Nu se putu împiedica să mediteze, cu neplăcere, la momentul întoarcerii în normalitatea – și rigiditatea – ierarhică. Un efort de voință îl readuse la clipa prezentă. Deocamdată, avea de ales între mai multe variante. Trebuia să nu se oprească la cea mai comodă, ci la unica sigură.

Restaurantul Sakurada, cu emblema cvasi-națională a florii de cireș, era unul dintre cele mai apreciate localuri de pe Ginza. Ibogawa și Shamaguchi își așteptau oaspetele și se ridicară în picioare, lângă masa rotundă, când îl văzură pe american intrând.

Rolf întinse mâna omului pe care urma să-l ia cu sine în Statele Unite, recunoscându-și o oarecare emoție. Se aștepta la un fel de descărcare electrică în palmă, ori la altă senzație, parțial dezagreabilă, oricum inedită. Nimic. Luă

loc; se interesă dacă engleza creează probleme domnului care a stat multă vreme izolat; află că Ibogawa i-a fost, în cei doi ani, un profesor vrednic de toată lauda. Dori să bea un pahar cu rachiu de orez în cinstea acestui succes, dar lăsa gradația tratației în seama localnicilor. Din cele șase feluri care compuneau meniul, patru erau produse ale oceanului, cărora adaosul de mirodenii și subtilități de preparare le rafinau valoarea intrinsecă, într-o întrecere de picanterii. Băuturile alcoolice, ponderate sau modificate de ceaiuri, aveau, și ele, partea lor de noutate. Dar pentru Rolf, esența întregului festin era insul scund din stânga lui. O înfățișare banală ascundea uriașa putere concentrată în făptura lui Senjuro Shamaguchi. Era ca și cum natura, dând naștere unei anomalii terifiante, ar fi ținut în același timp să ironizeze, prin insignifianța învelișului, însăși bomba pusă în circulație. O față triunghiulară, îngustă și cam boțită, asemenea unei măști de mucava, confecționată la repezeală pentru cine știe ce mărunță ceremonie din tradițiile unei insulițe. În părul lipsit de strălucire, foarfeca mânăuită anapoda de Senjuro însuși, făcuse numeroase vârtejuri cu sensuri arbitrării. Ochii, cu scânteierea lor de antracit, ar fi salvat capul de la urâtenie de n-ar fi fost plasați în două găvane prea adânci, iar pleoapele nu s-ar fi strâns întruna, ca două diafragme combătând automat compromiterea pozei din cauza luminii excesive. Aceasta era, așadar, căpățâna capabilă să-și aservească, pentru o secundă ori pentru un ceas, voința unor semeni, cu consecințe enorme. De la primul test, exercitat de un băiețandru asupra pedagogului-ghid, și până la vedenia unui cec indusă și impusă unor onești casieri bancari, indivizi buni de plată în urma acestui viol psihic, calea fusese lungă. Rolf, pregătindu-se a prelua în propriul beneficiu acest excepțional instrument de frânt cariere, se întrebă care va fi fost prețul lăuntric al atâtor performanțe.

La masă se vorbi despre tradițiile culinare nipone. Se pomeni și despre vasele în care se servește mâncarea. De aici la tradițiile istorice, translația fu scurtă. Palmer Ibogawa nu ținea un curs universitar; intenția lui era să sublinieze cât de mare e recunoștința lui Shamaguchi față de Rolf, un master care îl salvase de condamnare și pușcărie.

— E o recunoștință din acelea absolute. Dinaintea figurinelor haniwa în morminte. Deci anterioară împăratului Suinin și edictului său.

— Ce fel de figurine? Întrebă, cu ceașca de ceai în mână, tânărul om de acțiune. Cine a fost împăratul Suinin?

— Un suveran care, în urmă cu aproximativ două mii de ani, ne-a dat un edict care suna cam așa: când un mare senior încetează din viață, în mormânt să fie îngropate, cu el, figurine de ceramică reprezentând războinici, curteni, păsări, cai, vite și alte vietăți. La prima vedere, pare o cheltuială artistică inutilă, nu? Dar era o măsură extrem de înțeleaptă, deoarece până atunci, când murea un senior, toți supușii săi, de ambele sexe, de orice vârstă, își luau viața, ca să-i țină de urât în eternitate. Deci, de la Suinin începând, artifex-ul ceramic înlocuia, simbolic, o risipă de sânge viu.

— Așa... înțeleg... spuse șovăitor Rolf. Progres, mda...

— Dar eu vreau ca master nimic nu pățească. Eu vreau ca master vadă că Senjuro Shamaguchi al său este. Vrea master ceva, Shamaghuchi gata. Orice.

La această declarație, Rolf tresări. Un impuls surprinzător îl făcu să se intereseze, cu voce mai scăzută, cât de departe „bate” forța a lui Senjuro? În ce măsură obstacolul obiectelor interpuse este, sau nu, o barieră în acțiunea câmpului său bioenergetic? Cât timp ia descifrarea formulei psihice a persoanei asupra căreia vrea să acționeze? Shamaguchi păru încurcat. Însă nu era, după cum tălmăci

Ibogawa, decât o problemă de familiarizare cu termenii, nicidecum o nesiguranță de fond.

— Master să aleagă de aici un bărbat singur. Eu arăt, mai bine decât spun.

Prins în joc, trecând involuntar peste prudența devenită lege pentru colaboratorii Creierului, Rolf, ațâțatul, examina publicul și descoperi, tocmai în celălalt capăt al salonului, un client singur. De o sobră eleganță. Poate un obișnuit al localului. Se delecta liniștit cu o supă.

— Acela.

Shamaguchi fixă ținta. Cam tot atâta timp cât i se cere unui om, nesuferind nici de miopie, nici de prezbitism, să afle ora exactă de la ceasul-brățară purtat la încheietura mâinii. După aceea lăsă capul în jos, poate închise și ochii. Unghiul de înclinare a frunții și adâncimea orbitelor făceau nesigur acest ultim gest mărunț. Dar comesezii îi auziră vocea:

— Nu la mine privească Master. La bărbatul singur. Acum!

Domnul cel sobru părea satisfăcut de ceea ce era, probabil, o supă de broască țestoasă. Puse deoparte lingura de care se servise; dar gustosul lichid mai umplea jumătate din bolul ușor, cu fine pete albăstrui. Cu un firesc desăvârșit, fără cea mai mică ezitare, clientul luă castronul cu ambele sale mâini, îl ridică deasupra capului și, brusc, îi deșertă conținutul pe bine periatul său creștet.

După care, ca trezit din somn, clipi de nenumărate ori, expresie a unei nedumeriri enorme, și, sărind imediat în picioare, începu să-și șteargă umerii și ceafa cu șervetul, ajutat de chelnerii din apropiere, tot atât de uluiți ca și dânsul.

Martor ocular al demonstrației, Rolf înțelesese cu adevărat, abia acum, calibrul fără pereche al armei numită Senjuro Shamaguchi. Orice combinație imaginată în culisele staff-ului Organizației, oricât de sofisticată, pălea în comparație cu puterea venită de undeva, din tenebre. I-ar fi zis, cu o formulă veche, perla coroanei, de n-ar fi socotit-o minimalizantă pentru un Senjuro Shamaguchi – nestemată într-o colecție privată. A lui.

Seara petrecută în compania celor două gheșe, Noriko și Sunkei, avea o scală de plăceri concepută astfel încât să mulțumească pragmatica și cam derizoria nevoie a unui yankeu într-o semivacanță, dar totodată să nu trădeze nici nevoia de poezie, eleganță și rafinament a ofertei.

— Dar de ce două asemenea doamne, și nu trei? se mirase Rudolf Leacock. Din moment ce suntem trei clienți...

— Bună întrebare, apreciasse Ibogawa. Pentru că Shamaguchi mi-a încredințat că, pregătindu-se să pornească – mâine – în călătoria aeriană de-a curmezișul Pacificului, se simte prea răscolit pentru a suporta apropierea unei femei. De altfel nici eu nu vă voi ține tovărășie în ultima fază a serii. Vă veți... descurca dumneavoastră.

— De ce te abții? Ce te reține? Fidelitatea față de soție? Ești văduv, după câte știu. Copiii? Ai două fete mari, stabilite în Statele Unite. Atunci?

Metisul yankee-jap râse, cam silit, ocolind un răspuns.

Noriko și Sunkei, îmbrăcate în kimono-uri superbe, încinse cu câte un obi în tonuri opaline, grațioase de la înaltele coafuri cu ace prelungi până la galenții tradiționali, se străduiră în fel și chip. Cea dintâi cântă, din gură și acompaniindu-se din șamisen. Cealaltă dansă, uneori ritmându-și singură mișcarea, cu bătai într-o tobă conică. Amândouă, cu o engleză suficient de nuanțată, dar mai

degrabă făcând apel la elocința gesturilor, încercară să deschidă zăvorâtele porți ale musafirului. Zadarnic. Cât să fi durat provocările neacceptate? La un moment dat, Palmer Ibogawa se ridică și șopti ceva gheșelor. Noriko și Sunkei se întristară un pic, dar statutul lor era, sub învelișurile unui ritual tricentenar, permisiv și adaptabil. Invitarea oaspetelui de onoare într-o încăpere mai mică avu parte de numeroase și caligrafice meandre, esența însă, din orice perspectivă, conducea finalmente la o partidă de sex. În salon rămaseră ceilalți doi bărbați. Odată ușa închisă în urma americanului, Noriko și Sunkei se înțeleseră din priviri să întrebe: – Oare să rămână numai una? Mâhnită va fi aceea dintre noi ce nu va fi aleasă, dar cine poate fi mereu favorita norocului? Ori poate dorește oaspetele nostru să zăbovim lângă el laolaltă? Rolf, trântindu-se pe pat, mormăi: – Mi-e indiferent.

O replică, în felul ei, monumentală, cum nu se mai auzise niciodată sub acoperișul casei plăcerilor. Bărbatul era încă tânăr, fusese ocolit de suferința bolilor; ce-i lipsea oare ca satisfacerea să-i fie întreagă? Fapt este că, deși la nivel fiziologic descărcarea se petrecu în cele din urmă, cele două gazde aveau să-și aducă aminte de noaptea aceea ca de un eșec, iar kimono-urile purtate cu acel prilej aveau să zacă într-o debara întunecoasă, deoarece superstiția le puna la index-ul aducătoarelor de nenoroc.

Senjuro Shamaguchi băuse atât de mult încât era firesc să fie debarcat, cu prioritate, la locuința care îi fusese adăpost în ultimii doi ani. Rolf l-ar fi adus bucuros la hotel, să-l aibă sub ochi până la ora decolării spre New York, dar formalitățile cazării puteau fi primejdioase. Un risc mai puțin. Nu și ultimul din acea noapte.

— Ai dat drumul taximetristului? întrebă locotenentul lui Lon. Ibogawa, care încropise așternutul lui Shamaguchi și

se minuna de viteza adormirii complete a acestuia, răspunse mirat:

— Nu i-am plătit încă. Ne așteaptă. O să vă lase la hotel, unde vă conduc. Deși aici sunt aproape de propria mea casă... Nu-i nimic, o să fac cu plăcere acest ocol. Poate mai aveți ceva de semnalat... Sau chiar să-mi dați dispozițiuni precise. Doar sunteți gata de plecare.

— Plătește-i șoferului, Ibogawa. Mergem până la dumneata pe jos, dacă locuiești prin preajmă. Mă tratezi cu o cafea, iar până la hotel, o să-mi iau singur taxiul. Avem ceva de vorbit, într-adevăr.

Neobosite în calea întârzițiilor, reclamele umpleau și ideogramele, și cuvintele cu aceleași voluptăți cromatice. Gazul, în tuburi de sticlă, bâzâia încet. Cartierul, în general locuit de funcționari și de mici comercianți, avea ici-colo câte o prăvălioară cu program non-stop. Chiar la orele 2 și ceva, doi pietoni ce discută în liniște înainte de a se despărți nu sperie pe nimeni.

— Vă ascult, sir.

— Dragă Palmer Ibogawa, cum o mai duc fetele dumitale? Una s-a măritat, parcă...

— Exact. Genso, cea mai mică, stabilită în Illinois. Cu un avocat. Dar și cealaltă, Meiko, e în vorbă cu un băiat de viitor, din Tennessee.

— Mă bucur foarte mult. Deși, probabil, ai fi vrut să le crești în tradiție niponă, nu să le vezi cum revin la trunchiul bunicului lor, yankeul.

— Într-adevăr, sir.

— Ce să-i faci, prietene... Viața nu ia întotdeauna traseul cel mai plăcut inimii noastre. Să privim, de exemplu, poziția de tănuire pe care ai luat-o în privința acțiunii Halinei Kruczkowska.

Sub lumina unei lame de neon, un obraz de yankee-jap oprit în loc, uluit, înspăimântat.

— Eu? Tăinuire?! Nu vă înțeleg...

— Te-a solicitat, venind anume de la Bangkok, s-o ajuți la recrutarea unui lot de fete, pentru rețeaua ei... Ibogawa răsuflă adânc, parțial ușurat.

— Iar eu i-am spus că piața niponă nu cunoaște exportul de carne vie. Deci, am refuzat-o.

— Posibil, însă nici nu ne-ai raportat-o. Nu ocoli acuzația, Ibo. Am zis, și am subliniat: Halina vroia marfă pentru rețeaua ei. O rețea paralelă, sustrasă afacerilor organizației. Piraterește!

— Dar eu, sir, nu aveam de unde să știu treaba asta! N-ar fi fost prima dată că ajut un șef de divizie a organizației, aflat aici în misiune. Un moment, să descui, vă explic eu totul în casă, mai pe larg.

Intrară abia peste vreo două minute, căci fie insuficiența luminii, fie tremurul mâinii întârziară potrivirea cheii în lăcașul ei metalic. Pașii gazdei întâlniră, cu zgomot relativ, felurite obiecte care stăteau la locul lor, de ani de zile; recipientul cafelei, în schimb, părea să-și fi mutat poziția și, când se lăsă găsit, în final, vărsă din prea plin și făcu să sfârâie flacăra plitei electrice. Linguriță, ibric, apă, foc, totul devenea confuz, chiar dușmănos, când cel ce prepara cafeaua trebuia să se disculpe. Vorbea, vorbea, având deznădejdea că nu e crezut. Cu chiu, cu vai, izbuti să pună pe o tăviță două ceșcuțe, pe jumătate vărsate, din pricina aceluiași blestemat tremur.

— Justificări inutile, Ibo. Halina e ca și osândită. Nu de mine, ci sus de tot. Oricare a ajutat-o, puțin sau mult, e osândit. Îmi pare sincer rău că n-ai petrecut o seară minunată pe cont propriu, în loc să mi-o oferi mie. Și încă

un lucru. Cu dumneata, personal, eu n-am nimic. Cred chiar că e păcat – dar asta e...

Asta: un Beretta apărut în mâna americanului. Amortizorul de zgomot fusese atașat în timpul cât apa bolborosise, cât acuzatul bolborosise... Humphrey Palmer Ibogawa, un yankee-jap, se trase îndărăt, proptindu-se de perete. Irișii lui albaștri, sub pliul pleoapei de tip nipon, exprimau încă o încrucișare evidentă: amestecul de teamă și dispreț.

— Minți, domnule Leacock. Dacă mă omori, ai de gând s-o faci pentru că eu sunt singurul om din lume care știe în stăpânirea cui a intrat paranormalul Senjuro Shamaguchi.

Rolf surâse și, neabătând țeava armei din direcția capului-țintă, unifică amăruiul conținut al celor două ceșcuțe și-l bău, dintr-o singură sorbitură prelungită.

— Vezi? Am avut încredere. Puteai să mă otrăvești. N-ai făcut-o, deși acuzarea ți-am adus-o încă din stradă. Ești un om cumsecade. Eu știam asta. Iată de ce ziceam că e păcat să... Dar trebuie!

Un licăr de speranță alungă și teama, și disprețul.

— Domnule Leacock! Dacă ai fi înțelept, ai accepta să ai doi robi pe viață, nu unul. Te-aș servi și eu, ca și Senjuro, fără crâcnire. Lasă-mi viața!

Rolf oftă:

— Regret, dragul meu Ibo. Senjuro e un paranormal, cum bine ai zis. Eu, deci, contez tocmai pe anormalitatea lui. Dumneata ești un om ca toți oamenii. E, deci, normal să mă trădezi. Or, asta trebuie împiedicat. Adio.

Un pocnet înfundat. Nimeni nu avea cum să-l audă. Prăbușirea trupului fu relativ mai zgomotoasă. Tânărul lup examina, fără expresie, plaga. Craniul fusese perforat în frunte, nu în tâmplă. Rolf trânti o înjurătură, dar nu la

adresa celui mort, ci a medicilor legiști, cu calculele lor balistice. Șterse bine revolverul, îl potrivea în mână fostului agent. Curăța atent ceșcuțele, le uscă, lustrui bine lingurița, puse totul în rafturi, petrecu batista peste mânerul-buton al dulăpiorului de bucătărie...

Cu închiderea ușii după sine, se gândi că treburile lui în arhipelagul nipon erau rezolvate. Dis de dimineață va decola, cu Shamaguchi, în liniște. Iar în avion, pe durata unui zbor atât de lung, se va gândi serios.

La ce?

La aranjamentele necesare pentru a-l rostui în America. Și la tot ce va urma. Avea foarte multe de rezolvat.

30

Dacă accesul în sală nu s-ar fi făcut prin niște magazine dezafectate și coridoare pustii, ascunse într-o suburbie a New-York-ului, reuniunea nu s-ar fi deosebit cu nimic de întrunirea consiliului de administrație al oricărei mari companii transnaționale. Atmosfera, sala de ședințe, oamenii – totul sugera o afacere prosperă, aflată pe mâini sigure și curate.

Gus urmărea atent mișcările participanților. Instalat în fotoliul turnant al studioului TV construit într-un fost hangar (din cartierul unde se sfârșise ultima cursă a lui Singleton la volanul mașinii personale), Gus vedea tot ce se întâmplă în sală, fără ca el să poată fi văzut; un imens geam-oglină îl separa de încăperea alăturată. Șefii diviziilor Organizației citeau încă materialul găsit în mapele elegante, de piele grenă, pe masa semiovală, unde locul fiecăruia era marcat prin inscripție nominală. Alonzo Mascella și Bartholomew Bartolommini treceau din om în om,

strângând mâini și schimbând formule protocolare. Ședința nu începuse încă.

Gus convocase întâlnirea. Oricât de mult iubea prudența, Creierul știa că există momente când trebuie să-ți asumi riscuri, altfel prudența rămâne frică tembelă, păguboasă. Organizația trăia acum un asemenea moment, în care conducătorul simțea nevoia să-și cunoască mai bine oamenii, mai ales pe cei noi, să și-i apropie, să le dezvăluie, în sfârșit, anvergura afacerii, să-i motiveze puternic. Și, mai ales, să-i înspăimânte. Conta pe toate aceste stări, aparent incompatibile; temperatura arcului voltaic rezultat din ele va cimenta legătura dintre făuritorul planurilor și cei ce le înfăptuiesc.

Interesant, acest amalgam uman! Nouă inși, două femei și șapte bărbați, parcurgeau ultimele rânduri din paginile prefăcute cu o poruncă ciudată: „După ce ai citit, uită tot!” Gus le urmărea reacțiile. În mod evident, cifrele făcuseră o impresie puternică asupra tuturor. Așadar, unul dintre obiective fusese atins; și nu aflaseră încă esențialul! Îi cunoștea pe toți. Cine nu-i trecuse pe sub ochi, în carne și oase, ca acum, la adăpostul geamului-oglină, fusese studiat pe înregistrări video. Le fuseseră analizate nu numai fișele personale, minuțios întocmite, ci și vocea, limbajul, stilul în gândire și în reacție.

Halina, Poloneza, tocmai închidea mapa. Dincolo de surpriza euforică a lecturii, părea liniștită, sigură pe ea – ca întotdeauna. Cert, nu bănuia nimic. Tawee Naphalai, o thailandeză până-n 45 de ani cu trăsături bine marcate, aproape severe, deloc specifice rasei sale, se simțea stingheră, deși încerca să se poarte firesc; pe lângă efectul noutăților, vizibil pe toate fețele, era marcată de șocul invitării aci, printre „mărimile” Organizației. Lui Gus nu-i plăcu această reacție. Rudolph Leacock, singurul șef de

divizie care-l cunoștea pe „stăpânul absolut” era, și el, pe sfârșite cu lectura. Gus credea că, în clipa aceea, șeful Investigațiilor se gândește cum să se conformeze mai bine poruncii de pe coperta raportului, cum să arunce, adică, în cea mai adâncă uitare cifrele și procentele senzaționale din textul ce urma să fie ars imediat după ședință, cu toate cele nouă exemplare ale sale. Turcul Nazim Bennazim juca între două degete un stilou elegant. Simțea o imperioasă nevoie să-l folosească, să sublinieze, să adnoteze, să disece raportul; știa însă că regulamentul nu-i permite. Gus urmărea cu mare plăcere pe bărbatul încă tânăr, cu fața rasată, care de patru ani conducea ireproșabil afacerile cu droguri ale Organizației. Era cel mai eficient dintre șefii diviziilor „direct productive”.

Urmărindu-i lectura concentrată și apoi, la închiderea mapei, mișcările puține și măsurate, Creierul simțea că tânărul merită să urce în ierarhie până sus de tot. Îl bucură constatarea; avea mare nevoie de asemenea oameni.

Iată-i pe Dewitt și Norris. Îi cunoștea aproape la fel de bine ca pe B.B. și Lon. Avea de gând să-i umple de bani și să-i retragă din afaceri, să-i transforme de drept în ceea ce erau de fapt: niște gorile devotate și eficiente retrase din afacere. Dar va mai trece timp până atunci. Nici lui Clint Hopkins, insul rotofei de lângă cei doi, Gus nu-i prevedea vreun viitor în operațiunile la lumina zilei. Și acesta era, însă, un caz de rezolvat în perspectivă. Deocamdată asta era echipa, cu ea trebuia mers înainte.

Șeful suprem stăruia cu privirea asupra noilor veniți Tim Salado și Paul Jacoby. Cooptarea și promovarea lor se făcuse repede, dar nu pripit, după trei runde de discuții dure, în care candidații trecuseră prin sita lui Lon și B.B. Nici franchețea brutală a bătrânului ucigaș, dublată de instinctul lui la oameni, nici mefiența versată a lui

Bartolommini nu găsiseră vreun motiv ca să nu li se acorde încredere; așa ajunseseră Salado și Jacoby – amețitoare ascensiune! – șefii diviziilor „Operațiunea Est” și „Analiza oportunităților”, exact compartimentele unde se concentra viitorul Organizației. Gus avea de gând să-i urmărească pe ei, cu precădere, când se va sparge buboiul numit Halina. Novicii aveau să dea astfel un prim examen. Creierul știa să „citească” reacțiile oamenilor în situații-limită; foarte curând va avea o primă probă dacă s-a înșelat sau nu în privința celor doi.

Era timpul să înceapă. Apăsă un buton, aflat la dreapta pupitrului de comandă. În sală se auzi sunetul melodios al unui gong. Lon și B.B. își ocupară locurile, la extremitățile segmentului de linie dreaptă ce închidea semicercul mesei, lăsând liber scaunul dintre ei, al treilea – de fapt primul, în care ar fi trebuit să se afle conducătorul reuniunii. Dar boss-ul nu-și făcu apariția. În schimb, ecranul TV din spatele scaunului se luminează, captând toate privirile. O clipă, conturul vag al unui bust păru că se va împlini și va da consistență imaginii. Imediat însă, sute de pătrățele jucăușe, multicolore, mișcătoare ca un caleidoscop, pulverizară trăsăturile nici măcar ghicite ale personajului de pe ecran. Apoi o voce – și ea distorsionată printr-un efect special, dar perfect inteligibilă – se făcu auzită. Din regia studioului TV, de la punctul său de comandă, Gus apăsase butonul de intrare în emisie. Începea ședința staff-ului, de fapt – o emisiune TV interactivă, al cărei regizor de montaj, moderator și personaj principal avea să fie el, conducătorul Imperiului.

— Bine ați venit, doamnelor și domnilor, încep vorbitorul nedeslușit de pe ecran. Vă cer scuze pentru modul special în care comunicăm. Momentele excepționale impun însă măsuri excepționale. Curând, mă veți cunoaște. Clipa „ieșirii la suprafață” îmi va dezvălui identitatea.

N-am să fac istorie. Ne-am adunat să pregătim viitorul, nu să evocăm trecutul. De altfel, cei mai mulți dintre dumneavoastră știți bine de unde am pornit. Cine a văzut departe, ne-a urmat – și a câștigat. Cine nu, cu foarte puține excepții – a pierit. Ați primit raportul economic al Organizației; sper că sunteți mulțumiți. Aproximativ cinci șeptimi din banii care se fac, pe glob, prin metode organizate ilicite, se varsă în contul nostru. Diviziile conduse de dvs. ne-au adus o bogăție apropiată de venitul intern brut al SUA și Canadei la un loc. Această imensă avere se află, la loc sigur, în patru din primele zece bănci ale lumii, și în alte nouă bănci – clasate între primele o sută pe plan mondial care ne aparțin direct. O altă parte a banilor noștri, din păcate cea mai puțin importantă, este investită și produce.

Așa stând lucrurile, vă pot da o veste bună: Directoratul a hotărât ca, începând de azi, șefii diviziilor să primească, peste câștigurile actuale, o indemnizație anuală de 1 milion de dolari. În plus, fiecăruia dintre dumneavoastră i se deschide un cont personal, valorând alt milion de dolari. Deveniți astfel cei mai bine plătiți manageri din lume. O meritați, din moment ce conduceți imperiul economic pe cale să devină cel mai bogat din lume.

Rumoarea din sală, captată de microfoane și adusă în regia studioului de unde vorbea Gus, exprima surpriza și satisfacția generală. Câteva voci „solo” se distinseră din cor, articulând mulțumiri explicite.

— Nu aveți de ce să mulțumiți; eu trebuie să vă mulțumesc, preciza Creierul. Devotamentul, curajul, inteligența, riscul dumneavoastră au făcut imperiul nostru să existe, chiar dacă nici o hartă nu-i marchează locul și granițele. Dealtfel, când vom cuceri ultimele teritorii în care n-am pătruns încă, Rusia și China, hărțile vor deveni

inutile; atunci planeta ne va aparține. Vă asigur, momentul acesta nu este foarte îndepărtat.

Am pornit la drum cu trei obiective: bogăție, putere, statut social. Bogăția – o avem. Ne numărăm printre marile forțe economico-financiare din zilele noastre. Dar am adunat prea mulți bani pentru a-i mai ține ascunși în bănci sau a-i rula sub umbrela unor acțiuni de binefacere. E timpul să scoatem banii la suprafață; să circule; să producă; să ne facă stăpâni nu numai peste lumea interlopă, ci peste întreaga lume. Abia atunci vom avea adevărata Putere, aceea pe care v-am promis-o când nu era nimic. Și tot atunci, puterea ne va conferi statut social. Din proscriși, din oameni de subsol, vânați de poliții, devenim oameni de afaceri; cetățeni onorabili, ba chiar salvatori ai unor țări care se sting de sărăcie.

„Lumea curată”, în care intrăm, va adopta regulile noastre. Noi vom face legea. Acțiunea s-a declanșat. Întreprinderi, industrii, întregi economii naționale încep să treacă, practic, în proprietatea noastră. Zeci de milioane de oameni vor lucra pentru noi. Organizația devine cel mai mare investitor din economia mondială. În 4-5 ani, folosită astfel, averea noastră se va dubla. Urați-i noului dumneavoastră coleg, Tim Salado, aci de față, să încheie cât mai grabnic și mai profitabil primul contract din această serie aflată în negocieri. Aveți motive să-i doriți succes: la prima investiție notabilă a Organizației, fiecare dintre dumneavoastră va primi acțiuni în valoare de 5 milioane dolari. Avem nevoie, doamnelor și domnilor, de conducători foarte bogați, imuni la orice tentativă de corupere, preocupați numai și numai de bunul mers al treburilor Organizației!

De data aceasta, reacția sălii fu și mai aprinsă; Gus își făcuse bine socotelile. Când se lăsă liniștea, el reluă discursul aducător – până acum – doar de vești bune.

— Concomitent, diviziile își vor continua activitățile tradiționale, dar și acestea se vor desfășura altfel, fundamental diferit. De pildă, banii din droguri, prostituție și pornografie vor fi bani curați, de la bun început, ca orice beneficiu obținut dintr-o afacere perfect legală. Da, se știe că drogul nu este sănătos, însă el produce plăcere și, de aceea, mulți oameni îl caută. Noi îl oferim. Nu obligăm pe nimeni să-l cumpere. În fond, nici alcoolul și nici tutunul nu sunt sănătoase. Dacă băuturile și țigările se vând peste tot, la vedere, de ce să aibă drogul alt regim? Despre bordel se știe, de mii de ani, că este o instituție indispensabilă marilor aglomerări urbane. Dacă-i așa, de ce să fie bordelul sordid, mizer, ascuns pe lângă porturi, prin unghere unde ți-e silă și frică să te aventurezi? De ce să i se substituie prostituția clandestină, adevărat flagel al orașelor? Ei bine, noi vom oferi oamenilor dreptul la plăcere în deplină siguranță, ba chiar în lux, pe care mulți îl caută și vor să-l plătească generos. Foarte curând, dreptul nostru, dreptul dumneavoastră de a lucra astfel, va deveni realitate.

Activitățile noastre tradiționale se transformă astfel în afaceri cinstite, ca oricare altele. Câștigă din ele fiscul, câștigă clienții; dar marii câștigători vom fi noi. După cele mai prudente estimări, în zece ani, Organizația va deveni, prin ansamblul afacerilor sale, o forță economică fără rival nici măcar printre uniunile de state. Atunci, doamnelor și domnilor, vom putea spune că ne-am îndeplinit obiectivul. Atunci vom fi stăpânii lumii. Comparând vârsta mea și a colegilor mei de Directorat cu vârsta dumneavoastră, pot spune că vă vom lăsa moștenire o lume cucerită. Sper să aveți inteligența și înțelepciunea de a o stăpâni astfel încât

supușii voștri să nu-și dorească nici altă ordine, nici alți stăpâni.

Ce ne trebuie, pentru a ajunge acolo? Am spus-o, o repet: prudență, hotărâre, dar mai ales fidelitate absolută față de Organizație. Devotament necondiționat. Nu v-aș răpi timpul reamintindu-vă jurământul care ne leagă și ne-a făcut ceea ce suntem, dacă o situație gravă nu m-ar obliga să o fac: aici, printre noi, se află un trădător.

Pauza prelungită făcu să se audă respirația mai grăbită a participanților, parcă loviți în moalele capului de măciuca afirmației lui Gus.

— Eu nu mă joc niciodată cu vorbele, reluă, după un timp, Creierul. Nu vin în fața dvs. cu bănuieli sau acuzații nefondate. Halina Kruczkowska, șefa celei de a doua divizii – ca importanță și cifră de afaceri – din structura Organizației, și-a creat propria ei rețea de bordeluri, sustrăgând implicit bugetului nostru milioane de dolari. Pentru transportul, distribuția și exploatarea fetelor – cele mai multe recrutate prin înșelăciune – a folosit logistica noastră, relațiile noastre, fondurile noastre. Procedând astfel, Halina a dat un semnal clar celor ce au refuzat și refuză să ne urmeze: Imperiul nu este atotputernic, se poate lucra și în afara lui, i te poți sustrage, sfidându-l. Mai mult, și mai grav: operând în țările în care noi am demarat negocieri pentru ample investiții în economie, Halina a provocat, tocmai acolo, un scandal politic de proporții. A fost pusă în pericol întreaga operațiune despre care v-am vorbit. Asta nu mai este o găinărie oarecare, o banală cedare în fața unei tentații pe care, până la un punct, omenește, poate am fi înțeleș-o. Ancheta noastră a dezvăluit o acțiune minuțios pregătită, desfășurată timp de doi ani și opt luni, aflată în violent conflict de interese cu Organizația, un pericol major pentru obiectivele noastre strategice. Este un act mai grav decât

trădarea: el se numește răzvrătire împotriva Organizației. Recunoști existența rețelei, Halina Kruczkowska?

Trebuia să-ți încordezi auzul pentru a desluși răspunsul Polonezei:

— Este adevărat, murmură femeia, dar...

— Mai ai de dat răspunsuri, o întrerupse Gus. Este adevărat că în bordelurile tale s-au înregistrat cinci decese – probabil crime – și că ele sunt anchetate de polițiile a patru țări, intrate în alertă?

În groaza paralizantă ce o cuprinsese, Poloneza nu mai găsi puterea să răspundă prin viu grai. Ea confirmă, cu o mișcare buimacă a capului.

— Și, continuă Gus rechizitoriul din chenarul monitorului TV, este adevărat că scandalul politic iscat în acele țări a stârnit o adevărată isterie publică împotriva capitalurilor și a investitorilor străini, identificați cu distrugerea moralei tradiționale, cu depravarea, cu corupția, cu toate relele ce macină acele nefericite țări?

Halina își încorda puterile și șopti:

— Este adevărat, totuși intenția mea a...

— Nu intențiile contează, o întrerupse tăios Creierul. Contează faptele. Iar faptele tale amenință un plan strategic pregătit cu eforturi și investiții uriașe. Legământul cu organizația îți interzicea să faci ceea ce ai făcut; pedeapsa – o cunoști. Este ceva în sală care vede altfel lucrurile?

Primul NU deslușit fu rostit de Rolf. După el, ceilalți nouă membrii ai staff-ului repetară cuvântul la fel de clar. Gus nu se îndoie nici o clipă de reacția oamenilor săi. O înregistrează cu satisfacție, bucurându-l mai ales răspunsul tranșant al noilor-veniți; pe fețele lui Salado, Jacoby și Naphalaî nu tresărise nici un mușchi.

Pe acest fond, își permitea să împingă mai departe experimentul.

— Nu v-am chemat la o execuție, ci la o judecată. Și pentru ca judecata să fie dreaptă, este firesc să ascultăm și cuvântul apărării; devenim – de fapt suntem – oameni de afaceri și trebuie să ne conducem după normele lumii civilizate. Rog pe cineva dintre dumneavoastră să-și asume apărarea Halinei; ceilalți veți fi jurații. Veți pronunța sentința.

Se lăsă o tăcere lungă și grea, spartă numai de plânsul Halinei – un scâncet tâmp, amestecat cu sughițuri și icnete; nimeni nu îndrăzni să prindă privirea cuiva. Când atmosfera deveni insuportabilă, Lon scrâșni de la locul lui, exasperat:

— Dar spuneți careva, câteva cuvinte, la dracu! Ați cunoscut-o, ați lucrat cu ea! Eu... Nimeni nu urmă îndemnul lui Mascella; dacă-l înduioșa soarta Polonezei, n-avea decât să rostească el vorbele în apărarea răsculatei.

— Aștept. Aș face-o eu, dar mi-am asumat deja rolul procurorului, preciza Gus calm. Eu acuz. Așadar? O voce neutră, calmă, deloc marcată de tensiunea momentului, se făcu auzită. Era vocea lui Rolf:

— Personal, apreciez ideea Conducătorului nostru de a asigura justiție tuturor actelor noastre, ca și relațiilor dintre noi și Organizație. În situația de față, însă, nu cred că e cazul să pierdem vremea cu un proces. Ce trebuie să facă un proces? Ce rost au jurații și deliberările lor? Știe toată lumea: să stabilească vinovăția sau nevinovăția unui acuzat. Dar vinovăția Halinei e dovedită; eu, care am întreprins ancheta, cunosc tot dosarul afacerii, cu declarații și probe; nici ea nu contestă faptele. Și-atunci? De ce s-o apărăm? Numai pentru că așa procedează lumea pe care Organizația noastră este pe cale să și-o subordoneze?! Normal este să impunem noi, acestei lumi, regulile noastre, nu să

împrumutăm formalitățile găunoase ale statului de drept. Eu unul știu bine că Halina Kruczkowska este vinovată față de Organizație și votez pedepsirea ei. Exemplară!

O clipă, Gus nu știu dacă intervenția lui Rudolph Leacock – calmul, măsuratul, disciplinatul Rolf – trebuie să-l bucure sau să-l neliniștească. Preferă, acum, să rețină chiar și pentru forul său intim intenția vorbitorului de a grăbi acțiunea punitivă. Nu era sigur, însă, că mai târziu nu va găsi și o altă rezonanță, mai profundă, meritând să mediteze asupra ei, să înțeleagă ce anume l-a făcut să fie surprins de cuvintele lui Rolf. Acum nu era timp pentru despicat firu-n patru. Așadar:

— Rudolph Leacock propune să supunem la vot aplicarea pedepsei prevăzute de regulament. Cine este pentru? Toate mâinile se ridicară, ca una singură. Fiecare dintre votanți știa bine că, dacă cel judecat ar fi fost el, Poloneza n-ar fi ezitat o clipă să voteze la fel.

— Organizația a hotărât în unanimitate pedeapsa capitală, rosti concluziv Creierul.

Cuvintele avură efectul unei parole așteptate. Dewitt și Norris o încadrară pe Poloneză, ridicând-o din scaunul ei și conducând-o spre ușa laterală. Ciudat; privirile ce-o însoțeau pe Halina în drumul ei spre moarte nu exprimau nici vinovăție, nici remușcare, nici măcar regret, ci mai degrabă starea de spirit a unor investitori care tocmai au luat o hotărâre înțeleaptă, menită să le protejeze și chiar să le sporească averea.

Când Halina și cei doi paznici părăsiră încăperea, vocea Creierului se făcu din nou auzită. Păstra aceeași înălțime, emitea fraza în același ritm.

— Vă mulțumesc pentru încredere, solidaritate și decizie. Noi nu putem funcționa cu locuri vacante. De aceea, permiteți-mi să v-o prezint pe noua șefă a diviziei Prostituație

și Pornografie: se numește Tawee Naphalai, este din Thailanda și provine din branșă. Lucrează pentru Organizație de opt ani. Îi urez succes!

Cea numită se ridică din fotoliu și schiță o plecăciune.

— Iar acum, continuă Gus, vă las în compania colegilor mei de directorat, Alonzo Mascella și Bartholomew Bartolommini. Cu ei veți discuta, în amănunt, tot ce aveți de realizat în perioada următoare. Nu vă sfiți să-i întrebați orice vi se pare neclar, să le solicitați orice vă poate ajuta să acționați eficient. Ei sunt împuterniciți să vă ofere toate informațiile, chiar în detaliu; aveți dreptul și datoria să le cunoașteți. Cu precizarea că ne vom revedea curând, „în legalitate” și – sper – fără episoade neplăcute, ca acela de azi, îmi iau rămas-bun de la dumneavoastră.

Lumina fluorescentă a ecranului se stinse; monitorul redeveni un simplu obiect de mobilier. Partea interactivă a emisiunii TV se încheiase. Acum începea, pentru Creier, cel mai interesant moment al întâlnirii: studiul. Vechi sau noi, șefi de divizii sau membri ai Directoratului, care urmau să întrebe, să răspundă, să comenteze – într-un cuvânt să dezbată programul Organizației, deveneau obiect de studiu. În special noii veniți; dar nici despre cei vechi se pare că Gus nu știa tot, din moment ce-i ofereau încă surprize, ca acest Leacock – a cărui intervenție continua să-l intrige.

De la punctul său de observație, mai exact de la pupitrul de regie al studioului TV, de unde condusesese până acum jocul, Gus se pregăti să audă și să vadă. Să înțeleagă, să știe cu cine merge mai departe.

Prin geamul-oglinadă, Gus ținea sub observație sala din care toți participanții la consiliu plecaseră, cu excepția lui Lon.

Ministrul de război al imperiului, cum îl definise odată Abigail, aștepta nemișcat, fixând o servietă. Număra secunde rămasse înaintea lucrului cu care, din capul locului, fusese însărcinat. Tot ce ținea de servietă aceea concentra cerința maximă formulată de Creier: loialitate absolută. Bărbia pătrată a lui Don Alonzo, mâinile sale teribile, labele picioarelor încălțate în pantofii butucănoși care îi erau pe plac, toată ființa lui respira o energie oarbă, de mecanism implacabil. Lon, brațul, trebuia să execute porunca venită de la Creier. Punct.

Irving Norris și Josh Dewitt intrară în sală, purtând-o de subsuori pe Halina Kruczkowska. Femeia avea brațele aduse în față, imobilizate la încheieturi cu o legătură din piele. O bandă adezivă îi bloca gura. Cei doi își interogară șeful din priviri. "Acolo", spuse Lon, indicând exact fotoliul pe care în libertate, cu mai puțin de două ore în urmă, aceeași Halina luase loc printre egali, capii diviziilor, și primise zâmbind complimentele unora dintre ei. Cu o dexteritate de experți, însoțitorii o atașară de fotoliu, folosind curele lungi, meșteșugit înnodate. În mai puțin de trei minute, poloneza era o muscă a cărei toaletă, în centrul plasei de păianjen, se încheiase.

— Acum duceți-vă. Vă chem eu mai târziu, rosti Don Alonzo.

Din postul său de observator, Gus urmărea scena. Sigur, scenariul era prestabilit. Lon, distribuit fără dublură, își va juca rolul. Pe Gus îl interesa totuși măsura implicării afective. În treizeci de ani, era poate singura ocazie reală de a sonda adâncimea acestei cuve plină cu smoală, ce i se înfățișa aproape zilnic în chip de prim colaborator. Don

Alonzo personal, nu un Norris ori un Dewitt oarecare, era desemnat să pedepsească trădarea Halinei. Date fiind relațiile intime dintre călău și osândită, spectacolul avea suficiente premise pentru a merita un spectator de talia lui Gustave Throwstone.

Din splendoarea fizică a Halinei Kruczkowska rămăseseră intacte, până în clipa condamnării ei la moarte, cele două profiluri, considerate de către toți cei ce avuseseră parte s-o cunoască, drept profiluri de efigie. Două profiluri diferite, nu atât prin trăsăturile în sine, reușite oricum, cât prin expresie. Cu capul întors către răsărit, Malgordzata era expresia trufiei nemărginite. Când își ațintea fruntea către apus, Jadwiga exprima perfect disprețul batjocoritor. Cele două prenume adiționale ale Kruczkowskăi corespundeau celor două mari perioade din viața ei: întâia – trăită în țara natală, ca soție a unui înalt demnitar de stat, a doua – petrecută în exil, ca amantă de lux a câtorva potenți, din ce în ce mai puțin darnici, pe măsura tot mai anevoioasei lor „încălziri”. Halina era acolada neutră pentru Malgordzata și Jadwiga, tot așa cum locul celor două mândre blonde fusese luat de o persoană cam ostenită, om al afacerilor de anvergură în comerțul plăcerilor.

Lon se apropie de servietă, apăsă cele două închizători metalice și deschise capacul. Prelungirea acestei acțiuni nu era încă vizibilă, dar Halina Malgordzata Jadwiga începu să se zbată. Capul se clătina în dreapta și în stânga, violent. Atenția regizorului se comută însă asupra rolului bărbătesc.

Don Alonzo a devenit protectorul Halinei după ce frumoasa polakă începuse a se teme că importanța feluritelor ponturi destăinuie în pat ar putea sugera vreunui ex-beneficiar al farmecelor ei s-o suprimă. Categoria lux a curtezanei măgulea vanitatea lui de om din topor. La urechea ei, împodobită cu cercei bătuți în briliante, șoptise

el în ce fel i se conturase drumul vieții. Avea vreo 12 ani și numeroase porecle, dar nici un nume. Într-o zi, s-a dus s-o caute pe maică-sa, o femeie care se dădea pe bani puțini, de predilecție în vânzoleala pestriță a portului. Pusese un pumn deja masiv peste gura ei jalnic boită. „Spune-mi cum îl cheamă pe taică-miu, ori te omor!” Prostituata nu-și putea aminti. Cu greu, din aproape-n aproape, limită numărul celor posibili, la trei. Garrett, canadianul, Alonzo, un mexican, Rocco, macaronar. Spontan, băiatul și-l alesese pe Alonzo, deoarece un Don stătea cel mai bine înainte, împlinind visul lui la un minimum de statut. În locul pumnului care să-i strivească nasul, femeia primi un pumn de bani. În schimbul a ceea ce dobândise, bastardul ei îi promitea o subsistență. Când o să aibă el, o să-i dea și maică-si, câte ceva.

Din servieta plată, Lon extrase o trusă mică. Din trusă, o seringă și o fiolă. Trebuia să fixeze acul seringii. Trebuia să decapsuleze fiola cu o pilă mărunță. Între degetele lui groase, deprinse a se încleșta pe obiecte mânuite cu forță, flecușetele astea se pierdeau, parcă, iar mișcările aveau o stângăcie enervantă. Doctorul Liubomir Klavek s-ar fi descurcat de minune; de altfel, el procurase trusa. Mai întâi, Lon se supără pe propria-i neîndemânare. Pe urmă, însă, păru a înțelege că enervarea i-ar fi oarecum utilă. Să se încarce de furie, pentru a-și spori necruțarea. Zbaterea continuă a Halinei avea darul să-i alimenteze starea. Era un pretext pentru invectivă, teren unde don Alonzo se simțea acasă.

De ce te zbați, târfo? La ce te așteptai? Crezi că primești altceva decât meriți? Ce-ți lipsea?! Ți s-a dat noroc cu carul, mereu. Erai nevastă de ministru, în amărâta ta de Polonie, când, numai de plictiseală, te-ai apucat de amantlăcuri, de codoșlăcuri. De-ai fi crăpat de foame, ca maică-mea, te-aș fi înțeles. Dar tu?! Când ți-ai mutat panorama dincoace, ai

rămas același os de curvă. O putoare! Ei, uite acu, ți se închide stabilimentul, îți ieși plata lăcomiei, se face lichidarea. Eu! Eu sunt omul care-ți încheie conturile. Ultima mutră de fazan pe care o vezi, e-a mea. Ce tot mârâi acolo? Ce tot spumegi? Dă brațul ăsta rotund, porumbițo! Nu zvâcni, că n-ai unde! Gataaa... uite că începi să te potolești...

Don Alonzo Mascella nu era un intelectual sofisticat. Habar n-avea de simțul tragicului. Știa că un microfon de finețe duce dincolo vorbele lui, dar nădăjduia ca Gus să nu fie, totuși, martor al ultimei intimități.

În orice caz, când Halina Kruczkowska intră în rapida comă indusă de otrava puternică, bătrânul, tăbăcitul ucigaș își lipi buzele de urechea femeii agonice, iar ceea ce șopti el acolo conținea o suferință care, din lipsa exercițiului durerii, carență de o viață întreagă, strivea cuvintele ce încercau s-o exprime.

„De ce mi-ai făcut, Halina, una ca asta? De ce m-ai băgat în rahat? Nu știai că mă faci de râs? Sigur că nu știai. Dar eu, cum să-i fi spus Nu Vreau S-o Execut Eu, omului căruia eu i-am lichidat familia, iar el, din motive superioare, a trecut peste asta? A așteptat treizeci de ani, ca azi să se răzbune. E un tip tare. Cum era să apar eu ca un tip slab? Am trecut și eu peste... Hai, du-te. Te-ai dus?”

Dinapoia geamului transparent în sens unic, Gus se ridică, tulburat, răscolit. Totul se petrecuse conform intențiilor sale și, paradoxal, tocmai această lipsă de incidente, de refuzuri, de rebeliune îl întorcea pe dos. Spera ca măcar rechemarea celor două gorile și instruirea lor în privința distrugerii cadavrului să aducă o reacție cât de cât omenească locotenentului său. Don Alonzo, însă, ordonă lui Norris și Dewitt să pregătească, împreună cu omul lor de pe șantierul stabilopozilor, turnarea la orele 3 dimineața a unui

stabilopod având-o în miez pe răposata doamnă Kruczkowska. Se face, șefu', spuseră cei doi și întinseră o pătură peste forma inertă, răsturnată în fotoliu. La ora 3 o betonăm.

„Treizeci de ani”, spusese Lon în șoaptă, totuși nu atât de încet încât sunetul să nu ajungă la Creier. „De treizeci de ani, își repeta acum vârful piramidei, lucrez cu indivizi de teapa asta. Cei mai scârboși îmi fac silă, silă! Cei mai puțin odioși sunt, și ei, incapabili să-mi fie interlocutori. Am izbutit o construcție fenomenală utilizând un modul uman care, considerat în sine, e jalnic. Acum, la ora adevărului, recunosc: solilocviile mele nu-mi mai ajung. Proiectul, da, justifică singurătatea. Voluptatea de a-l vedea realizându-se, nivel cu nivel, etapă cu etapă, depășește neajunsul de a nu-l putea arăta unui om superior. Dar acum? Cine să-l aplaude? Alonzo? O brută! Bartolommini? O nucă mare și găunoasă! Frank? Un profitor cu vedere scurtă! Celor din eșaloanele inferioare, nici nu merită să le înșir numele. Câți dintre ei nu vor trăda, la prima ocazie, ca Poloneza? I-am umplut de bani, dar le-ajunge? Și atunci, Dumnezeule, și-atunci? Când ai scris o carte mare, și ești singurul care știe asta, când scânteierile ei de geniu o fac feerică în sertarul în care o ții încuiată, când singur ți-ai interzis tipărirea și trecerea operei tale din mână-n mână, când te condamni la un anonimat nedrept, nu riști apoplexia? Bine, dar există un ins demn să te asculte o dată, o singură dată, ajutându-te să nu te sufoci! Există un Quentin Dexter Singleton! Îl ai în mână. Vorbește cu el, arată-te, arată-i opera vieții tale! După care – tipul devine de prisos. Ai să-l ucizi când vrei”.

Quentin văzu un străin. Cobora scara grabnic, cu aerul omului venit să-și ia, dintr-un colț al proprietății, un bun de care avea nevoie, să folosească acel lucru conform utilității lui și, imediat după aceea, să se retragă la alte treburi. Pentru că, deocamdată, nu văzuse mai mult decât silueta și chipul unui necunoscut, după aproape șase săptămâni de prizonierat, duse la gură încă două boabe de strugure din ciorchinele oferit ca desert și, liniștit, așteptă.

— Nu știu de ce, dar am impresia că nepoata mea ți-a povestit destule despre mine, încât să mă poți recunoaște, spuse Gus. Chiar! Corespund imaginii pe care ți-ai făcut-o?

Quentin răspunse scurt.

— Ar trebui să vă aud vorbind, mai întâi.

— Mă vei auzi. Doar pentru asta am venit.

Evenimentul vizitei era de proporții excepționale. Dacă s-a întâmplat ceva extraordinar în „politica” Imperiului, una dintre consecințe îl privește, probabil, în mod nemijlocit pe prizonier; așa că Singleton hotărî să adopte o atitudine de expectativă rezervată. Oricât era de curios, nu trebuia s-o arate. Poate că existau informații de obținut sau negociat.

— Aș dori să evaluezi exact sosirea mea aici. Nu urmăresc să obțin de la dumneata mai mult decât primim prin canalele obișnuite. Eu sunt Gustave K. Throwstone, dumneata ești Quentin Dexter Singleton. Un schimb de idei între noi ne-ar face bine, cred. Corect?

— Vă stau la dispoziție, spuse prizonierul.

— Îmi stați la dispoziție... înțeleg substratul ironic al replicii, precum și politețea de a mi-o fi servit pe un ton alb, neutru. Gust subtilitățile. Am, din păcate, din ce în ce mai puțin parte de plăcerea lor.

— Veți fi având, în schimb, alte satisfacții... Risipiți-mi, totuși, o nedumerire. Spuneți că vă interesează un schimb de idei. La ce v-ar folosi ideile mele?

— La ce? Depinde de substanța lor, aș putea răspunde, într-o bună logică formală. Numai că, domnule Singleton, adevărul este mult mai simplu. Iată-l: ideile dumitale mi-ar servi la o mai bună reliefare a propriilor mele idei.

— Prin contrast, presupun.

— Da. Prin contrast...

Gus se încarcă de amărăciune. Omul din fața lui se dovedea, de la primul contact, un interlocutor de înalt nivel, comparabil cu orizontul râvnit de tinerețile lui Scott Mc. Carson. Or, acest ins reprezenta chintesențial societatea căreia Gus îi declarase război. În schimb, cu inefabile excepții, ajutoarele Creierului în această luptă, de la primii săi locotenenți până la cel mai obscur agent, erau niște biete mediocrități, dacă nu, precum don Alonzo, mai rău încă.

— Iată una dintre ideile mele, domnule Singleton: lumea care te propulsa către vârf este gata oricând de tranzacțiile cele mai sinistre, de acțiunile cele mai murdare, de asocierile cele mai rușinoase, dacă, în schimb, se respectă câteva convenții. Glazura tortului trebuie să fie impecabilă. Surâs permanent. Politețe profesională. Buna cuviință convențională. Greșesc cumva?

Quentin păru a se uita cu atenție la un bob de strugure, în a cărui străvezime relativă dormea un sâmbure mic și tare.

— Mai înainte de a aprecia dacă ideea vă este ori nu greșită, permiteți-mi s-o consider ideea dvs. fundamentală. Aceea de la care ați pornit construcția întregului edificiu, probabil. Și-acum, răspund. Da, există o câtime de adevăr în rechizitoriul dumitale.

— O câtime? O, ce concesie! ironiza Creierul.

— Câtimile pot merge până la 99 la sută. Problema este dacă ordinea pe care v-ați propus-o este prin ceva superioară ordinii pe care ați început s-o demolați.

— Este. Categoric, este! Măcar prin sinceritate. Este – va fi – una mai puțin fățarnică decât a voastră. În fond, ce știi dumneata, Singleton, despre proiectul meu? Nimic. Bănuiesc că, în conștiința dumată, am și fost inseriat în lunga listă de autori ai variatelor utopii negative. Greșești! Ordinea nouă, inclusiv noua lume care va rezulta dintr-însa, va uni un orizont de așteptare cert cu o realitate socială și umană vizibilă azi, peste tot, cu ochiul liber – dacă o privim fără prejudecăți.

— Mi-ar prinde bine un exemplu. Ca să înțeleg.

— Violența. Îmbracă sute de forme. Mii. A ajuns atât de omniprezentă, intră atât de intim în toți porii societății, încât nu trece un minut fără ca omul să fie bombardat cu evidența violențelor. Iar voi? Voi, cu sistemul vostru, o ascundeți ipocrit sub declarații de respingere. Declarații, atât. În vreme ce discursurile se întrec în a clama necesitatea stărpirii violenței, tot voi, prin cărțile și ziarele voastre, prin filmele și programele voastre TV revărsați violența, faceți dintr-însa idolul căruia i se închină copiii, adolescenții, toți cei ce buchisesc abecedarul promovării. Tonul crainicului de pe micul ecran este agresiv, altfel nu-l ascultă nimeni. Publicitatea este agresivă, altfel eșuează. Demersul oricărui solicitant se pierde dacă nu are un dram de agresivitate. De la încăierarea cu pumnii dintre doi puștani, până la ultima confruntare publică între cei doi candidați la președinția statelor, cine nu lovește cu sălbăticie, nu câștigă. Iată adevărul. Iar eu spun: dacă așa stau lucrurile, – și așa stau –, jos cosmetica mincinoasă! Să punem violența în drepturile ei firești.

Singleton asculta atent acest val de cuvinte. Calibrul individului din vârful organizației nu era de disprețuit. Un membru al Congresului cu dotarea intelectuală a acestui tip ar fi fost cu siguranță remarcat, promovând rapid.

— Din tot eșafodajul dumitale lipsește criteriul etic. Violența cu care se apără societatea este, cel mult, un mijloc de supraviețuire în fața unui asalt criminal. De aceea, legea o încadrează la capitolul „legitimă apărare”.

— Nu fi ipocrit, Singleton. Ce, a studiat cineva, similitudinea dintre comportamentul polițistului și comportamentul așa-zisului răufăcător? În acțiune, amândoi mânuiesc arma cu același sânge rece. Omoară fără a clipi, unul ca și celălalt. Îmi vei spune că unul o face în numele binelui, celălalt, sub egida principiului opus. Pe cine crezi că mai interesează asemenea nuanțe? Toată istoria post-belică demonstrează câteva lucruri clare: unu: violența s-a instalat în societate; doi, ființa umană se definește și prin ea; trei: violența se transmite noilor generații paralel cu instrucția elementară, a copiilor; patru: cine eludează ori refuză violența se condamnă, implicit, la situația de handicapat.

— Așadar, dumneata ești convins că absolut toată viața încapă în acest tipar. Probabil că numele pe care-l porți, Throwstone, Zvârle-Piatră, are și el o anumită legătură cu teoria...

— Nu. În epoca armelor nucleare, Throwstone nu-i altceva decât un pseudonim compozit, cu aromă istorică, model fiind Shakespeare, Scutură-Lance. Ai urmat studii superioare în Anglia, ca și mine, așa încât nu cred că îmi vei arunca în față lipsa de modestie. A fost, mai curând, un omagiu marelui Will.

— Înțeleg. Astăzi numele de familie sunt, mai toate, anodine. Domnule Throwstone, reducția întregii existențe

contemporane la violență este, după părerea mea, un abuz. Sau un sofism. Mai există loc și pentru altceva, totuși.

— Sunt și nu sunt de acord cu dumneata. Sigur, există și divertismentul, și sexul, și sportul, și chiar visul. Numai că în toate s-a insinuat, apoi s-a impus ceea ce voi nu vreți să recunoașteți: o plăcere egoistă, tot mai puțin cantonată în zonele intelectului și biciuind tot mai tare simțurile. Ea refuză vechile ambalaje, nu numai fiindcă ele au ieșit din modă, ci și fiindcă nimeni n-are timp să le mai desfacă. Omul descoperă că viața e scurtă și se năpustește asupra voluptății. Iluzia că ești puternic, sau că ești fericit, asta-i marfa vandabilă la preț maxim. Voi încă vă rușinați cu acest gen de iluzii și, de aceea, țineți drogul în afara legii. O prostie! Noi îl vom legaliza; drogul și prostituția ca instituție. Numai ce nu se caută nu trebuie să se producă. Așadar noi respectăm adevărul pieții, adevărul vieții, nu voi!

Un gest nedus până la capăt din partea interlocutorului păru să-i anunțe lui Gus o contraofensivă. O reteză.

— Ce vrei să-mi replici? Că fațetele poftei de a trăi frenetic, cu multiplele lor compartimente, nu sunt decât zone marginale, față de relațiile economice esențiale, care îi aduc pe oameni față-n față? Și? Acolo cum stau lucrurile? Nu altfel! Acolo, abia acolo, minciunile care v-au devenit o a doua natură au căzut și s-au dus dracului! Noi nu facem decât să punem pe fațăș gogoșile despre egalitate. Egalitatea șanselor! Egalitatea bogatului cu săracul în fața legii! Egalitatea băcanului și a Trustului Mc. Donald în fața băncilor! Să mori de răs! Egalitatea Albaniei și-a Statelor Unite în fața dreptului internațional!

— Ceea ce spuneți dumneavoastră, observă sec Singleton, miroase a Karl Marx. Și bărbosul însurat cu o aristocrată a început prin a trece o mătură aspră peste sloganurile burghezo-egalitare.

— Domnule, nu mă dezamăgi. Credeam că sesizezi esența sistemului meu. Sunt exact la polul opus. Eroarea lui Marx a fost să pornească de la premise imaginare. A mizat pe omul sociabil, altruist, capabil de dezinteresare materială, de muncă în folosul obștii, și a ajuns la sistemul egalitarismului comunist. Unde, în ce vis i-a apărut vedenia asta idilică? Poate în paginile lui Jean-Jacques Rousseau, cu omul totdeauna născut bun, și care, de nu l-ar corupe societatea, neprihănit ar rămâne! Splendide aiureli! Eu, dimpotrivă, plec de la realitatea că omul este crud, violent, egoist, obsedat de nevoile și de plăcerile lui, după cum știu bine că oamenii nu sunt și nu pot fi egali! Iar în lupta pentru existență va învinge, totdeauna și oriunde, cel mai bine dotat, cel mai lipsit de scrupule. Fiara perfectă.

Lui Singleton încă îi plăcea să creadă că toate aceste elemente programatice constituiau o imensă planetă artificială, didactic proiectată în spațiu cu longitudini și latitudini liniate cu grijă, dar aberant. Chiar și așa, anvergura acestei aventuri era, în sine, înspăimântătoare. Mai ales coroborând-o cu cele aflate de la Gayle.

— Și dumneata, Throwstone, ai de gând să construiești un sistem, să edifice un imperiu, poftim, pe asemenea baze?

— Nu „am de gând”. L-am făcut. E gata. Operațional în orice clipă. Nu rămâne decât să-l scot, din subteran, la suprafață. Odată plasat sus și la vedere, regulile și legile lui vor deveni regulile și legile omenirii. Dar vouă vă era cunoscut acest lucru. Un raport al vostru, al ONU, afirmă textual, cunosc fraza pe dinafară: „Azi, nu războiul este amenințarea majoră a omenirii, ci crima organizată; iar veriga slabă a lanțului o reprezintă țările ex-comuniste, unde regimul polițienesc constituise o stavilă relativ eficientă în fața fărâdelegii”. Nu știu dacă dumneata, Singleton, ai contribuit personal la elaborarea acestui

raport, dar cine l-a scris a înțeles perfect situația... numai că prea târziu. Bătălia, declanșată demult, s-a încheiat. Am câștigat-o.

Prizonierul privi țintă la strategul lumii malefice.

— Deci... coordonata fundamentală a progresului real cum se numește, după dumneata? Crima organizată?!

Gus surâse.

— Tare vă mai place să vă îmbătați cu vorbe și formule! „Crima organizată!” Dacă un întreprinzător „curat” își aduce la faliment concurenții, agățând disperaților ștreangul de gât, iar pentru asta folosește ambiguitățile legii, imperfecțiunile legii sau chiar vidul legislativ, el devine, prin succes, idolul societății voastre. Te asigur că eu, în acțiunea mea unificatoare a ceea ce voi numiți, cu ipocrizie, lumea crimei, am lăsat în urmă infinit mai puține cadavre decât craturile din economia lumii voastre, albă ca nufărul! Te încredințez, Quentin Dexter Singleton, că sistemul meu, odată dezvăluit și impus, va fi acceptat fără șocuri, pentru că seamănă, al dracului de mult seamănă cu sistemul fabricat de voi. Eu n-am făcut altceva decât să-i râcâi bine coaja mincinoasă. Va fi un imperiu al inegalității proclamate, o lume condusă, pe față, de cei puternici. Astfel, se câștigă timp, se economisesc resurse, se optimizează efortul. Repet: începutul a fost făcut. Preluăm puterea, nu prin „lovitură de stat”, ci în cadrul instituțional creat de voi. În esență, vă cumpărăm lumea – avem cu ce –, și o punem la treabă. Ea ne va îmbogăți într-atât, încât nimic nu va fi prea scump pentru noi: nici clasa politică, nici savanții cu laboratoarele lor cu tot, nici inteligența, nici fabricanții și vânzătorii de etică. Aceștia din urmă, cel puțin, sunt sigur că ne vor oferi un loc privilegiat în cerurile lor. Ați pierdut, Singleton.

Quentin trăia apogeul coșmarului. Expozeul n-avea nimic din elucubrațiile unui Napoleon de ospiciu, după care aleargă cei sănătoși, cu cămașa de forță. Luciditatea discursului covârșea, iar faptul că primul oficial al Organizației Națiunilor Unire era o emanație a sistemului de atâtea ori amintit, nu cu emfază, ci cu normalitatea referinței, confirma dimensiunea dezastrului. O plantă monstruoasă crescuse în seră, ajunsese până la acoperișul de geam protector, iar acum spărgea cadrul în fărâme, pentru a ieși triumfal în lume și a cotropi, prin sugrumare, viul. Ce era dânsul, răpitul, sechestratul, osânditul cu data sentinței în alb, altceva decât o frunză, peste care uluirea, groaza, disperarea se abătuseră pe rând, ca trei grade de intensitate ale aceleiași furtuni? Și oare nu cumva mai trecuse, din păcate, printr-o a patra stare, nevrednicia, ori cum naiba s-ar defini opusul bărbăției, de care era vinovat în totalitate? Tăcuse, ba nu, mai rău: vorbise, cooperase, ca un laș.

În sfârșit, Singleton se hotărî să fie el însuși. Aruncă, necenzurate, cuvintele.

— Ce cauți dumneata la mine? M-am întrebat de cum ai apărut. Una din două. Ori te-ai împiedicat într-un resort care n-a mai funcționat, și te-a lăsat descumpănit, confuz asupra soluției. Ori ești în piscul puterii, dar de-acolo i-ai văzut, dintr-o anumită perspectivă, pe toți cei care te-au slujit, ajutându-te să te cațeri în vârf, și fauna lor scârboasă te-a îngrețoșat până într-atâta, încât ai coborât aici, în beciul ăsta metalic, ca să „schimbi idei” cu mine, un prizonier. În prima eventualitate – ești panicat. În cea de a doua, te simți înneecat în propria-ți vomă. Mi-ai ținut un discurs pe care l-am ascultat cu interes. Nu m-ai convins. Are coerență. Nu are viitor. Chiar originalitatea lui este aparentă. Sigur, e mai cinic decât al tuturor dictatorilor ce s-au impus la un moment dat. Dar și Hitler, și Stalin, și Pol-

Pot, și alții împrumutau discursului lor firimituri de realitate. Un minim de credibilitate, într-o frazare halucinantă. Asta nu i-a împiedicat să se rostogolească în cele din urmă. Ce cred eu despre teoria cumpărării planetei, pe zone, pe segmente, pe tronsoane? Că este, obiectiv vorbind, o dejecție. Iar pentru creatorul ei, o himeră, din păcate sângeroasă, deși de anvergură, recunosc. Dar sortită eșecului, ca orice himeră. N-ați câștigat, Throwstone. Ți se pare.

Dixi et salvavi animam meam...¹⁴ Singleton, despovărat de intolerabila povară a compromisului, respiră adânc. Întinse două degete și desprinsе un bob de strugure, admirând stropul de soare de sub pielița verde-aurie. După ce îl zdrobi între dinți, adăugă, pe un ton destins:

— Cu cât reflectez mai mult, cu atât îmi apare mai clar: te afli într-un impas. Prezența marelui șef la gâza gata să fie strivită sub talpă îmi spune că trăiești o criză.

— Eu?! sări Gus. Îl ofensa precizia diagnosticului din cea de a doua ipoteză, îl scotea din sărite calmul cu care „gâza” ajunsese să examineze „talpa” și, în mulțimea fragmentelor de conștiință, ce-l asaltau, recunoștea valabilitatea parțială a ipotezei numărul unu, aceea trimitând la un resort blocat, la un compartiment în defect. Și mai era, adiacent, regretul ascuțit că un spirit analitic de talia acestui Singleton se află în tabăra adversă, în vreme ce lui, la conducerea Imperiului, îi este dat să se sprijine pe niște... niște...

— Eu? repetă Gus. Dumneata ești cel ce se îmbată cu iluzii și suporți neîncetat șocul izbirii de realitate! Singleton degusta strugurii, ca un condamnat la pedeapsa capitală căruia i s-a satisfăcut o ultimă dorință.

---

¹⁴ *Zis-am și mântuitu-mi-am sufletul (Iezechiel, III, 19).*

— Schimbul de idei, Throwstone! Ai un imperiu de care ești mândru, nu-i așa, dar când vrei un schimb de idei, nici unul dintre locotenenții sau consilierii imperiali nu se vădește potrivit să-ți dea replica. Mi-ai confecționat o copie. Ai cocoțat-o în vârful Națiunilor Unite. De ce nu schimbi idei cu acest fals Q.D. Singleton, dacă are în cap vreuna?

— Câtă trufie și cât dispreț în afirmația dumitale, autenticule Q.D.S... Toată lumea din care provii și pe care o serveai se recunoaște în ea. Trufie prostească! Fiindcă ai adus vorba: știi cine este, de fapt, omul care ți-a luat locul de secretar general? Ei bine, află: bastardul lui Archibald Singleton. Conceput cu o sărăntoacă din centrul Italiei. Abandonat acolo fără nici un frison de cutișoară morală. Pe acest frățior al dumitale, vitreg, noi l-am găsit, noi l-am școlit, noi l-am făcut apt de substituire. Cât îți seamănă, ai văzut singur. Cât de bine te poate înlocui, o constată zeci de consilii, comisii, comitete, tot aparatul ăla al vostru, hipertrofic! A, te-ai schimbat la față?

Ciorchinele căzuse dintre degetele prizonierului. Iar tăcerea era una de om strivit.

— Și ca să nu te mai hrănești cu iluzia că există ceva care mă poate opri din drum, că eu mă pot poticni în sistemul vostru de norme, îți fac un hatâr mare. Îți împărtășesc un secret, până acum cunoscut de trei ființe, una fiind eu însumi. Ca să-ți arăt cât de exigent îmi aleg eu oamenii, îți spun ce a devenit insul care, în tinerețea mea, mi-a măcelărit întreaga familie. Fii atent. A devenit mâna mea dreaptă. Executorul. Făcuse treaba aceea murdară cu un profesionalism desăvârșit. De ce-aș fi trebuit să-mi caut, altundeva, alt killer? Era de-ajuns să mi-l subordonez pe acesta. Mi l-am făcut unealtă, sculă vorbitoare, robot care suprimă. Iar dacă vrei să știi ce l-a făcut pe dânsul să accepte ipostaza, a fost tocmai logica supraomenească a

opțiunii. Alegerea mea l-a înmărmurit. A jurat credință. Ei, la asta ce mai zici?

Singleton tăcea. Se afla la doi pași de abjecția în stare pură. Se scuturase de paralizia teroarei, dar acesta era singurul fapt pozitiv al bizarei convorbiri din ziua aceea.

Gus, prin telemobil, îl chemă pe Bartolommini. Să i se coboare scara. Dar nu mai înainte ca B.B. să-i confirme, ca și la sosire, că nici momentul retragerii nu va fi surprins de Norris, de Dewitt, de alți trepăduși. Fu clipa când Quentin avu revelația Imperiului ca o hidoasă navă în submersiune. O compartimentare strictă, etanșă, oferea securizarea acestei lumi la pândă. Dacă, vreodată, cineva o s-o trimită definitiv la fund, calea poate fi una singură: străpungerea pereților despărțitori, dintr-o parte într-alta.

33

Evadare! Evadarea!

Nu mai era un vis abstract. Cu orice risc, evadarea trebuia forțată, fără cea mai mică întârziere. Prezența șefului suprem al uriașei bande confirmase, ieri, că lui Singleton i se pot destăinui cele mai tainice lucruri, tocmai pentru că acesta nu le poate duce cu sine decât în mormânt.

Logic judecând, totul sta sub semnul imposibilului. Să fugi dintr-un cub de metal scufundat în pământ! Să te lași bântuit de fantezmele marilor evadați, identități reale sau ficțiuni literare și să revezi în minte (chiar dacă numai pentru a respinge, ca perfect inutile) tunelurile scobite cu degetele, zăbrelele tăiate cu lingura, cearșeafurile înnodate în chip de frânghie! Ieri, totuși, înfruntase bărbătește pe însuși capul caracatiței, cu tot riscul de a se vedea suprimat pe loc. Astăzi, acestui pas imens în direcția redobândirii

respectului față de sine, trebuia să-i urmeze un al doilea, esențial: acțiunea. Își reproșa amarnic tacticile din sinuoasa relație cu Gayle, acelea prin care sperase să poată manipula, din aproape în aproape, instabilitatea psihică și frustrările femeii. Greșise ori, dacă nu, scontase pe un timp mai generos decât i se acorda. Nepoata lui Throwstone trebuia utilizată pur și simplu ca unealtă a evadării din temnița poruncită de Throwstone. Chiar dacă, pentru atingerea acestui țel, mijloacele repugnau omului civilizat care nu avea de ales. Printre lupi, poartă-te ca lupii.

Dewitt adusese masa de prânz. Dacă prizonierul ar fi fost sigur că Abigail avea să coboare în acea după amiază, nici nu s-ar fi atins de mâncare. Dar, adăugată lipsei de somn, un minus de energie în momentul acțiunii plănuite secvență cu secvență, se putea dovedi nechibzuință. Dewitt revenise să retragă tava și, ca de obicei, verificase atent prezența tacâmurilor. Nimic susceptibil de transformarea într-o armă improvizată, chiar dintr-un metal moale, nu rămânea vreodată la dispoziția sechestratului.

Să țină șansa, efectiv, cu cei curajoși? Se pare că e un grăunte de adevăr în această zicere, gândi Q.D.S. la vederea lui Gayle. La orele 17,30 femeia coborâse cu pași mai puțin repezi decât altădată, motivul fiind unul de ordin practic. Purta pantofi cu toc înalt și întreaga ei ținută – rochie de mătase, nuanța vert-veronese, cu umăr gol, celălalt fiind punctul de sprijin al unui fald conceput cu mult rafinament – se potrivea evenimentului prevăzut pentru ora 19,00: un cocktail la Connecticut Gallery cu primii doi expozanți.

De fapt, nepoata lui Gus înnoise o rochie, asortase minuțios accesoriile de rigoare și migălise îndelung la detaliile machiajului tocmai pentru a nu-și trăda adevărata stare de spirit. Îngrozitoare. Deprimarea era nota dominantă a acesteia, dar, încă și mai amară, convingerea că niciunul

din grațioasele nimicuri care fac buna dispoziție unei femei nu-i pot fi de folos. Și numai Frankie era vinovatul.

— „Buna credință”, mister Singleton! Ții minte ce-mi ziceai? Ei nu zău, cum mai stați voi, bărbații, cu faimoasa voastră bună credință?! Căci, în orice situație vă aflați personal, tot vă creditați, unul pe altul, cu trăsătura asta, inventată pentru credulitatea noastră, a găștelor!

— Nu înțeleg, Miss Gayle, zise încet prizonierul.

Roșcata se sucea furibund încolo și înapoi, abia acum realizând, din pricina propriei agitații lăuntrice, meschinăria spațiului carceral. Frankie, ah, acest fecior de lele! Ții minte, domnule, certificatul de bună purtare pe care i-l dădeai, cu recunoscuta dumitale diplomație? „Îți este credincios”, îmi ziceai, deși mijloacele de control sunt inaccesibile. Dumitale, desigur. Dar mie?! Am dovada nesincerității lui. Dacă avea pentru mine o umbră de sentiment, nu m-ar fi căutat? Există vreun adevărat îndrăgostit care, locuind în același oraș cu perechea lui, nu o caută prin toate mijloacele, sau nu inventează unul, când toate celelalte îi sunt refuzate?

— Ți-am mai spus, Miss Gayle, relația voastră este supusă unor constrângeri...

— Lasă-le dracului! Conspirativitate, obligații protocolare, tara-ra-ri, tara-ri-ra! Și ce dacă mi-ai spus? Eu cum am putut să trec peste opreliști și să-l sun? De două ori! Și de două ori m-a repezit, fără menajamente, ca pe ultima nebună. „Acum te comporti ca o nebună!” – astea au fost cuvintele lui.

Ea continuă să-și verse amarul, mulțumită de mina întunecată a prizonierului. Din punctul ei de vedere, Singleton, tăcând „apăsător”, îi da ei dreptate, recunoscându-și, tacit, vina de a nu se pricepe, nici el, la oameni.

Muțenia încruntată a lui Quentin Dexter avea cu totul alte cauze. Prima dintre ele era prozaică și materială: ținuta lui

Abigail. De ce întotdeauna, până azi, venise îmbrăcată sport, cu jachete și pantaloni și adidași, iar tocmai azi, AZI, un puseu de feminitate ori – mai probabil – vreo obligație protocolară din programul serii a hotărât-o să adopte aceste drapaje mătăsoase din care corpul tânăr și zvelt reclamă dreptul de a atrage priviri și a denatura decizii?

Dar treaba nu suferea amânare. Azi, acum, sosise ceasul acțiunii. Nici fițele sentimentaloide ale mascotei clanului, nici propriile sale spaime nu aveau voie să-l întârzie. Toată noaptea trecută (de fapt, încă din momentul plecării lui Throwstone) cântărise sorții de izbândă. Îi găsisese puțini și firavi. Dar hotărârea tot fusese luată. Trebuia să iasă de-aici și, indiferent cât sânge l-ar costa, să se târască până într-un loc populat. Acolo, chiar dacă evadatul rănit își va găsi moartea înainte de a izbuti să spună un singur cuvânt, misiunea lui ar fi îndeplinită. Cadavrul găsit și identificat ca fiind Q.D.S. va aduce omenirii un serviciu mult mai substanțial decât toate studiile demografico-sociologice muncite de Q.D.S. pe durata vieții lui.

— Ce oră este, Miss Gayle?

Ii retezase tirada anti-Frankie la mijlocul unui cuvânt. Gura, cu desenul ei senzual, rămase, o clipă, deschisă. Roșcata furniză, în mod reflex, informația cerută. Singleton făcu un efort să aprecieze declinul luminii de afară, în după amiaza ultimei decade din noiembrie. Dacă ieșea acum, întunericul nu este încă atât de gros încât prăbușirea unui om rănit de moarte să fie confundată cu împleticirea unui bețiv.

— Am întrebat fiindcă, în această ținută pur și simplu fermecătoare, ceasul este singurul element oarecum discordant. Frumos și el, dar nepotrivit pe o încheietură fină.

Gail nu mai auzise de mult un compliment atât de bine plasat. Ce fantastică asemănare între cei doi frați, gândi ea, și ce păcat că, acolo unde încep diferențele, începe și indiferența... Dar uite că nici indiferența nu este bătută în cuie.

— Chiar îți place cum arăt astăzi? susură ea, și făcu o piruetă plină de cochetărie. Quentin veni mai aproape.

— Fericiți cei în onoarea cărora te-ai gătit atât de inspirat. Îmi acorzi privilegiul unei alte piruete, mai lente?

La asta, Gayle lăasă capul ușor pe spate, ca și cum pereții cu vagi luciri ale oțel-inoxului ar fi fost imensele oglinzi ale unei săli de bal din Georgia, pe la 1860. Se învârti încet. O sută optzeci de grade – și va ajunge cu ceafa în dreptul feței admiratorului.

— O, dar seamănă cu o invitație la vals. Chiar! Cum ar suna în gura dumitale un „Dansați, domni...” ? Cuvântul îi fu sugrumat de antebrațul bărbatului, proptit cu duritate pe gâtul în extensie. Mișcării, după cum se știe, i se zice „cravată”, persoanei împodobite astfel luându-i-se orice posibilitate să țipe. Mâna dreaptă a lui Quentin ajungea pe umărul stâng al frumoasei. Stânga lui era liberă să reprime eventualele zbateri ale trupului ținut într-un simulacru de îmbrățișare.

— M-ați silit să adopt metodele voastre. Fii atentă: nici o mișcare, niciun sunet! Îmi vei fi ostatec, pavăza mea vie în ieșirea de aici. Nu cumva să crezi că aș ezita să-ți rup gâtul, la cel mai mic semn de insubordonare. Înțelegi?

Cu o vânturare a degetelor drepte, femeia transmise un mesaj afirmativ.

— Ți-am urmărit plecările. Știu cum ceri coborârea scării. Ai să repeți comanda întocmai. Vom urca amândoi, treaptă cu treaptă, așa cum suntem acum. O să mă aperi cu trupul

tău. Încă o dată te previn: dacă nu impui celor de afară condițiile mele, murim împreună.

Trecuseră câteva clipe.

— Suntem înțeleși?

Limbajul degetelor devenise insuficient. Micul telefon mobil se afla în poșeta lui Abigail și numai deținătoarea lui urma să-l folosească. Singleton slăbi, așadar, strânsoarea. Femeia, îndreptându-și capul, icni; tuși de câteva ori; un firicel de salivă i se prelinse pe bărbie, de unde un strop căzu pe brațul bărbătesc, încă proptit sub maxilarul inferior. Quentin nu reacționează, firește, dar abia își putu cenzura uimirea la primul cuvânt rostit de nepoata căpeteniei, acum, în ipostaza de ostateg:

— Iartă-mă.

Și mâna ei încercând să-i curețe, cumva, cămașa stropită.

Era mai mult decât o declarație de cooperare. Singleton, economisind strict gesturile, scotoci prin geantă, îi puse micul aparat de comunicație în dreptul gurii și porunci.

— Fii atentă la ce și cum vorbești. Vorbește!

Fu surprins s-o vadă intrând cu multă ușurință în rolul impus.

— Sunt gata, vreau să plec, Josh. Coboară-mi scara, te rog.

În biblioteca situată deasupra cubului metalic, Joshua Dewitt tresări din reveria calculelor. Cum se aștepta ca domnișoara să dea dispoziția ceva mai târziu, conform unui obicei care tindea să devină tradiție, el compara diversele plasamente avantajoase ale veniturilor sale, sensibil sporite după ultima reuniune, când cu prăbușirea nenorocitei de Halina. Stopă plăcuta îndeletnicire și se grăbi să pună în mișcare chepengul și scara.

După atâtea săptămâni, Abigail și Quentin știau cât durează, măsurată obiectiv, cursa mecanismului acționat electronic. Numai că, în strania împrejurare ce crea un singur tot din pavază și din cel proteguit, cele două identități se redefineau în funcție de perceperea diferită a timpului. Pentru febrilul Quentin, glisarea ducând spre libertate era de o încetineală sadică. Abigail, dimpotrivă, gusta din plin aceeași desfășurare de clipe; și, în ciuda trupului presat (ba chiar oprimat, nu-i așa?), ceva dinlăuntru ei striga un adevăr tulburător: mi-e bine. Ah, ce se întâmplă? Mi-e bine...

Scara metalică, în coborâre, străbătuse cam două treimi din distanța până la podea. Quentin își apropie gura de urechea femeii, șoptindu-i, imperativ, avertismente, ordine și amenințări deja formulate. Gândul obsesiv și-l ținea pentru sine, ca pe o rugă: „Dă, Doamne, să mă pomenesc undeva în inima orașului, nu în cine știe ce paragină pustie, altminteri mor de pomană”.

Continua să pândească scara, s-o țină strâns pe ostatecă, să șoptească în scoica urechii acesteia niște poncifuri de prin filme, care în gura lui sunau străin, presărate cu „Dacă ții la viață...” și „

Dacă îndrăznești să...” Habar n-avea că, din motive neanalizabile, auzul femeii exasperate de neglijările sistematice ale lui Frankie despărțea șoptele încâlcite de sensul lor amenințător, că din tot ce vroia el să-i transmită nu rămânea decât respirația fierbinte, șuierul pățimaș. Primate cu o voluptoasă stupoare. Și urechii lui Gayle îi era bine.

Prima treaptă înțepenind la treizeci de centimetri de podea, prizonierul își împinse înaintea pavăza vie. Roșcata, peste gâtul căreia Singleton se pregătea, nu fără stângăcie, să aplice iar strânsoarea „cravatei”, avu o crispare. „Așa nu

pot să urc”, îl avertiză ea, cu mișcări ale buzelor exagerat de clare, compensând sunetele lipsă. Evadarea se izbea de un fleac anatomic. Dacă s-ar fi mers pe loc drept, sau chiar dacă s-ar fi coborât o scară, „cravata” ar fi fost posibilă. Cu urcarea, aceeași figură era incompatibilă.

„Așa-i, nu merge”, șopti el dezolat.

Ei i se păru dureros de tânăr acest om. Cum de spusese Gus – și nu doar o dată – că Singleton este cu patru ani mai bătrân decât Frankie? Nu se poate. Pare mai tânăr. S-o datoreze faptului că e inocent? Cu siguranță. Iată-l, încearcă acum să-i fixeze umărul, cel mulat în mătase, nu cel dezgolit. Antebrațul petrecut peste bust – dar cu câtă stinghereală o face! –, în intenție gest brutal, constrângător, devine în fapt substituit de mângâiere. Și sânilor le era bine. Atât de bine, încât ceea ce urma să întreprindă, pe furiș, mâna liberă a femeii era, din perspectiva lor, o trădare.

Lăsată să-și modifice, ușor, poziția corpului, Abigail atinse cu vârful arătătorului unul din butoanele minuscule ale ceasului brățară. Nu degeaba criticase admiratorul improvizat dimensiunile acelui ceas, mai degrabă cronometru de arbitru decât bijuterie de damă. Cei doi erau pe trepte, ea pe a treia, el pe a doua treaptă, când gestul ascuns al femeii declanșa dispozitivul electric încorporat în materialul metalic al scării. Scara, din acel moment, se află sub tensiune. Un șoc electric, antecalculat la limita suportabilității unui organism uman, îi zvârli la podea pe amândoi, ca pe niște popice doborâte de o bilă năpraznică. Se rostogoliră, unul peste altul, ștergând și ultimele granițe convenționale dintre temniceră și întemnițat, ostatecă și răpitor.

— Ați spus ceva, Miss Abigail? se auzi vocea lui Joshua Dewitt al cărui punct de pază îl ținea, din fericire, relativ departe de pătratul chepengului. Aveți vreo problemă?

Oricât de amețită era nepoata lui Gus de zdravăna scuturătură, nu uitase deloc că, dacă în câteva secunde nu-i răspunde lui Dewitt, acesta, alarmat, o va zări zăcând pe podeaua metalică și va năvăli s-o „salveze”. Cu un efort considerabil își recuperează micul walkie-talkie, îl acționează și rosti în aparat, cu o voce imperceptibil alterată:

— Nimic special, Joshua, decât că m-am răzgândit. Mai am puțină treabă. Ridică scara. Te rechem eu mai târziu.

Privind, de jos, cum treptele de pe care fuseseră îmbrânciți atât de violent se retrăgeau lent către plafon, cei doi erau puși în situația de a reconsidera relația dintre dâșii, după eșuarea tentativei. Nimic mai firesc decât amestecul de buimăceală și deprimare la Singleton. Dacă hotărârea de a evada cu orice preț îl ridicase în proprii ochi, lamentabilul eșec îl cufunda în confuzie și rușine. Gayle, pentru care sfârșitul aventurii era previzibil, din moment ce ea îl provocase, trăia o detașare vecină cu compasiunea. Convinsă că evadatul ratat nu va îndrăzni să rupă nici tăcerea, nici nemișcarea, se simți datoră să ia inițiativa.

— Pantoful meu, te rog.

Prizonierul, tresărind, se reinseră în real. Din pricina căderii, roșcata avea un picior desculț. Quentin nu întrevăzu altă soluție decât să întindă un braț, să culeagă elegantul escarpen confecționat din piele de șarpe, apoi să se răsucească în direcția opusă și, cuprinzând delicat în palmă călcâiul în ciorap de mătase, să faciliteze încălțarea. Deși toate aceste mici acțiuni se petreceau la nivelul podelei, ele se „potriveau” imaginii unui adevărat domn, spre deosebire de ipostazele din minutele anterioare.

În locul izbucnirii la care se aștepta, se pomeni muștrătat cu o ironie tandră.

— Să te ferească Dumnezeu de prostia omului deștept, zice lumea. Quentin dragă, nu te credeam atât de naiv încât

să-ți închipui că la proiectul acestei colivii nu s-a prevăzut nici o barieră în calea gesturilor necugetate. Te-a indus în eroare faptul că nu ești supravegheat printr-o cameră video? Nu s-a amplasat așa ceva, pentru că sus este un spațiu expus, e – dacă vrei să știi – biblioteca unei mari fundații caritabile. N-avem nici un chef ca vreun intrus întâmplător să surprindă mecanismul. Reprezinți un secret prea prețios pentru noi, ca să riscăm una ca asta.

Abia rostise ultima frază, și Abigail își mușcă limba. Aceste afirmații la persoana întâia plural riscau să distrugă toată vraja unei intimități iscată atât de miraculos pe parcursul încercării de fugă. În locul lor trebuie pus, limpede, un Eu.

— Ascultă-mă. Eu îți făgăduiesc...

(Venise foarte aproape de el, prin aceasta silindu-l să se ridice, apoi lipise palma ei îngustă de pieptul lui și continuarea angajamentului i-o rostise în șoaptă, la ureche. Căci acest Quentin era uluitor prin asemănarea cu fratele său vitreg; era un Frank nestricat de viclenie, neschimonosit de răutate, demn de protecția ei în adâncul atâtor nenorociri).

— ... să nu afle nimeni, niciodată, nimic despre încercarea de astăzi. Pe copilul inocent care am fost, pe Muriel, ți-o jur. Crede-mă.

El murmură:

— Te cred. Îți mulțumesc.

Palma lui Gayle se retrase încet, cu teama bruscării concluziilor, parcă. Totuși femeia le văzu, ca pe un filigran de bancnotă. Sheherezada deconspirase povestea clanului, depășindu-și nepermis mandatul. Complicitatea cu prizonierul slujea însă, atunci, securității iubitului ei. Acum, complicitatea părea aceeași, figurile păreau aidoma, numai

că sub efigia lui Frank glisa, insinuându-se, ocupând tot ovalul, efigia lui Quentin.

34

Frank se pregătea să încheie o nouă zi de lucru în Palatul Națiunilor. O zi foarte bună. Instalarea lui Timothy Salado la cârma Comisiei Economice a ONU decursese perfect, ca orice schimbare așteptată și atent pregătită. De altfel, principiul „la șef nou – echipă nouă” devenise cutumă în aparatul celei mai reprezentative organizații internaționale, iar discursul de instalare și, mai apoi, „indiscrețiile programate” ale noului secretar general anunțaseră iminența primenirilor. Mulți erau chiar mirați că Singleton, cunoscut ca un om hotărât și rapid în decizii, nu și-a format încă staff-ul.

Acum începuse.

Tim Salado – în acel post fusese o mutare de ultima oră pe tabla de șah a lui Gus. Urmau încă două: Paul Jacoby la Legislație și, simultan, Nazim Bennazim la Problematika Mediului. Deși Creierul se grăbea, mișcările nu erau pripite; el știa prea bine că forța ONU stă în rețeaua de comitete, comisii, organisme și instituții conexe cu vastă capacitate de acțiune în teritoriu și, precumpănitor, cu uși larg deschise la autorități naționale și regionale. Pe această putere conta Gus când hotărâse să preia direct controlul departamentelor esențiale pentru strategia Imperiului. Persoanele oferite de el erau „curate”, instruite, titrate în colegiile, universitățile și academiile sponsorizate de Charity; foștii bursieri ai prestigioasei Fundații vorbeau același limbaj profesional cu specialiștii de marcă ai Organizației Națiunilor Unite; deci cine, ce să zică? Cât despre Frank... Ce rol rezervase

Creierul uzurpatorului? El era cel desemnat să dirijeze, din vârful oficial al piramidei, mișcările; să confere credibilitate și autoritate emisarilor Imperiului în acțiunile aflate pe rol ori în pregătire; și uneori, să le dea gir prin prezența și implicarea sa nemijlocită – cum se va întâmpla și în cazul parafării acordurilor integrate „Operațiunii Est”.

Oricum, pentru ziua de azi, Frank se putea felicita. Fusese o zi bună, dintr-un lung șir de zile la fel de reușite. Dacă zănateca de Abigail mi-ar da, dracului, pace – se pomeni el gândind – absolut totul, pe toate planurile, ar fi O.K.

Rotind ușor fotoliul în care trona, o rotire care, în mai puțin de două luni, îi devenise familiară, Frank examina agenda cu obligațiunile protocolare din următoarele trei zile. Era o treabă rezervată pentru ultima parte a programului. Doamna Elisabeth Knight, șefa protocolului, îi prezentase încă de alaltăieri solicitările; opțiunea aparținea Secretarului General. Uneori era simplu să aleagă, alteori, nu. Iată, pentru mâine seară, recepția de la consulatul Federației Ruse se suprapune, în timp, recepției organizate acasă de Joao Pereira da Silva e Torres, șeful reprezentanței naționale a Braziliei. Dificultatea constă în faptul că brazilianul a mai fost refuzat o dată, deci ar avea prioritate acum, numai că nimeni nu vrea să intre în gura lui Maxim Feodorovici Bezloșadnâi, care tocmai împlinește 60 de ani și este diplomatul cu cele mai mari șanse să succeadă actualului titular al ministerului rus de externe. Brazilianul va trebui consolată printr-o scrisoare de scuze bine ticluită, chiar frumoasă.

Ceru prin interfon:

— Să vină șefa protocolului.

Așteptând, Frank își luă ceea ce el numea „vacanța celor șaiszeci de secunde”. Înclină bărbia în piept și, cu câte două degete, își masă tâmplele. Ușa capitonată se deschise.

— Ce-i cu dumneata? Întrebă el văzând-o întrând pe Hazel Zimmermann. Unde-i doamna Betsy? Pe ea am chemat-o.

Fu rândul lui Hazel să se mire, mai discret însă.

— Doamna Betsy mi-a spus că știți... Că dumneavoastră ați învoit-o... Pentru moment îi țin locul. Fiica ei se căsătorește astăzi.

— Ah, da! Scuză-mă, uitasem. Elaine a ei se mărită.

Frank își reproșa mica eclipsă; era un fleac, dar își propusese să fie atent și la mărunțișuri. Hazel, de partea ei, regreta că nunta drăgălașei Elaine Knight o obligase să dea față cu Singleton. Ar fi dorit să evite stânjenitoare contacte oficiale, pentru a nu deranja somnul veșnic al celorlalte, uitatele...

Secretarul general se interesă unde și la ce oră are loc ceremonia, și o rugă pe Hazel să se îngrijească de trimiterea, în contul lui personal, a unui buchet de flori. Apoi trecu la cheștiunea menajării orgoliului sud-americanilor, în speță scrisoarea de scuze pentru absența de la recepția domnului Joao Pereira da Silva e Torres. Avea Hazel sugestii concrete pentru text? Să depășească simpla rutină diplomatică, să aibă căldura relației de la om la om. Locțiitoarea de o zi a doamnei Betsy medită foarte puțin, după care propuse o versiune perfect corespunzătoare proiectului și realmente imposibil de încadrat în vreo formulă curentă. Frank fu atât de mulțumit, încât luă o hârtie cu antetul Secretarului General și începu să aștearnă, cu o grafie îngrijită, cele trei-patru fraze propuse de doamna Zimmermann. Aceasta întrebă dacă se poate retrage.

— Nu, rămâi câteva clipe, te rog. Închei îndată și vei putea să expediezi scrisoarea prin curier, imediat.

Interfonul vibră ușor și vocea muzicală a șefei de cabinet, Ingrid Porter, se auzi, plăcută și liniștitoare ca un sedativ:

— Din partea lui Charity World Foundation vi se solicită o întrevvedere de maximum cinci minute. Se află aici domnul...

— Să intre, să intre! aprobă grăbit Frank, fără să-și ridice ochii de pe textul adresat șefului reprezentanței naționale a Republicii Federative a Braziliei.

Intrând, Rudolph Leacock, căci el era trimisul Fundației Charity, percepu – cu un ochi fără greș, de expert – tabloul vastei încăperi, cu cele două personaje ce o populau, în atitudinile respective: Frank terminând ceva de scris, o femeie așteptând să preia hârtia, dublă acțiune care se desfășură, ba se și încheie în mai puțin de douăsprezece secunde.

— Mulțumesc, Hazel. Mi-ai fost de real ajutor. Luați loc, domnule Leacock. Imediat sunt al dumneavoastră. Femeia se retrase din cabinet, cu acea artă a mișcării discrete, cultivată la personalul de bază al Palatului Națiunilor; în plus, poate, cu mulțumirea că sosirea unui oaspete a scurtat prezența ei în biroul lui Quentin.

— Ce vă aduce la mine? se interesă Frankie. Concomitent cu această intervenție, impostorul semnaliza prin mimică și gesturi, un avertisment: aici, în aceste birouri, nu se poate vorbi despre treburile Imperiului. Rudolph Leacock confirmă printr-un zâmbet rece ca gheața – știe, el o știe —, apoi rosti câteva cuvinte, a căror normalitate ar fi sunat bine până și analistului ce ar fi purecat o eventuală înregistrare a discuției.

— Mă aflu în Palatul Națiunilor pentru a-l felicita pe Tim Salado, cu prilejul instalării sale în importanta funcție pe care i-ați încredințat-o astăzi. Îl cunosc de mult, mi-a fost coleg, întâi ca bursier, apoi în cadrul instituțiilor sponsorizate de Fundația Charity. Îmi permiteți?

Nu era o întrebare care aștepta răspuns. Rolf detașă singur o foaie dintr-un bloc-notes aflat pe uriașul birou al

Secretarului General și începu să scrie ceva pe ea, cu repeziciune, în timp ce, cu un debit mult mai sărac decât înainte, continua să explice de ce a venit.

— Profitând de ocazie, țineam să întăresc, prin viu grai, o invitație... care vă va parveni oficial în două-trei zile... E vorba de o acțiune importantă a Fundației în folosul nevăzătorilor... Ne-ar bucura să onorați lansarea colectei cu prezența dumneavoastră...

Terminase mesajul verbal, odată cu textul mâzgălit, în grabă, cu caractere mari și nervoase. Înainte de a-l înmâna gazdei, sublinie ceva cu trei linii, trasate violent de parcă erau lovituri de bici.

Falsul Singleton, stupefiat, citi:

— Ți s-a indicat categoric: NU AI VOIE să scrii nimic de mână, în afara semnăturii! Ai comis adineauri, sub ochii mei, O GAFĂ PERICULOASĂ. Câte d-astea faci pe zi?! De exemplu, de unde știi cum mă cheamă, dacă secretara ta, la interfon, nici n-a apucat să-ți spună cine a venit de la Charity? BAGĂ DE SEAMĂ!

Admonestarea și avertismentul erau, în sine, motive suficiente pentru ca Frank să devină livid. În plus, tânărul lup îl privea cu un soi de dispreț crud. Îi luase hârtia din mâini, dar i-o mai ținea suspendată în dreptul ochilor hâțânând-o încet, ca pentru uzul unui cretin în capul căruia te căznești să vâri primele litere din alfabet; în fine, rupse demonstrativ petecul de hârtie în bucățele din ce în ce mai mărunte, până aproape de dimensiunea unor confetti. Pe acestea le vâri într-un portofel. Învață lecția prudenței, idiotule, acesta era, indubitabil, sensul întregii pantomime.

— Vă sunt profund recunoscător pentru minutele acordate, domnule secretar general, cu atât mai mult cu cât acum, la începutul mandatului, timpul vă este deosebit de

prețios. Mult succes – și din partea lui Charity World Foundation, care ar fi onorată, repet, să vă aibă ca oaspete.

Ușa se închise în urma vizitatorului nepoftit. Frank se prăbuși în jilțul său de Secretar General și își cuprinse capul în mâini. Oribilă situație! Să te streкори cu dibăcie, vreme de săptămâni, printre atâtea capcane, să-ți faci treaba fără greșală, pe un teren minat, și poftim, unica eroare de parcurs să se întâmple tocmai sub ochii bestiei de Rolf... O să se ducă întins la sfânta treime, cu pâra! Nici n-a mai stat să-mi spună pentru ce venise de fapt. E ridicol să cred că nu-mi aducea un mesaj important. Clar: l-a lăsat baltă în momentul când m-a prins în flagrant delict de neglijență! Trebuie să reduc imediat proporțiile incidentului. Nenorocita aia de scrisoare olografă către brazilian trebuie să dispară, tocată mărunț. Mi-a arătat, fiara de Rolf, cum!

Lăsând dracului interfonul, se repezi personal în camera șefei de cabinet.

— Să vină urgent la mine Hazel Zimmermann, ceru el, fără a reuși să confere vocii calmul dorit.

Așteptă, în biroul său, ca pe ghimpi. Trecând prin sită, febril, modalitățile de apărare ulterioară în fața unui Gus deosebit de sever, se enervă că nu găsește nimic ca lumea. Bine, bine, o să te mai gândești la asta, e timp, își zise el și, în clipa următoare se enervă la pătrat din cauza acestui bine-bine, automatism mental tâmpit. Ce era bine, în acest sfârșit de program al zilei?!

Chiar din cadrul ușii, Hazel fu somată:

— Vreau textul de adineauri.

— Scrisoarea dumneavoastră către domnul da Silva e Torres?

— Care alta?! Adu-mi-o imediat înapoi! Funcționara, nedumerită, replică politico:

— Iertați-mă, domnule Secretar General, dar – așa cum ați solicitat – mesajul a fost expediat fără întârziere, prin curier.

— Cuuum? răcni Frank. Se propti cu ambii pumni în marginea biroului. Glasul, mișcarea, respirația lui împrumutaseră brusc ceva din reflexele unei sălbăticiuni hărțuite, înnebunită de spaimă. Vreau să modific textul, nu-nțelegeți? Oprește curierul! Întoarce-l, dacă s-a dus! Fă ce știi și adu-mi scrisoarea! Fără discuții! Acum!

„Dumnezeule, ce se petrece cu cei ajunși în vârful puterii este incredibil. Dacă până și un om ca Singleton...!” Încercând să nu depășească măsura dar nici să se lase călcată-n picioare, Hazel, de lângă ușă, rosti ferm:

— Voi încerca imposibilul, sir. Dar mi se pare absurd să țipați la o funcționară pentru „vina” de a vă fi îndeplinit foarte prompt un ordin de serviciu.

leși rapid pentru că n-avea, oricum, chef să asculte alte ocări nemeritate.

Frank măsura cabinetul în lung și-n lat. Își amintea starea de panică din episodul conferinței de presă, la anunțarea alesului în postul de Secretar General. Și atunci, la întrebarea unui ziarist, se pierduse cu totul, incapabil să ofere un amănunt din biografia lui Singleton cel substituit. Noroc de bătrânul Archie; noroc de intervenția sa lămuritoare. Dar astăzi Frank avea de-a face cu un pericol mai grav. Grăuntele de nisip capabil să blocheze un mecanism impecabil și uriaș, avea forma unor rânduri scrise de mână, semnate Quentin D. Singleton, Secretar General al ONU. Nu trebuia să fii expert grafolog ca, alăturând scrisoarea către brazilian de orice text rămas în acest palat de la veritabilul Singleton, să obții o probă irefutabilă a imposturii. Și s-o pui în lumină. Ticălosul de Rolf știe el ce știe...

Îi solicită secretarei, prin dictafon:

— Un ceai, te rog. Să fie fierbinte.

Hazel se duse glonț la oficiul curierilor speciali. Avea noroc: plicul nu plecase încă. Șeful serviciului se miră puțin auzind de revocarea expedierii, dar se manifestă printr-o ridicare din umeri, și atât. „Asta pentru că dânsul nu l-a auzit pe șeful cel mare țipând ca în gură de șarpe”, reflectă Hazel, a cărei con— sternare, în loc să scadă odată cu recuperarea scrisorii, crescuse, dospită de curiozitate. Doar ea însăși, Hazel, formulase cele câteva fraze în esență strict protocolare, prin care Secretarul General îndulcea pilula absenței sale de la recepția brazilianului. Ce naiba se ascunde într-o răzgândire încărcată cu o mânie atât de disproporționată? Dacă detaliul unei activități de rutină stârnește atâția nervi, cum o să poarte Quentin, pe umerii săi, colosala răspundere a muncii cu care abia a fost investit?

Simți nevoia să gândească pe îndelete la această problemă. Diseară, mâine... Acum, deocamdată, refăcea în sens invers traseul pe care-l străbătuse și, cu bizarul plic între degete, traversa lungi coridoare așternute cu mochete, prin fața nenumăratelor uși diferențiate doar prin tăblițele cu numele și funcția celui ce lucrează acolo. Trecu și prin fața biroului ei. Îl depăși chiar cu vreo doi metri, dar, cedând unei inspirații de moment, se întoarse și intra. Scoase din plic hârtia cu textul scris de mână, o amplasă pe copiatorul de serviciu, urmări pâlparea palidă a mașinii, apoi reintroduse originalul în plic, iar copia, în sertarul pe care-l încuie. Părăsi biroul și își continuă drumul.

Oboseala, nervozitatea, durerea tâmpelor, jena pleoapelor, iritarea crescută din dezvelirea propriilor greșeli, spaima de efectele inevitabilului raport al lui Rolf, înfrigurarea așteptării clipei când documentul acuzator va fi

adus și distrus, toate acestea puteau fi anulate printr-un ceai fierbinte? Fie chiar și asociat cu un calmant?

Pentru a fi sorbit imediat, ceaiul adus era prea fierbinte. Ingrid Porter executase ordinul ad-litteram și, pe când avansase către biroul șefului cu tăvița în echilibru, aruncase o privire îngrijorată asupra domnului Secretar General. Niciodată nu-l mai surprinsese într-o asemenea agitație, și atât de stângaci ascunsă. Domnul Singleton părea a se uita furios la suportul de pahar, piesă frumoasă, lucrată din argint vechi.

— Să nu intre absolut nimeni, cu excepția lui Hazel Zimmermann. Pe ea, însă, nu cumva s-o reții. Nici o secundă! Este o urgență de rezolvat. Clar?

— Am înțeleș, sir.

Singur, Frank s-a aplecat asupra fuiorului de aburi emanați din ceai. Cu câteva minute în urmă își frecase o pleopă, ca să anihileze o mâncărime pur nervoasă. Dar rezultatul acestei nesăbuinte era o iritare locală autoprovocată. Sperând ca aburul să potolească inflamarea de la baza genelor, și-a înclinat fruntea și mai accentuat, cu ochiul dureros holbat dar împăienjenit, cu celălalt strâns bine. Totul era o suită de stângăcii întâmplare unui ins care și-a pierdut cumpătul. Ceva, un obiect cât fulgul de ușor și aproape tot atât de fin se desprinsese din lăcașul său pentru ca, abia clipocind, să dispară în paharul cu ceai aburind.

Frank scoase cea mai murdară dintre înjurăturile știute. Smuci sălbatic toarta suportului din argint.

Vărsă pe mână stropi care-l fripseră. Cufundă lingurița în încercarea de a pescui rapid ceea ce pierduse.

— Am zis ori nu – să nu intre nimeni?! zbieră el panicat, uitând că interdicția exceptase în mod expres o anumită persoană, și că tocmai acea persoană avansa în acea clipă către birou, cu plicul ținut în mână întinsă.

— Iată scrisoarea, sir. Sper că... Dumnezeule! Ce-ați pățit?! Încremenită, Hazel se uita la ocupantul impozantului birou, un domn care susținu o secundă, numai o secundă, dialogul privirilor, mai înainte de a avea inspirația să și-o ascundă pe-a sa, întorcându-se cu spatele și mârâind:

— Nimic important. Am vărsat puțin ceai. Mulțumesc pentru efort. E-n ordine, poți pleca.

„N-a avut timp să observe”, se încredința Frank, prea bulversat de cascada ghinioanelor ca să nu se agațe cu toată puterea de această convingere.

Afară, traversând anticamera, apoi coridoarele, până la scaunul biroului ei, Hazel nu-și mai revenea din buimăceală.

Nu. N-a fost halucinație. Secretarul General al Națiunilor Unite o privise cu o pereche de iriși ceacâri.

Avea un ochi albastru. Celălalt, lucind între pleoape înroșite, era negru.

35

Hazel revenise acasă atât de răvășită de întâmplările zilei de lucru, încât tot programul domestic era făcut zob; iar Bernie, victima acestei răsturnări, încerca din răspuțeri să dimensioneze, metodic și calm, evenimentele. Nu-și pregătiseră masa, nici măcar nu se instalaseră în starea de spirit grație căreia îți tihnește să mănânci.

De mai bine de o oră, întorceau pe toate fețele relatarea. „Te rog, nu-mi fă comentariu, ceruse Bernie. Povestește-mi exact cum a fost. Ca să înțeleg”. Hazel recunoștea că nu poate fi perfect obiectivă, cum i-o cerea Bernie. Prea era marcată emoțional de ciudățenia faptelor și, mai ales, de gravitatea concluziei la care ajunsese. Acum își puneă toate speranțele în luciditatea soțului. Ar fi apelat la judecata lui indiferent de profesiunea practică. Că împărțea bunele și

relele existenței cu un subofițer de poliție, asta era o șansă în plus.

— Dragă, hai să recapitulăm. În esență, tu ai ajuns să crezi într-o poveste senzațională: că pe scaunul Secretarului General ONU s-a așezat, nu se știe cum, nici de când, o persoană ce n-are de-a face cu titularul funcției, Quentin D. Singleton. Așa gândești?

Regăsindu-l formulat atât de tranșant, Hazel se sperie de propriul ei gând. Trebui însă să recunoască:

— Corect, Bernie. Așa este.

— Hai să analizăm argumentele, atunci. Pentru tine, faptul că ocupantul biroului are ochii în două culori diferite ar fi o probă decisivă...

— Nu asta e problema, Bernie. Întotdeauna omul ăsta se uită la lume cu o pereche de ochi albaștri, iar azi, în biroul lui, îl găsesc, deodată, cu un ochi negru și lucios, ca un galoș. Metamorfoza subită, asta-i problema.

— Stai, stai, stai... Mai întâi: ești sigură că ai văzut bine? Uneori, în funcție de lumină...

— Exclus. N-am avut la dispoziție decât o clipă, fiindcă după aceea personajul s-a răsucit și m-a concediat, dar de adevărul acestei diferențe, răspund.

— Bun, acceptă Bernie. În al doilea rând: de ce excluzi ipoteza că Singleton e miop, are dintotdeauna iriși negri, însă, din cochetărie, la cererea nevastă-si sau din dracu știe ce alt motiv, și-a ales lentile de contact albastre? Iar tu l-ai surprins exact în momentul când îi picase, ori își scosese singur una dintre ele? Hazel tăcu. Nu-i putea spune soțului ei de ce această ipoteză este falsă și trebuie exclusă. Din tot Palatul Națiunilor, cu un personal de ordinul miilor, ea este singura ființă care știe prea bine, prin intimitate, că Q.D.S nu are dioptrii, nu a purtat – din nici o pricină – lentile de

contact, iar nuanța ochilor săi este un azur adânc, ca atmosfera Terrei observată de pe Lună. Dar astea erau lucruri care trebuiau să-i rămână ascunse lui Bernie.

— Cât despre primirea cu țipete și spume, aia cu Am Zis Să Nu Intre Nimeni, ce vrei, scumpa mea, asta e reacția omenească la flagrantul delict de handicap. Indiferent de sex, vârstă sau funcție, orice persoană surprinsă de o altă când își aranjează peruca, proteza dentară și orice alt artifex asemănător se va comporta urât, nesociabil, măgărește.

Hazel, suferind că e nevoită să ascundă informația aptă să spulbere contraargumentele lui Bernie, se încăpățâna:

— Teoretic, tu ai dreptate. Dar noi, cei care am lucrat cu Singleton în Comisia pentru Demografie și Calitatea Vieții simțim că Singleton-ul instalat la Secretariatul General e altfel. Nu răspunde adecvat la semnalele din jur. Ca și cum o amnezie ciudată i-ar fi spălat memoria.

Bernie râse scurt, fără pic de veselie.

— Amnezie? Ciudată, pe dracu... Astea sunt obișnuitele înfumurări ale celor cocoțați la șefie. Cu cât mai sus, cu atât mai „amnezici” !

— Știu, dar mă refer la altceva. Dacă l-ai fi cunoscut pe Singleton, ai merge pe intuiția mea. Eu vorbeam de faptul că omul nu recunoaște la propriu oamenii cu care a lucrat mult timp. Ia în considerare acest argument, Bernie, și trece-l pe lista probelor.

— Argumentul nu e niciodată probă, replică Bernie ca un om de meserie, nu ca un soț complezent.

Hazel rămase cu privirea în gol, în vreme ce își suceea încet pe deget inelul cu patru safire, primit la prima aniversare a căsătoriei lor.

— Bine. Atunci, dacă îngustezi atât domeniul probelor, de ce nu examinezi mai atent chestiunea scrisorii de scuze

către brazilian? Adică nu scrisoarea în sine, care e nevinovată, cât răzgândirile, agitația, panica legate de expedierea ei...

— De unde știi tu, scumpo, că scrisoarea n-avea vicii de procedură?

— Păi, ți-am arătat copia ei!

— Asta nu înseamnă nimic, eu sunt un ignorant în materie de protocol ONU. Nici tu n-ai lucrat acolo decât o zi. Poate că doamna Betsy Knight i-ar găsi textului niște scăpări de neiertat.

Era o presupunere la care Hazel nu putea contrapune nimic. Se uita oarecum absentă la copia scrisorii prin care domnul Quentin D. Singleton, secretar general, ar fi stins resentimentele de gazdă frustrată ale domnului Joao Pereira da Silva e Torres, reprezentantul Republicii Federative a Braziliei la ONU.

— Știi ce-i curios, Bernie, în treaba asta? Stăteam mai deunăzi la o cafea, către finalul pauzei de prânz, cu câteva secretare de la mai multe comisii. Fiecare zicea ba una, ba alta, cam fără șir, dar nimic adormitor; ca între femei și colege. Și nu-mi aduc aminte cine a pomenit o chestie. Domnul Singleton nu pune apostile pe materiale, nici nu le adaugă vreo notiță. Nici măcar două-trei vorbe, acolo, Multiplicați acest document, ori Difuzați-l în n copii etc. Nu. El ori semnează, ori respinge prin nesemnare. Și cea mai bătrână dintre secretare a confirmat. Da. Este exact. Dintre câți secretari generali a văzut ea perindându-se, Quentin D. Singleton este primul și singurul care, în afară de propria semnătură, nu pune pe hârtie nici un cuvânt scris de mâna lui. Ce zici de asta, Bernie?

— E de discutat; dar tot în zona ipotezelor rătăcim. Ce-i drept, o semnătură se poate plastografia, dacă impostura este exersată vreme îndelungată. Din acest punct de vedere,

să zicem că mișcăm un pion înainte. În schimb, pentru a reproduce scrisul altcuiva, deci toate literele, cu respectarea tuturor caracteristicilor de duet, format, înclinație, spațiere, plus o mie de amănunte subtile, trebuie talent de plastograf, modelul de plastografiat, timp suficient pentru revizuirea sub lupă a plastografierii. Or, spui că textul scrisorii de scuză a fost așternut dintr-o bucată, în timp ce tu te aflai acolo, în birou...

— Mda, încurcată istorie, ai dreptate. Bernie, știi că mi s-a făcut foame? Ce-ar fi să te repezi până la Mc. Donald's și să aduci ceva de-acolo? Ne-am luat cu vorba și postim de atâtea ore. După ce mâncăm, poate o să gândim mai limpede.

Soțul se ridică prompt, aproape bucuros de întrerupere. Colabora la descălcirea problemei care o frământa pe Hazel, dar nu fără a se întreba, totuși, ce e cu această neobișnuită aprindere. Era intrigat să descopere, la o fire atât de echilibrată, o implicare aproape pasională. Deși, dacă un procent din conexiunile avansate de ea era real, atunci chiar că merita să iei foc. Cufundându-și mâinile în buzunarele canadienei, Bernie traversă strada și nu se mai gândi la altceva decât la îndoielnicele avantaje ale unui cheeseburger asupra unei plăcinte cu dovleac.

Hazel încercase, de fapt, senzații dintre cele mai felurite, numai foame, nu. Expedierea lui Bernie fusese o diversivune. Soțul ei, dacă nu era dislocat printr-un pretext oarecare, avea să ajungă singur la concluzia premiselor pe care le desfășurase: Singleton, mai exact cel ce se ascundea sub această identitate, greșise grav atunci când a dat aparatului funcționăresc un document olograf, nu când, răzgândindu-se, a zberlat să-i fie adus înapoi! Așa se explică momentul lui de panică; era trezirea la regulile conspiratorului,

întoarcerea la normalitatea lui de intrus a cărui deviză de aur este SĂ NU LAȘI PROBE!

Femeia sări în picioare. Curios, începu să alerge prin casă. Nu într-un zizzag buimac. Alergă spre debara, de unde trase afară o scăriță mobilă, cadru metalic cu trepte înguste, din lemn. Cu această piesă în brațe, se repezi înapoi în living, unde unul dintre pereți era acoperit de rafturile unei biblioteci cu câteva sute de volume. Plasă scărița în mijloc, se cățără cu repeziciune până pe treapta cea mai de sus, examinează atent titlurile cărților, alege „A History of Venise”, scoase cartea din raft și, deschizând-o cu febrilitate, extrase de acolo o foaie de hârtie de dimensiunea unui caiet obișnuit. Coborî și se grăbi să readucă scărița în debara, alături de niște haltere cu cercuri, un cric, o jantă auto și două perechi de schiuri vechi.

Toată această cascadă de gesturi fusese provocată de una dintre considerațiile lui Bernie. Enumerând condițiile unei plastografii cu oarecare șansă de reușită, Bernie rostise cuvintele „model de plastografiat”. Hazel avea, și nu uitase niciodată unde l-a pus, un bilet de-al lui Quentin din cea de a doua dimineață la Taipe, după o noapte petrecută împreună. Trezit cu mult înaintea ei, bărbatul atenuase șocul „locului gol” printr-o glumă tandră, scrisă în termeni suficient de insolți pe prima bucată de hârtie aflată la îndemână. Fericirea efemeră bătuse din aripi, acolo, amestec de uimire, recunoștință, dar și iluzie că, într-o insulă de la capătul lumii, Formosa, și numai acolo, totul se poate...

Cele două texte, puse unul lângă altul, nu lăsau nici un dubiu: fuseseră scrise de două persoane diferite.

Hazel s-ar fi putut felicita pentru adevărarea suspensiunilor sale, dacă opțiunea la care era chemată, agravată de timpul redus la minute (Mc Donalds din cartier este la o aruncătură de băț, iar Bernie-cel-de-toate-zilele este

expeditiv în materie de meniuri) n-ar fi reclamat din partea ei un sacrificiu pur și simplu dramatic. Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea de făcut?

Dacă arăta biletul, ce se alegea de viața ei cu Bernie?

Dacă nu-l arăta, cum îl putea convinge pe Bernie că sus, acolo, se află efectiv un impostor?

Sinceritatea totală va fi plătită, poate, cu ruptura căsniciei lor, dar chiar dacă n-o să se ajungă la această extremă, bine, cu adevărat, nu va mai fi. Tăcerea, ascunderea lașă a probei o să aibă ca preț, în mod sigur, un pericol grav pentru omenire.

De la Mc Donald's, cu câte două pungi pline și calde pe fiecare braț, Bernie ieșise bine dispus, obișnuita și sănătoasă lui foame de viață fiind înrudită, fiziologic, cu pofta de mâncare pură și simplă. Nu uitase, firește, șirul de neliniști al soției sale, dar acum era înclinat să le vadă, mai degrabă, ca pe un joc de ipoteze, preocupare aproape relaxantă după ce trupul, cu osteneala lui, o să-și primească drepturile. Ieși cu dificultate din lift și apăsă cu cotul pe clanța ușii de intrare în casă. Strigă:

— Scumpo, până la urmă am luat și cheeseburger, și plăcinta cu dovleac! Hazel observă, de-a lungul următoarelor minute, elanul gospodăresc al omului cu care împărțea zilele și nopțile. Puțin, încă foarte puțin, și mărturisirea ei – acum un lucru hotărât, cu tristețe însă irevocabil –, îi va răpi lui Bernie seninătatea atât de meritată. Hazel respinse orice amânare din teama ca nu cumva să piardă tăria de care, în acel moment, se simțea cuprinsă. Cine știe ce-i va aduce ora următoare? Inspiră adânc, apoi se aruncă în necunoscut.

— Bernie, lasă farfuriile. Puneam eu masa, dacă... Avem o problemă. Una foarte gravă, mă tem.

Asta suna alarmant. Peste cuvinte, undeva foarte sus, normalitatea casei era agresată. Bernard J. Merwin, născut

în Florida, avea sensibilitatea specială a celor ce și-au trăit copilăria marcată de tornade, cu anxioasa așteptare a vidului spre care se năpustește cu 250 km/h, o masă de aer distrugând tot ce găsește în cale.

— Atunci să stau jos, încercă el o glumiță ca vai de ea.

— Bernie, am în mână proba că bănuielile mele nu sunt fantasmagorii. Ți-o dau... dar așteaptă o clipă.

Mai întâi trebuie să-ți explic.

Fața soțului nu mai era senină, dar necunoașterea îl mai apăra încă. Hazel simți, în strângerea ei de inimă, toată remușcarea pentru durerea pe care urma să i-o provoace. Ar fi dat orice ca acest nor negru să le fi ocolit viața.

— Am aici o hârtie. Cu câteva rânduri scrise de Singleton. Cu mâna lui. Grafia demonstrează că în funcția de secretar general a fost strecurat un impostor. Așteaptă... Asta, din păcate, nu e tot. Rândurile lui Singleton, cel adevărat, ele m-au silit să-ți spun, adineauri, că avem o problemă gravă. E vorba de un... vechi bilet. De dragoste. Al lui Quentin Dexter... către o femeie...

— Pe care, murmură Bernie, întâmplător o chema Hazel... Să nu-mi spui c-am ghicit!

— Da, întâmplător, Bernie, asta e cuvântul și îți mulțumesc că tu l-ai spus... Biletul e vechi, episodul e mort și îngropat, totul e relicva unei povești petrecute cu patru, ba cu cinci ani înainte de a te întâlni. Și-a te cunoaște, și-a te prețui, și-a te așeza mai sus decât tot ce am. Cum crezi că s-ar compara o întâmplare mărunță, o apropiere accidentală, fără urmări, cu potrivirea esențială dintre tine și mine? Bernie, chiar faptul că, acum un minut, mi-ai ușurat enorm povara, și-ai spus tu vorbele care-mi stăteau ca un nod în gât, e o dovadă că noi doi suntem făcuți unul pentru altul, nu crezi? Bernie, te rog să nu te închizi în muțenie de acum înainte... Spune-mi orice, întreabă-mă

orice, o să-ți răspund cinstit, oricât ar fi de dureros. Dar nu mă pedepsi cu tăcerea ta! Bernie își agăță privirile de mandarinul cel gras, cel răcorit cu evantaiul slujnicuței, mica statueta care le împodobește o etajeră.

— Dă-mi biletul, ceru el, livid.

Îi fu înmănat. Hazel așteptă ca puținele rânduri să fie parcurse, eventual și recitite. Suportă și mârâiturile din care, ici-colo, se deslușea un „ce galant” sau „întoarce bine din condei”, resentiment cenzurat, în limita normală. Dar când îl văzu aruncând hârtia pe masă, încercă să adune mai coerent elementele nevinovăției ei. Pomeni de absența recidivelor, după momentul insular. Vorbi despre relația oficială, nici măcar camaraderească, prin care protagoniștii, domnișoara Zimmermann și domnul Singleton, pecetluiseră lespedea așezată peste împrejurarea strict pasageră, de demult. Insistă pe onestitatea funciară a raporturilor inițiale cu Bernie. În tot acest efort de a-și face demersul înțeleș și crezut, își regăsi structura mentală logică, organizată.

Bernie îi aplică un duș rece:

— Dacă zici că povestea e de mult și ireversibil terminată, ce nevoie mai aveai de o relicvă? Pentru ce ai ascuns-o? La ce bun ai păstrat-o? Explică-mi.

Culesese iarăși biletul de pe masă și-l ținea de un colț, ca pe-un tăciune parțial încins.

— Ce să explic, Bernie? Moft... prostie muierească... un fleac, fără nici o semnificație specială, crede-mă. Hazel se uită, abătută, la acel petec de hâtie care, suspendat de două degete ale soțului, ei îi sugera mai curând un hoit de șoricel alb, ținut de coadă înainte de a lua drumul pubelei. Deodată, miza spovedaniei îi reveni în minte și, cu alt ton, continuă. Dar uite, dacă n-aș fi păstrat această relicvă, cum spui tu, n-am fi avut proba de care avem acum atâta nevoie!

Cu toată obida din ochii lui, Bernie trebui să-și mărturisească două lucruri: că nevastă-sa este o femeie deșteaptă și că schimbarea de registru trebuie să corespundă, efectiv, unei ordini de prioritate. Pentru ungerea rănilor în liniște o să mai fie vreme. Totuși, țină să marcheze.

— Uite ce este, Hazel. Ne-am căsătorit ca oameni maturi, fiecare venind cu trăirile sale. Astăzi, întâmplarea a dezvăluit o relicvă, o poveste veche. Ce mă sperie, este eventualitatea ca această veche poveste să se prelungească și să se strecoare între mine și tine.

— Nu te teme, Bernie. E o istorie încheiată.

— Dar altele ? Câte scorburi mai pot suna a gol?

— Nici una.

— Bun, asta vreau s-o cred. Acuma, încearcă te rog să-l prinzi la telefon pe Colin Fletcher. Trebuie să-l punem la curent cu situația.

Numărul ziaristului se afla înscris în memoria aparatului, așa că Hazel n-avu de executat cine știe ce butonadă. Soțul ei abia începu să compare grafiile incriminate. Rezultatul era revelat într-o clipă, oricum.

— L-am găsit, răspunde, zise nevasta.

— Alo, Colin? Bernie te deranjează. Nu te deranjează? Mai bine. Colin, avem o problemă. Una gravă, mă tem... E prea târziu, altfel te-aș chema chiar acum. Dar pentru mâine după amiază să nu-ți faci alt program. Și – alo – adu-l și pe Emery. Avem nevoie și de mintea lui. Bun. Vă aștept deci mâine după amiază. Hazel o să fie aici, bineînțeles.

Acest "bineînțeles", cum și formularea „avem o problemă; una gravă, mă tem”, pe care Bernie o preluase întocmai, conștient ori nu, de la Hazel, erau în măsură s-o încredințeze pe doamna Merwin că apogeul crizei familiale

fusesse depășit. Bernie, prin inițiativa acestei convocări de urgență, dovedea că agentul FBI începea să dețină avanscena, în vreme ce soțul lezat se retrăgea treptat către culise.

De altfel, ce făcea Bernie din momentul când pusese receptorul jos? Luase din nou biletul compromițător, dar nu pentru a se îmbiba, ca un burete, cu o nouă doză de fier, ci pentru a decupa partea de sus. Începutul. Adresarea. Îndoise riguros vreo doi centimetri din partea superioară a paginii. Acolo unde Singleton scrisese: „Dragă Hazel, a trebuit să ajung cu tine în insula căreia portughezii, descoperind-o, i-au spus Formosa, ca să-mi cadă ceața de pe ochi și să descopăr cât ești tu de frumoasă!”

Îndoită repetat în ambele sensuri, bucata de hârtie cu acest fragment se lăsă retezată imediat. Cocoloșul respectiv fu ars în scrumieră. Fără a aștepta nici un semn, Hazel însăși ieși ca să evacueze scrumul. Vechea, efemera și nerepetabila poveste n-avea – și nu putea pretinde – o urnă.

36

Informația esențială fusese împărtășită, dovezile erau și ele, de-acum, cunoscute, timpul digerării surprizei nu trecuse însă, iar Bernie își privea prietenii cu o expresie care părea nemulțumire, deși era numai preocupare și neliniște. Colin pufăia neconținut din pipă, de ai fi zis că se refugia în această îndeletnicire, iar Emery, adică românul imigrat Mircea Răzvan Întorsureanu își încrucișase brațele la piept și afișa un zâmbet amar, concluzia mută a dezamăgirii.

— Aștept să aud ce spuneți, li se adresă Bernie. Înțeleg că v-am luat piuitul. Dar v-am pus la curent pentru că am nevoie, ca de aer, de sfatul prietenilor. Chemarea voastră

aici ar aminti convocarea unui Consiliu de Război, dac-aș ști că voi vreți să intrați în războiul ăsta...

— Spune, omule, limpede despre ce sau despre cine este vorba.

— Despre protecția vieții lui Hazel. Ea a ajuns foarte aproape de trotil și este prima amenințată să fie făcută bucăți. Mă tem de ce i s-ar putea întâmpla nevestii-mi.

— Nu exagerezi pericolul, Bernie? Sunt sigură că falsul Singleton nu știe că l-am reperat. O fi avut el spaime ieri dimineață, dar erau legate de hârtia scrisă. Or, a recuperat-o înainte de a fi scoasă din sediu și a începe să circule. De ce m-ar pândi?

— Eu nu cred că exagerez. Dimpotrivă, nu pricepem nici a mia parte din primejdia reală. N-avem de-a face cu un hoț care a furat identitatea unui demnitar pentru că s-ar fi plictisit să tot șterpelească portvizit-uri. În spatele operațiunii de substituie se află, cu siguranță, o imensă forță. Care, și ce hram poartă? Nu știm. Cert este, deocamdată, că e criminală. Sper că n-ați uitat să vă întrebați ce s-o fi petrecut cu domnul Quentin D. Singleton, cel autentic...

Colin Fletcher își scoase pipa din gură și o ciocăni de masă mai energic decât la anterioarele curățiri. Nu-i plăcea să uite, ba chiar uneori se lăuda că nu uită nimic, cel mult minimalizează detaliile. Acum însă interveni cu convingerea că lansează o temă importantă.

— Dar tu, amice, ți-amintești de semnele noastre de întrebare când am abordat misterul stingerii conflictelor dintre gangurile mafiote? Tu, prin analiza datelor stocate în computer, eu... cu mijloacele mele de anchetă, ajunsesem – independent unul de altul – la aceeași constatare. Lumea interlopă nu se mai sfâșie. De ce? Logica ducea la un singur

răspuns: pentru că a înhățat-o, și-o ține strâns, o singură mână de fier!

Bernie sări în picioare.

— Exact! Și aveam, parcă, și un fel de hartă. De la Chicago la Tokio, de la Toronto la Melbourne, rivalitățile sângeroase se potoleau la comandă. Iar răzvrățiții erau livrați justiției. Ce altceva însemna asta decât o aliniere a Mafiilor la nivel planetar?

Colin uită să-și umple pipa; pufăia pe sec, bătrânește, ceea ce nu i se întâmpla decât atunci când o idee îl înfierbânta.

— Mai țineți minte discuția din duminica aia, când, în căsuța voastră de vacanță, ne-am delectat cu specialitățile bucătăriei românești, pregătite de Emery? Singleton asta, cel de contrabandă, tocmai își rostise discursul de investitură. Și ne minunam cu toții, ca fraierii, inclusiv marii analiști politici, de „deschiderea îndrăzneță” a perspectivei, de „înmormântarea tabu-urilor morale” în lumea finanțelor! Numai Emery, spre meritul său, ațâța jarul și zicea că tot discursul noului secretar general e o invitație adresată banilor murdari, ia poftiți, intrați fără grijă în economia curată, veniți cât mai mulți, de oriunde, iar dacă până acum duhneați, nu-i nimic, o să vă parfumăm... Vă aduceți aminte? Ei bine, uite că lucrurile se leagă! Bravo, Emery!

Întorsureanu mulțumi pentru cinstea de a fi fost citat, dar adăugă:

— Fraților, hai să nu ne hazardăm. S-o luăm metodic. Deocamdată, avem o ipoteză. Să presupunem că voi aveți dreptate și că în locul lui Q.D.S. s-a strecurat un impostor.

Hazel reacționa imediat.

— Nu este o presupunere, Emery. E certitudine!

— Bun, admise imigrantul. Dar care e mobilul acestei substituiri? Voi avansați explicația unui complot criminal. Plauzibil. Totuși, n-ar putea fi altceva? De exemplu, o demonstrație, o sinistră farsă demonstrativă. Ca peste o lună, două, trei, să explodeze știrea: Orice sistem poate fi penetrat. Eu, clownul cutărică, am dirijat, timp de 3 luni, Organizația Națiunilor Unite. Quod erat demonstrandum.

— Exclus, Emery! se opuse Bernie. O treabă ca asta nu poate fi opera unui măscărici. În spatele individului trebuie să fi lucrat o organizație uriașă, cu mijloace financiare și logistice pe măsură. Și-apoi repet, unde e adevăratul Singleton? Eu unul nu-l văd pe Q.D.S. marșând de bună voie la un joc atât de împuțit

— Ce ați zice, urmă românul, la o altă eventualitate: substituirea să fie opera unui clan opus familiei Singleton? Cineva care cunoaște marota de decenii a lui Archibald a găsit un excelent mijloc s-o ridiculizeze, furând identitatea fiului fără măcar ca tatăl, acum beat de fericire, să observe ceva?!

— E de meditat, mormăi ziaristul, dar mi se pare puțin probabil, totuși.

Mircea Răzvan Întorsureanu își privi întâii, și deocamdată singurii săi prieteni din Lumea Nouă. Erau teribil de preocupați, iar neliniștea lor nu se lăsa dezamorsată prin defilarea unor scenarii cu final benign. Mai avansa, totuși, o rezervă.

— Să presupunem că o forță criminală formidabilă, o Malefie capabilă să-și subordoneze toate mafiiile, vrea să-și propulseze omul ei. Păi bine, dintre toate variantele posibile, de ce ar fi ales tocmai Organizația Națiunilor Unite? În planul puterii și-al acțiunii, este ea cea mai importantă? Cea mai potrivită? Nici pomeneală!

De astă dată Hazel ieși din colțul ei ca să sprijine călduros obiecția imigrantului.

— Emery, ai perfectă dreptate! Eu trăiesc în interiorul ONU-lui. Cine a trecut pe acolo, îi cunoaște neputința, ineficiența. ONU face recomandări, își numerotează rezoluțiile, apoi le uită chiar așa, numerotate. Produce hârtii pentru arhivă. Asta face.

Bernie ascultase ultimele două opinii cu o nemulțumire crescândă.

— N-aveți dreptate. Întâmplarea face ca noi să fi picat pe substituirea din Palatul Națiunilor. Dar nimic, absolut nimic nu ne garantează că în alte poziții cheie – la Kremlin, la Consiliul Europei din Strasbourg, la sediul NATO din Bruxelles, la Pentagon sau chiar la Casa Albă penetrări de genul acesta nu s-au produs, cu același succes, chiar dacă prin alte mijloace. Putem exclude gândul că una dintre mâinile cu acces la butonul atomic este comandată de lumea crimei?

Fletcher își înghesui pipa în buzunarul jachetei ca pe o mică și frivolă jucărioară, totalmente deplasată în acel moment.

— Înclin să cred că Bernie a pus punctul pe i. Nu numai că subscriu la temerile lui enorme, dar adaug un argument. ONU este – era! – un organism flasc și neputincios, într-adevăr. Nimeni însă nu poate jura că, înșfăcat de o mână forte, nu va fi altceva. Omenirea ar putea să aibă surpriza de a-l vedea la lucru, energic în toate compartimentele inițiate acum cincizeci și cinci de ani, cu mica deosebire că plus a devenit minus, iar infrațiunea – frontonul templului!

Bernie se întoarse precipitat, la tema inițială: se temea pentru soarta lui Hazel, expusă represaliilor unor indivizi de maximă pericolozitate. În ochii acestora, o viață de om contează cât o existență de furnică. Așadar ce era de făcut?

Întorsureanu opta pentru alertarea autorităților.

— FBI posedă toate atu-urile, cred. Faptul că tu lucrezi acolo, că tu le dai informația, că intrarea în acțiune e impulsionată de tine, toate astea mi se par esențiale.

Colin arboră un zâmbet sceptic.

— Se vede că ești nou venit: ai o viziune idilică asupra scumpei noastre poliții federale. Nu știi încă nimic despre inerțiile ei, birocrății ei, obtuzitatea sau opacitatea care, ce-i drept, nu circulă peste tot, dar ici-colo apar ca un dop și provoacă embolia sistemului. Ne ducem și reclamăm? E posibil să nu fim crezuți. „Fiți, domnilor, serioși”, parcă aud...

Bernie îi luă vorba din gură.

— Cu totul de acord, Colin, dar ceva mai mult: e posibil ca și FBI-ul să fi fost penetrat. Dacă asta s-a petrecut, la un anumit nivel al ierarhiei, ce se poate întâmpla? Hazel, care poate n-a fost identificată ca sursă a deconspirării, abia că va fi primejduită prin demersul meu. Cu mâna mea o împing în bătaia puștii....

Emery oftă din rărunchi.

— Păi dacă și de poliție ne temem, atunci e jale. Ce putem face noi, patru amărâți? Trei! Fiindcă Hazel, oricum, trebuie scoasă din calcul. Măi oameni buni, mormăi el pe românește, în ce drăcovenie am intrat...

Bernie își consumase propriul său moment de derută și acum reveni.

— Sigur că va trebui să cerem ajutor autorității. Dar trebuie bine chibzuit cui, când, cu ce precauții! N-am de gând să-i fac singur un rău cumplit omului de lângă mine în speranța că, în instituția unde lucrez, lucrurile merg perfect.

Se găseau, în mod evident, într-o criză de soluții. Colin nu izbuti decât s-o adâncească printr-o propunere al cărui unic merit era înflăcărea.

— Am putea exploda informația în presă. Aș scrie o relatare nimicitoare. În trei zile, întreaga planetă ar intra în alertă!

— În primele trei minute din acest interval, Hazel ți-ar mulțumi pentru ajutor de pe lumea ailaltă! Cum poate să-ți treacă prin minte, omule, o asemenea nebunie?! Nici nu merită să vorbim. Vă spun un lucru care trebuia spus de la început, numai că-l socoteam de la sine înțeles: tot ce frământăm noi aici, aici rămâne! Orice indiscreție costă al dracului! Îmi pare sincer rău, Colin, că te ating la rădăcinile profesiei, dar...

— E-n regulă, acceptă eternul candidat la premiul Pulitzer. Bernie turnă alcool în paharele pregătite dar, până acum, neatinse.

— Acum știți pentru ce v-am chemat. Aș vrea să știm, la rândul nostru, adică Hazel și cu mine: intrați în război alături de noi? Se poate și ca observatori. Corespondenți de front, cu părere de rău, n-avem în schemă...

— Consideră-mă parte combatantă, Bernie, zise Fletcher. Iar Întorsureanu întări:

— Și pe mine. Băură în tăcere.

Comandantul Bernie cunoștea acum efectivele sale. Probabil că ele așteptau distribuirea primelor misiuni de luptă. Cu sinceritate, recunosc:

— Băieți, nu prea știu ce ar urma să faceți. Până acum, avem un singur fir: o sosie. O putem urmări, monitoriza, spiona până-n pânzele albe. Cu speranța că ne va duce spre cartierul general al inamicului. Ori, măcar, până la buncărul cel mai apropiat. În ce mă privește, mă gândesc să-mi iau

rapid un concediu. Și să mă țin după falsul Q.D.S. de câte ori iese din Palatul Națiunilor – ori încotro o apucă. Nu-s eu un agent operativ de teren, dar de astă dată sunt atât de interesat, încât sper să mă descurc.

Colin fu încântat să pluseze.

— Iar eu o să-mi fac o intrare de reporter în casa Singleton. Mi-e imposibil să cred că în atâtea săptămâni, tatăl, nevasta, copilul n-au tresărit măcar o singură dată, față în față cu așa zisul fiu, soț, tată. Dacă a fost pe acolo o singură gafă, inadvertență ori o simplă chestie tulburătoare, vă promit că vin cu ea în raniță. Poate-i găsim o conexiune utilă.

— Eu, deocamdată, rămân să observ din foișor împrejurimile unității, glumi Emery.

Hazel asculta, zâmbind, aceste jocuri bărbătești cu rezonanțe militare. Seara se sfârșea, curând ea și omul ei vor închide ușa după oaspeți. Pentru ea, nimic nu putea fi mai presus decât liniștea orelor de după cină. Avuseseră o problemă. Spusese: una gravă, mă tem.

Nu se mai temea.

37

„Marțea aia blestemată!” Așa fixa Frank ziua cu seria de stângăcii, ghinioane și pierderi temporare de control, de la care trecuseră doar 48 de ore. Destul însă pentru a simți că, de atunci încoace, se deschide în viața lui o nouă perioadă, tot mai încărcată cu un soi de gaz invizibil și inodor, a cărui acumulare este de nesuferit, între altele fiindcă nu se știe dacă și când explodează.

De la „Sfânta Treime”, nici un semn. L-a turnat Rolf? De ce întârzie reacția lui Gus, dacă i s-a raportat? Dacă nu, ce urmărește câinele de Rolf? Să-l aibă la mână, e limpede, dar în așteptarea cărei mișcări, căruia joc, căror lovituri? Niciodată nu l-a înghițit pe acest Rudolph Leacock, tip rece, tăcut, ascuns, dar acum știa că îl urăște din răspuțeri. Mai bine chemat numaidecât și călcat în picioare de Gus, decât supliciul unui șantaj permanent, suspendat ca o ghilotină ce se poate prăvăli oricând.

Programul oficial al zilei se încheiase de mult. Numai secretara de cabinet mai aștepta improbabilele solicitări ale șefului. Starea de spirit a celui ce ocupa biroul Secretarului General al ONU îl împiedica să lucreze, în ciuda faptului că dosare numeroase așteptau atenția lui. Să plece „acasă” ? Îl irita jocul de-a soțul, de-a tatăl și de-a fiul, o comedie căzută, de care începea să se sature, ba chiar să se și teamă puțin. Singurul mobil al unei eventuale grăbiri către vila Singleton ar fi fost să verifice dacă nu cumva i s-a transmis, prin Koki Mitsuyama, vreun mesaj de la Creier. Ieri, întrebând anume, japonezul n-avusese nimic de comunicat. Poate astăzi seară...

Se plimba fără astâmpăr prin biroul spațios, oprindu-se repetat în dreptul ferestrei colosale, orientată, ca o deschidere de observator astronomic, asupra panoramei megalopolisului. La ceasul acela vespéral, New-York-ul strălucea cu milioane de astre rânduie geometrice în constelații de neon. Pentru Frank, priveliștea era un gigantic ecran cercetat cu angoasă, căci câteva dintre luminile pe care le privea insistent puteau să pună capăt unei așteptări insuportabile.

Nu mai știa câte rotiri prin încăperi, întrerupte de tot atâtea opriri în dreptul ferestrei se adunaseră, când mesajul, venind în sfârșit, confirmă că zbuciumul lui Frank

fusese mai mult decât o presimțire. Impunătoarea firmă a lui CONNECTICUT GALLERY clipi pulsatil de cinci ori la rând. Bărbatul în rolul supremului demnitar ONU încremeni, în vreme ce mintea lui revizui în grabă semnificațiile codului învățat pe dinafară. Curând, cel de la doilea N din CONNECTICUT și primul L din GALLERY începură să pâlpâie cu tâlc. Mesajul lui Abigail era clar: Contactează-mă acum! Într-un fel, Frank se simțea ușurat. Dar nu era, poate, decât o scurtă scădere a presiunii. Ce-o să-i aducă, de fapt, contactul?

Deschise ușa către antecameră:

— Pentru azi ajunge. Poți să-i spui șoferului să plece. El știe dealtfel că am venit cu mașina personală. Se poate retrage și bodyguardul. Asigură-i din partea mea că nu mă paște nici un pericol. Ne vedem mâine dimineață. Doamnă Ingrid, să ai, vorba celor de la CNN, o seară magnifică...

Peste câteva minute, după ce își introduse toate hârtiile în seif și formă cu grijă extremă cifrul acestuia, părăsi Palatul Națiunilor, dorindu-se cel mai neobservat dintre oameni.

Și Abigail o expediase pe Judie acasă, sub un pretext oarecare. Secretara galeriei de artă, persoană trecută prin multe în viață, înțelesese atât: tânăra patroană vrea să rămână un pic singură. Singurătate oricum relativă, întrucât șoferul, un anume Norris, așteaptă în Rolls-ul argintiu unde își ucide plictisul schimbând casetă după casetă, noroc că e bine aprovizionat.

Draperiile trase fereau salonul de orice privire indiscretă de pe trotuar.

Nepoata lui Gus redusese iluminatul interior al galeriei la câteva tuburi de neon și, în așteptare, își purta pașii încolo și-ncoace, printre postamentele etalând lucrările sculpturale ale lui Dean Albin Hoox. Nu știa, concret, în cât timp Frank se poate elibera de obligațiile care-l rețin în palatul ONU,

nici măcar dacă el receptase semnalizările prin care a fost chemat. Nădăjduia, pentru astă seară, o apariție prea mult amânată. Nu vroia să-și pregătească replici, nu ținea să premediteze gesturi. Avea nemulțumiri, avea suspiciuni, e-adevărat; izolarea îndelungată nu fusese un sfetnic bun. Dar conta pe fierbintea elocință a iubirii. Dacă Frank îi împărtășește (măcar pe jumătate) dorul, toate frustrările se vor topi la prima îmbrățișare, iar seara va răscumpăra mult prea multe săptămâni de absență. Așa să fie!

Când îl văzu, cu gulerul trecuului ridicat, cu pălăria lăsată pe frunte, preocupat să ferece ușa în urma lui și aruncând picturilor și statuetei dimprejur niște priviri circumspecte, îi veni să râdă. Un râs în care se ciocneau stări dintre cele mai diferite, dominate, copilărește, de bucurie și de răcă. Nicio balerină n-ar fi alergat mai sprintar în întâmpinarea prințului din libret decât se avântă Gayle să-l cuprindă pe vinovatul ei iubit, să-i fure o primă sărutare, să-i deschidă ușa capitonată către odaia din fund, aceea unde altădată se îmbrăcau manechinele fostei case de modă, iar acum tronează directoarea galeriei de artă, femeia lui, logodnica lui, nebuna lui!

— Ei, ce ai să-mi transmiți?

— Cum adică – să transmit?!

Visul femeii Gayle plezni ca un balon spart cu acul. Fusese dispusă să lase de la ea, să pună surdina enervării, să tempereze orice ranchiună, de dragul revederii. Acum, examinându-l, mai exact receptând crisparea lui prost ascunsă, privirea bărbatului plimbată cu răceală peste ziduri, peste birouașul cochet, peste canapeaua învelită în rips și vegheată de o noptieră, femeia se încărca, în valuri repezi, de o indignare sufocantă.

— Eu nu-s bună decât să transmit? Dar ce sunt eu pentru tine, curier?! Aici am ajuns?! Nu mă pot întâlni cu tine și altfel? Persoana mea nu mai înseamnă nimic ?

Frank își cunoștea marfa. Știa, din alte trecute momente ale năbădăioasei lor legături că Abigail obișnuiește să dea rapid în foc; avea chiar, ca rezultat al experienței, o rețetă sigură de calmare a stărilor purtătoare de furtună și, în sinea lui, era convins că roșcata cu părul sârmos așteaptă, hiper-tensionată, un asemenea fericit deznodământ. Numai că propria sa încărcătură nervoasă nu-i permitea, lui, după „marțea aia blestemată”, să joace rolul îmblânzitorului. Pe el cine-l destinde?! Făcu un mare efort să se stăpânească, dar vorbele nu-i serviră decât pe jumătate.

— Dragă, abordarea e greșită. E absurd să zici că persoana ta nu mai înseamnă nimic, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred că ai folosit sistemul de comunicare pus la punct de Gus pentru o simplă explicație între noi.

— Simplă?! După două luni? Mă eviți, mă repezi la telefon, tai toate punțile, și explicația ți se pare simplă? Curier, am zis? E prea mult! Nu ca pe-un curier, ca pe-un gunoi mă privești!

— Nu specula un cuvânt. M-am exprimat greșit, poftim. Dacă tu îți închipui că, pentru mine, aceste două luni au fost o vacanță printre hawaiene, cu ghirlande de flori peste piept, te înșeli amarnic. Am trăit într-o tensiune infernală. Probabil că fără informațiile tale, pentru care îți mulțumesc, aș fi clacat dracului. Tot timpul merg pe o pojghiță de gheață. Fiecare document, fiecare telefon, fiecare audiență, fiecare întrunire poate provoca ruperea gheții sub mine! Mă mir că mai funcționez cât de cât normal. Dar să știi că nu totdeauna fac față!

Urmaşa clanului Mc. Carson îl privi cu neîncredere. Vorbele meşteşugite, tocmai prin alura lor firească, de spovedanie, îi sunau suspect. Oricum, nu puteau contrabalansa atâtea zile şi nopţi de absenţă, şi nici răceala de-acum.

— Uite, nu mai departe decât alaltăieri, continuă Frank, am comis o greşeală. Dacă n-o îndreptam repede, se putea transforma într-o prostie gravă. O hârtie era gata-gata să plece din Palatul ONU, cu nişte urmări greu de cântărit. Noroc că o secretară, Hazel, despre care ştii, a reuşit s-o întoarcă din drum şi...

Numele pomenit era exact scânteia necesară exploziei.

— Aha, faimoasa Hazel Zimmermann! ȕipă Gayle şi, negăsind în preajmă nici o vază de spart, deschise larg uşa ca s-o izbească violent de canatul ei; dar nu obȕinu decât un zgomot oarecare, iar uşa rămase întredeschisă. Nevinovata, părăsita, uitata Hazel! Cu care, dragă doamne, nu păstrăm decât relaȕii strict oficiale, nici măcar camaradereşti, nu? Ce nevoie ai avea să te deplasezi la coloratele muieri din Hawai, când n-ai decât să apeşi butonul soneriei ca să apară, numai zâmbet, fermecătoarea Hazel, pentru o ediȕie nouă, uşor revizuită, a unei vechi poveşti erotice?! Şi câte curve dintr-astea, şcolite dar scârboase, n-or fi roind în jurul tău, borcanul lor cu miere, deloc preocupat să stea cu capacul, era să zic cu prohabul, închis?! Sumedenie, dar niciuna cu vechimea, cu experienȕa, cu drepturile de veterană ale lui Hazel Zimmermann!

Numele strigat de câteva ori, cu furie isterică, ajungea la nişte urechi despre care niciunul dintre protagoniştii scandalului nu bănuia că s-ar afla prin preajmă. Angajatul bun la toate, hamalul acceptat şi ca paznic de noapte (program 22 h – 08 h), lucra neştiut în subsolul debaralei spaȕiului expoziȕional. Părerile critice ale lui Mircea Răzvan

Întorsureanu față de opera expusă a marelui Dean Albin Hoox nu erau publice și, neîndoielnic, n-ar fi interesat pe nimeni, însă efectul lor imediat fusese stimulator. Românul modela, concentrat, o statueta din argilă, transpunerea plastică a unui vis, când țipetele patroanei îl opriră din treaba lui. Clar, sus se petrecea o scenă intimă, răfuiala dintre doi amanți, un episod care nu-l interesa, nici în principiu, nici ca piper al vieții sale cel puțin austere. Asta dacă numele prietenei, soția lui Bernie și zâna bună a primilor pași prin New York n-ar fi fost invocat tocmai aici, tocmai acum și, în plus, printr-o izbucnire atât de teribilă.

Abandonă lucrul și, mai ușor decât o pisică, ieși din văgăuna subsolului. Sui treptele care conduceau la debara. Își apropie ochiul de gaura cheii. Nu se zărea nimeni, încă, dar glasurile treceau fără dificultate prin placajul subțire.

Frank aprecie că îndurase destul. Era evident: cu nebuna nu se putea înțelege. Va trebui să-l prevină pe Gus că prin geloziiile aberante ale nepoată-si comunicarea riscă disfuncții dintre cele mai primejdioase. Se răsuci pe călcâie și părăsi mica încăpere unde canapeaua, abia acum își da el seama, era semnul fără echivoc al modalității alese de Abigail pentru detensionarea reciprocă. Doar că femeia asta nu-și mai măsurase cuvintele. El, cu câte are pe cap, refuză să se lase manevrat ca un gigolo din cauciuc.

— Aaa, acum nici nu mai vrei să auzi ce-ți spun? strigă ascutit Gayle, urmându-l. Se repezi să-l apuce de braț și, în vehemența mișcării, răsturnă pedestalul cu una dintre figurinele abstracte semnate D.A. Hoox, un ovoid de piatră lustruit până la perfecțiune.

La zgomotul acestei prăbușiri, falsul Singleton se opri, apoi, contrariat și consternat, se roti în jurul exponatului căzut, schițând gestul de a-l ridica. Se văzu imediat respins. Din partea lui Abigail, domnul Dean Albin Hoox putea să se

ducă dracului cu opera sa cu tot. Totuși accidentul o determină să nu mai țipe ca din gură de șarpe. Paroxistic, furia și disprețul ei se manifestaseră deja; acum, ca să lovească și să vadă efectul loviturii, alege o răceală de gheață, înghiți un nod, apoi șuieră:

— Să nu-ți închipui că mă adormi cu palavre. Te-ai vârât bucuros în patul lui Singleton, muncești intens la nevastă-sa, dar tot nu ți-e destul. Acum i-ai luat și amanta. Iar mie îmi ții discursuri despre suprasolicitare. Aici te cred: eu, în jocul ăsta, nu mai încap.

Pe deasupra pedestalului prăvălit între ei, Frank încercă să riposteze, dar n-apucă să spună nimic deslușit. Femeia era prea decisă să-i aplice o lovitură de neuitat, așa că reluă și articulă cu acuratețe, aproape pedant.

— Ascultă bine, bastard nenorocit. Dacă merge pe-așa, nu uita că frate-tău e în mâinile mele. Pot face cu el ce vreau. Chiar să mă culc cu el. Și dacă m-ai adus aici, cred chiar că o să-mi facă plăcere. De ce nu? Tu, prăpăditule, ești copia lui nereușită. Un rebut, asta ești!

Lui Frank îi venea să urle. Cu ce gânduri venise el aici – și peste ce picasel!

— Mulțumesc pentru complimente. Tare sunt curios să aflu și părerea lui Gus, în treaba asta. Iar în ce te privește, nu îndrăzni să te mai joci de-a semnalizarea. Dacă gândești cu ovarele, tratează-te! Ești un caz clinic!

În debaraua salvatoare ca un refugiu montan, Emery își ținu respirația. Vizitatorul dispăruse din câmpul lui vizual și, de altfel, la câteva secunde după ultima imprecăție, o bufnitură de ușă îi subliniase plecarea. Omul ce venise recent de pe alt continent simți că, pentru a-și pune ordine în cap, s-ar cuveni, mai întâi, să cadă în genunchi și să mulțumească, îndelung. Cuiva. Fusesse ajutat să vadă și să audă, din ascunzătoarea asta mirosind a detergenți, ceva

extraordinar. Bărbatul care tocmai plecase, individul la care patroana galeriei se stropşise ca la ultima lepădătură, îşi merita epitetele, însă nu din cauza unei prestaţii erotice sub aşteptări, ci pentru că era nimeni altul decât impostorul căţărat în fotoliul cel mare al Organizaţiei Naţiunilor. Duplicatul introdus prin efracţie. Un bandit a cărui fotografie s-a lăfăit în această toamnă pe prima pagină a tuturor ziarelor! Asta în vreme ce omul căruia acest hoţ i-a furat identitatea se găseşte în mâinile tipei isterizate de gelozie. O spusese ea, cu propria-i gură. Întorsureanu ştia că se va perperi toată noaptea, aşteptând să se facă 8 dimineaţa şi s-o poată zbughi către prietenii săi, cu vestea că Hazel a avut – şi are – de o mie de ori dreptate. Ar fi alergat la ea, la Bernie, la Colin fără a mai pierde o clipă. Dar trebuia să redevină paznicul de noapte. A risca să fie dat afară acum, însemna să piardă liberul acces la locul din care porneşte ghemul. Trebuia mers pe urmele domnişoarei Abigail Throwstone. Firul Ariadnei era agăţat de tocurile ei.

38

De câţiva ani, Archie nu se mai scula cu noaptea-n cap; pur şi simplu n-avea de ce. Fusesse un om activ, dovadă că, la ora bilanţurilor, se putea făli cu multe reuşite. Când orologiul cu pendulă, în cutia sa prelungă din stejar, bătu ora 12,00, vigurosul bătrân ridică o clipă ochii din caietul în care scria pe îndelete, amuzat de propriul stil, sorbi o înghiţitură de Armagnac (recolta 1962) şi, cu stiloul între degete, visă la fraza următoare. Wilma, fata din casă, se scuză că îndrăzneşte să-l deranjeze. Îi întinse o carte de vizită:

— Vă caută un domn ziarist.

Numele lui Colin Fletcher nu îi era necunoscut, totuși Archie, examinând cartonașul, n-ar fi putut „lipi” o față de acest nume. Era însă atât de binevoitor cu presa în genere, încât Wilma primi dispoziția să-l introducă pe vizitator în birou fără întârziere. O luminiță în plus la sclipiciul imaginii publice a lui Quentin Dexter nu poate fi de prisos niciodată.

Când îl văzu pe Colin Fletcher, și-l aminti foarte bine. Țsta e tipul care, la conferința de presă, imediat după victoria la vot, lansase întrebarea aceea care îi permisesese bătrânului Singleton să iasă la rampă cu un detaliu familial pompos, intervenția-care-face-deliciul-asistenței, exact în clipa când Singleton cel tânăr rămăsese (probabil de emoție) mut. Așa că îl primi cu efuziune pe ziarist.

— De la ce treburi v-am răpit?

— Domnule, zise amfitrionul cu pozată modestie, sper ca în curând caietul de colo să devină volumul întâi al Memoriilor lui Archibald Singleton.

— Exceptional! Îi prezic un destin de best-seller. Ceva mai mult: picând eu atât de potrivit, faceți-mi onoarea și citiți-mi – cum s-ar zice în exclusivitate – pagina sau, mă rog, paragraful care se referă la nașterea băieților dumneavoastră. Ori n-ați ajuns, încă, acolo?

Miliardarul schimbă mai multe culori, nuanța stacojiului fiind predominantă, și declară, când își reveni parțial de pe urma impertinenței, că el nu are decât un fiu, pe Quentin Dexter, a cărui funcție politică a fost dobândită prin mijloace autentice, incontestabile, și al cărui mandat e mai presus de orice insinuări în paginile presei de scandal, deci nimic nu conduce la... lăsând la o parte faptul că... și indiferent de...

Fletcher așteptă calm depunerea acestor aluviuni de vorbe precipitate. Apoi își aprinse pipa și își asigură gazda că dânsul are o deosebită considerație pentru Secretarul

General ONU, însă despre biografia acestuia s-a scris copios, pe când despre fratele acestuia, nimic. Oare de ce?

Bătrânul tăgădui cu vehemență. Frate? Care frate? Nu există nici un frate. A se veni aici, în reședința familiei, cu invenții suspecte, în vederea cine știe cărui șantaj, este o crimă de lez-oficialitate. El nu poate îngădui nimănui să i se scotocească în trecut, să i se facă percheziții în suflet, să se umble cu cizmele peste umbrele dragi – și așa mai departe.

— Dar nici pomeneală, stimate domnule Singleton. Vă rog frumos, nu-mi atribuiți gânduri de care sunt străin. Nu vreau să vă produc nici un rău. Nu am nici cea mai mică intenție să vă șantajez. Ce aberație! Însă că acest al doilea fiu există, asta e o realitate obiectivă, dețin această informație, de ce-o negați? Nu pot crede că v-ar fi rușine cu încă un copil. Chiar dacă, să zicem, nu vă poartă numele! Chiar dacă împrejurările, să zicem, l-au ținut departe de dumneavoastră! Și chiar dacă nu este frate cu Quentin Dexter decât prin tată! Vreți să vă mai spun ceva? Acest al doilea fecior, lăsat să se bată cu viața singur, fără ocrotirea directă și permanentă a lui Archibald Singleton nu se poate să nu-i fi moștenit, totuși, calitățile care au făcut din părintele său o figură de elită a națiunii americane. Cred, presupun, sper că și acest tânăr și-a croit un drum de care ați putea fi mândru! De ce să afle vreodată că vă lepădați de el? De ce să-l renegați? Archie se învârtea prin cameră în continuă agitație, azvârlind priviri piezișe intrusului, pe care-l întreba, când răgușit, când subțire, ce foloase vrea să scoată din chestia asta, unde vrea să publice povestea asta, cât de confortabil crede c-o va duce relatând o istorie ca asta?

— Să public? Nici prin cap nu-mi trece! Adevărul adevărat, dragă domnule Singleton, este următorul. Trăiesc un moment când sunt pe cale de a-mi schimba

specializarea, rămânând totuși la scris. Un studio din Hollywood mi-a solicitat un scenariu, după o idee de-a mea. Doi frați – prin tată doar –, care ajung amândoi sus, după ce acela uitat sau marginalizat izbutește, prin propriile mijloace, să refacă handicapul. La mine, deci, ficțiune pură. Dar sâmburele emoțional, ca să-i zic așa, corespunde în mare unui fapt de viață. Așadar, vă rog fierbinte să nu mai negați realitatea, n-are rost. Asupra ei am probe indubitabile, nu mă întrebați de la cine fiindcă nu pot dezvălui sursa, dar vă asigur că ele nu vă vor crea niciodată dificultăți. Revin. Sunt eu de condamnat că mi-am îndreptat pașii către dumneata? Poate că nu mă dă pe ușă afară, mi-am spus. Poate că mă înțelege și, înțelegându-mă, mă ajută să scot un scenariu de film bun.

Archie se așeză. Încet-încet respirația i se normalizează, culorile firești îi reveniră în obraji. Toată tinerețea și toți anii maturității îi trăise proiectând un viitor fascinant. Prin aceasta, mai curând decât prin banii săi, devenise un om de care se ocupau ziarele. Acum, datorită acestui destul de simpatic Colin Fletcher, avea ocazia, la bătrânețe, să trăiască reprojectând un trecut încărcat de emoție. Te pomenești că și de astă dată va avea succes; mai curând printr-un scenariu inspirat de amintirea Clarei și a micuțului Franco Amore decât prin înalta demnitate atinsă de Quentin Dexter. Surâse, da, se pomeni surâzând acestui ochean cu două lentile și, oferind oaspetelui să mai guste din Armagnac-ul 1962, se puse – ca între bărbați – pe povestit.

... 1962, anul când se rafinase acel rachiu vestit, fusese și anul când un voiaj de afaceri îl adusese pe Archibald în centrul Italiei. De Clara Vetturino, o fată din Spoleto, regiunea Umbriei, l-a legat tipul de afecțiune care mobilează bătrânețile unui bărbat cu o memorie a sufletului. Frumoasă? Evident, dar mai curând gracilă și candidă; un

lujer de floare... El n-a mințit-o, deci se poate considera impur, nu și ticălos. Clara a știut că dincoace de ocean există o Mary Singleton, doamnă a deplinelor drepturi. Știa și despre băiețuș? Probabil... Păcatul ei, dacă păcat va fi fost, n-a atins niciodată pragul incitării iubitului la divorț, și, Cerule! cu atât mai puțin gândul să ucidă, în vreo odăiță de moașă ilicită, un prunc din flori.

Archibald nu și-a văzut niciodată fiul italic. E destul că a știut de nașterea lui. S-a oferit să-l susțină material. A trimis ceva bani. După o vreme, i s-a transmis că nu mai e necesar. Franco Amore nu mai e un țânc fără tată: domnul Benemerenza, mic comerciant cu inimă mare, i-a dat numele său. În jurul vârstei de cincisprezece ani, băiatul a fost preluat de niște persoane cu stare – cine, de ce, unde, tatăl natural ignoră cu desăvârșire – și întreținut la studii înalte, mai înalte decât i-ar fi putut asigura din veniturile lor, Luigi și Clara Benemerenza. Asta e tot.

— Eu ți-am spus ce știu. De multe ori m-am întrebat: cum de nu i-a tentat pe oamenii ăia săraci averea mea, de care e imposibil să nu fi aflat nimeni, chiar printre muntenii din Apenini. Dacă dumneata, Fletcher, vei da peste informații suplimentare legate de soarta băiatului, ți-aș mulțumi să mi le comunici. Într-un fel, așa am fi chit.

— Corect.

Colin Fletcher părăsi vila familiei Singleton cu sentimentul că partea ce-i revenise la micul consiliu de război ținut în dimineața acelei zile – ca urmare a veștilor senzaționale aduse de Emery – fusese realizată peste așteptări și mult mai simplu decât sperase. Mărturisirea însăși era extrem de prețioasă. Dar el venea cu mai mult.

O țară, o localitate, un nume, un an.

În același mic consiliu matinal, Hazel se autopropusese ca vizitatoare, pentru cel mult o jumătate de oră, la

Connecticut Gallery: exista o „invitație la o cafea”, transmisă din partea patroanei-directoare, iar soția lui Bernie socotea oportun s-o onoreze, în timpul pauzei de prânz a personalului ONU. În primul moment, Bernie se împotrivise; nu întrezărea ce s-ar putea obține dintr-un tete-à-tete feminin, în schimb pericolozitatea inițiativei era îngrijorătoare. Totuși, atât Emery cât și Colin Fletcher apreciaseră drept moderat un pericol circumstanțiat de oră (prânz), de loc (buricul New-York-ului), și de conveniențele sociale (leoaică rănită ori femeie furioasă, proprietara unei galerii de artă cu o cifră de afaceri de milioane nu-și permite scandal în prezența clienței). Hotărâtor fusese argumentul lui Hazel: suntem atât de presați de timp, mijloacele noastre de a interveni sunt atât de reduse, încât nu ne putem permite să neglijăm nici măcar o pistă săracă în șanse.

Judie, secretara, o întâmpinase pe doamna Zimmermann-Merwin fără a izbuti să-și explice interesul purtat de patroană pentru această întrevvedere, dat fiind că invitata nu era nici artist plastic, nici o amatoare de achiziții căreia prețurile practicate de Connecticut Gallery să-i fie accesibile. Rămânea o a treia eventualitate: tânăra în ținută de lucru, sobru-ștearsă, să lucreze în domeniul publicitar. Dar atunci ar fi fost normal să fie o „înfiptă”. Nu părea. Oficiind prepararea cafelei și, apoi, turnând cu îndemânare lichidul fierbinte în două ceșcuțe din porțelan chinezesc, Judie se înciuda că nu află răspuns la întrebarea – cine-i musafira atât de rapid primită, deși nu figura pe agendă.

— O scuză și o mulțumire îți datorez, domnișoară Throwstone, zicea Hazel. Scuza, pentru impolitețea de a veni neanunțată și într-o ținută nedemnă de frumusețea și valoarea galeriei dumitale; dar am alergat pur și simplu, de la lucru, profitând de distanța infimă dintre locul meu de muncă și acest loc minunat.

Mulțumirea – pentru bunăvoința de a fi dat credit recomandării când l-ai angajat pe protejatul meu, românul. Sper sincer că nu regreti. Nu-i așa că este un om util?

Abigail o măsoara pe femeia liniștită, cu înfățișare plăcută dar banală. Așa arată vulcanul de senzualitate care l-a hotărât pe Singleton, bărbat sobru, să comită singurul (probabil) adulter din viața lui? Și după o asemenea anti-vampă să i se aprindă călcăiele muieraticului de Frank, tocmai într-un moment când pretinde că are (și poate chiar are!) atâtea belele pe cap?

— Doamnă dragă, recomandatul dumitale este, într-adevăr, o achiziție bună pentru firmă. În afară de nume, care-i imposibil de pronunțat, n-am ce să-i reproșez.

Zâmbiră amândouă.

— Îți mulțumesc, oricum, că ți-ai găsit puțin timp să treci pe la mine și să-mi dai asigurările de rigoare. Nu că nu-l credeam când ți-a invocat numele. Dar știi cum e când sunt valori mari în joc: paza bună... Lasă aici tava, Judie, mai departe fac eu onorurile de gazdă.

Hazel trecuse cu bine peste primele clipe ale întrevederii, cele mai periculoase. Nu vedea, pe chipul celeilalte, ravagiile scenei de turbare petrecute aseară, așa cum o relatase martorul ascuns, Emery. Deci, una din două: ori patroana galeriei este o bună actriță, capabilă să schimbe multe roluri nelăsându-se marcată de niciunul, ori este extrem de labilă psihic – și atunci pericolul este imens.

Amfitrioana lărgi compasul conversației cuprinzând, generic, personalul feminin din impunătorul Palat asupra căruia de aici, de pe First Avenue, avea o vedere de ansamblu. Musafira o asigură că, în realitate, este vorba de o grămadă de furnici care întocmesc și cară hârtii. Gazda stăruie. Nu se poate ca în acest gigantic mușuroi să nu iasă în evidență câteva exemplare tentante, în jurul cărora roiesc

bărbații, mai ales cei cu rang înalt, copleșindu-le cu atenții. Hazel râse. Femei fatale în personalul ONU? Oh, dacă miss Throwstone ar cunoaște-o pe Betty, șefa protocolului Secretarului General, și-ar corecta pe loc falsa, mai bine zis naiva părere! Impunătoarea doamnă Elisabeth Knight, căreia nimeni nu-i cunoaște vârsta cu adevărat, dar trebuie să fie o sexagenară gata să-și schimbe prefixul de vreme ce l-a apucat în funcție pe Kurt Waldheim încă, iată funcționara „în jurul căreia roiesc bărbații”. Ea este figura emblematică pentru sexul frumos din aparatul ONU!

— Ceea ce vede publicul la jurnalele de actualități și în paginile de evenimente mondene sunt soțiile înalților demnitari. Ele, la ocazii, sosesc în mașini de serie mică, li se deschide și li se închide portiera, li se anunță cu voce tare numele la intrarea în sală și poartă bijuterii asigurate pe niște sume de te doare capul. Uite, când descinde doamna Sandra Rowena Singleton, de exemplu – sigur, este exemplul cel mai de sus –, gurile rele zic că hoțul care ar da lovitura la gâtul, sau urechile sau degetele ei, ar putea trăi el și familia, bine mersi, tot restul vieții.

Lansând această bîrfă, la elaborarea căreia trucidase vreun sfert de oră de pregătire solitară, Hazel așteptă cu emoție reacția roșcatei. Spre satisfacția ei, nada fu înghițită fără ezitare. O sclipire încântată apărură în ochii bine fardați ai gazdei.

— Am citit într-un „BETWEEN US, LADIES” că persoana despre care spui se consideră un fel de „prima doamnă” ; și că, după modelul suratelor de la Casa Albă, intenționează să introducă schimbări în mobilierul de la Palatul Națiunilor. E adevărat?

— Sinceră să fiu, Sandra Rowena nu s-a manifestat încă. Probabil că n-a avut timp. Dar, după snobismul și ifosele de

înalță aristocrată pe care le afișează, ca o trufașă di Poggio-Fiorito ce este, nu m-ar mira s-o vedem trecând la acțiune.

„Ești blândă, gândi Gayle. Snobism, ifose, trufie, astea-s fleacuri. O muiere care s-a culcat cu doi bărbați, oricât de asemănători, și nu-i în stare să-i deosebească, aia nu-i femeie, e o bătă!”

— A propos – întrebă, fără a-i păsa nici să lege prea strâns întrebarea de segmentul anterior de conversație, nici s-o dezlege de reflecția intimă –, aveți un nou Secretar General. Cum te împaci cu domnul Singleton?

— Eu?!

— Personalul, vreau să zic.

— Excelent. E un om nemaipomenit, din toate punctele de vedere. E adevărat că, în ultima vreme, pare cam stresat. Firesc, cu atâtea noi răspunderi pe cap...

— Menajul să n-aibă nici o contribuție? El și snoaba aceea formează, oare, un cuplu fericit? Răspunzând cu o detașare bine jucată, Hazel aruncă cea de a doua mică frază ticluită din vreme.

— De ce nu? Sandra Rowena pare înfloritoare. Trăiește o a doua tinerețe și, când se petrece așa ceva, e semn că viața în doi nu scârțâie, dimpotrivă; cel puțin așa se zice.

Frivolul bla-bla-bla ar mai fi continuat, probabil, dar limitele unei pauze de prânz, pentru o funcționară în serviciu public, nu sunt deloc elastice. Recolta strânsă de Hazel era incomparabil mai modestă față de ceea ce obținea, cam tot atunci, Colin. Spera însă să nu fi fost, totuși, egală cu zero.

Bernie își rezervase partitura cea mai consistentă, dar și cea mai riscantă: monitorizarea mișcărilor efectuate de Miss Throwstone. Urmărirea putea, firește, să nu dea nimic altceva decât refacerea drumurilor dintre domiciliu și

Galerie, plus cine știe câte ocoluri, tot atât de neproductive, pe la croitorese, cosmeticiene, maseuze, dentiști etc. Dar la fel de bine se putea întâmpla să pice peste traseul căutat, cel vital prin ascunzătoarea unde zace Singleton. Oricum, agentul aflat în investigație pe cont propriu (șeful ierarhic de la serviciul statistic FBI îi acordase trei zile de concediu) se socotea psihic egal pregătit atât pentru aventură, cât și pentru o pândă de rutină.

Un rolișor, atribuit lui Emery, trebuia să atenționeze că plecarea de la Connecticut Gallery a metresei impostorului este iminentă. Mașina în care aștepta Bernie era parcată într-un loc de mare circulație, dar tocmai de aceea fluiditatea traficului era vegheată de agentul de circulație din zonă. Acesta se apropiase amenințător, după ce vânturase brațul semnificativ; Bernie îl liniștise arătându-i, discret, propria-i insignă. „Bine, bine, dar aprinde-ți luminile de avarie și fă-te că-ți dregi rabla” ; primise o recomandare colegială, căreia știuse să-i aprecieze justețea.

Era fixat cu privirile pe ușa Galeriei încă dinaintea sosirii bravei soțioare. Văzând-o pe Hazel ieșind de acolo, respirase ușurat: cel puțin în privința ei, lucrurile erau O.K. Neașteptat de repede după aceea, Întorsureanu se lăasă văzut. Așa cum fusese stabilit, își făcu de lucru lângă patroana care pleca, probabil că îi rosti câteva cuvinte, ceva legat de măruntele sale însărcinări, apoi, gesticulând larg, ocupă spațiul de lângă bordură, ferindu-l de intruși până în clipa când luxosul Rolls-Royce argintiu trase în acel spațiu și portiera se deschise.

Bernie porni contactul și se apropie, având grijă să lase mereu câteva limuzine între vehicolul său și mașina argintie. Nu știa dacă nu va avea de străbătut orașul dintr-o parte într-alta, nici dacă lipsa lui de experiență într-o acțiune operativă de teren n-ar deveni handicap într-un filaj

ca acesta. Din fericire, traseul Rolls-ului câștigă în transparență odată cu rularea într-o zonă ceva mai puțin aglomerată a imensei metropole. Creștea treptat perimetrul spațiilor verzi, dobândeau preponderență ansamblurile arhitectonice cu mai puține caturi, dar mai întinse și mai aerisite. Bernie își aminti că mai trecuse prin cartier, unde un campus universitar se răsfață pe aceste vaste terenuri: acel complex de învățământ și cercetare pe care-l susține Charity World Foundation. Ținând seama de rarefierea vehiculelor, lăsă o distanță mai mare de Rolls-ul argintiu, care vira pe aleile admirabil întreținute. Brusc, îi văzu luminile de stop aprinzându-se, rubinii, apoi stingându-se. Miss Throwstone sosise la destinație.

Patroana-directoare a galeriei de artă ieși rapid din limuzină, însoțită de șoferul ce se metamorfoza, instantaneu, în bodyguard. Bernie își opri Ford-ul la o distanță respectuasă: dar acum, pe jos, trebuia să se grăbească dacă vroia să nu-i piardă din ochi pe cei doi.

Mări pasul, nu înainte de a-i zări cotind pe o alee secundară, îngustă, către o clădire fără etaj, protejată de câțiva arțari, liniștită, albă. Aleea se oprea acolo. Bernie ezită. Indecizia, în mod excepțional, se dovedi fecundă, deoarece la nici trei minute după intrarea roșcatei și a gorilei în retrasul edificiu, din aceeași construcție ieși un alt individ. Acesta, după ce își aprinse o țigară, se îndreptă alene către limuzina argintie trecând nepăsător pe lângă Bernie, cu expresia unui om eliberat de griji. De pe altă alee, mai largă și animată, se apropie un grup de studenți vorbind însuflețit. Bernie, întâmpinându-i, solicită o informație în legătură cu situarea Pavilionului Administrativ. Se arată greu de cap la asimilarea explicațiilor, ca să îi fie repetate. De fapt, consuma timpul necesar observării, cu coada ochiului, a tipului care trecuse pe lângă el. Acela se dusesse la Royce, deschisese o portieră

și intrase – dar nu luase loc pe scaunul șoferului, ci se culcase pe canapeaua din spate. Nu mai înainte de a întredeschide geamul, fiindcă fumul țigării îi însoțea odihna. „E limpede – își zise Bernie – șoferii bodyguarzi au făcut schimb de tură”.

Era riscant să-și prelungească așteptarea. Trecu iute de grup, mulțumit de forfota lui proteguitoare, apoi avansă, decis, pe aleea care ducea la casa scundă, și la cei câțiva arțari dimprejur. Intrarea avea un ancadrament de marmură. O placă de alamă, deasupra, specifica:

CHARITY WORLD FOUNDATION

President's Private Library –No entrance–

Îl frapa un detaliu: nici o sonerie, nicăieri. Roti butonul-clanță. Nu opuse rezistență. Deschise ușa din stejar masiv și examinează, precaut, spațiul dinapoia ei. Un mic hol fără ferestre. Intră. Un coridor prelungea antreul, îngustându-se ca o țeavă de pânlie. Curioasă fantezie de arhitect! Pășe fără zgomot înainte. Coridorul lua sfârșit printr-o ușă înaltă, impozantă. Cu Dumnezeu înainte! Ciocâni de formă și pătrunse dincolo, fără a aștepta vreun răspuns.

— Cine ești? Ce cauți dumneata aici?!

Fundația Mondială Caritatea. Biblioteca particulară a președintelui. Intrarea oprită.

Bărbatul care, sărind ca opărit, i se adresa pe un ton amenințător, era întâiul șofer, cel ce condusese Rolls-ul de la Connecticut Gallery până aici. Asta nu era nici o surpriză. Femeia adusă de el, însă, nu se zărea nicăieri. Bernie, deși luat din scurt, roti capul în toate părțile și clipi des, ca o ființă dezorientată, rătăcită. Nu erau, de la podele până în tavan, decât etajere pline.

— Ce de cărți... Mă tem că am nimerit altundeva. Căutam Pavilionul Administrativ. Am o soră, m-a rugat să-i aduc un prospect...

— F...-i paștele mă-sii de gură-cască! se stropși individul care numai a bibliotecar n-arăta, iar Bernie prinse, fără dubiu, adresa înjurăturii: blagoslovitul era celălalt slugoi, cel care, în loc să-și ia liber, fumând și lăfăindu-se, ar fi trebuit să-i taie, lui, intrusului, calea. Nu știi să citești? Intrarea oprită! Hai, valea, valea...

Bernie înțelese că, oricât ar mai face pe prostul, nu poate trage de timp decât câteva clipe. A fotografia vizual locul era sarcina lui urgentisimă. Care dintre îmbinările etajerelor ascunde o ușă? Câte compartimente vor fi existând, secrete, între tubul „pâlniei” și fațadă? Și mai ales, dacă va trebui, la un moment dat, luată cu asalt această fortăreață, ce efective vor fi necesare?

Simți apăsarea labelor gorilei pe umeri. Era împins fără menajamente către ieșire. Nu se împotrivi, bolborosi doar alte scuze de provincial năuc și se lăsă gonit. Și-ar fi zis că a văzut destul. Din exterior mai observase ceva. Cele câteva ferestre erau niște opere trompe l'oeil, pictură admirabil executată, pe un zid orb. Pentru o primă descindere la sediul temniței lui Singleton – Bernie era aproape sigur că o nimerise – avusese parte de un bilanț nesperat; dar îi lipsea, încă, o ultimă confirmare.

O dobândi peste ceva mai mult de o oră. La pândă în Fordul său, o zări pe Abigail Throwstone care își regăsea Rolls-Royce-ul argintiu și pe cel de-al doilea om de pază.

Recapitula: am urmărit, așadar, o femeie. Am văzut-o intrând într-o clădire cu o singură încăpere, cu o singură ușă exterioară și lipsită de ferestre. Am intrat eu însumi, după aceea, în încăperea aia. Și ce am constatat cu ochii mei? Că femeia nu există acolo! Iar acum, după o oră, o văd

ieșind de-acolo! Unde a fost?! Am dreptul să mă întreb unde a fost?

Bernie simți că afacerea pute. Da, dom'le, pute îngrozitor. Dezlegarea nu mai putea veni din partea unor diletanți care se joacă de-a poliția. Venise momentul să intervină poliția în persoană. Dacă până acum nu amestecase FBI-ul din prudență, spre a o proteja pe Hazel, de aici înainte tănuirea faptelor devenea o imprudență cu consecințe incalculabile. Va spune asta, diseară, prietenilor săi.

39

Rolf obținuse audiența la Creier în condițiile cerute și mai ușor decât se așteptase. Șeful suprem nu primea niciodată singur. Lângă el trebuia să fie cineva din „Sfânta Treime”, în cazul de față – Lon, șeful direct al solicitantului. Dar o discuție despre strategia Organizației în prezența brutei ce răspundea la numele Don Alonzo ar fi fost inutilă și, pentru inițiator, chiar periculoasă.

Șansa lui Rolf venise de la Abigail. Contactată la Galerie și rugată să dea o mână de ajutor, frumoasa clanului găsisese formula potrivită și momentul de grație pentru a-și convinge unchiul să-i acorde un sfert de oră „tânărului”. Nu vine într-o problemă personală, avusese ea grijă să precizeze. Acum, iată-l introdus de Gayle în marele living, examinat cu o privire lungă, scrutătoare, și invitat să ia loc pe un fotoliu anume, în fața biroului la care trona căpetenia, însuși Marele Invizibil.

— Te ascult, Rolf, glăsui gazda, după ce momentul protocolar, simplificat cu totul, fu consumat iar nepoata se retrase. Presupun că te aduce la mine ceva grav și presant, de vreme ce ai ținut să discutăm între patru ochi.

— Și da, și nu, domnule, răspunse vizitatorul, mai puțin sigur pe el decât se așteptase și își dorise să fie. În fața privirilor de gheață ale Căpeteniei, se simțea ca un elev scos la tablă. Își mobiliza resursele, încercând să surmonteze complexul acesta nenorocit, deși buzele subțiate vizibil și cuta ce se adâncise între sprâncenele gazdei nu-l prea ajutau. Ocazia fiind unică, reluă, totuși, cu mai mult curaj.

— Totul a pornit de la un raport al Centrului de studii strategice și internaționale din Washington. Vă redau paragraful esențial, spuse el, scoțând din buzunarul interior al hainei impecabil croite o fișă din care citi: „Rusia este pe punctul de a deveni o oligarhie dominată de crimă, controlată de oameni de afaceri veroși, birocrați corupți și, pur și simplu, criminali. Nivelul criminalității este așa de mare în Rusia, încât reprezintă o amenințare pentru securitatea națională a SUA, întrucât organizațiile criminale ar putea încerca să-și extindă puterea sau bogățiile exploataând deteriorarea securității și a gradului de protecție a armelor nucleare de pe întreg teritoriul ex-URSS...”

Pe ultimele două propoziții, Gus căutase într-un sertar al biroului, scoțând de-acolo niște hârtii. După ce Rolf termină de citit ultimul cuvânt din fișă, amfitrionul ridică ușor hârtiile prinse cu o agrafă argintie.

— Te referi, probabil, la acest document. Îl am, l-am studiat, inclusiv anexele. Este realmente revelator. Nu înțeleg însă care-i problema ta.

Luat repede, novicele din Rolf amenință să pună din nou stăpânire pe cel ce se dorise ofertantul cu aplomb, capabil să discute pe picior de egalitate cu stăpânul și strategul Imperiului. „Tânărul lup” găsi însă, din nou, destulă îndrăzneală.

— De câțva timp, mă frământă situația specială a Rusiei. Cunosc decizia dumneavoastră în legătură cu acest

teritoriu. Cunosc și rațiunile pentru care considerați Rusia și China, deocamdată, zonă „tabu”. În cazul Chinei, aveți perfectă dreptate; dar ocolirea spațiului ex-sovietic mi se pare... ca să spun așa... neproductivă.

Neproductivă, o decizie a Creierului...? În dorința de a-și face curaj și a se regăsi pe sine, solicitantul audienței sărise peste cal. Amfitrionul îl fixă cu un soi de curiozitate amuzată și nu prea. Ca și cum ar fi dorit să descifreze – cu Roentgen-ul ochilor săi cenușii – ce se ascunde în tărtăcuța acestui ins venit la el în casă pentru a-i spune cu ce este și cu ce nu este dumnealui de acord după „trierea” hotărârilor luate la vârf! Oricum, pentru Gus, discuția era o premieră absolută. Observând că discursul musafirului se stinsese, îl stimula:

— Mai departe. Ascult...

Înghițindu-și nodul din gât, Rolf începu să se explice.

— China, într-adevăr, este condusă atât de autoritar... încât acolo nu văd ce-am putea face. Dar Rusia... Rusia, domnule, a ajuns un imens teritoriu fără nici o lege, exact cum spune raportul pe care văd că-l cunoașteți. Am socotit cât pierdem anual rămânând în afara jocurilor de-acolo: cam o cincime din venitul nostru actual.

— A opta parte, preciza Creierul, calculat la cifra de afaceri a anului 1998. Rolf interpretează întreruperea ca pe o confirmare, chiar dacă cifrele nu coincideau. Continuă cu mai multă încredere.

— Mai important decât paguba mi se pare însă faptul că acolo se va naște, mai devreme sau mai târziu, un sindicat, o uniune, o organizație unificatoare, cu care vom avea de luptat. Rog să fiu scuzat că îndrăznesc s-o spun, dar... cred că mai simplu și mai bine ar fi să acționăm acum.

— Interesant, murmură Gus, cântărind argumentele subalternului care-l învăța pe el, Gustave K. Throwstone, ce

are de făcut, și unde, și când. Interesant... Și cum vezi, concret, intervenția noastră acolo?

— Există mai multe posibilități. Prima ne este oferită de raportul aflat pe biroul dumneavoastră. Poate sub „umbrela” ONU, poate chiar a Casei Albe, ar fi de abordat direct Kremlinul. Vreau să spun – autoritatea supremă din Rusia. Nu se poate ca nimeni de-acolo să nu conștientizeze pericolul și să nu dorească recâștigarea controlului asupra economiei, finanțelor, vieții sociale. Cu susținerea materială și logistică a Organizației noastre și cu ajutorul a ceea ce a mai rămas din Securitatea rusă, eu unul mă încumet să aduc situația sub control în maximum doi ani. Odată rezolvată treaba preliminară, aceasta, restul devine o joacă: Rusia ajunge a noastră.

— Asta ar fi o variantă, spuse Gus, pe un ton neutru. Alta?

— Alta, domnule, ar fi pur și simplu lupta pe cont propriu cu mafiile rusești, chiar pe terenul lor. Personal, mă simt capabil să pătrund în jungla Rusiei și să pun cu botul pe labe gang-urile de-acolo. Poate că așa este chiar mai simplu; cucerim țara pe dedesubt, fără ca vârful autorității statale să știe cine face jocurile și cine ia potul.

În fața expresiei de Sfinx a șefului suprem, Rolf ar fi dat orice să poată arunca, sfidător, asul din mânecă. Adică să poată spune răspicat: da, eu, Rudolph Leacock dețin, în exclusivitate, o armă teribilă, cu care pot trece peste oricine, obținând tot ce-mi doresc. Arma mea poartă un nume nipon, Senjuro Shamaguchi, pentru moment dormitează într-o garsonieră de pe 233 Street în Queens, dar o pot activa oricând poftesc, împotriva oricui, și vai de cel care va avea nefericirea să-i fie țintă!

Nu era însă nebun să se lase dus de val și să cedeze benevol, pe nimic, fantastica, secreta lui putere. Gus ieși din muțenie.

— Cunoști pericolele, Rolf? Ai calculat riscul? Ai evaluat corect forțele? Întrebă Creierul cu același ton de contrarietate bine ascunsă, care admitea încă dialogul.

— Cred... Cred că da. Cred că pot.

— Nu m-ai înțeles. Mă refer la riscul pentru Organizație. Aici nu este vorba despre un Rudolph Leacock, zis Rolf, ci despre obiectivele noastre fundamentale. Te-ai gândit la asta?

Tonul era mai apăsător. Vizitatorul îl percepu.

— Vă asigur, domnule, că de la aceste obiective am pornit. La recenta reuniune a staff-ului, ne-ați arătat cât de bogați suntem. Tot din raportul dumneavoastră, dar și din activitatea zilnică, știu și cât de puternici suntem. Cunosc la fel de bine obiectivul final – puterea globală absolută. Tocmai de aceea mă doare că ratăm o oportunitate majoră ca prezența în Rusia. Dealtfel, îmi permit să vă mai rețin atenția cu o altă idee, reprezentând o altă oportunitate ce ne scapă. Aproape sigur, bogăția noastră ar fi fost mult sporită dacă nu ne-am fi ținut departe de piața contrabandei cu arme. Dar contrabanda cu arme înseamnă, azi, în proporție de 70%, piața rusă; vedeți cum se leagă lucrurile? Vă pot oferi – cu aproximație, desigur, – cifra de afaceri a acestui business înfloritor...

— Mulțumesc, băiete; o cunosc, tăie Gus tirada musafirului. În mod vizibil, răbdarea Creierului se apropia de sfârșit. Încep să înțeleg ce te aduce la mine. Am să-ți răspund. Dar, mai întâi, o întrebare: de ce trebuia să vorbim despre toate astea între patru ochi?

Locotenentul lui Lon avu un moment de ezitare. Simțea că discuția ajunsese într-un punct extrem de delicat; poate –

periculos. Își evaluează, într-o secundă, șansele într-un duel verbal bazat pe disimulare și minciuni sofisticate; pricepu, pe loc, că o asemenea luptă nu putea fi câștigată decât de Gus. Așadar, alege adevărul, încercând să-l coafeze cât mai convenabil pentru sine. Era singura soluție pentru a atenua eșecul presimțit al unui demers pe care-l regreta încă înainte de a fi părăsit locuința șefului suprem.

— Am să vă răspund deschis, domnule. Îl apreciez și-l stimez pe Don Alonzo pentru ceea ce dânsul știe să facă foarte bine. Dealtfel, multe din lucrurile la care mă pricep eu însumi, de la Alonzo Mascella le-am învățat. Pentru asta îi sunt recunoscător. Dar... vedeți... poate vârsta, poate formația, poate gradul de instruire sau... mi-e greu să stabilesc exact din ce cauză anume, cred că Don Alonzo n-ar putea, n-ar mai putea înțelege sensul real al propunerilor mele. Vă rog să nu mi-o luați în nume de rău; simt că anvergura cu care dumneavoastră gândiți viitorul Organizației, la care încerc să răspund cu modestele mele puteri, avea nevoie de o discuție fără Don Alonzo. Așa am gândit eu. Poate am greșit. Dar mă tem că nu. Dacă am greșit, totuși, vă cer scuze.

Gus nu era omul care să poată fi îmbătat cu apa rece a vorbelor meșteșugite, dar trebui să recunoască: ultimele cuvinte ale celui venit în audiență îi picaseră, omeneste, cum nu se poate mai bine. Pregătise în gând o replică dură; aproape inexplicabil chiar și pentru el, primele cuvinte sunară, dacă nu cu blândețe, oricum măsurate, calme.

— Mă bucur că ți-ai deschis sufletul, Rolf. Mă bucură mai ales faptul că te frământă soarta Organizației... până-ntr-atât, încât nu șovăi să judeci critic hotărârile Comitetului director. (Aci, tonul se înăspri, măbind secreția de adrenalină a celui ce se afla pe fotoliul din fața biroului). Te înțeleg, perfect...

— Eram sigur de asta, îndrăzni musafirul, exagerând o bucurie pe care, de fapt, n-o trăia deloc.

—... dar nu te aprob, reluă Gus șirul întrerupt. Și o spun categoric. În primul rând, procedeul. Să presupunem că îngustimea de vederi a lui Lon ar fi reală și, prezent la discuție, nu l-ai fi avut de partea ta. Dar demersul îmi era adresat mie. Deci tânărul domn Rudolph Leacock s-a îndoit de capacitatea mea de a arbitra corect o posibilă dispută de idei. M-ai bănuir că voi da prioritate nu valorii unei propuneri, ci rangului celui ce combate propunerea. De asta te-ai temut, Rolf.

Pe fruntea solicitantului audienței își făcură apariția picături fine de sudoare. Simți în acea clipă că-l urăște cumplit pe autocratul din cauza căruia el, un „tânăr lup”, transpiră de frică.

Morala continua, metodic, exasperant.

— Într-un singur caz trebuia să ajungi la mine: dacă legătura ta superioară ți-ar fi respins o idee pe care o considerai importantă pentru interesele Organizației. Sau, în situația extremă când îți bănuiești șeful ierarhic că trădează Organizația și deții probe în acest sens, ori vii măcar cu argumente solide. Atunci, da; o discuție între patru ochi ar fi fost necesară. Dar numai atunci. Înțelegi, Rolf?

— Da, domnule.

— Asta e bine. Acum, fondul problemei. Te asigur că banii pierduți de noi prin neamestec în Rusia, mie îmi provoacă insomniile. Prin '95-'96, am fost foarte aproape să mă decid pentru o acțiune în forță acolo. Ar fi fost o imensă greșeală, de care mi-am dat seama la timp. Te interesează istoria? Obişnuiești să reții ceva din istorie?

Brusca schimbare de registru îl zăpăci de tot pe vizitator. Bâigui un răspuns pe care nici el nu-l înțelese bine. Se ura că nu e-n stare să-și înfrângă tracul idiot în fața acestui om.

— Dacă studiul istoriei îți este familiar, mă vei înțelege. Știi unde și-au rupt gâtul și Napoleon, și Hitler?

— În Rusia, murmură Rolf, școlărește.

— Bravo! Acolo. Ca să supun imensitatea Rusiei fără spectrul unui dezastru, trebuie să stăpânesc, în prealabil, restul lumii. Urmărește-mă, Rolf! De fapt, Europa, Japonia, continentul sud-american vor face treaba asta în locul nostru, atunci când le vom ține totalmente sub control. În cel mult 7-8 ani, ONU va avea un braț înarmat; dar nu o poteră de strânsură, ca acum, nu adunătura contestată, huiduită, primită cu pietre pe unde se duce să facă ordine. Ci o armată, creată de noi și justificată prin nevoia de prevenire, stingere sau gestionare a crizelor, după caz. Armata aceasta de la noi va primi ordine, înțelegi? Îți spun și cum se va ajunge la etapa respectivă. Voi ști să conving electoratul american că e absurd să achite el nota de plată pentru ambiția Statelor Unite de a se erija în jandarmul lumii. Pentru asta nu-mi trebuie decât un ciclu electoral complet: 4 ani! Când vom ușura bugetul USA de povara cheltuielilor militare inutile, contribuabilul american ne va ciuguli din palmă! Atunci, și numai atunci vom ataca mafiile rusești fără nici un risc. Înțelegi? Cum să te las pe tine, în acest moment, să înfrunți caracatița rusă, când restul omenirii stă să ne cadă-n mână, ca un fruct copt? De ce să-mi îndrept către hăul siberian oamenii, resursele, banii, când o sută de milioane de indivizi din Estul Europei ne așteaptă, ne roagă să le cumpărăm economiile și forța de muncă pe mai nimic? Ei nu cer altceva decât să muncească pentru noi, să ne mai îmbogățească! Acceptăm – asta este prioritatea absolută. Așa se explică decizia Conducerii, de a cărei justețe te-ai îndoit. Acum înțelegi?

Rudolph Leacock înclină fruntea, afirmativ. După ce trăise timp de trei zile, în Japonia, beția puterii, după ce adusese

de acolo făptura dotată teribil, achiziție care îi furnizase indescriptibilul sentiment de stăpân, da, stăpân unic al cunoscutului și necunoscutului, iată, asculta aici, plecat, niște lecții pedante, moralizatoare. Trăia umilința școlarului repetent, „săpunit” în fața consiliului de familie. Ar fi preferat o avalanșă de injurii, în locul întrebării acesteia, repetată obsedant, condescendent, la fiecare sfârșit de idee: „pricepi, băiețăș? la spune tu – înțelegi?”

Sigur că înțelegea. Dar ce să fi răspuns acestui mod tacticos de a evalua timpul, cântărit cu măsura deceniilor? Că el, Rolf, n-are chef să aștepte?! Că se poate lovi acum, oriunde, și că se poate obține orice, iar arma se află la discreția lui, operațională, așteptând doar să i se indice obiectivul atacului? Sau să fi spus că actualul mod alambicat de a conduce Organizația, cu liderul acționând incognito, pe de o parte, cu planuri aruncate către un orizont incert, pe de altă parte, riscă să devină himeră? Că se mizează nepermis de mult pe serviciile unui neisprăvit, cocoțat în vârful piramidei ONU, acolo unde cretinul nici măcar nu știe să-și ascundă bine impostura?

O clipă, gândurile care-l asaltau răzbiră în expresie, în priviri. Dar numai o clipă. Deși îl înnebunea siguranța arogantă a strategului vizionar, cu atât mai mult cu cât cunoștea suportul ei real de profunzime și realism, Rolf găsi resursele să joace umilința. Învățase prea bine lecția înțelepciunii de a lovi numai atunci când ai toate cărțile-n mână. Așa că șopti, cu privirea în desenele covorului persan:

— Înțeleg, domnule. Vă rog să mă iertați...

— M-aș bucura să fie așa cum spui, închise gazda subiectul, preocupat de ceea ce văzuse, ori crezuse că vede pe fața acum spășitului Rudolph Leacock.

la spune, schimbă Gus cursul discuției, ce vești de la Tim Salado? Unde se află el acum?

— Vești bune, răspunse Rolf, ușurat că i se întinde un colac de salvare. De la București, noutăți excelente. Acolo, totul este – practic – aranjat. Aseară, chiar, s-a parafat o afacere extraordinară. Lângă București, la vreo 20 de km, există un centru de producție cinematografică, într-un parc natural de mari dimensiuni, pe malul unui lac pitoresc. Capacitatea de producție permite peste o sută de lung metraje pe an. Există specialiști, platouri, spații construite, practic – tot, în afară de aparatură ultramodernă și... comenzi; acum, întregul complex șomează, zace în părăsire.

Ei bine, Tim Salado, ajutat de Tawee Naphalaî, succesoarea Halinei, crează acolo cel mai mare centru din lume pentru producția filmelor porno de mare anvergură. Dar nu numai atât. Spațiul verde din jur va deveni un imens parc de jocuri erotice. O combinație Disneyland – Las Vegas – San-Pauli, pentru bărbați și femei, dotat și amenajat după ultimul cuvânt în materie. De fapt, nici nu există termen de comparație pentru ce va fi acolo. Am studiat proiectul și macheta; o bijuterie! Plăceri pentru toate gusturile, accesibile pentru toate pungile, în condiții de perfectă securitate și într-un cadru de vis. Afacerea se anunță o lovitură. Starurile filmelor porno, venite pentru filmări, vor acorda autografe, la pat, după partide de sex, fanilor dispuși să plătească mii de dolari pentru o clipă de plăcere în brațele Ciocciolinei sau ale mai știu eu cui...

— Dar autoritățile? Opinia publică?

— Totul e rezolvat. Parlamentul a votat legiferarea prostituției, iar opinia publică... ce să vă mai spun? Exultă! Oamenii sunt fericiți că au voie să facă ce nu li s-a permis o jumătate de secol. În plus, acolo vor curge dolarii, vor fi locuri de muncă, vor mișuna turiștii. Se va trăi!

— Exact ce-ți spuneam, conchise Gus. Să luăm mai întâi banii ce ni se oferă singuri. După aceea... toate la timpul lor. Alte vești?

— Și la Tirana, tranzacția e aproape încheiată – localnicii mai cer încă măsuri asigurătorii pentru deșeurile chimice și pentru reziduurile nucleare. Experții s-au înțeles în plan tehnic, dar puterea vrea să ne mai stoarcă niște bani.

— Dați-i și semnați! Transmite-i lui Gregg Miliard să nu mai aștepte nici un moment. În 2-3 luni să demareze efectiv amenajarea sarcofagelor albaneze.

După ce Leacock părăsi reședința, condus de o Abigail care își asumase și la plecare misiunea de însoțire, șeful suprem rămase cufundat într-o meditație mohorâtă. Ce-a fost asta? Ce fel de semn i s-a arătat? Cum să citească simptomul de insubordonare – în fond – ce i se livrase chiar la domiciliu? Insubordonare față de primitivul Lon, zice făptașul, dar cine garantează că Rolf, sau altul ca el, nu va contesta mâine autoritatea supremă, decizia Creierului? La un moment dat, surprinsese în ochii și pe fața „tânărului lup” o străfulgerare ciudată, care nu-i plăcuse. Nu-i plăcuse deloc!

Gus se ridică de la birou, unde nu se așezase întâmplător, merse la casetoscopul pe care camera ascunsă în veioza de pe birou înregistrase totul, scoase caseta, o cântări în mână, apoi o introduse într-un aparat de redare. După derularea benzii și fixarea startului, acționează telecomanda. Multiecranul ce domina unul din pereții salonului se aprinse și se animă. Gus începu vizionarea. Pe sub priviri i se derula, cu imagine și sunet, discuția ce tocmai se încheiase, filmată tot timpul pe prim-planul vizitatorului. Finul psiholog și fizionomist, geambașul de oameni Gustave Throwstone simțea imperios nevoia să studieze și la „stop-cadru”, dacă va fi nevoie, expresia aceea care nu-i dădea

pace. Trebuia să știe dacă omul pe care-l considerase până azi un executant perfect și nimic mai mult, îi ascunde ceva.

Se consacră îndelung acestui studiu solitar, fără ca expresia să-și schimbe dominantă: îngândurare mohorâtă.

40

— Mulțumesc că m-ați primit, domnule.

Bernard Merwin încremenise într-o poziție riguros reglementară. Se afla în fața celui dintâi personaj în ierarhia FBI-ului din New-York, un rang în sine foarte înalt, dar și cel mai înalt dintre cele accesibile unui subordonat al Biroului Federal, în condițiile de urgență cu care își însoțise cererea de ieșire la raport, chiar dacă, din rațiuni de confidențialitate, n-o motivase prea clar.

— Relaxează-te, ia loc și spune-mi ce te aduce, Merwin.

Bărbatul care-l primise pe statistician era un tip de vreo 40-50 de ani, pe cale de a-și desăvârși încărunțirea, cu brazde adânci pe obraji rași cu îngrijire. Genul de militar care, începând din ziua recrutării, se desparte de zâmbet până la pensie. Bernie, căruia i se dăduse comanda „de voie”, înțelese că va fi greu să descifreze, într-o fizionomie ca aceasta, felul cum vor fi receptate lucrurile comunicate de el. Se pregătise atent. Știa că, la eșalonul superior al instituției, șefii cei mari nu au timp de povești. Mai mult, era conștient că povestea lui riscă să sune a fantasmagorie, dacă o va relata dezlânat, pierdută în comentarii și considerații personale. De aceea își concepusese demersul ca pe un raport. Ostășesc? Nu tocmai, dar aproape...

Încă de la croială, Bernie alesese ca mod esențial de ordonare a lucrurilor – criteriul cronologic. Rezumatul său releva, ca început, câteva semne de întrebare. Din

interogațiile puse cap la cap se detașase apoi o îndoială. Ulterior apăruseră fapte care transformaseră îndoiala într-o suspiciune. Ultimele evenimente, derulate precipitat, schimbaseră bănuiala într-o certitudine: la conducerea superioară a Organizației Națiunilor Unite a fost infiltrat un impostor. Iar în spatele lui se află o forță malefică, tentaculară, cu un veritabil program de distrugere la scară mondială. Pericolul este atât de teribil, întârzierea cu care intrăm în acțiune e atât de mare, încât orice zi pierdută în anihilarea mecanismului infernal poate avea efecte incalculabile.

— Îmi cer scuze că, în pofida propriilor mele intenții, am folosit termeni susceptibili de a fi taxați drept vorbe mari. Vă rog să faceți abstracție de adjective, să analizați la rece datele propriu-zise și să luați măsurile de rigoare.

Înalta oficialitate ascultase fără să clipească. La acest punct al audienței își scosese prima țigară, o bătea gânditor de tabachera din aur și se pregătea s-o aprindă. Succesiune de gesturi semi-automate care, la cinci ani după decizia Administrației de interzicere a fumatului în toate edificiile guvernamentale și în toate sediile serviciilor publice, era un semn de adâncă preocupare. Cel puțin Bernie îl recepta ca atare.

— Ai consumat tot ce ne-ar putea ajuta la o eventuală investigație? Fapte, probe, dovezi?

Până la aceste întrebări, nici o întrerupere. O ascultare atentă, serioasă, profund responsabilă. Păcat că înaltul ofițer strecurase cuvântul „eventuală” alături de „investigație”. Așadar, era cu putință ca ancheta nici măcar să nu demareze? Acum, când pământul arde sub picioarele oamenilor? Bernie rânduie deziluzia în subsidiar, ca pe o carte dintr-al doilea șir al raftului – și se concentrează asupra răspunsului.

— Știam că timpul dvs. este măsurat. Nu mi-am permis să vă relatez, oral, decât esențialul. Am pregătit însă și un raport scris – cu detalierea corespunzătoare.

Deschise mapa și depuse pe masa șefului un raport cu învelitori de celofan.

— Mulțumesc, Merwin. Cred că te-ai lansat într-o chestie efectiv importantă, dintr-alea care, dacă se finalizează, se lasă cu o Military Cross cu spade. Dar până una-alta, cum vezi dumneata desfășurarea acțiunilor noastre? Ești prea sistematic ca să nu le fi gândit.

Bernie rememora, fulgerător, rezervele de diplomatie în care ar străluci, în locul lui, Hazel, și se strădui să n-o dezamăgească.

— Nu-mi permit să mă substitui specialiștilor de care dispuneți, sir. Știu că aveți aici capacități strălucite în a concepe o operațiune de asemenea anvergură. Dar dacă ați avut amabilitatea să mă consultați, iată cum văd eu lucrurile.

Unu –, aș solicita, de urgență, examinarea setului de analize la zi (medicale, stomatologice în special) ale lui Q.D. Singleton, amprentele sale (inclusiv amprenta vocală) comparativ cu analizele aceluiași din urmă cu, să zicem, doi-trei ani. Dețin informația că autoturismul lui Singleton are comenzile supuse blocării. Ar merita să se verifice dacă în ultima vreme s-a umblat la acest sistem, pentru schimbarea amprentei.

Doi –, aș cere mandat pentru percheziționarea minuțioasă a Bibliotecii Private a Președintelui lui Charity World Fundation, din campusul universitar respectiv.

Trei –, aș obține sistarea imediată a schimbărilor de persoane numite la conducerea unor comisii și organisme ONU, ulterioare alegerii lui Singleton, precum și cercetarea persoanelor deja instalate sub mandatul acestuia.

Și patru –, aș pune sub supraveghere, 24 ore din 24, vila Throwstone: locatari, personal de serviciu, persoane care o frecventează.

— Atât?

— Da, domnule.

Bernie nu deslușise nici o nuanță de maliție în acest „atât?”.

— Subofițer Merwin, ți-am ascultat sugestiile. Nu știu însă dacă realizezi dificultățile unei asemenea acțiuni și consecințele în cazul că ipoteza dumitale nu se confirmă. Imaginează-ți-l pe ditamai Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite, pus să-și lipească degetele, mânjite cu tuș, pe-o hârtie, ca un borfaș, ca după aceea să-i oferim un Scuzați, Pardon, Nostra Culpa! Dar chiar presupunând că îi obținem amprente printr-un tertip oarecare, cu ce le comparăm? Le avem pe cele de acum doi-trei ani, cum ziceai? Asta, firește, nu înseamnă că ar trebui să stăm cu brațele încrucișate. Ci doar că afacerea e încâlcită, că sumedenia de clarificări va lua timp, că se cere multă abilitate pentru a evita o gafă de proporții și, mai ales, infinită discreție. Înțelege că însuși prestigiul FBI este pus în joc!

— Înțeleg.

— Foarte bine. Sper că absolut nimeni din cei care te-au ajutat, probabil, să strângi aceste date n-o să vadă altfel lucrurile.

Raportul, în copertile lui de celofan, întorcea privirilor niște reflexe stinse. Șeful new-yorkez al celei mai faimoase poliții din lume făcu un gest cu țigara rămasă, neaprinasă, între degete.

— Ești liber, tinere. De aici încolo, acționezi numai conform ordinului, atunci când îl primești. Orice inițiative personale se suspendă. Clar?

— Clar.

Înaltul personaj așteptă ca pașii subofițerului să se piardă în anticameră, încuie ușa capitonată și se cufundă în studiul versiunii scrise a raportului. Conținea detaliile anunțate, dar nici un nume de colaborator al lui Bernard Merwin în extraordinara sa anchetă pe cont propriu. După ce, parcurgându-l cu aviditate de câteva ori, reuși să-l învețe pe dinafară, oficialul Biroului Federal de Investigații își scoase bricheta din buzunărașul ei tăiat anume în căptușeala sacoului. Nu ca să-și aprindă țigara, ci ca să ardă acel cumplit de primejdios raport. Flăcăruia, pornită de la un colț, mistui hârtia, până la ultima literă.

Ceea ce nu bănuia ocupantul biroului era că, în același tumultos New York matinal, aproximativ la aceeași oră, în clădirea ocupată de Central Intelligence Agency, un oficial omolog examina cu o atenție cel puțin egală raportul-copie, adus de un fost coleg de colegiu, un ziarist răspunzând la numele de Colin Fletcher.

Diferența era că înaltei personalități de la CIA nu-i trecea prin minte să distrugă, nici prin foc, nici altcumva, acele informații. Ci să le studieze și, dacă erau reale, să le dea curs.

Secretara anunță prin interfon:

— A sosit președintele Ligii Mundus Vivusque Mundus, domnul Knud Gunnarsen.

Frank înghiți un nod, ridicându-se în picioare și căutând să-și potrivească rapid o fizionomie adecvată unei relații despre care știa de la Q.D. Singleton, via Abigail, că s-ar defini prin cuvintele „Am fost apropiați... prin idealuri, prin niște aspirații...” Până azi, multiplele amănări, tergiversări,

pretexte, motivații etc. izbutiseră să-l țină pe Knud departe. Era primejdios să se mai eschiveze încă o dată. Bine, gata, luăm taurul de coarne. Nu poate fi mai rău decât nemernicul de Rolf.

Secretara aștepta încă răspuns, dar Secretarul General apărui la ușă, invitându-și personal oaspetele în cabinetul de lucru. Îi strânse mâna cu efuziune și, pentru a marca nuanța relației, indică un colț cu două fotolii, despărțite de o masă joasă. Luară loc acolo, nu mai înainte ca Frank să-i precizeze femeii rămase în antecameră:

— Mie, cafea neîndulcită. Domnul Gunnarsen nu bea decât apă minerală. Vichy sau, mai bine, Evian. Adu-ne, iar apoi să nu fim deranjați.

Pe chipul de erou ibsenian al noului venit trecu lumina unui gând fugar:

„Iată, Singleton n-a uitat că prima noastră întâlnire a fost la Evian-les-Bains”. Numai că această probă de constanță era cu totul neînsemnată, în comparație cu pustiul atâtor luni de izolare și, mai ales, cu lucrurile rele petrecute între timp. Nici nu știa cum să i se mai adreseze acestui om: dragă Quentin? Stimate domnule? Medicul convertit la ecologie își punea această întrebare cu dureroasa surprindere cu care constați că ai un prieten mai puțin decât crezuseși multă vreme...

— Sincer să fiu, începu el, aproape că pierdusem speranța unei discuții. De trei luni încerc s-o obțin.

Frank era pregătit să parazeze reproșurile pe această temă. Se apucă să inventarieze dificultățile de gestionare a timpului unui Secretar General la început de mandat. Instalarea... acomodarea... cunoașterea departamentelor... obligațiile protocolare... agenda primelor deplasări...

Mâna cu degete prelungi a celuiilat se ridică la nivelul creștetului alb.

— Domnule Singleton... domnule Singleton... Frank încetini, apoi frână brusc perorația.

— Tot Quentin mă cheamă. Taică-miu preferă să-mi zică Dexter. Numește-mă cum vrei. Dar fără nimic scorțos între noi, te rog.

— Foarte bine. Îmi convine acest mod. Dacă vrei să știi, venisem cu speranța unei discuții brutal de sincere. Fiindcă oricare alta e nepotrivită situației.

— Care situație, Knud? întrebă Frank și, fără voie, se ghemui puțin în fotoliu.

Secretara aduse cafeaua și apa minerală, apoi se retrase. „Și n-o să mai reintre până când uscățivul ăsta, care îmi promite o discuție ca un meci de box, n-o să mă facă knock-out!” reflectă omul lui Gus, furios și pe cafeaua amară, și pe dispoziția pe care singur o dăduse.

— Sunt convins că știi câte speranțe îmi pusesem în prezența ta aici, începu norvegianul. Vedeam în alegerea ta calea cea mai sigură către realizarea planurilor noastre comune. Reducerea decalajelor, eradicarea sărăciei, optimizarea dezvoltării, ecologizarea vieții. Nu? Și, în loc de primii pași pe drumul ăsta, ce se constată? Un discurs de investitură care preamărește inițiativa feroce! Care invită capitalurile cu obârșie dubioasă în arena finanțelor lumii! Care proclamă desființarea restricțiilor legislative și morale în numele eficienței! Cum adică, ai ajuns să crezi că s-ar putea construi o viață curată prin bani spurcați? Și dacă e vorba să schimbăm mentalitățile, – căci asta visam și noi când ne-am întâlnit și ne-am împrietenit –, cum trebuiau să se schimbe? În sensul degradării, al trivializării, al împăcării cu noroiul, al pactului cu diavolul? Cum ai putut, în numai câteva luni, întoarce atât de monstruos lucrurile?

Frank se apăra cu înverșunare. Nimic nu era mai regretabil decât răstălmăcirea bunelor intenții. Mai ales de

către un om la a cărei opinie ține nespus. Poate că discursul de instalare a avut ambiguități de formulare; nici vorbă însă de ridicarea imoralității la rang de principiu călăuzitor! Ce a găsit la ONU? Un organism sclerozat, osificat, fără resurse, fără pârghee, condamnat la decorativism sec. Jalnic. Ce-a vrut să-i dea? Sevă, infuzie de vitalitate, putere! Să implice Organizația în problematica reală a dezvoltării. A supralicitat? Poate. Dar cu cea mai bună credință.

Din nou, mâna osoasă a nordicului se ridică, dig în calea șuvoiului de explicații. Stop, cerea mâna aceea. Și avea o curioasă autoritate, de vreme ce Frank tăcu imediat, ca și cum acel simplu gest demonstra că identitatea și calitatea lui Quentin Dexter Singleton erau cărți de vizită false, arborate de un impostor.

— Uite, să zicem că percepția mea este de vină. Că ți-aș fi citit discursul într-altă cheie decât aceea a intențiilor tale. Fie. Infinit mai grav, însă, e că programul anunțat acolo a început să se materializeze. Cred că nu mai e nevoie să-ți reamintesc cu ce se ocupă filialele Ligii pe care o conduc. Mundus Vivusque Mundus, Lumea Vie și Curată nu se consacră numai, sau în primul rând, studiilor academice. Liga își propune – și are mijloacele – să fie pe fază, să tragă semnalul de alarmă la fiecare atentat împotriva omului și a planetei lui albastre. Or, de când ai ținut acel discurs stupefiant, ni s-au semnalat acțiuni infernale, una mai otrăvitoare ca alta. Afaceri oneroase din care profiturile intră în nu-știu-ce buzunare, dar nota de plată afectează pământul, apa, aerul, vegetația, noul-născut. Niște uzine distructive, vitriolante, dețin autorizări suspecte; în ouăle clocite de capitalurile pe care le-ai chemat, iau contur niște monștri.

Frank încercă, la rândul lui, să stăvilească un rechizitoriu care părea să poarte o încărcătură din ce în ce mai

strivitoare. Dar nordicul era de neoprit. Sărise în picioare și striga:

— Se pun bazele unor industrii care vor distruge mediul acolo unde sunt plantate! Se pregătește transformarea unor țărișoare în rampe de gunoi pentru bogații continentelor! În estul Europei se pune la cale reconversia unor industrii cinematografice și tipografice în mega-baze de producție porno! Voluptăți de bordel se vor lăfăi în parcuri și vor lua locul divertismentului popular; un asemenea parc este deja proiectat, se lucrează la el, știu sigur! Alte tranzacții, aparent mai onorabile, spoliază țări, popoare amărâte, covârșite de sărăcie, îmbătate de o libertate cu care nu știu ce să facă, mințite și furate de clicile politicianilor corupți! Am semne sigure că nici drama bosniacă nu e străină de aceste interese murdare, care calcă în picioare tot. Pe ruina, pe discordia, pe nenorocirea generală de acolo se fac și azi tot felul de experimente care înnebunesc oamenii.

Era prea mult. Un Secretar General al Organizației Națiunilor Unite nu putea asculta, și încă în propriul birou, acuzații atât de grave fără să replice cât se poate de categoric.

— Knud, am impresia că nu-ți dai seama ce spui. Cum poți să-mi reproșezi mie, și Organizației pe care o conduc, toate grozăviile astea? Poate că există adevăr în situațiile de care se plânge Liga! Dar ce am eu, ce are ONU, cu ele?! De unde până unde?

— Quentin, îți răspund. Toți acești noi, și activi, și veroși promotori ai industriilor pomenite, toată haita de emisari, samsari, agenți și profitori ai poluării sub toate formele, vin acum sub flamura și sub protecția Națiunilor Unite. Cine i-a trimis? Dacă acesta este fluxul de energie, dacă aceasta este infuzia de vitalitate la care gândeai, mai bine lăsați ONU să

se stingă de bătrânețe! Pentru copiii noștri ar fi fost mai bine.

Acceptând, după amânări repetate, să-l primească pe Gunnarsen, Frank se aștepta la zece-cinsprezece minute dezagreabile, presărate cu accente critice, pe alocuri chiar vehemente, deoarece urmau să vină din partea unui ins auster și rigid. Dar ceea ce auzise îi aducea un sloi de gheață pe șira spinării. Nu erau dezamăgirile unui prieten neglijat. Era o radiografie aproape exactă, nepermis de minuțioasă a extinderii în curs a Imperiului condus de Gus, evidențiindu-i zonele prioritare și impactul cel mai năpraznic. Acest afurisit de ecologist cu păr alb a intuit un segment esențial din acțiunea globală a organizației și, dacă va fi lăsat să-și comunice public intuiția, va fi... Nu, Frank nici măcar nu îndrăznea să-și imagineze consecințele.

— Knud, omule, hai să n-o luăm chiar așa. E posibil ca, într-un caz sau altul, vreun reprezentant de-al nostru să se fi făcut vinovat. Exces de zel? Răstălmăcire a dispozițiilor? Corupție? Nu știu, încă n-am avut când să exercit un control riguros. Dar îl voi introduce. Și va fi ferm. Dă-mi un pic de răgaz, asta e tot ce-ți cer.

Ochii ca două iezere albastre ale norvegului îl cercetau cu mâhnire.

— Quentin, nu-ți ascund că primii tăi pași la conducerea ONU i-am resimțit dureros. Te-ai îndepărtat atât de mult și, mai ales, atât de neașteptat de la proiectele pe care le prefiguram împreună... Ești ultimul om din lume din partea căruia puteau veni asemenea surprize, ți-o spun drept.

— Nu te pripi să mă cataloghezi, prietene. Cred că, la mijloc, este o gravă neînțelegere. Trebuia s-o preîntâmpin, aranjând să ne întâlnim cu mult mai devreme. E-adevărat. Dar o să îndrept lucrurile din mers, ai să vezi.

— Așa să fie, conveni celălalt, cu o ușoară detensionare a stării lăuntrice. Din păcate, în ultima vreme m-am cam deprins cu decepțiile. Prea sunt multe, prea vin de peste tot. Eu, care eram mândru de cumpătarea poporului meu, de austeritatea lui înțeleaptă, constat că avantajele prosperității i-au adus și o stranie miopie. Tot extrăgând din Marea Nordului cantități uriașe de țiței, tot vânând în apele Atlanticului un număr nelimitat de cetacee, concetățenii mei cei cuminți și harnici se fac mereu mai vinovați de secătuirea sau ciuntirea unei părți irecuperabile din Planeta noastră. Pur și simplu, cu o nepermisă dezinvoltură, ne dezmoștenim urmașii. E trist. Iar martorul care strigă în pustiu nu e nici el de invidiat.

Gunnarsen tăcu. Apoi reluă pe tonul de adineauri, ca și cum ar fi dat la spate un moment de slăbiciune.

— Dar nu de amărăciunile mele este vorba. Îți comunic foarte serios, din partea Ligii, că toate constatările noastre sunt sintetizate într-un Apel către autoritățile statale, către instituțiile societății civile, către întreaga Opine Publică. Avem de gând să-l dăm publicității...

— Când? sări Frank cu o precipitare pe care abia izbuti s-o mascheze. Te-am rugat să nu te pripești, Knud!

— N-o să mă pripesc. În numele prieteniei noastre, dar mai ales în baza promisiunilor că vei lua urgent măsurile ce se impun, sunt de acord cu un termen de grație. Nu lung, Quentin, nu lung... Poate că nu-ți dai seama cât de iute și cât de victorios se extinde murdăria...

Gunnarsen era aproape de ușă. Apa minerală sfârâia abia perceptibil în sticla destupată – neatinsă de setea lui. Un ultim cuvânt, înainte de despărțire, avea șansa, cine știe, să refacă ceva din trăinicia vechii punți dintre cei doi bărbați.

— Dacă ți-am vorbit mai ales despre Europa, asta nu înseamnă că țărmurile din Lumea Nouă sunt scutite de

aceeași spumă infectă. Săptămâna viitoare, mai precis marți, mă duc, cu un avion din flota aeriană a Ligii, să inspectez o zonă amenințată. După cum cred că știi, una dintre insulele Cayman se confruntă cu marea neagră. Tancul petrolier scufundat acolo a nenorocit niște mii de oameni, trăitori din pescuit și turism. Furtuna a fost de vină în proporție de zece la sută. Nouăzeci la sută ar trebui să fie coșmarul societății care a navlosit petrolierul. Doar că aceea, având avocați buni, stă liniștită. Aș fi bucuros să mă însoțești. Poți? Vrei? Marți voi avea la mine Apelul de care îți vorbeam. L-ai putea citi în manuscris.

Gunnarsen părăsi biroul, încălzit de promisiunea fermă a demnitarului că își va face timp să răspundă invitației și că vor zbura, împreună, deasupra zonei calamitate.

Își strânseseră mâna puternic.

Frank rămase cu privirea pierdută. „Din șase miliarde de oameni, nenorocitul de Singleton nu și-a ales ca prieten și confident decât un fanatic al purității. Am stat de vorbă cu inamicul nostru nr. 1. Dacă nu i-o luam noi înainte, ne nimicește. Trebuie să-l văd urgent pe Gus.”

41

Un copil bun își merită părinții buni. Așa spusese odată Sandra Rowena, iar Teddy, impresionat de acest principiu etico-pedagogic, se străduia, bietul de el, să fie demn de un tată și de o mamă fără cusur.

— Ți-ai făcut astăzi exercițiile? Unde ai ajuns cu imobilizarea adversarului? E mulțumit de tine Koki-san?

Teddy ridică ochii către Frank, dar înălță și din umeri. Rar îl întreba tati ceva în ultima vreme, și tocmai astăzi s-a nimerit să...

— N-am lucrat azi, daddy. Nici ieri. Koki-san a fost plecat.

A fost plecat Mitsuyama? Băiatul nu știa nici unde, nici de ce. Frank îl bătuse ușurel pe umeri și-i promise, pentru duminică dimineața, o plimbare în doi, da' una ca lumea. Teddy se duse să-și vadă de ale sale aproape încântat.

Japonezul se găsea în odaia care îi fusese atribuită și meșterea la finisarea unui manechin. Păpușa la scară umană avea să fie dotată cu senzori electronici și va servi la optimizarea anumitor reflexe ale tânărului luptător Edward Singleton. Niponul se ridică la intrarea stăpânului casei și, împreunându-și palmele, se înclină adânc.

— Ce se întâmplă, Koki? Pe unde ai fost?

Distingând în aceste întrebări o nuanță de curiozitate și alta de reproș, nici-una prea accentuată, maestrul în arte marțiale și electronistul virtuoz răspunse cu seninătatea conferită de statutul său, agent de legătură implantat în personalul vilei Singleton.

— Necazuri, domnule.

Frank tresări. Alte necazuri?! Erau și așa destule, dinspre Rolf, dinspre Gayle, acum și dinspre scândura aia de nordic obsedat; peste toate, se ivește iarăși nu-știu-ce? Se duse să verifice cât de bine sunt închise ferestrele, apoi, stânjenit de propria-i alarmă, se stăpâni și întrebă:

— Despre ce e vorba? Ce fel de necazuri?

Koki Mitsuyama deschise un sertar, din care extrase o gazetă. Stăpânul casei aruncă o singură privire asupra paginii întâi; era un cotidian nipon, o publicație la care Koki se abonase. Frank îi putea admira ideogramele ca pe niște desene non-figurative, dar nimic mai mult.

Necazul, tradus, rezumat și comentat de Koki, se afla într-o scurtă relatare din pagina a II-a: sinuciderea lui Humphrey Palmer Ibogawa, un yankee-jap de 54 de ani, fost

agent imobiliar. Era omul nostru, sublinia Koki, menționând amărât că îl cunoscuse bine pe Ibogawa cu ocazia frecventelor călătorii ale acestuia în Statele Unite, unde fetele lui Ibo au făcut studii, una dintre ele întemeindu-și chiar, nu de mult, o familie la Springfield, în Illinois. Când a citit despre această lepădare de viață, el, Koki, a fost năucit. Între moartea lui Ibogawa și citirea notiței de fapt divers a trecut suficientă vreme, ca hârtia celui număr de ziar să îngălbenească puțin, iar fetele lui Ibo să se cufunde în durerea lor stingheră din această țară mare. Așa încât Mitsuyama a jertfit două zile din timpul său pentru a face, fiecărei fiice, câte o vizită de condoleanțe. Speră ca stăpânul casei Singleton să-l ierte că nu l-a anunțat din vreme. Stăpânul casei a fost extrem de ocupat și mai mult la lucru decât acasă...

— Regret, Koki. Ce să-i faci, asta-i viața. Covârșit de amar, când unul, când altul clachează. Înțelegei verbul ăsta – a claca? Voi, cei cu tradiția plecării definitive prin seppuku, sau harakiri, termenul care a prins mai bine printre albi, ar trebui să priviți mai detașat această... retragere.

Mitsuyama se înclină adânc, dar numai pentru a contrazice.

— Fetele lui Ibo nu cred în versiunea sinuciderii. Era, repet, un om de-al nostru. Primea ordine de la don Alonzo. Domnul Leacock, la ultima sa deplasare în Extremul Orient, trebuia să-l întâlnească la Tokio pe Ibo, ba chiar să se sprijine pe el în treburile care-l chemau acolo. Așa că eu, cu voia dumitale, mă voi duce la don Alonzo, să-i spun ce cred.

— Și ce crezi, Koki? se interesă Frank, dintr-o dată extrem de atent. Spune-mi întâi mie.

— Cu moartea lui Ibo nu e lucru curat. Asta cred.

După care Frank nu vru să mai afle de la credinciosul său colaborator domestic decât data exactă a apariției aceluia număr de ziar în capitala Japoniei.

Frank se scuza față de toți ai casei. Sandrei, lui Archie, lui Ted le urează o seară cât mai plăcută, el însă trebuie să se închidă în birou și să lucreze la ceva urgent și important. Își sprijini tâmpile de palme și revizui în minte evenimente importante din viața Imperiului de când, ca Secretar General ONU, ocupa o poziție în același timp esențială și excentrică pe eșichierul gândit de Gus. Reuniunea staff-ului... demascarea și lichidarea Halinei Kruczkowska... înlocuirea ei la direcția diviziei prostituție-producție porno prin thailandeza aceea cu nume groaznic. Rudolph Leacock a fost deci în Japonia... Tot atunci moare agentul nostru la Tokio. Versiunea sinuciderii e oficială. Pentru familie, pentru cunoștii celui mort, versiunea nu e plauzibilă. Atunci, asasinat? Avea Leacock un interes suficient de puternic pentru dispariția aceluia Ibogawa? Dacă nu-l avea, cum de nu s-a sesizat dânsul de ciudățenia acestei morți, atunci când urma să se întâlnească personal cu agentul Ibo? A apucat să-l vadă? Da? Ce a raportat ulterior? Nu l-a mai prins în viață? Cum a explicat Triumviratului? Ce-a fost acolo?

A fost ceva, oricum. Și Frank se bucură. În sfârșit, o seară mai bună. Se pare că există ceva, o valoare de schimb pentru anihilarea amenințării dinspre ticălosul de Rolf. Se va gândi la propunerea unui armistițiu. Pe o bază extrem de clară. Un troc de tăceri, dacă nu-l duce gândul, cumva, prea departe.

Se întoarce în camera-atelier a niponului. Ghemuit pe un scaun neobișnuit de scund, electronistul cu mâini de aur abia dacă era mai falnic decât un cimpanzeu când sparge nuca de cocos cu piatra.

— Ai dreptate, Koki, multă dreptate. Du-te la don Alonzo și raportează. Și fiindcă a venit vorba: cum a primit don Alonzo mesajul despre scandinav?

— A spus că veți primi instrucțiuni amănunțite în timp util.

— Și de ce nu te-ai întors cu acest răspuns? Unde ai fost?

— La Springfield, în Illinois, după cum v-am spus. Aveam o cursă aeriană de noapte, care îmi scurta absența. Dacă am greșit, sunt pregătit pentru orice pedeapsă.

— A, în privința asta, fii liniștit. Dar pe viitor, vreau să știu tot ce faci. Nimeni nu acționează de capul lui. Nici eu.

Motanul de rasă al Creierului privea placid încăperea spațioasă al cărei favorit se știa. De astă dată aștepta cam de mult ca mâna Stăpânului să se rătăcească prin blana lui pufoasă. Gus nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Atât el, Stăpânul, cât și ceilalți doi oameni, vorbiseră îndelung pe limba lor omenească. Acum tăceau și se cercetau unul pe altul, tăcând.

— Toate complicațiile pe care le invocați, rupse tăcerea Gus cu un glas bine ținut în frâu, sunt orice în afară de scuze. Înțeleg: au apărut niște puncte de criză. Unora, le-am găsit soluții, pe altele urmează să le rezolvăm. Doar știam că jucăm pe o tablă de șah la care mutările adversarului cer, tot timpul, să ne adaptăm, cu mișcări de apărare gata să redevină atac. Însă e inadmisibil să transferi la capitolul „complicații” niște găuri de care ești personal vinovat! Bartholomew Bartolommini se uită cu o iritare neascunsă la don Alonzo Mascella. Acesta îi susținu, dur, privirea, încărcându-i-o de venin. Amândoi așteptau, în tensiune, urmarea: Creierul trebuia să precizeze vinovăția.

— Cu ce oameni lucrați voi? De unde-i luați? Ce să caute în aparatul pe care pretindem că ne bazăm niște indivizi despre care, hop, apare la faptul divers știrea că li s-a urât

cu viața?! Folosiți inși bolnavi? Tipi maniaco-depresivi? Păguboși capabili de suicid?

Președintele lui Charity World Foundation, acum luat din scurt ca înalt responsabil al recrutării personalului, simți nevoia să se apere:

— Nici unul dintre oamenii noștri n-a fost cules de pe stradă; Ibogawa – fiindcă la el te referi, Gus – n-a trădat niciodată vreun simptom alarmant. S-a achitat extrem de serios de toate însărcinările. Fără să iasă în față, a lucrat bine, temeinic. Ne bazam pe el, da, însă în mod justificat. Ca să fiu sincer, eu, unul, sinuciderea asta nu mi-o explic...

Lon mârâi furios:

— Iarăși?! Tocmai asta e problema, v-am spus. Există indicii că n-a fost sinucidere. Înscenarea unei sinucideri, asta se poate. Dacă înscenare a fost, a făcut-o fie poliția, ca să-i liniștească pe făptași în timp ce ea îi caută, fie criminalul însuși.

Gus își țintui întâiul locotenent cu o privire de gheață.

— Vrei să spui că în Japonia cineva ne vânează oamenii, îi culcă pe veci, iar noi habar n-avem? Aflăm asta din ziare?! Dacă Mitsuyama nu-și primea ziarul tokiot, când ați fi băgat voi de seamă că ni s-a distrus o verigă din rețea? De-acolo nu v-a raportat nimeni nimic? Și Rolf, domnul Rolf cu voiajul lui est-asiatic, n-a prins absolut nici un fir din această poveste? Nici măcar n-a aflat de ea? La ce să ne așteptăm pe mai departe, dacă așa merg treburile?

Don Alonzo era destul de afectat ori de câte ori zona executivă, de care răspundea în cadrul Sfintei Treimi, era atinsă de un reproș general. Așa că acum, când enervarea Creierului era stârnită de un incident pe cât de supărător, pe atât de precis localizat, nu putea dori decât să delimiteze răspunderile. Își descleștă fălcile, scrâșnind:

— Când yankee-jap-ul nostru, Palmer Ibogawa, a mierlit-o, Rolf era chiar la fața locului.

Gus nu tresări, dar desenul gurii i se modifică într-un fel care, pentru cei doi colaboratori foarte apropiați, însemna o încordare extrem de semnificativă.

— Mai spune odată ultimele cuvinte, don Alonzo. Și gândește-te dacă ai nimerit exact ceea ce vroiai să spui.

Lon își luă seama. Introduse nuanța corectivă care să-i ferească subalternul de suspiciuni.

— Când am zis că Rolf era la fața locului, înțelegeam doar că se afla în Tokio.

— De când, până când?

— Asta nu știu foarte exact. Rolf a cuplat deplasarea în Thailanda cu un voiaj la Tokio. A avut o agendă plină, pentru cele două-trei zile petrecute acolo.

— Dar decesul lui Ibo a fost datat de poliție, nu?

— Da. Koki Mitsuyama a citit o relatare a cazului.

— Foarte bine. Așa cum există o zi și o oră presupusă a morții, tot așa există o zi și o oră a decolărilor din Tokio. Chiar cu un grad superior de certitudine. Le vreau puse pe aceeași foaie și comparate. Te ocupi de asta, Lon. În plus, Mitsuyama să dea o raită prin Tokio. Nu ca să-și astâmpere nostalgiile, ci să adulmece. Pune-l să-ți aducă un raport amănunțit. Acolo, el e acasă. Pentru el e mai ușor să afle ce ne interesează. Trei zile îi ajung.

— Am înțeles.

— Suspendăm deocamdată discuția. Trebuie să știm precis, cu maximă discreție, până unde au mers coincidențele, dacă numai coincidențe au fost. Treburile noastre se derulează pe atâtea planuri, sunt interconectate atât de strâns, au efecte atât de uriașe încât nu ne putem permite, ascultați-mă bine, să neglijăm un accident aparent

minor, într-o zonă aparent periferică, cu un om de-al nostru aparent mărunț.

B.B. se foi pe scaunul lui.

— Și la apelurile lui Frank ce răspundem? Pare presat de evenimente...

— Să stea liniștit. Am recepționat problema, am analizat-o, s-a și luat o decizie, i se va transmite în timp util.

— Până marți? insistă Bartolommini.

— În timp util, am zis, repetă Gus și înclină scurt din cap când ceilalți doi se ridicară, salutându-l și părăsind living-ul fără o singură clipă în plus, după o întrevvedere saturată de tensiuni.

Simțise nevoia să rămână singur. Ca un mare maestru, desfășurând – la un antrenament solitar – toată forța sa analitică în examenul critic al variantelor unei dificile probleme de șah, Gus începu examinarea jocurilor de putere în care se va fi implicat Rudolph Leacock. Are Rolf vreun amestec cu moartea lui Ibogawa? Dacă da, în interesul cui a acționat? Dacă s-a ivit o situație neprevăzută, de ce n-a explicat-o post-factum, cel puțin, cum a procedat în cazul lichidării acelui ofițer din Intelligence Service, și a francezului din cadrul trupelor de menținere a păcii în Bosnia? Chiar și atunci, depășirea clară și periculoasă a mandatului fusese riscantă. Și, dacă până la urmă pledoaria pe tema urgenței ne-a convins, îi atrăsesem atenția, sever și răspicat, că nu admit recidive. Acum a recidivat! În plus, n-a spus nimănui nimic, nici măcar cu întârziere. Hai să presupunem că nu-i la mijloc decât o coincidență (Gus nu credea în coincidențe). Asta o va lămuri, sper, deplasarea lui Koki Mitsuyama. Dacă însă nu e coincidență, ce e? În care câmp de interese s-ar inseria acțiunea de eliminare a unui agent de-al meu din Japonia? O organizație concurentă cu ambiții enorme nu mai există în zonă. Dar dacă Rolf

nutrește el asemenea ambiții? Nu îi contest capacitatea de a concepe planuri de anvergură. Proiectul pe care mi l-a înfățișat, cu Rusia, cu accent special pe contrabanda din partea siberiana a Rusiei, avea chiar o anumită măreție. Dar... Siberia se învecinează cu arhipelagul nipon. Nu cumva tânărul lup lucrează la acel proiect, construindu-și acolo, cu oameni de acolo, propria organizație? Să fie cu putință?

Ajuns pe acest palier al reflecției, Gus înțelese că niciodată, în istoria de treizeci de ani a Imperiului său, amenințarea nu fusese mai conturată. Rolf nu este o Halina Kruczkowska! Muierea aceea lacomă nu râvnise, în prostia ei, decât un spor de venituri sustrase organizației. Și plătise cu viața. Dacă se confirmă conexiunile presupuse, Rolf vrea, nici mai mult nici mai puțin, decât vârful puterii.

Își simțea gura amară. Treizeci de ani de muncă asiduă, de veghe necurmată, gândind la toate variantele, prevenind toate eșecurile, dar iată că, acolo unde a trebuit să acționeze prin oameni-unelte, delegând o parte din propria-i autoritate, se ivesc defecțiunile. A fost silit să recurgă la brute ca Lon Mascella sau la perfizi în genul lui Rolf Leacock. Întâiul-fidel dar depășit, un instrument decalibrat prin folosință îndelungată, incapabil de regenerare. Al doilea, inteligent dar duplicitar, mânat de orgoliul tinereții invincibile, gata să treacă peste cadavre, doar-doar își va pune pe creștet o invizibilă coroană. Din păcate, dintre aceste două rele avea Gus de ales...

Dintre toate zilele săptămânii, duminica, familia Singleton beneficia de privilegiul unui prânz deosebit, nu atât prin

bogăția ori rafinamentul meniului, cât prin reunirea obligatorie, în jurul mesei, a celor trei generații trăitoare sub același acoperiș. Între agitata săptămână deja scursă, și ostenelele săptămânii ce sta să înceapă, prânzul duminical era o oază. Archie, Sandra Rowena, soțul ei și copilul Teddy înțelegeau să acorde acelui moment onorurile cuvenite unui ceremonial de familie.

Erau la desert. Băiatul își mânca distrat tortul de înghețată, doamna casei ciugulea arar câte o felie de ananas, bărbații preferau să răsucescă ușor, între degete, piciorușul paharelor în care își turnaseră licoarea alcoolică preferată, și toată lumea lăsase aceste desfătări pe al doilea plan, toți fiind însuflețiți de știrea zilei: Vaticanul a anunțat că, la sfârșitul săptămânii următoare, Secretarul General al Națiunilor Unite va fi primit de Sanctitatea Sa Papa, în prima sa vizită oficială la Sfântul Scaun.

Pentru Frank, voiajul peste Oceanul Atlantic și perspectiva unei lungi convorbiri cu Vicarul înveșmântat în celebra sutană albă, erau mai puțin însemnate decât deznodământul așteptat în alte istorii, în primul rând anihilarea pericolului dinspre Knud Gunnarsen și al Apelului conceput de fanaticul acela. Dar, firește, se străduia să nu facă notă discordantă, să participe la animația întregii familii. Până și Ted era copleșit de eveniment: tati și Papa de la Roma vor fi fotografiați umăr lângă umăr! Pentru Sandra Rowena, conotațiile istorice erau nuanțate de heraldică și ighemonicon. Familia aristocratică di Poggio-Fiorito nu este prin nimic inferioară familiilor italiene care au dat papi în acest veac ajuns la ultima suflare, prin urmare invitația Vaticanului care onorează un Singleton este legitimă, dar ar trebui să se răsfrângă, cel puțin în aceeași măsură, asupra doamnei Singleton, descendenta unui neam peninsular ilustru; oare se cade ca Secretarul General să fie poftit neînsoțit? Dacă e prea târziu,

sau prea greu să se mai intervină pentru corectarea gafei, Sandra Rowena este oricum decisă să vină, alături de Quentin Dexter, în Italia.

Pe când conversația centrată pe apropiatul turneu european începea să-i antreneze pe toți, Wilma își făcu intrarea, cu ținuta ei îngrijită. Anunță:

— A sosit o călugăriță. Aparține ordinului înființat de maica Alberta și solicită să fie primită, pentru câteva minute, de domnul Singleton.

— Care Singleton? întrebă Archie, ca întotdeauna sigur de răspuns, dar nerezistând să întrebe.

— Junior. În legătură cu vizita la Vatican, mi-a spus. O primiți?

Frank, amintindu-și că Gus are o slăbiciune pentru „albertine”, depuse paharul pe masă.

— Introdu-o în biroul meu și ține-i de urât. Vin îndată.

Wilma se retrase. Frank se uită la cei ai casei cu o privire în care perplexitatea, amuzamentul și iritarea se amestecau în doze egale. Asta îi mai lipsea, duminică, la domiciliu: o călugăriță!

Ridică din umeri, a scuză și a neputință, apoi ieși din sufragerie, străbătu living-ul și, mai înainte de a deschide ușa biroului, căută să arboreze fizionomia adecvată unei convorbiri cu o sfântă, test dificil chiar pentru un actor profesionist.

Sora albertină stătea în picioare, în dreptul ferestrei; ceea ce Frank văzu în acest „contre-jour” fu silueta înaltă, înveșmântată în rasa albă cu borduri mov, și camilafca, albă și ea, acoperindu-i strict părul, fruntea, urechile, bărbia. Femeia de serviciu făcu o plecăciune egal îndreptată către stăpânul casei și către vizitatoare, apoi se grăbi să iasă.

Presupusul Quentin Dexter Singleton, presupus Secretar General al Națiunilor Unite, așteptat de Sfântul Părinte de azi în cinci zile, tuși încetișor pentru a da vorbelor „Bine ați venit” o claritate deosebită, după care făcu doi pași înainte.

Încremeni. De sub rasa ordinului Maicii Alberta îl întâmpina... Abigail. Surâzătoare.

Primul lui gând, recunoscând-o, fu: „Nebuna a venit să mă ucidă! Surâsul unei ființe cu mințile rătăcite nu-i deloc semnal de intenții pașnice. Travestirea dă, cel mult, un indiciu de premeditare, obsesia e capabilă de regie. Cum de nu l-am conjurat pe Gus s-o supravegheze zi și noapte?! În fond, nici nu-i nevoie să scoată o armă, e de ajuns să strige către Archie și Sandra Rowena cine sunt – și sunt un om mort! Trebuie s-o scot imediat de aici!”

— Domnule Singleton, iertați-mă că vă tulbur, mai ales acasă, în sfânta zi de duminică. Dar...

Frank recurse la mimică, o încercare disperată de a-i implora tăcerea acestei smintite, care îi vorbea, culmea! cuviincios, măsurat. Dar mai înainte ca solicitările lui mute să aibă efect, intră Sandra Rowena. „Doamne, nenorocirea e gata!” se panică Frank. Aristocrata, strămutată de treisprezece ani printre parveniții de yankei, simțea că insolita prezență a unei surori întru Christos sub acoperișul ei este un semn că audiența soților Singleton la Papă e binevăzută undeva, sus...

Abigail și Sandra Rowena schimbă saluturi, după care purtătoarea de rasă albă cu dungă mov reluă, cu un firesc remarcabil, fraza întreruptă.

—... Dar, cum ziceam, de cum s-a difuzat știrea că veți pleca la Vatican, ce ne-am gândit? Că prilejul ar fi nimerit, ca un prinos lucrat vreme de câțiva ani, cu acul, în fir de aur, să ajungă – prin bunăvoința dumneavoastră – în mâinile Sfântului Părinte. Iată-l, acesta este.

Ochii lui Frank se dilatară de spaimă. Cutia de fildeș pe care Abigail se pregătea, cu gesturi cuvicioase, s-o deschidă, putea adăposti foarte bine o grenadă gata amorsată. Din partea unei femei care, împotriva oricărei rațiuni, venise până aici – și cum venise! – se aștepta la orice demență!

Numai că de sub capacul cutiei superbe, ea însăși o bijuterie, se ivi efectiv o țesătură de artă, demnă de orice palat. Cine știe de unde, și când, o achiziționase nepoata lui Gus.

Doamna Sandra Rowena Singleton di Poggio-Fiorito scoase o exclamație de încântare, mai ales că sora albertină o îndemna să cerceteze de aproape migăliturile, și cele două femei se traseră aproape de fereastră, unde razele începutului de iarnă puteau dansa pe aurul cusăturii. De la o oarecare distanță, Frank surprinse expresia lui Gayle. Spaima lui, de abia atenuată, se redeșteptă virulent. De sub camilafca rigidă, trădând atitudinea impregnată de falsă evlavie, simțea în Gayle o curiozitate lacomă de „cântărire” iute a rivalei. Dacă simpla apropiere de stăpâna casei detonează gelozia nebunei, se gândi înfrigurat Frankie, atunci nu numai că sunt pierdut, dar o să-mi și merit soarta. Găsi o soluție pragmatică, nu lipsită de inspirație.

Se apropie de Sandra Rowena, îi atinse ușor brațul și, căutând să capteze privirea femeii în rasă de călugăriță, explică:

— Mai înainte de a veni tu, draga mea, sora albertină s-a oferit să se roage pentru odihna sufletului mamei mele. Nu-i așa că e un gest absolut minunat? Am s-o însoțesc până la mormântul mamei.

Deocamdată scăpase cu bine. Mai degrabă simțea decât știa că Sandra Rowena se dusesese, cu caseta în mâini, la socrul ei și că Archie, mișcat până la lacrimi de inițiativa călugăriței, ieșise pe terasă ca să privească, de departe,

deplasarea fiului către locul de veci al sărmanei Mary. Frank pășea fără graba reclamată de frica dintr-însul, alături de o Abigail mai imprevizibilă decât oricând. Tăcuți, meraseră întâi pe volutele aleii, apoi de-adreptul pe gazon, în adâncul domeniului, către piatra tombală. Abia la o distanță apreciabilă de vilă, cuteză să exclame cu o exasperare ținută, de bine de rău, în frâu:

— Ce cauți aici, nenorocito? Ce-i cu deghizamentul ăsta? De unde l-ai luat? Cui i-ai mai spus că vii? Ce dracu ai în cap?!

Nu trebuia să recurgă la gesturi (curiosul Archie e un bătrân în recuzita căruia un binoclu de câmp este o piesă la locul său), dar înțelegea s-o bruftuluiască după merit. Fu mirat să primească, în schimb, o glumă, una răsufată, desigur, dar glumă, totuși!

— Dacă nu vine Mahomed la munte, iată muntele venind la Mahomed... Frank nu acceptă eșuarea în deriziune. Fiindcă nu despre furia lui era vorba.

— Chiar nu pricepi? Te joci cu dezastrul! Atâtea măsuri de precauție, atâta efort... și tu – ce faci? Riști să dai totul peste cap cu o tâmpenie. Te crezi la bal mascat? Ce urmărești, de fapt?

— Am vrut să te văd, Frankie.

Simplitate dezarmantă, nu-i așa? Era o bună parte de adevăr în această afirmație, dar nu tot adevărul. Gayle avusese intenția să-i ofere o ultimă șansă. Cât de multe avea de iertat... Cât putea reduce din orizontul ei de speranță în legătură cu Frankie... Acela din vechile iluzii, nu bădăranul bine îmbrăcat care îi strigase „atâta vreme cât judeci cu ovarele, să nu mă cauți!” Și nici nerușinatul care, de cum nu se mai teme că e auzit, aruncă o vorbă ca o flegmă: „nenorocito!” A fost nenorocirea ei că și-a legat visurile de el, o javră de pripas, dresată prea bine, plasată prea sus, prea

cu nerușinare, într-un loc de unde poate provoca prea multe rele.

Era, în viața ei, prima dată când îndrăzneă să-și privească vechiul partener cu alți ochi decât aceia ai nepoatei lui Gus, fiind numai pe jumătate conștientă că această nouă optică se datorează influenței exercitate, încet-încet, de către omul din cușca metalică.

— Îngenunchează, spuse Frank. Cred că suntem priviți de la distanță. Dacă te-ai costumat, atunci poartă-te potrivit rolului.

Abigail privi piatra tombală și se lăsă în genunchi. Fetița Muriel avusese prea mulți oameni morți în preajmă pentru ca femeia adultă să se sustragă tulburării ori de câte ori se nimerea lângă un mormânt. Mary Singleton, născută Warren-Burns, era acolo, sub florile răsărite în jardiniera în formă de scoică, iar textul naiv înscris în marmură aducea în mintea străinei prosternate imaginea fiului închis, de viu, în temnița scobită sub o bibliotecă mincinoasă ca tot restul. „A fost bucuria alor săi. Domnul s-o țină la Sine.”

Gayle se cutremură și, iarăși în premieră aboslută, îi ceru iertare lui Quentin Dexter pentru partea ei de vină în lungile lui suferințe. Își dădu seama, exact în blasfematoarea scenă concepută de istețimea lui Frank, că de o bună bucată de vreme aspirațiile ei, până și sieși tănuite, converg către bărbatul închis. A fost temnicer, a fost Șeherezadă, chiar confidentă a fost, și-acum...? Gândul o tulbura.

— Ai vrut să mă vezi, o îngână Frank. Își căuta, la un pas de ea, o poziție credibilă în eventualitatea că imaginea lui, lângă sora albertină, apare pe lentilele binoclului lui Archie. Ți-am spus de nu știu câte ori și, poftim, o repet. O s-avem timp să ne bucurăm unul de altul și amândoi împreună de tot ce ne poate da viața, mai târziu.

— Cât de târziu?

El nu cântări ironia din întrebarea ei. Să nu înceapă o muierescă tocmeală când în joc este un edificiu uriaș. Obiecția ei nu rezista nici cât o grămadă de frunze veștejite împinse de lama unui screper.

— Cât va fi nevoie! Alții, pentru reușita acțiunii în care suntem implicați, una formidabilă, au făcut sacrificii infinit mai dureroase. Și-au călcat pe inimă! Nu-i o vorbă goală. I-o fi durut, dar nici măcar n-au gemut, dacă au știut că durerea li se face piatră, iar pe piatră – se poate construi.

— Cam abstract, obiectă Abigail. Cam pompos. De ce nu-mi dai un exemplu de sacrificiu? Ca să-l pricep și eu, cu mintea mea proastă, de femeie.

Exasperat, Frank Love Deserver lăsă ca secretul ferecat cu atâtea peceti să țâșnească:

— Femeia lui Dumnezeu, unchiul tău, singurul rămas, el a făcut din ucigașul familiei voastre, din Alonzo Mascella, mâna lui dreaptă! Îți ajunge exemplul ăsta de sacrificiu, sau nu? Fii sigură că nu i-a fost ușor. Dar n-a ezitat, fiindcă, fără don Alonzo, imperiul pe care o să-l moștenesc eu, tu, copiii noștri, ar fi rămas un vis.

„Ce-am făcut?!” se întrebă el, îngrozit, în chiar clipa imediat următoare. „Sunt mai ținut decât ea, dacă am fost în stare să-i dezvălui treaba asta...”

Își adună tot curajul de care era în stare ca să privească, abia cu coada ochiului, spre femeia ingenunchiată lângă piatra tombală. Spre marea lui surpriză și ușurare, obrazul tânăr strâns în camilafcă părea, dacă nu senin, oricum nerăvășit de uraganul veștii.

Pentru Frank ar fi fost de o mie de ori mai bine ca acolo, la mormântul acela străin, o izbucnire violentă a lui Gayle să fi dat măsura exactă a șocului produs în mintea și în sufletul ei. Dacă femeia ar fi plâns, dacă ar fi țipat, zvârlindu-și blestemul asupra ucigașului, asupra complicilor prin tăcere, asupra ticăloșiei destinului, Frank ar fi știut cum s-o ia. Iar ceea ce nu izbutea Frank, putea face Gus. O criză de nervi se rezolvă printr-o terapie adecvată. Uneori, defularea isterică este, în sine, supapa grație căreia psihicul sub presiune își regăsește echilibrul.

Dar nu se întâmplase așa. Frank n-a înțeles că liniștea aparentă, de atunci, nu însemna lipsa reacției, nici măcar amânarea ei. Ea anunța, de fapt, transformarea unei furtuni spontane, previzibile, într-un uragan pustiitor.

... De 24 de ore, Abigail Throwstone este un om suspendat în vid. Nu doarme. Nu mănâncă. Nu poate găsi în sine, și cu atât mai puțin în lumea exterioară, nici o ancoră prin care deriva să înceteze. Gândurile? E foarte puțin probabil ca procesele din capul ei să mai semene a gând. Ceea ce picură acolo, stereotip, pare mai curând acțiunea unui acid care, strop cu strop, perforează o placă metalică. „E adevărat? Nu-i adevărat? Vreau adevărul! Porcăria asta de adevăr!”

Dintre toate ființele care ar fi avut mijloacele să-i ofere un indiciu, cât de firav, că adevărul poate fi aflat și privit în față, Gayle, mai bine zis instinctul ei o alese pe cea mai neajutorată. Quentin Dexter Singleton, nefericitul din cei zece metri pătrați de temniță subterană. Credea în cinstea lui; îi stima nu doar inteligența, ci și lumina izvorând din judecata lui; simțea că n-ar găsi la nimeni altcineva un sprijin mai onest decât la acest dușman natural al indivizilor din clanul ei, dacă al ei mai putea fi socotit clanul ăla. Și totul se traduse într-o direcție – atracție magnetică.

Drumul până la așa zisa Bibliotecă a Președintelui Bartolommini i se păru infinit. Supunerea la canoanele de securitate existente acolo, un calvar. Până și treptele pe care se precipită îi părură prea multe, iar lentoarea retragerii scării, insuportabilă. Când în sfârșit rămase acolo jos, față-n față cu bărbatul căruia „ai ei” îi răpiseră libertatea, familia, rangul social, totul cu excepția demnității omenești, se opri ca paralizată, nemaștiind ce-i de făcut cu propria ei alcătuire din oase și carne, carcasa în care se zbăteau și izbeau și dureau adevărul, nevoia de adevăr, groaza de adevăr.

— Ce s-a întâmplat cu tine? vru să știe Quentin.

Ea simți, din intensitatea privirii lui, din intonația aparte a puținelor vorbe, că el nu se informează pur și simplu. Vrea să știe prin ce trece, și nu dintr-o curiozitate de doi bani, ci pentru că îi pasă dacă pățește ceva. Lui, da, îi pasă. Celălalt a fost mulțumit că a scos-o, fără scandal, pe sora albertină, în afara domeniului Singleton. Diferența dintre om și neom.

— Arăt oribil, Quentin, nu-i așa? Te-am speriat...

El nu zise nimic; tăcerea era, în sine, o confirmare. Dar pentru Gayle, propria-i înfățișare nu mai avea nici o importanță. Nici una dintre vechile măsuri ale lumii nu mai era la fel după îngenuncherea dinaintea osemintelor pomenite ca Mary Singleton, născută Warren-Burns.

— Ce crezi, Quentin, există minciuni benefice?

Deconcertat, încropi un răspuns. Ce să spui unei asemenea chestii!?

— Benefice? Eventual, minciunile convenționale, dacă la asta te referi...

— Nu! Mă gândesc la muchia netă dintre viață și moarte. Acolo, pe muchie, minciunile cum sunt? Benefice? Pot fi benefice?!

Mai puțin nesigur de astă dată, prizonierul îi oferă o părere. Tot nu știa ce o roade pe femeia asta.

— Întrucât uneori adevărul poate ucide, cred că există minciuni, nu benefice, ci izvorâte din bune intenții. Da! Șterge-le titlul „benefice” și înlocuiește-l prin „caritabile”.

Ea păru, un minut întreg, agățată de această explicație de ordin general, mai înainte de a se hotărî, cu spaimă, să-i verifice soliditatea.

— Știi de ce arăt oribil, Quentin? Am aflat ceva. Cel care mi-a măcelărit întreaga familie este Alonzo Mascella. Nimeni altul decât mâna dreaptă a unchiului Gus!

Se uită cu aviditate la chipul prizonierului. Așteptă puțin. Nici urmă de surpriză. Poate că Singleton n-a sesizat monstruoșitatea relației. Completă deci informația.

— Adică unchiul Gus, în deplină luciditate, s-a asociat cu ucigașul lui taică-su, al fraților săi în număr de trei, și al cumnatelor sale. Ca să-și atingă scopul de putere, n-a șovăit să strângă mâna pătată cu sângele a cinci rude apropiate. Îți vine să crezi că nebunia asta s-a produs cu adevărat?

Singleton nu-i susținu privirea lăcomă, dar răspunse:

— Cred. Mai mult: am știut că așa a fost.

— Ai știut... Cum? De unde puteai tu să știi?!

— Unchiul tău a coborât, într-o zi, până aici, la mine. A avut chef să vorbească. A vorbit.

— Și nu mi-ai spus... În lumea asta de rahat în care sunt blestemată să trăiesc, până și de la tine, tot cu minciuni să m-aleg?! De ce nu mi-ai spus adevărul, Quentin? De ce...?

De astă dată el o privi în ochi, scrutând-o cu obiectivitatea unui medic.

— Ca să nu înnebunești.

La asta, fetița Muriel, pentru că nu mai avea o Martha care să-i înnăbușe scâncetele, izbucni în plâns. Venite cu o întârziere de aproape treizeci de ani, lacrimile lui Abigail erau, încă, semnele inocenței chinuite. Prizonierul schiță doar gestul de protecție. De-ajuns pentru ca femeia cu părul de aramă să i se cuibărească la piept, hohotind amar, cu sughițuri, neajutorată, sfârșită.

Quentin Dexter mângâie acest creștet sârmos, gest în care mila și înțelegerea se amestecau. Explică, pe îndelete și în termeni simpli, că un copil care supraviețuiește unui șoc teribil trebuie tratat cu multă băgare de seamă. Că se poate, în ciuda strădaniei oamenilor în halate albe, să nu se leuiască niciodată pe de-a întregul. Că trebuie ferit de noi izbituri dureroase, ale căror ravagii, tocmai din pricina temeliilor șubrezite în anii dintâi, să fie îngrozitoare, culminând cu întunecarea minții. Iată de ce el, Singleton, tăcuse. Iată de ce secretul lui Gus nu fusese adus la cunoștința nepoatei lui Gus.

Ea se agăță, copilărește, de această ultimă frază, a cărei ambiguitate îi permitea să spere că fratele cel mai mic al lui Ken, deși făcuse un târg sinistru cu Lon ucigașul, dorise binele fetiței lui Ken, iar tăcerea celor treizeci de ani o mântuise.

— Crezi că de asta unchiul Gus nu mi-a zis niciodată nimic? Ca să nu înnebunesc?

Singleton simți nevoia să ia distanță față de ipoteza femeii. El, cel răpit și închis, cel cu ore numărate, n-avea, și nu vroia să aibă nimic în comun cu șeful supermafiilor reunite. Nici măcar o motivație într-o problemă de suflet, ca asta.

— Nu știu. Eu ți-am explicat de ce am tăcut eu. Atât.

Ea se desprinsese de el, nu fără regret; îi fusese bine pe umărul lui; deschise poșeta, își șterse obrazul de dăra lacrimilor, își refăcu machiajul cu grijă; cei ce așteptau sus,

bodyguard, șofer, n-aveau voie să observe nimic neobișnuit. Avea să-și impună, pe viitor, o mare atenție acordată acelor detalii după care, în graba lor, oamenii etichetează normalitatea.

Mai înainte de a se despărți de Singleton, îi șopti:

— Îți mulțumesc, prietene. Pot să-ți spun doar atât: ai ajuns singurul meu sprijin. E puțin? E mult? Singurul.

Throwstone avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sară, el care, toată viața, arătase un dispreț suveran față de indivizii cu manifestări de excitabilitate nervoasă dăunătoare propriilor lor interese. Ascultase, crispat, acuzele grave ale nepoatei, izbucnirea ei de furie rece. Trebuia să o domine.

— Cine ți-a servit cheștiile astea?

— Asta ți se pare important? se revoltă Gayle. Nu masacrul? Nu cârdășia? Nu tăcerea? Buzele lui Gus se strânseseră până la grosimea unei ațe, și-aceea într-o culoare palidă.

— Eu hotărâsc ceea ce este important și ce nu. Mie să-mi spui de la cine deții această poveste.

— E poveste? Uită-te în ochii mei și repetă. E poveste?

— De unde o știi? se răsti la rândul său Gus, care înțelegea perfect că momentul confirmării nu mai poate fi amânat și că tot ce-i rămânea de făcut era să circumscrie strict zona pagubelor, ca într-un incendiu, ca într-o avarie.

— De unde? De la un om de nimic: Frankie.

„Frank?! Omul pe care l-am cocoțat atât de sus nu-i altceva decât un nenorocit de palavragiu?”

— Unde te-ai văzut cu el? Când?

Seninătatea cu care ea îi răspunse fu la fel de năucitoare ca și conținutul informației:

— Acasă la familia Singleton. Duminică, pe la prânz. Am cunoscut acolo pe tatăl și pe soția lui Quentin Dexter.

Gus inspiră adânc. Prin urmare, aici s-a ajuns?! În timp ce el migălește, ca un arhitect artist, la finisarea câte unui admirabil plan de detaliu, aproape toți ceilalți, în ascuns, fac tot ce le trece prin capul lor sec, își depășesc atribuțiile, sporovăiesc, derapează, trădează, produc surpări de structură? Dar în condițiile astea, mai controlează el, Creierul, ansamblul operei sale?

— Eu ți-am răspuns la întrebări, unchiule Gus. Tu, la a mea, încă nu. Mi-a omorât Lon familia? Da sau nu?

Prin urmare, scârba asta mică depășea toate limitele. Ce greșeală de neiertat, să introduci în operațiunile imperiului o ființă șubredă, cu greu recuperată din spitalul psihiatric! Bine, tu ai comis greșeala, tu o vei îndrepta. Dintre măsurile severe de redresare a situației generale, prima va trebui să fie priponirea lui Gayle. Urgent!

— Uite ce este, fetițo. Eu nu sunt omul pe care să-l înghesui tu în corzi. N-o să mă judeci tu. Există rațiuni la care, să nu te superi, judecata ta nu ajunge. Asta e tot.

Ea privi de jur împrejur. Ecranul multiplu al televizorului enorm. Abanosul statuetelor africane. Motanul somnolând încolăcit pe un fotoliu. Și silueta de piatră a bărbatului care o crescuse... cum o crescuse.

— Tot? Am înțeles...

— Ce ai înțeles? Întrebă el, alarmat de brusca moliciune a vocii ei.

— Că judecata mea este insuficientă. Nu asta voiai să rețin? Am reținut. Mintea ei, în momentul acestei declarații de supunere, devenise un tărâm interzis intrușilor. O pădure cu zone mari de ceață, în vălătuci inegali, aici groși până la a îneca toate contururile, dincolo rarefiate, lăsând

poteci libere și câte o deschidere surprinzător de clară. Trei erau gândurile care se detașa dintre aburi.

Lon trebuie să plătească, odată pentru totdeauna; o bestie ca asta nu merita să mai facă umbră pământului.

Gus, cu rațiunile lui superioare cu tot, nu merita să-și vadă împlinite proiectele, fiindcă prea e mârșav târgul pe care le-a clădit.

Quentin Dexter trebuie ajutat să rămână în viață, deci să-și recapete libertatea, deoarece, în universul populat de monștri, a fost și-a rămas om. Singurul.

Dar cum ar trebui acționat, în ce ordine, cu ce mijloace, acestea erau lucruri pe care Muriel-Abigail nu le vedea deslușit, pâcla de sub fruntea ei mișcându-se cu repeziciune dintr-o parte într-alta.

44

Întinsă pe patul de spital psihiatric, Abigail nu-și mai lua ochii de pe barele verticale care zăbreleau fereastra. Limbajul fierului era fără echivoc. Tratamentul urma a fi făcut cu de-a sila, în cazul, dinainte scontat, că ea, pacienta, ar opune rezistență. Faptul că nu se zbătuse, că se lăsase îmbrăcată în ținuta bolnavelor, că împinsese docilitatea până la a-și vârî singură în gură primele două pastile cu efect neuroleptic, iar acum aștepta, cică, efectul calmant, totul se aduna într-un activ de încredere, de o extremă importanță. Chiar așa! Nu erau decât două minute de când doctorul Piet Spencer, directorul așezământului de cercetări neuropsihiatrice, ieșise din această cameră spunând, la ușă, că e foarte mulțumit și că va comunica familiei, prin domnul Liubomir Klavek „ce fetiță cuminte ești, Gayle dragă”.

Prin urmare, tactica pe care și-o autoimpusese dăduse primele roade. Asta era linia pe care trebuia să meargă. Se sculă de pe pat, duse mâna la gura larg deschisă și, de sub limbă, scoase pilulele forte, pe care le ferise dibaci de contactul cu saliva; mai izbutise lucrul acesta și cu o seară în urmă. Le ascunsese cu grijă în buzunarul pijamalei. Apoi respiră adânc și se concentră asupra primei etape a planului ei. Această etapă purta un nume: Joshua Dewitt.

Josh, omul pe care Bartolommini îl alesese pentru a-i sluji nepoatei lui Gus în complexe roluri de paznic și servant, își avea postul fix într-o mică ante-cameră a rezervei zăbrelite. În afara personalului medical, el era singurul îngăduit s-o vadă pe „nebună”. Eliberat ad-hoc din însărcinările care-l țintuiau de obicei la biblioteca particulară a Președintelui lui Charity World Foundation, Josh păzea o femeie care, după părerea lui, departe de a suferi de o boală cerebrală, nu tânjea decât după viguroasa îmbrățișare a unui bărbat. Trecuse cam mulțisor de când Frank se topise în sferele înalte ale politicii mondiale, lăsând o femeie atât de senzuală cu patul gol. Dovada? Din primul ceas al internării, domnișoara Abigail îi face lui, modestului dar zdravănelui Josh, niște ochi dulci ca mierea. Îl dezbracă din priviri, ce mai! Dacă arzoaica asta n-ar trăi printre cele mai intangibile mărimi, ehe, s-ar pricepe el cum s-o liniștească!

Cina domnișoarei fu adusă pe un gheridon pe care Dewitt îl prelua și, nu fără a ciocăni la ușă, îl introduse în rezervă.

— Mă întrebam dacă n-ați adormit. Aud că hapurile de pe aici sunt al naibii de tari... Abigail îi adresează cel mai promițător dintre surâsuri.

— Și ce ai mai auzit, Josh? Că au de gând să-mi spele bine creierașul, nu? La ce bun? Ca să-l uit pe domnul Frank Love Deserver, poate? Ce prostie! Pe domnul Frankie l-am

șters eu singură din mine și din viața mea. De tot și fără păreri de rău. Știi ce? N-am chef de mâncare. Poate doar desertul... Hai să dăm gata împreună banana aceea, jum'ate, jum'ate. Stai aici, pe marginea patului. Ar fi trebuit să-l facă nițel mai larg, meschinii ăștia de administratori. În sfârșit, merge și așa. Ce noroc că te-au ales pe tine, Josh, nu pe nesuferitul de Irving Norris, să-mi stea la ușă. Când mă gândesc că veșnic formați pereche, cu aceleași însărcinări, deși, între tine și el, ca bărbați, e-o diferență ca de la cer la pământ! Mă uit la tine și-mi dau seama că poți face fericită orice femeie. De ce ai fost tu atât de rezervat, totdeauna? Din pricina lui Frank, desigur...

Dewitt nici n-avu vreme să se dezmeticească. Cât pe ce să se înece cu jumătatea aceea de banană, când simți palma îngustă, strecurată printre două cheutori de cămașă, apoi lipindu-i-se de piept. Beția acestei surprize era întărită de cuvinte. Abigail îl asigura că Frank urcase în ierarhie pentru că ea, Gayle, crezuse într-însul și-l sprijinise din toate puterile. O să se prăbușească, fiindcă a înfruntat-o. Cineva o să-i ia locul. Cine va cuteza să spună că Josh nu-i vrednic? Când Gayle se va pune chezașă, nici o obiecție n-o să mai stea în picioare.

— La anticamera ta ai zăvor, băiatule?

— Cred... adică da, știu,... este unul, se bâlbâi el.

— Perfect. Du-te și trage-l bine. N-aș vrea să fim deranjați.

Îl urmări cu privirea. Se depărta, de-a îndărătelea, cu un zâmbet tâmp, în vreme ce se grăbea să-și lărgască nodul cravatei, dar nu să-și scoată cravata de tot... cine știe, te pomenești că ăsta-i unul dintre jocurile rafinatei în călduri. Îl așteptă să se înapoieze, îl înfierbântă în continuare, în vreme ce, luptând cu greața, atingea torsul înhămat în curelușele de susținere a celor două echipamente ale paznicului Dewitt: pistolul și telefonul celular. O să se culce,

fără crâcnire, cu slugoiul ăsta împruțit, ca și cum ar lua o sare amară. Dincolo de scârba acestor momente vor pulsa, ca niște lumini de far maritim, cele trei obiective pe care și le-a propus. Patul de sub dânsa și matahala prăvălită peste ea sunt groaznice. Dar dacă numai așa poate răzbi către cele hotărâte în sinea ei, ca ultimele lucruri pentru care merită să trăiască, o să plătească prețul.

Încă buimăcit de norocul ce-l pocnise din senin, vlăguit de puteri ca o lămâie stoarsă, Joshua Dewitt a fost, la cina consumată în tihnă, invitatul prizonierei din rezerva zăbreliată. Femeia și-a adunat toate resursele de tandrețe perfect jucată pentru a-și convinge paznicul că reprizele de dragoste o făcuseră fericită. Răsfățat, copleșit cu mici atenții și gesturi învăluitoare de către o iubită – amfitrioană cum nu mai întâlnise niciodată, „gorila” binecuvânta în gând clipa când Bartolommini îl alesese pe el, și nu pe altcineva, să facă de gardă la ușa frumoasei clanului. Iar promisiunile de promovare rapidă, spectaculoasă cum nu visase vreodată, șoptite gâfâit în partida de amor îi stăruiau în ureche, amețindu-l. Răspunsese fără să clipească la toate întrebările puse de Abigail; unde se află, cine-l plantase pe el acolo, cum se numește medicul etc. În finalul mesei, dând pe gât conținutul paharului cu suc de portocale și kiwi, Dewitt habar n-avea că, de fapt, soarbe cu gâlgăituri scurte doza din tratamentul de noapte destinat pacientei: cele două pastile neuroleptice „salvate” de Gail prin tehnica experimentată cu succes timp de două zile și dizolvate în băutura parfumată. După ceva mai mult de-o oră, temnicerul îmbrobodit dormea buștean, în scaunul său incomod din antecameră.

Când se convinse că somnul este profund, femeia extrase cu mișcări atente telefonul celular din tocul de piele, închise ușa ce despărțea rezerva de spațiul din care răzbătea sforăitul lui Josh, apoi formă numărul Galeriei. Apelul

îndelung repetat, fără nici un răspuns, îi provocă fiori reci. Se grăbise? Să nu fie încă la post paznicul de noapte? Să lipsească – Doamne ferește! – imigrantul pe al cărui ajutor ipotetic contase atunci când a înscenat toată mascarada asta scârboasă?

Într-un târziu, de la capătul celălalt, vocea cu accent a românului se făcu, în sfârșit, auzită:

— Aici Connecticut Gallery... Ce doriți?

Gail răsuflă ușurată. Protejă receptorul cu palmele făcute căuș în jurul microfonului, apoi șopti precipitat:

— Mitch, sunt eu, Abigail Throwstone... Da, patroana. Nu pot vorbi decât încet și foarte puțin. Ascultă-mă cu maximă atenție, memorează tot și execută întocmai ce-ți spun. Nu pot nici să repet, nici să dau explicații. Înțelegeți?

Românul confirmă, scurt: aude, înțelege, va reține exact și va face tot ce i se cere. Abigail relua, ceva mai liniștită:

— O cauți imediat pe prietena ta, Hazel Zimmermann. Îi ceri să-ți procure niște haine pentru mine; m-a văzut, să aproximeze ea măsura. Vreau și încălțăminte comodă, nr. 36, iar pe de-asupra un pardesiu, larg și comod, neapărat cu glugă. Să mai faci rost de un spray paralizant și de niște bani. Mâine, între orele 13 și 14, mi le aduci pe toate la clinica unde sunt sechestrată... Da, sechestrată, nu mă întrerupe! Atenție: mă aflu în Clinica de psihiatrie a Fundației "Charity", din Campusul Universitar al aceleiași fundații, la etajul IV, rezerva 417. Ar fi bine să faci o recunoaștere a locului și a traseului în timpul dimineții, dar fără să atragi atenția. Ușa este metalică, încuiată pe dinăuntru. Ca să te recunosc, bați de trei ori rar, apoi de două ori repede. Fii pregătit pentru orice; aici mă aflu sub pază. Voi face cumva să-ți deschid. Nu te lăsa identificat sau oprit și nu provoca scandal. Strecoară-te. Pot conta pe tine?

„DA”-ul românului sună în urechea lui Gail mai frumos decât cea mai meșteșugită frază. Femeia deschise ușa, strecură telefonul în tocul de piele aflat lângă revolver, privi cu greață huiduma care pufăia, satisfăcută, cu bărbia-n piept, apoi se întoarse în patul ei. Tot ce-i stătuse în putere, deocamdată, făcuse. De-acum încolo depindea de devotamentul și de inteligența angajatului ei.

Fierbând, incapabilă să-și adune gândurile ce i se derulau pe ecranul minții cu viteza halucinantă și cu incoerența smucită a cadrelor unui clip, Gail se întinse, fixând tavanul de un alb imaculat. Nu mai putea face altceva decât să aștepte. Numai de nu i-ar fi zadarnice nici sacrificiul, nici așteptarea...

45

— Știu, am greșit. Și nu cu un singur om. Nici măcar o singură dată. Am făcut – din sentimentalism ori din alte orbiri – erori de calcul care ne costă. Sunt nevoit să le îndrept din mers.

Bartolommini asculta spusele lui Gus cu o uimire neascunsă. Nu-și amintea să mai fi auzit din gura Căpeteniei mărturisiri de o asemenea greutate.

— Abigail e prima față de care am greșit. N-am ținut-o departe de treburile noastre, dimpotrivă. Nu i-am acordat, până la capăt, grija cuvenită unei făpturi cu nervii zdruncinați. N-am urmărit reacțiile ei după ce Frank a primit o treabă care-l ține departe de ea. Și iată: a clacat. E dureros, dar până n-o să uite ceea ce n-ar fi trebuit să știe niciodată, nu va ieși din spitalul lui Piet Spencer. Alte sacrificii vor fi și mai radicale. Când vine don Alonzo?

— Aștepta un ultim mesaj telefonic din Tokio, în cazul Ibogawa. Trebuie să vină.

B.B. ar fi preferat să asculte numaidecât deciziile Creierului, conștient că locotenenții Mascella și Bartolommini sunt chemați în primul rând să le valideze, iar în ultimul rând, să le execute. Gus tăcea însă, cu privirile în gol. Interlocutorul de până atunci simți o răceală de gheață pe șira spinării. Dacă despre Gail, rudă unică și mult iubită, șeful se exprima acum cu termenii seci ai unei sentințe de izolare perpetuă, ce le va aștepta pe victimele „sacrificiului și mai radical”, abia pomenit?

— Am greșit cu tinerii noștri, continuă Gus, cu aceeași voce ciudată, monocordă. Trebuia să știm mai exact ce soi de visuri își fac, și în funcție de ce obiectiv vin, ori nu, să ni le destăinuie. Cultivarea valorii este o chestie extrem de subtilă. Substanța prin care hrănești și crești o valoare, trebuie să-i rețezi, tot atunci, și agresivitatea. Altminteri...

B.B. îndrăzni:

— Și chiar crezi că Rolf...?

— Nu cred nimic. Știi că niciodată nu am luat o hotărâre în baza unei simple impresii. Dar nici nu mă apuc să construiesc ceva pe un teren minat de coincidențe. Nu sunt dispus să risc.

Don Alonzo își făcu intrarea fără a fi anunțat de sonerie. Ceea ce nu se întâmplase la sosirea lui Bartolommini. An de an, vechiul apanaj al lui Lon era reînnoit tacit: putea intra în spațiul asociatului său ca acasă. Reciprocitatea nu făcea decât să consfințească legământul celor doi. Acea pe care se înălțase Imperiul.

— Am vești. La Tokio, nimeni n-ar fi putut culege atâtea informații cât a strâns Koki. Le-a plătit gras, dar merită.

— Spune-le, îl presă B.B. Șezi și vorbește.

Lon nu se așeză. Silueta lui bondoacă, în mijlocul elegantului living, avea ceva dintr-un mistreț gata de atac.

— Prima informație este de la medicul legist. Moartea lui Ibogawa s-a produs între 3 și 4 dimineața. Avionul lui Rolf a decolat la 5 și 45'.

Gus și Bartolommini își încrucișară privirile.

— A doua informație e mult mai zemoasă! Pe asta, Mitsuyama a pescuit-o dintr-un stabiliment de lux. Două gheșe, Noriko și Sunkei, au avut niște clienți. Etichetați de ele ca unii veniți să petreacă, dar fără nici un chef. Unul era o corcitură, yankee-jap, și făcea pe călăuza. Celălalt era american sută-n sută. Koki a arătat fotografia lui Rolf. Gheșele l-au recunoscut. Și-au amintit că văzuseră și poza celuilalt, publicată într-un ziar, la pagina judiciară. Cam asta e. A, detaliu: albul fusese, în noaptea aia, atât de crispat, încât femeile, profesioniste de clasă, nu l-au putut dezgheța decât cu foarte mare greutate. Iar corcitul s-a abținut total, așteptând. De aceea și-au amintit gheșele noaptea respectivă: c-a fost un soi de eșec...

Gus începu să se joace cu un coupe-papier masiv, dar gesturile lui aveau o economie semnificativă.

— Mulțumesc, Lon. Eu unul sunt edificat. Lucrurile se leagă. Băiețașul ăsta, Rolf, minte prin omisiune sau trădează. Ceea ce pentru mine e același lucru. E deștept, știm, dar nu într-atât încât să se arate intrigat, de ochii noștri, la dispariția unui agent mărunț care și-a petrecut ultimele ore din viață alături de el; nu se aștepta, deci, să procedăm la o anchetă riguroasă. Când croiește planuri, ele au o anvergură planetară, nici mai mult, nici mai puțin. Pe tine, Lon, șeful lui, te socotește inapt de înțelegere; în consecință te „sare” ca pe-un șanț. Celorlalți doi din conducerea aci de față le arată, când vrea, câte un segment

din ambiția lui nemăsurată. Ajunge. Amărâta aia de Halina Kruczkowska a ieșit din joc pentru mult mai puțin.

Și coupe-papier-ul din mâna lui Gustave Throwstone reteză aerul cu o forță sinistră, de ghilotină. Bartolommini simți că fusese semnată o sentință și, fără voie, se ridică la rândul-i în picioare. Urmau ordinele.

— Lon, totul e pregătit pentru mâine?

— Totul. Mâine, la aterizarea pe aeroportul din insula Cayman, avionul lui Gunnarsen e așteptat de oamenii mei. Patru lunetiști pentru un singur ecologist zănatec, cred că-s de-ajuns.

— Sper, Lon. Numai că doi călători trebuie să crape acolo. Al doilea va fi Rolf. Cheamă-l în seara asta. Cere-i să urce la bordul avionului. Îi spui că va conduce personal operațiunea. Distrugerea documentului Ligii, lichidarea lui Gunnarsen, mediatizarea evenimentului ca un atentat eșuat la adresa Secretarului General ONU sunt trei fațete diferite, dar coordonarea lor cade în sarcina lui. Asta trebuie el s-o știe. Restul – te privește pe tine. Clar?

Docil, don Alonzo își cufundă în piept falca enormă. Gus se întoarse către președintele Fundației Charity.

— Ești singurul care poate lua legătura cu Frank fără a trezi suspiciuni. Comunică-i urgent următoarele. Să nu fie stresat văzându-l și pe Rolf acolo, la bord. Frank să iasă primul din avion. Să se îndepărteze în cea mai mare viteză de scară. Să aibă încredere în judecata noastră. Să nu-i fie teamă.

Depuse cu grijă coupe-papier-ul pe birou. Își privi atent colaboratorii. Momentul era important, asta o simțeau toți trei. Alonzo avea perspectiva unor acțiuni în forță, asta îi convenea totdeauna. Pentru Bartolommini, timpul primise o șfichiuire de bici. Gus ținu să se asigure că nu existau alte idei, alte păreri, umbra vreunei îndoieli. Să fie rostite acum,

dacă există, nu să justifice regrete tardive. Locotenenții confirmară justetea punctului său de vedere.

— Un singur lucru... B.B. era deja lângă ușă când se hotărî să amintească un punct din afara ordinii de zi. Prizonierul ăla al nostru. Cu Joshua Dewitt detașat la clinică, cu mine și cu Lon foarte ocupați în alte direcții, Norris rămâne 24 ore din 24 fixat lângă Singleton. Ce mai avem de stors de la momâia aia? Eu zic că ne încurcă...

— Ai dreptate, rosti Gus și, cu o anumită încetineală solemnă, se ridică de la birou. Vei fi mirat să vezi cât de repede lichidăm și această restanță. A sosit, într-adevăr, momentul să facem curățenie.

Bernie deschise ușa și se miră văzându-l pe Emery. Vizitele românului erau de obicei anunțate și, oricum, niciodată în puterea nopții. Cu ochii cârpiți de somn, statisticianul cu slujbă la FBI observă totuși că expresia prietenului, de concentrare și hotărâre, trădează o situație de urgență. Îl pofti în casă.

Într-adevăr, veștile justificau deranjul. Părăsindu-și postul de la Connecticut Gallery, paznicul de noapte nu numai că nu comitea o dezertare, ci – dimpotrivă – își dovedea fidelitatea față de patroana internată, abuziv, într-un spital de nebuni. După opinia lui Mircea Răzvan Întorsureanu, o intervenție promptă și decisă pentru eliberarea ei însemna mult mai mult decât o simplă acțiune caritabilă. Soarta Secretarului general al Națiunilor Unite depindea de această verigă.

A fost trezită Hazel. Fletcher, căutat telefonic, n-a putut fi găsit. Punând la punct detaliile operațiunilor de a doua zi, în cadrul cărora Bernie și Emery aveau să formeze echipă, agentul Bernard J. Merwin nu putea face abstracție de faptul că era pe punctul de a încălca un consemn. I se ceruse imperativ să nu mai întreprindă nimic pe cont

propriu și iată-l, pentru prima oară în viața lui, gata să nesocotească o dispoziție pornită de la un eșalon superior. Dar, pe de o parte, evenimentele se precipitaseră, luând o turnură cu totul neașteptată; pe de altă parte, disciplinatul subofițer, dacă vroia să fie sincer cu sine însuși, trebuia să admită că nu prea mai crede în acel eșalon.

În aceeași noapte, Senjuro Shamaghuchi se înclina, copleșit de onoarea vizitării sale de către Rolf-san. Garsoniera de la etajul II al unui vechi imobil din Queens era pentru a doua oară, de-abia, văzută de omul care îl adusese din arhipelagul nipon și căruia îi datora libertatea, dacă nu și viața. Umplând un păhărel de alcool rafinat din orez, îl oferi oaspetelui cu un surâs în care se citea modestie și supunere.

— Ei, Senjuro, cum te împaci cu America? adresă lupul tânăr o întrebare care, vădit, nu aștepta cu adevărat un răspuns. Să știi că avem treabă. Sper că ești în formă.

Cel ce fusese cândva un iluzionist de iarmaroc păru că înțelege cât de grăbit este mântuitorul său și cât de sumară, deci, trebuie să fie întrebarea. Răspunse în consecință.

— Cere orice. Fac orice.

— Ascultă. Măine dimineață, de pe un aerodrom mic, urmează să decoleze un avion. Vreau ca acest avion să cadă. Dintr-o manevră a pilotului. Tu poți să i-o comanzi. Poți, nu-i așa?

Shamaguchi confirmă înclinând capul, militărește.

— De la ce distanță? Din anumite motive, vreau ca acest avion să cadă în ocean. Înseamnă, asta, pentru tine, o dificultate în plus?

Surâsul niponului dispăruse de mult. Rolf traduse greșit cele câteva secunde de tăcere. Plusă:

— Află că la bordul acelui avion ar trebui să urc și eu. Mi s-a ordonat să fiu acolo. N-o să fiu. Refuz să fac pe placul celor ce au decis să mă omoare. Zarurile au să cadă invers. Actul întâi din Marea Răfuială începe chiar mâine dimineață. Prin tine!

... Dacă aerodromul era destinat, prin construcție, unui trafic redus, localul aferent refuza, și el, să se definească drept bar, preferând eticheta de Cafeteria; ca și cum acolo n-ar fi esențe tari, ci numai răcoritoare și eterna cafea braziliană ori columbiană. De acolo, Douglas Forrest, șeful biroului de presă al Secretariatului ONU, vorbea la telefon, pentru a doua oară în acea dimineață, cu Alden O' Connell, șeful serviciului operativ al Secretarului General. I se plângea de faptul că deplasarea șefului în arhipelagul Cayman, având pe agendă probleme de ecologie, riscă un ecou mediatic necorespunzător, din vina organizării.

— Nu proastă. Mizerabilă! Omule, de ce dracu te faci că nu-nțelegi? De dragul imaginii, eu, plus doi-trei reporteri cu condei, trebuia să fim incluși. Deși îl știu prieten cu șeful, deși recunosc că avionul e proprietatea „verzilor” săi, domnul Knud Gunnarsen n-avea dreptul să cenzureze lista pasagerilor! Bine, cum zici, invitați, nu pasageri... Dar la întoarcere, în locul conferinței de presă, o să avem un rahat, ai să vezi!

Măsuța la care își sorbeau cafelele Rudolph Leacock și Senjuro Shamaguchi se afla la mai puțin de cinci metri de tejgheaua Cafeteriei, unde se agita fără spor, la telefon, funcționarul Organizației Națiunilor Unite. Un perete de sticlă despărțea localul de incinta aerodromului. Mecanicii de întreținere se îndepărtau de un ALTE FOKKER, – trimotor cu o autonomie de zbor de numai 3700 kilometri. Alimentarea cu kerosen tocmai se încheiase. Scara mobilă

aștepta deja la ușa aparatului. Rolf înălță de toartă ceșcuța albastră, șoptind pe sub ea:

— Și dacă vine și un copilot?

— Nu problem, îl liniști asiaticul. Unu, doi, același lucru.

Își văzură deci de cafelele lor, până în clipa când mașina oficială a Secretarului General al Națiunilor Unite își făcu apariția și, încetinind mult, efectua o curbă elegantă pentru a opri la jumătatea distanței dintre avion și Cafeteria. Șoferul coborî rapid pentru a deschide portierele. Din limuzină descinseră cel pe care toată lumea îl știa drept Quentin Dexter Singleton împreună cu Knud Gunnarsen.

Președintele Ligii ecologiste Mundus Vivusque Mundus părea mai grăbit să înceapă zborul decât Secretarul General, căci făcu semne de impacientare în momentul când două persoane veniră să-i abordeze. Erau Doug Forrest și Rolf.

— Domnule președinte Gunnarsen, vorbi Doug cu obișnuita lui familiaritate care nu pe puțini îi călca pe nervi, măcar la întoarcere sunteți de acord ca primele declarații să le faceți chiar aici, la scara avionului?

— De ce? se încruntă norvegianul.

— Pentru ca ediția de seară a ziarelor să stoarcă, într-un titlu plus douăzeci de rânduri, concluzia deplasării.

— A, doar pentru atât? Omul care seamăna, la fire și la port, cu un personaj din Ibsen, greu de îmblânzit, cedă totuși un punct. Bine, dacă vă gândiți la interesele breslei, eu unul sunt de acord. Doar că nu știu sigur ora întoarcerii.

— N-are a face, vă așteptăm noi. În numele presei, vă mulțumesc.

Rolf îl lăsase deliberat pe Forrest să i-o ia cu un pas înainte și să facă, după cum s-a văzut, caz de interesele transparenței oricărei acțiuni în care se implică ONU. Așteptă, fără un cuvânt, retragerea șefului biroului de presă.

În acel moment, Frank se întoarse către norvegian și îl prezentă.

— Domnul Leacock, unul dintre colaboratorii mei.

— Dar îl cunosc, spuse omul cu ochii de un albastru pur și înghețat ca fiordurile. Ne-am întâlnit în Bosnia, unde te reprezenta. Bună ziua, domnule Leacock. Vii cu noi, am înțeles?

— Am vrut, dar regret că au intervenit niște probleme, explică Rolf, care susținu neșovăitor privirea mirată a lui Frank. Se scuză cu un gest față de savantul ecologist, iar acesta, din discreție, se retrase puțin, pentru a lăsa liberă explicația dintre șef și subaltern.

— S-au schimbat indicațiile, șopti rebelul Imperiului. În ultimul moment. Pleci singur. În rest, totul rămâne valabil. Totul!

Își pironi privirile pe pasărea albă de obârșie europeană, gata de zbor la capătul pistei. Știa că își joacă periculos cartea. Dacă Frank, omul pe care-l umilise în propriul birou la ONU, trăgându-l de urechi ca pe un nătărău pentru imprudențe, s-ar apuca acum să-i verifice cuvintele printr-un simplu telefon la B.B., lucrurile s-ar încurca enorm... Numai că Rolf intuise exact reacția personajului de alături. Terorizat de sila și de spaima oricărei apropieri a lupului tânăr, Frank simțea o ușurare aproape vizibilă la această schimbare de plan. Sigur, era surprins că Bartolommini nu i-o anunțase personal; dar ce conta asta în comparație cu despovărarea obținută prin crescânda distanță pusă între sine și individul ăsta pus pe rele?

Observând că aparte-ul luase sfârșit, Knud Gunnarsen se apropie și rosti cu anume fermitate:

— Sper că vestea primită nu te împiedică să faci călătoria, Quentin. N-aș mai suporta o amânare! În loc de răspuns,

Frank cuprinse umerii luptătorului pentru o lume vie și curată.

— Nici pomeneală. Să mergem, prietene.

Și se îndreptară, amândoi, către scara avionului.

La postul de comandă din carlingă luase loc un singur pilot. Comandantul Samuel Smith executase, pe cele mai felurite tipuri de avion, un număr de ore care-l situa în familia așilor aviației civile. De-a lungul a douăzeci de ani de carieră purtase dintr-o parte într-alta a lumii miliardari, echipe de fotbal, politicieni, misiuni de binefacere și formații de muzică celebre, întotdeauna ca un cărăuș aerian de incontestabilă profesionalitate. De doi ani și jumătate își primea salariul de la ecologiști.

De obicei, după decolare și atingerea altitudinii de croazieră, punea cap compas și încredința aparatul pilotului automat. Fără a se deconecta cu adevărat, îi plăcea atunci să-și imagineze mutrișoara lui Sue, stăpâna lui în vârstă de cinci ani jumătate, la întoarcere, când găgâlicea pipăie pachetul adus de tati și încearcă să ghicească așa, cu buricele degețelor roze, ce o fi înăuntru. De astă dată, însă, îl obseda figura curioasă a japonezului care se apropiase de el și, în vreme ce cei doi pasageri se întrețineau cu grupul însoțitorilor, intrase în vorbă într-o manieră nu mai puțin curioasă.

— Știți, domnule comandant, muream de poftă să ajung și eu pilot. De ce credeți că m-au respins?

Astfel abordat, Samuel Smith privise fața intrusului. Dacă n-ar fi fost ochii negri, cu un straniu luciu, ca un cauciuc de galoș, gălbejitul acela n-ar fi putut fi deosebit prin nimic. Îi zâmbise forțat, ferm decis să taie orice poliloghie pe tema frustrărilor de tinerețe.

— La testul psihologic am picat. Au zis: lipsit de voință. Uitați-vă puțin. După părerea dumată, n-am, chiar n-am eu voință?

Cum pilotul n-avusese nici timp, nici chef să înădească discuții inutile, săltase din umeri a regret impersonal, gata de un stânga-împrejur. Dar își desprinsese privirile din ochii niponului cu o bizară dificultate, de parcă ceea ce îl reținea era un asfalt vâscos, proaspăt turnat.

Nori imenși, ca niște conopide albe, pluteau sub aripile trimotorului, iar la șase mii de metri mai jos se afla, sclipitor, oceanul. Totul ar fi trebuit să fie okay, dar Samuel Smith trăia o stare proastă, cu atât mai proastă cu cât era inexplicabilă, căci nici o logică nu putea lămuri cum de-l urmărea și aici, în carlingă, smoala aceea cleioasă, dezagreabilă, senzația de contact cu o hârtie de prins muște. Voință, își ceru comandantul aeronavei. Un pic de voință, ce naiba, să ne concentrăm asupra treburilor noastre de zbor. Era înmărmuritor să constate că, pe măsură ce își repeta cuvântul voință, se simțea luat în stăpânire de altcineva, încălecat, împins într-o direcție în care n-avea ce să caute.

Cu un ultim efort, hotărând că pilotului automat trebuie să i se retragă comenzile, trecu la manșă, da, acesta era un act de voință, iar apoi împinse semivolanul, din ce în ce mai mult, din ce în ce mai departe, din ce în ce mai repede. În câteva secunde, unghiul format între fuselajul argintiu și orizontala argintie a oceanului deveni tot mai obtuz, până când cei douăzeci de ani de pilotaj magnific, și cele câteva exclamații de încântare muzicală ale micuței Sue la fiecare întoarcere a lui tati dintre nori, împreună cu tot ce însemnase o existență onestă și folositoare, se înfipseră ca un bolid în apele indifferente de jos. Oceanul răspunse agresiunii cu o coloană de stropi prefăcuți instantaneu în aburi, înaltă de câțiva zeci de metri.

Timpul sosise. Dacă românul era, într-adevăr, băiatul isteț pe care contase Abigail, din acel moment el putea să bată la ușă în orice clipă. Nepoata lui Gus se întreba totuși, febricitând de nervi, dacă o întârziere cât de mică nu va complica – imens – situația. Paznicul de noapte al Galeriei se va putea strecura, neobservat, în spital? Neurolepticul administrat lui Joshua Dewitt va mai acționa atunci? O luptă pe viață și pe moarte devine, sau nu, inevitabilă, pentru ieșirea din clădire?

Răspunsurile luară forma semnalului convenit. Ciocăniturile erau pe cât de discrete, pe atât de clare. Abigail desfăcu zăvorul și, abia tresărind dinaintea unui Mircea Răzvan Întorsureanu îmbrăcat în tunică de medic și cu calota respectivă pe creștet, îi făcu loc în antreu.

Înțepeniră amândoi auzind cum dincolo, pe patul rezervei, Dewitt se mișcă.

Nu era decât o mișcare obscură, în somn, suficientă doar pentru a întrerupe, pe durata a trei-patru respirații, sforăiturile zdravene; dar femeia, otrăvită de scârba recentei și repetatei acuplări, trăi intens groaza că sacrificiul va fi fost inutil dacă instinctul de paznic al brutei s-ar dovedi mai puternic decât efectul chimic al celui mai trăznitor somnifer. Călcând în vârful picioarelor, Abigail desprinsese din toc pistolul temnicerului ei și i-l întinse neșovăitor proaspătului imigrant al Americii. Îi ceru, la ureche:

— Adoarme-l definitiv !

Omul născut la cotitura Carpaților luă fără ezitare masivul Browning prevăzut cu amortizor, dar femeia care îi oferise prima slujbă în Lumea Nouă văzu, cu nemulțumire,

că arma fu apucată de țeava, deci urma să fie folosită ca măciucă, nu altfel.

— Definitiv, nu. N-am făcut-o încă, n-am s-o fac vreodată. Dar să vi-l scot din circulație pentru câteva ceasuri bune, asta garantez.

Și „patul” Browning-ului îl mirui pe Josh cu o precizie și o forță exemplare. Acestea n-ar fi fost, totuși, deajuns ca să stingă ura pacientei din clinica psihiatrică a Fundației Charity, dacă nu și-ar fi dat seama că Dewitt își va primi adevărata pedeapsă chiar de la ai lui.

În vreme ce Întorsureanu potrivea pătura peste mătăhălosul trup culcat acolo, ultima descendentă din clanul scoțienilor îmbrăca în viteză vestminte împrumutate din garderoba doamnei Hazel Merwin și se încălța cu perechea de pantofi sport procurată prin aceeași sursă. Cu liftul rezervat personalului medical coborâra două persoane care nu păreau nicidecum biciuite de grabă. Femeia ținea într-o mână o pungă mare de plastic. Dacă i-ar fi venit cuiva ideea să i-o scotocească, ar fi dat, acolo, peste un balonseide, un Browning încărcat, un spray paralizant și un porte-feuille cu o sută de dolari în bancnote de valori mici.

Mașina la al cărei volan aștepta Bernie porni cu acești pasageri și se depărta de campusul universitar în mai puțin de șapte minute de la prima ciocănitură în ușa rezervei.

— Cum te simți? se interesă Mircea Răzvan Întorsureanu, care, de pe scaunul din dreapta șoferului, o cercetă cu privirile pe Abigail. Pe bancheta din spate, femeia sta cu ochii închiși. Un zâmbet straniu era întipărit pe obrazul palid.

În absența unui răspuns, Emery continuă:

— Te întreb, probabil, unde te ducem. Ne-am gândit să te punem la adăpost de cei atât de grijulii cu sănătatea dumitale. Îți propunem să stai, deocamdată, în locuința care

mi-a fost oferită de doamna Hazel. E soția domnului de la volan.

Nepoata lui Gus clătină capul a negație, așa că românul se crezu dator să insiste.

— E o locuință mică, dar comodă. Pentru soluție provizorie...

Gayle, urmărindu-și gândurile, făcu același gest de refuz, cu ochii închiși, mereu cu surâsul ciudatei ei beatitudini.

Cei doi bărbați schimbă o privire semnificativă. În evadarea din clinica-închisoare nu aveau, încă, un partener de dialog. Bernie apăsă clapeta radioului de bord. Ritmurile săltărețe ale unei formații country se legănară pe durata câtorva secunde și Bernie, care rula încet, așteptând ca femeia, venindu-și în fire, să spună clar ce obiectează la destinația anunțată, fu gata să schimbe postul. Tocmai atunci, însă, programul muzical fu retezat brusc. O voce de crainic rosti precipitat:

— „Postul de control aerian al zonei de coastă anunță că astăzi, în jurul orei 12,00, a fost pierdută legătura cu un avion aparținând Ligii ecologiste Mundus Vivusque Mundus. La bordul aparatului s-ar afla nu numai președintele ligii, doctorul Knud Gunnarsen, ci și invitatul acestuia, secretarul general al Organizației Națiunilor, domnul Quentin Dexter Singleton. Potrivit primelor surse, încă neconfirmate oficial, cele două personalități se îndreptau către insulele Cayman, unde urmau să studieze, la fața locului, consecințele catastrofei ecologice din zonă, o maree neagră, despre care presa a relatat pe larg. Până în acest moment nu se cunoaște nimic despre soarta avionului, un Alte Fokker 420. Vom reveni cu amănunte de la trimisul nostru pe aeroport, unde ziariștii așteaptă încă o conferință de presă, promisă la decolare de către înaltul demnitar ONU”.

La auzul acestei bombe, Bernie încetini instinctiv, trase pe culoarul din dreapta și opri. Șuieră fără voie. Românul, cu gura întredeschisă, era la fel de copleșit. Brusc, și unul, și celălalt, se pomeniră cu câte o mână pe un umăr. Abigail ieșise din starea de prostrație și-i privea cu ochii scânteind drăcește.

— Dacă avionul a căzut, nu secretarul general ONU a murit. A pierit cel care i s-a substituit. Un anume Franco Amore Benemerenza, pe care l-am cunoscut și eu, în partea lui cea mai puțin rea, Amore... Ascultați-mă bine, voi doi. Eu am o treabă urgentă, care mă privește. N-aveam de gând să mă las pusă la adăpostul vostru. Dar aveam de gând să vă spun, oricum, unde-l găsiți pe realul Singleton. Și cum poate fi scos de acolo. Numai că acum, dacă sosia a crăpat într-adevăr, e o chestie de minute până la lichidarea lui Dexter. E închis într-o subterană, în campusul universitar de unde m-ați ajutat să fug. Deasupra se află biblioteca privată a directorului de la Charity World Foundation. Trebuie să intrați acolo. Băgați bine la cap codul care acționează scara de acces... Și raftul exact unde găsiți dispozitivul de comandă. Eu cobor, voi întorceți-vă imediat în campus – și norocul fie cu voi. Grăbiți-vă!

Femeia începu să descrie drumul, iar Bernie, fierbând de nerăbdare, trebui să înregistreze detaliile unui traseu parcurs deja, de el, cu niște zile în urmă. În schimb combinația de cifre și litere care alcătuiau codul de glisare a trapei și acționare a scării mobile era, efectiv, noutatea absolută, vitală. O notă febril în agenda electronică de buzunar, precauție inutilă, fiindcă în memoria statisticianului combinația aceea avea să înțepenească definitiv.

— Domnișoară, atât spuneți-ne: i-ați promis salvarea lui Singleton?

— Da. Nu direct. Maică-sii, la mormânt. Hai, plecați.

Abigail Throwstone, născută Muriel Mc. Carson, deschise portiera din spate a mașinii și coborî pe trotuar. Avea gesturi decise, ținuta dreaptă, se dezmeticise și, dacă la colțurile gurii n-ar fi încremenit, neplăcut, linia bizarului surâs, nimic n-ar fi fost dubios în actul cooperării ei cu legea. Nu se depărtă de salvatorii ei fără un ultim avertisment:

— Incinta bibliotecii e păzită de un tip înarmat. Vă previn că trage bine. Aveți grijă de voi.

47

În pofida nemișcării aparente, CIA lucrase intens la verificarea datelor din memoriul adus de Colin Fletcher, angajându-se în anchetă prin nu mai puțin de trei dintre departamentele Agenției.

Rezultatele cele mai concludente erau recolta unui resort tehnic. Dacă amprente digitale ale celui ce condusesese cândva o comisie ONU nu mai erau suficient de clare pentru a fi comparate cu amprente digitale ale actualului Secretar General (deoarece hârtiile respective trecuseră prin prea multe mâini), în schimb cercetarea amprentelor vocale ale celor doi era de un maxim interes. Se știe că două voci care – la vorbire – sună identic, își semnalizează diferențele la înregistrare pe bandă magnetică. Procurate discret de Hazel Zimmermann, aceste probe fuseseră comparate, analizate și păreau să dea dreptate raportului elaborat de agentul Bernard Merwin.

Mai puțin avansate erau cercetările departamentului criminalității economice, al căror obiectiv era onorabilitatea gigantului organism filantropic Charity World Foundation.

Prea mare se vădea bogăția acestui colector al milei publice în raport cu donațiile controlabile, prea variate și prea ramificate domeniile de activitate, ca să nu funcționeze acolo un mecanism de spălare a banilor murdari. Pe de altă parte, însă, atacarea frontală a colosului era imposibilă, atâta vreme cât ea s-ar fi izbit de susceptibilitățile indignate ale donatorilor de bună credință, neîndoielnic presărați printre ceilalți, într-un algoritm calculat cu uluitoare dibăcie.

În fine, și mai anevoios avansase investigația privitoare la identitatea și la statutul real al persoanei din vârful organizației – rămas undeva într-un mister păzit cu strășnicie. Anchetatorii ajunseseră destul de departe în scotocirea trecutului, inclusiv până la pagina miraculoasei nașteri a unui miliardar la o vârstă matură, un anume Gustave K. Throwstone, într-o republică central-americană. Nici în această direcție nu se dețineau încă suficiente elemente pentru o punere sub acuzare.

În rezumat, deci: o acțiune clară, frontală, decisă nu fusese încă întreprinsă. Așa stăteau lucrurile, când știrea de presă relatând dispariția și speculând asupra probabilei prăbușiri a avionului în care călătorea vârful ierarhic al Organizației Națiunilor Unite a dat șefilor cei mari din CIA o lovitură de bici. Din acel moment totul trebuia măsurat în minute și clipe. Impostorul odată dispărut, viața autenticului demnitar atârna de un fir de păr. Colonelul Robert M. Talbot, de la serviciul antitero din Central Intelligence Agency primise ordinul să-și țină oamenii în stare de alertă pentru eliberarea imediată a lui Q.D. Singleton din viziuna aflată sub o pașnică bibliotecă privată. În așteptarea lansării iminente, „băieții”, șaisprezece luptători în ținută de camuflaj, repetau pentru a „n”-a oară lecția pe care o știau până în ultimele amănunte. Erau ajutați de un casetoscop care proiecta, pe un ecran cât peretele, imaginea din zeci de unghiuri a clădirii în care

domnul prezident Bartholomew Bartolommini își etalează setea de cultură în perimetrul unui campus universitar.

De mai bine de zece ore, Colin Fletcher se afla și el, un civil a cărui unică armă – ce-i drept, redutabilă – era un pix, consemnat împreună și alături de acești specialiști ai acțiunii. Firește, nici prin cap nu-i trecea să protesteze, deși așteptarea era chinuitoare. I se spusese că rolul lui e să furnizeze, până în ultima clipă, amănunte care nu figurau în raportul agentului federal Merwin, dar ar fi putut ușura treaba „băieților”. Merwin însuși fusese căutat în același scop, fără să fie găsit. Cu gândul la ceea ce va fi, curând, reportajul vieții lui, un hit colosal, ziaristul acceptase fără crâcnire, ba chiar fericit.

— Domnule colonel, se adresează el lui Bob Talbot, faceți-mi o favoare și spuneți-mi ce se mai așteaptă? În orice secundă, acum, Singleton poate fi curățat. Cred că nimeni nu se îndoiește de asta!

Talbot confirmă cu un gest, dar, în loc să răspundă imediat, amplifică volumul sonor al radioului care transmitea un nou comunicat: „Echipajul unui mic vas pescăresc, aflat la circa 250 de mile de coastă, declară că a fost martor ocular, cu puțin înaintea orei 12 a.m., la prăbușirea unui avion în apele Atlanticului. Conform acestei mărturii, nici o explozie nu ar fi precedat catastrofa aviatică în care, probabil, și-a pierdut viața Secretarul General al Națiunilor Unite”. O pauză extrem de scurtă, apoi o altă voce, de crainică, aduse dramul de piper indispensabil chiar la prezentarea celor mai sumbre întâmplări servite consumatorilor de știri: „Dintre reacțiile cele mai prompte, am selectat comentariul octogenarului veteran al Protocolului de la Palatul ONU. Domnul Martin Weaver și-a repetat butada rostită la moartea lui Dag Hammarskjold, din urmă cu patru decenii: «Terra își alege Secretarul

General, dar Secretarul General n-ar trebui să se dezlipească vreodată de Terra»."

— Ăștia-s incorigibili! ricana colonelul iritat. Domnule Fletcher, dacă ar fi după mine, aș da în această secundă ordinul de atac. Dar decizia nu-mi aparține. Nici altcineva, pe toată filiera CIA, nu o ia. Este o decizie politică. Vine de la Casa Albă sau nu vine deloc. Și nu e ușor de luat. Probabil că acum, acolo, se caută varianta cea mai puțin păgubitoare. Fiindcă oricât de bine ne-am îndeplini noi, pe teren, misiunea, Administrația tot șifonată iese din toată povestea asta.

Grozav ar fi vrut Talbot să aprindă o țigară, dar alungarea tutunului din instituțiile statului fusese o campanie lungă, grea și încununată de victorie. Colonelul icni în sec și continuă:

— Unu: să presupunem că Singleton, autenticul, trăiește încarcerat și că oamenii mei îl vor scoate viu. Ți dai seama ce uragan va stârni fiecare declarație a lui? Unde i s-au întâmplat lui toate astea? Pe teritoriul celei mai mari forțe politice, economice și militare din lume! Oamenii au să întrebe cum a fost posibilă o mistificare demnă de bâlciul politic al republicilor bananiere!

Doi: să zicem că găsim la buncăr un Singleton făcut fărâme. Ți dai seama ce jalnic va fi să ne vedem lipsiți de singurul martor, victimă a organizației criminale care și-a dus proiectul atât de departe? Că nu vom ști nici destul de multe, nici destul de iute, ca să descoperim legăturile, încrengăturile, rezervele bandei?

În al treilea rând, ziaristule, dă-ți seama ce-ar face opinia publică aflând că între momentul primirii raportului vostru și momentul când Administrația dă lumină verde ordinului "Atacați" s-au scurs zile în șir... Vreo două săptămâni.

La privirea intens interogativă a lui Colin Fletcher, colonelul se mărgini să adauge cu jumătate de gură:

— Că noi nu am stat cu mâinile încrucișate, asta e-o altă poveste.

Ceea ce Talbot nu putea mărturisi omului de presă era faptul că, până aici, ofițerul dezvăluise numai o parte din miza jocului – nici măcar cea mai importantă. Desigur, era un act de voință să smulgi masca unui impostor, să redai Națiunilor Unite pe întâiul dintre cei aleși să le servească, să scoți omenirea de sub umbra unei substituiri tragico-groteshti. Dar afacerea Singleton punea în discuție însăși corectitudinea și credibilitatea uneia dintre instituțiile fundamentale ale Administrației americane: Biroul Federal de Investigații. În aceeași zi, două copii ale aceleeași sesizări intraseră în posesia conducătorilor celor două instituții abilitate să vegheze asupra ordinii publice. La CIA, investigația își urmasse cursul. La FBI, semnalul de alarmă fusese oprit. Blocat. Ascuns. De către cine? În folosul cui?

Acesta era motivul pentru care acțiunea în forță asupra presupusului buncăr se pregătea aici, la CIA, și nu în altă parte. Riscul scurgerii informațiilor în actuala etapă trebuia evitat cu orice preț. Totuși, gândi Bob Talbot, piscul ierarhiei ar face bine să gândească mai repede. Totuși...

În mașina lui Bernie, cei doi bărbați se gândeau la cuvintele de despărțire rostite de roșcovană. Statisticianul lăsase motorul să toarcă. Simți că i se usucă gura și se chinui puțin să-și activeze glanda salivară.

— Ai auzit, Emery? Trage bine gorila de serviciu. Adică nimerește. Da'și pe tine te-am văzut eu, cu ochii mei, ochind pe cînste. La o baracă de tir, în Chinatown. E drept că acolo zvârleai cu niște mingiuci de cauciuc, nu cu gloanțe.

— Mâna e tot aia, se mulțumi să observe, sec, Mircea Răzvan Întorsureanu. Haidem. Întoarce.

— Dar te-ai familiarizat cu Browning-ul pe care ți l-am dat?

— M-am familiarizat cu toată America. Hai, Bernie, să nu mai pierdem timpul. Dă-i drumul!

— Riscăm, deci?

— Am spus să-i dăm drumul.

Numai prin două detalii se deslușea, în exterior, impactul evenimentelor din urmă asupra lui Gus. Linia buzelor sale sugera, acum, o lamă de oțel înfricoșător de subțire, tensionată la extremități. Iar motanul venit să-și ia porția de mângâieri, primise un șut care-i atinsese doar coada enormă și prestigiul. Acum ostracizatul privea de departe, cu ochi albaștri, zgâiți rotund, la un stăpân în toane inexplicabil de rele.

— Ce tot te agiți acolo? Pune jos telecomanda aia! Lasă canalele și nu mai dârdâi ca o piftie.

Omul la care se răstema domnul Throwstone era Bartolommini. Președintele executiv al celei mai importante rețele de organisme filantropice pierduse, în mai puțin de o oră, o prestanță constituită, răbdător și eficient, de-alungul a trei decenii. Se mai micșoră parcă, umil, odată cu scuza:

— Poate se mai dă vreun comunicat... Creierul obiectă:

— Ce să ne mai comunice?! Câți ani de zbor avea la activ pilotul cutărică? Nu ne interesează! Frank s-a dus. Asta e, rău...

— Catastrofal, bolborosi B.B.

Era congestionat și transpira abundant; vorbea aproape fără șir despre speranțele lor năruite... despre măreția planurilor care s-au dus dracului, despre...

— Potolește-te, cretinule! Vino-ți în fire, cârpă! Urmărește-mă și încearcă să pricepi. Pierderea lui Frank ne lovește dur. Dar el, pentru noi, era o rachetă purtătoare. Am și avut timp

să ne plasăm pe orbită un număr de sateliți. Mai departe, vom vedea. Suntem prea avansați ca să nu găsim soluții. Esențială e coeziunea interioară a echipei. Aici, în treacăt fie zis, tot răul spre bine. L-am pierdut pe Frank, dar am scăpat de Rolf. Asta e o bilă albă.

B.B. Charity încercă, așa cum i se ceruse, să emită o înlănțuire de sunete al cărei sens să fie: da, a priceput. Reuși o tripletă de întrebări în lamento:

— Dar Lon pe unde-i? De ce nu-i aici, cu noi? Ce face Lon? Fu privit, iarăși, cu dispreț:

— Nu știi că la el acasă duc toate legăturile cu punctele fierbinți ale acestei întâmplări nenorocite? Nu-i purta lui de grijă. Problema e să faci tu ceva util și urgent, în loc să te tângui penibil. Du-te direct la Norris, sau care e acum acolo, și suprimați-l pe Singleton. Cadavrul să dispară fără urmă. Nimic nu-i mai urgent, bagă de seamă. Hai, mișcă-te!

Fericit că scapă de sub biciul sudălmilor lui Gus, Bartolommini țâșni către ușă.

Privind acea ușă, rămasă întredeschisă, gazda se întrebă dacă nu cumva a greșit lăsând încă, în paza unui B.B. depășit și răvășit de ultimele evenimente, servieta cu detonatorul telecomandă. Dispozitivul, opera lui Koki Mitsuyama, era programat pentru distrugerea Fișierului într-o situație fără ieșire.

Abigail Throwstone părea că, pur și simplu, hoinărește prin marele oraș. Ținea cu o mână, strâns lipită de corp, sacul acela de voiaj, dar brațul liber și-l legăna tare, ca o școlăriță în primul ceas de vacanță. Întâlnirea unui magazin cu vitrine doldora de jucării, de la ursuleții de pluș până la roboțelii dirijați electronic, opri această plimbare pentru mai puțin de cinci minute. Când ieși din acel minimarket al celor mici, nepoata supraviețuitoare a clanului Mc. Carson ducea în sacul de voiaj un obiect în plus. Cam derizorie,

cumpărătura: o rățușcă din plastic, galbenă și cu cioc roșu, dintr-acelea care se pun în cădița bebelușilor, să-i țină ocupați, cuminți adică, în timp ce li se săpunește părul.

Pe trei sferturi dezmeticit, păstrând însă o durere năpraznică în ceafă, nimica toată în comparație cu spaima de pedeapsa cuvenită unui paznic căruia i-a „zburat” prada, Joshua Dewitt căuta leacul situației la doctorul Klavek.

— Ce dracu mi-o fi dat, cățeaua? De unde o fi luat chimicalele alea, cu care m-a pus la pământ? Și cine o să mă creadă că...?

Liubomir Klavek îl privi fără dram de bunăvoință, ca unul care își simțea, la rândul-i, poziția serios periclitată din nerozia altuia.

— Ce mai întreb! Abigail ți-a pasat narcoticele prescrise ei, iar tu le-ai înghițit ca un idiot. Dar gâlma asta de pe ceafa ta, tot cadoul ei să fie? Mă îndoiesc. De fapt, ce s-a petrecut aici?

Josh bolborosi ceva, din care reieșea că nu-și amintește nimic precis. Singurul său punct fix era groaza de răzbunarea Creierului.

— Trebuie să raportăm imediat, reluă doctorul. Problema este: cui? B.B. e mai cumsecade. Promite ușor, dar n-are destulă putere, și nu-ți ține spatele la greu. Don Alonzo, cât e el de brutal, dacă izbutești să treci peste momentul lui de furie, hm... are credit sus. El, Lon, ne poate scoate din rahat. La Lon va trebui să mergem. Dar nu mai înainte de a ne convinge că scatiul fugit din colivie nu e, totuși, undeva pe aici, prin preajmă. Vrei să te întrebe Lon dacă ai căutat-o bine și tu să zici nu?

Bartolommini își conducea Pontillac-ul cu o viteză depășind limita admisă în interiorul metropolei. Grăbindu-se, încerca să se autoconvingă de un singur lucru: dacă execută deosebit de prompt misiunea încredințată de Gus,

după beștelirea aceea odioasă, își va recăpăta liniștea. Încrederea în sine, minunatul instrument grație căruia trăiesc, funcționează și se îmbogățesc milioane de americani de rând, n-o să-i lipsească tocmai lui. Talpa apăsa un pic mai tare pedala de accelerație, apropiind tot mai mult clipa când Singleton îl va urma în lumea cealaltă pe frate-său vitreg, iar Gus va fi iarăși mulțumit de cel mai vechi colaborator al său, co-întemeietor al organizației.

Motociclistul care îl opri, după ce rulase paralel cu Pontillac-ul și semnalizase autoritar, se dovedi un agent de circulație aflat în toane bune. Nici măcar nu-l amendă, mulțumindu-se să-l muștruluiască. Niște încruntări pedagogice bine exersate. O „predică”. Dar efectul acestui minor incident de trafic fu nemăsurat. Nu numai că B.B. opri mașina pe prima stradă laterală; că își șterse fața cu ambele mâini, nu cu batista, ca un gentleman; dar mai ales că, la capătul unui minut de reflecție, în care spaima, deruta, furia, dezamăgirile și speranța se încăierară în cugetul lui într-o hărmălaie insuportabilă, omul se liniști brusc.

Roti cheia în contact. Limuzina se urni din loc.

Acum respecta viteza admisă în New-York, dar omul de la volan se hotărâse să înfăptuiască o cu totul altă acțiune decât cea inițială. Așa cum fusese conservată mai bine de trei luni, viața lui Singleton mai putea fi lungită cu o oră.

Bernie mergea în față, ca unul care, din „vizita” anterioară, cunoștea topografic obiectivul. Emery îl urma, la doi pași, pregătit să-și „acopere” prietenul. Browning-ul, pe al cărui trăgaci românul își petrecuse degetul, era mascat de o șapcă împlănită, proptită de antebraț.

Surpriză plăcută: ușa bibliotecii era, ca și data trecută, descuiată. E de bine, gândi Bernie. Normalitatea funcționării

imperiului cere ca biblioteca să fie, chipurile, accesibilă, măcar pentru ca intrușii să fie îndrumați într-altă parte.

Înaintară pe axul pâlniei orizontale din interiorul acestei atât de bizare construcții; înaintea ușii de la capătul coridorului, cei doi se mai priviră o dată. Își făcură, reciproc, semn. Hai!

Irving Norris își fuma a optsprezecea țigară a zilei în clipa când se pomeni cu o armă îndreptată spre el și cu somațiile:

— Măinile la ceafă! Ridică-te foarte încet! Vino așa în mijlocul sălii!

Năucit de rapiditatea atacului, Norris se supuse mașinal primelor două porunci. În existența lui de pistolar, mai trecuse prin destule momente dure când, în confruntarea unu la unu, câștigase partida, deși avantajul surprizei fusese de partea celuilalt. Dar, imediat după primul atacant, zări un al doilea individ. Nici lupta unu contra doi n-ar fi pus reale probleme unui profesionist al crimei, dacă cele trei luni de veghe rutinieră la cușca lui Singleton n-ar fi tocit câțiva zimți – atât – din mecanismul vigilenței.

Ezitatea din mintea lui Norris ori, mai curând, dubiul legat de acel moment (cine era vizat, un paznic ori Secretarul?) se spulberă ultra-rapid. Cel de al doilea intrat se îndreptase direct către raftul ce ascundea dispozitivul trapei și, mai mult decât atât, iată-l scoțând minusculul tablou de comandă din tainița lui.

Focurile porniră cvasi-simultan. Glonțul tras de Bernard Merwin avu totuși un infim avans. Determinant pentru relativa imprecizie a loviturii lui Norris. Dacă handicapul pistolarului constase în cursa mâinii de la ceafă până la tocul armei, și de acolo în poziție de tragere, dificultatea agentului venea din formația sa de pașnic statistician, plus dorința de a-și captura adversarul viu.

Erau răniți amândoi. Al treilea glonț puse capăt duelului. Văzându-și prietenul căzut, Întorsureanu trăsese la rândul lui. De astă dată, Norris era scos din joc.

Bernie opri mișcarea românului, repezit să-i dea primul ajutor.

— O să rezist, lasă... Emery, fă treaba pentru care am venit! Întorsureanu acționează clapele conform cifrului obținut de la Abigail.

Mișcarea halucinant de lină prin care suprafețe aparent monolitice se detașară și dobândiră autonomie, scara aceea care dintr-o anexă a rafturilor, coborî într-un beci adânc, strigătul auzit de jos „În sfârșit v-ați hotărât să mă ucideți!”, toate acestea avură un efect fantastic asupra lui Bernie care ținu să-și asigure, încă odată, camaradul: „Scoate-l iute de acolo, Emery. Nu-ți fă griji cu mine!”

Singleton percepuse rafala de deasupra ca pe niște tunete anunțându-i sfârșitul violent. Se uita țintă la omul ce cobora grabnic treptele, un necunoscut care, cu un accent curios, se recomanda ca prieten și-i vestea sfârșitul coșmarului. Neîncrezător – cum putea fi altfel?! – se lăsă tras de mână în sus. De astă dată, nici o descărcare electrică nu-l mai prăbuși la podea. Sala pe care, clipind înfricoșat, o cuprinse, avea pentru el un milion de informații nemaiîntâlnite. Una singură făcea excepție, dar aceea concentra, într-un obraz de temnicher imobil, căzut pe spate, tot chinul celor mai bine de o sută de zile și de nopți. Mai înainte de a putea fi oprit, Singleton propti zdravăn talpa în umărul gorilei răpuse și, cu un efort sălbatic, împinse acel trup inert spre trapa deschisă. Bufnitura zgâlțâi cubul de oțel inox.

Întorsureanu nu irosi nici o privire pe ticălosul cu junghetura frântă. Era cu mult mai urgent să se constituie, împreună cu secretarul general, în două cârje pe care să se poată sprijini Bernie, până la mașina din apropiere.

Pe acest traseu îi depista, în cercul unui binoclu de câmp, sergentul cercetaș Neil Sherwood, din punctul de observație situat în lucarna unei vechi clădiri, menținută pentru valoare istorică, în proximitatea modernului campus. Sergentul deschise comunicatorul, își declină identitatea și informă:

— Am văzut doi inși intrând în obiectiv. Acum, când ies, sunt trei, și-al treilea pare bolnav, neputincios ori, cine știe, rănit. Ce fac?

Interlocutorul, colonelul Talbot, trânti o înjurătură:

— Nimic! Așteaptă acolo... cum așteptăm toți... mama mă-sii de așteptare! Bob Talbot formă, la rândul său, o legătură și, de cum i se răspunse, nu mai ținu cont de privirea ironică a ziaristului Fleteher, ci se răcori:

— Domnule general, mi s-a raportat că la obiectiv s-au precipitat evenimentele. Cu respect, vă aduc la cunoștință c-o să capturăm o colivie goală.

„Bârlogul lui Bartolommini”, mică locuință secundară din campus care îi întreținea posesorului reputația unui om de lume cu lipici la femei de bună condiție, iatacul unui hedonist autentic, era de fapt trezoreria Imperiului. Nu în sensul că acolo s-ar fi găsit munți de aur. Așa zisul bârlog adăpostea un singur seif „personal”, alături de calculatorul prin care stăpânul avizat accesa, oricând, conturile din marile bănci atent selectate de Gus și de Sfânta Treime pentru a le păstra valorile uriașe.

B.B. sosi în acest loc mișcându-se cu o energie care dovedea un singur lucru: momentele spaimei paralizante erau depășite. Ca omul care știe exact ce are de făcut, intră în dormitor, deplasă un tablou cu nud de femeie spălându-se (Degas), deschise micul seif protejat de această capodoperă, pentru a extrage din nișa de oțel trei pașapoarte. Le răsfoi. Erau pe trei nume diferite, dar

elementul comun era poza lui Bartholomew Bartolommini. Cercetă foarte atent datele înscrise în dreptul vizelor. Erau perfect valabile. Putea pleca chiar acum, către oricare din cele trei destinații și, peste mări și țări, să renască. Numai că n-avea de gând să plece cu mâna goală. Prea bine o dusesse în cea mai mare parte a vieții, ca să accepte acum, spre bătrânețe, un trai mediocru.

Cu același pas decis intră alături, în living. Acționa acolo cifrul altui seif, mult mai încăpător; scoase câteva hârtii inscripționate cu caractere de calculator și începu să copieze, de mână, numere de cont, parole, coduri etc. Operațiunea trăda o îndelungată practică în domeniu. Când totalul sumelor care urmau să fie mutate din averea Imperiului atinse 3.000.000.000 \$, se opri. Socotea că, pentru câte zile îi mai sunt hărăzite, trei miliarde ar fi, orișicât, de ajuns.

Nu-i rămânea decât să comande electronic acest modest transfer de proprietate. De la pupitrul calculatorului, în fața căruia se așeză, luminându-i imediat ecranul, avea să topească niște conturi într-alte conturi, printr-un slalom bancar în care era expert. Tocmai înălțase puțin mâna deasupra taster-ului, pentru a imprima întâile semne, când auzi vocea unui strigoi:

— Salut, bătrâne șobolan! Știam că aici trebuie să te aștept. Când corabia se scufundă, un rozător modern lasă tot și aleargă să-și transfere conturile...

Rolf ieșise, binedispus, de după draperia de catifea care proteja fereastra.

— Nu te mai holba! Bineînțeles că nu m-am făcut terci odată cu idiotul de Frank, pentru că, spre deosebire de el, nu m-am urcat în avionul ăla. Ce, eram cretin, să cad în cursa voastră?

Vorbind, se apropia de marele administrator surprins în flagrantul trădării. Cu economie de gesturi, îi sustrase cele trei pașapoarte. Lista cu ciorna conturilor o puse într-unul, ca pe un semn de carte. I se păru că bătrânul încearcă o mișcare rebelă.

— Dacă sufli măcar, te găuresc pe loc, târătură! Să-ți intre bine în cap – ori un glonte, ori ideea – că toate s-au schimbat. De azi înainte, eu, Rudolph Leacock sunt Șeful. Clar?

B.B. Charity încercă să se ridice, a supunere, dar nu-l ținură picioarele.

— Găsește-ți resurse, moșule, căci o să ai multe de făcut. Unde ții valiza cu detonatorul telecomandat al Fișierului?

În pofida promisiunii de trecere necondiționată sub noua domnie, B.B. bâigui îngrozit:

— Vrei... dorești să arunci în aer... odată cu Singleton... și fișierul general? E tot ce avem mai... Rolf tăie sec:

— L-am copiat demult. Până la ultima dischetă. Și nu te mai osteni cu bunele tale intenții. Ai gândit destul. De acum înainte, are cine să judece. Creierul a murit, trăiască Creierul! Dă-mi valiza aia – și hai!

Lui Bartholomew Bartolommini nu-i rămânea decât să execute ordinele. Între un Gus pornit pe cele mai crunte pedepsiri, și un Rolf îmbătat de puterea supremă, lui, domnului cu respectabilul păr alb și fațada de onestitate, ce îi oferea viitorul?

Adineauri, când își punea deoparte miliardele necesare unui apus ultra tihnit, nu credea că, atât de rapid, va ajunge să invidieze soarta răposatului Frankie. Cel puțin rechinii din zona arhipelagului Cayman au mușcat, oricum, din niște resturi insensibile la durere.

Consemnat să joace rolul de placă turnantă a informațiilor și comenzilor operative, don Alonzo se simțea nelalocul lui. Unui tigru nu-i încredințezi să refacă o pânză de păianjen! El, tipul de acțiune prin temperament și experiență, ar fi preferat să se afle la oricare dintre punctele fierbinți. Nu să comunice cu ele prin blestematele astea de trucuri electronice! Pe deasupra, îl chinuia și un soi de gripă, de care se pregătea să scape printr-o baie fierbinte. Apa curgea zgomotos în cadă și, între timp, Lon își folosea intens mini-centrala cu linii multiple. Nu contravenea cu o iotă hotărârii lui Gus. Dar păcat că Gus n-a hotărât altfel.

Era un ghem demential ceea ce i se pusese în brațe. I-ar fi trebuit șapte guri și șapte perechi de urechi ca să poată fi, concomitent, disponibil pentru toți cei ce își îndesau derutele în apeluri tot mai năucitoare.

Din arhipelagul Cayman sunase echipa de lunetiști rămași fără treabă. Îi trimisese pe killeri la baza lor, lătrându-le un ordin însoțit de o înjurătură. Dar cu ei fusese cel mai simplu. Cumplite erau situațiile celelalte.

Haita ziariștilor de pe aeroportul de unde decolase Frank era din ce în ce mai turbată. Un om de-al lui Lon, amestecat printre mângălicii de acolo, raporta că actualul vacuum de informații plus foamea imensă după detaliile de senzație ale catastrofei aeriene riscă să producă explozii necontrolabile.

Din Palatul Națiunilor Unite suna insistent Tim Salado, omul pe care falsul Singleton izbutise să-l salte la conducerea comisiei economice ONU. Tipul pretindea o linie de conduită clară, ori, cel puțin, o formulă de temporizare credibilă pentru sine și pentru alții, tot cu poziții importante.

Koki se prezentase și el – telefonic –, cu teama acută că, în familia lui Quentin Dexter Singleton, știrea cu avionul prăbușit în mare ar putea duce la infarctul bătrânului ori la pleznirea nervilor văduvei; oricum, o groază de medici se agită prin casă.

Dewitt, omul pus de Gus să vegheze la spălarea creierașului nepoată-sii, sunase de asemeni, explicând – dar cât de bâlbâit, de incoerent, de înspăimântat! – că Miss Abigail a plecat, ori a fugit din clinică... probabil ajutată de cineva... și că, de acest necaz, dânsul, Josh, e nevinovat... Bineînțeles că Lon n-a stat să-i înghită porcăriile lui de scuze. După ce l-a amenințat că îi va lua gâtul, i-a poruncit s-o caute pe fugară unde o ști, din pământ s-o aducă, dacă trebuie. Dar încotro ar fi șters-o roșcovana era o problemă gravă, păcat că n-avea o clipă liberă să gândească la asta...

Fiindcă pe o altă linie sosise, tot atunci, avertismentul cârțiței avansate de organizație în staff-ul FBI din New York. Pe cât fusese raportul lui Dewitt de confuz, pe atât de concentrat și sobru suna apelul ofițerului superior. Ca un comunicat. Cineva din CIA, rostise tipul, a prins un fir. Și trage de el. Mai devreme sau mai târziu, va ajunge la voi. Din acest moment, nu mai pot face nimic. Deja s-a trecut peste nivelul meu de competență. Distrugeți tot, dar nu în dezordine. Punct. Domnul acela nu așteptase răspuns.

Și, pe lângă toți, printre toți, deasupra tuturor suna, mereu suna Gus. Nici nu mai știa Lon de câte ori vorbise cu Gus, care, de bine ce ținea să i se rezume toate noutățile, îl stânjenea de-a dreptul pe Lon să le afle. Până într-atâta de sâcâitor încât, scos din fire, don Alonzo se pomenise răcnind:

— Dar lasă-mă-n pace, omule, că m-ai înnebunit! Dacă nu-ți place cum rezolv încurcăturile, vino încoace și descurcă-le tu!

Când se mai pomenise una ca asta?

Îl usturau ochii, îi zvâcneau tâmpilele, îi nădușeau mâinile. Dacă de vină era potopul de vești proaste ori, pur și simplu, gripa, asta nu mai era limpede. Singurul element limpede era apa, a cărei bolboroseală se auzea din baie. Lon se ridică, lăsând deschisă linia de comunicare cu Gus – n-are decât să creadă Creierul că i se ascultă, cu mâinile la vipușca pantalonilor, ocările telefonate –, și se duse să închidă robinetul de apă caldă. Își scoase cămașa și se descălță. Desfăcu cingătoarea și șovăi o clipă mai înainte de a se dezbrăca de tot. Dacă vrea ca baia fierbinte să-i stopeze gripa, va trebui să zăbovească în cadă cel puțin douăzeci de minute. Măcar un telefon celular se cuvine să-i fie la îndemână, acolo, într-o zi ca asta, ținută.

Aduse telefonul în baie. Un șir de țârâituri se auzi numaidecât. Sprâncenele groase ale nămilei se înălțară circumflex. Ce-i asta? Ah, nu la telefonul celular suna cineva, ci la ușa apartamentului. În ciorapi, se apropie de interfon. Întrebă răstit:

— Cine-i acolo?

— Sunt Gail. Am să-ți spun ceva urgent. Don Alonzo, numai cinci minute îți răpesc. Deschide-mi, te rog.

La auzul vocii, fața bătrânului mafirot se destinse într-un rânjel de satisfacție. Nu o vizită i se face, ci cu siguranță o solicitare de azil. Se felicită pentru faptul de a nu fi raportat – încă – lui Gus dispariția nepotei. Acum informația îi va fi servită Creierului odată cu livrarea fugarei în carne și oase. Prin urmare Brațul, chiar și așa, redus în mod nepotrivit la condiția de telefonist-dispecer, se va dovedi mai eficient decât restul treimii din conducere!

— Îndată, fetițo, strigă el în pâlnia de plastic.

Abigail, de partea cealaltă a ușii, își ținu respirația. Auzi sistemele de siguranță tăcând unul după altul. În

deschizătura panoului de stejar armat se zări o tranșă din silueta măcelarului, breteaua maioului petrecută peste un umăr mușchiulos, fălcile ca o menghină proptite în gâtul scurt, o cataramă atârând de betelia pantalonilor, o labă enormă într-un ciorap de culoarea șocolatei.

Fata lui Kenneth Mc. Carson zis și Hugh Lloyd aduse mâna dreaptă în direcția fantei și descărcă o doză generoasă de spray paralizant asupra făpturii de dincolo. Fiecare particulă din această irespirabilă bură țâșni afară, feroce, direct pe gura și în nările dușmanului.

Lumina verde venise, în sfârșit. În clipa când asaltul era nu numai aprobat, ci și poruncit, niciunul din cei 16 tineri special antrenați în acțiuni antiteroriste și eliberări de ostateci nu se aștepta la o atât de bizară desfășurare de evenimente.

De ce nu mișca nimic în, sau dinspre vizuina înconjurată? Pătrunzând, nu fără ultime precauții, prin ușile vraiste, formația de luptă se pomeni în interiorul unei redute fără nici un apărător. Din gura individului răstignit pe podeaua celulei metalice nu va mai ieși nici o mărturisire. După atâta așteptare, încordare, pregătire, membrii comandoului se simțiră aproape frustrați. Se resemnară să facă loc specialiștilor civili. Subordonații colonelului Talbot fură retrași pe aliniamentul de încercuire.

Eventualii curioși din campusul universitar trebuiau ținuti la distanță. Biblioteca personală a președintelui lui Charity World Fundation deveni, în următoarele minute, sediul cercetărilor întreprinse de trei-patru oameni care scotoceau, fotografiau, prelevau amprente, măsurau și notau totul, pas cu pas.

— E cea mai curioasă construcție cu care am avut de-a face, observă unul. E clar că, pe lângă celula din subsol,

sunt și alte spații închise. Ce-o fi acolo, nu știu. Dar că se pătrunde și se iese tot la comandă, prin cifru, garantez.

— Dacă „băieții răi” au pitit aici câte un cifru în fiecare carte, avem de făcut lecturi serioase, glumi fără zâmbet un al doilea. Or, Toby și Tony, puștani mei gemeni, împlinesc azi cinci ani. Nu vreau să ajung abia la party-ul lor de șase ani.

— Veniți încoace, strigă un al treilea. Asta seamănă a contor de lumină numai pentru un ageamiu. În realitate...

— Nu-l atinge! se alarmă primul expert. Nu cumva să-l atingi!

Și apucă să audă răspunsul: așa-zisul contor nu fusese atins nici măcar cu o respirație.

Precauție zadarnică, deoarece o explozie enormă pulveriza beton, oțel, cărți, oase, lemn, vestimente – totul. La maturitate, frații gemeni Tobias și Anthony își vor aminti bine cum dubla aniversare cu câte cinci lumânările nu le-a mai fost consacrată.

La circa cinci sute de metri, doi bărbați înregistrau deflagrația, având stări de spirit vădit opuse. B.B. urmărea cum cad încă, dintr-un nor artificial, resturile mai ușoare ale materialelor sfârtecate și-i tremurau, ca de Parkinson, degetele. Erau totuși aceleași degete care, pianotând conștiincios clapetele meșterite cândva de geniul lui Koki Mitsuyama, declanșaseră prăpădul. Alături, Rolf își dezvelea dantura de lup tânăr, încă neatinsă de carii.

— Îți acord dreptul la pâinea pe ziua de azi, emotivule domn. Poate chiar la cozonac. Dar, ca să-ți capeți cozonacul, o să mai ai ceva de făcut. Va trebui să suni la sacrosanctul nostru Creier. Nu ca să-i spui că e intrat în faza de ramolism. Ci doar ca să-l convoci în locul, la momentul și sub pretextul furnizate de mine. Ți le voi scrie – ca să fiu

sigur că nu te bâlbâi, comunicându-i-le. De altfel, fii liniștit, o să fim foarte aproape unul de altul. Ca și acum.

Intrând precipitat, Abigail îl propti mai bine pe Lon de zidul vestiarului. Scundacul nu apucase să cadă, însă, asemenea unui manechin de vitrină, îi era necesară mâna altcuiva pentru a-i regla verticalitatea. Spray— ul paralizant îl lipsea complet de motricitate, ceea ce nu-l împiedica să audă și, spre turbata sa neputință, să înțeleagă tot ce i se întâmplă.

Din interior, femeia armă la loc toate zăvoarele, ca și cum ar fi vrut să-și asigure liniștea pentru ceea ce avea de gând să opereze. O luciditate specială, învelind obsesia patologică, îi dicta mișcările. Îl privi pe Don Alonzo cu un soi de mândrie tandră, și nu se depărta de el mai înainte de a-i îndrepta nițel breteaua stângă a maioului. Trebuia să facă inspecția apartamentului.

Mai întâi dădu o raită prin încăperea principală, fără a găsi acolo sursa de inspirație pe care semiconștient o căuta. Privi în treacăt, fără interes, mini-centrala prin care Lon fusese în legătură cu lumea, și unde luminițe roșii sau verzi, însoțite de bâzâituri discrete, semnalizau că lumea solicită, în continuare, deciziile marelui Lon. Mai demnă de luare aminte i se păru panoplia. Ocupa un întreg perete din fumoarul cu canapea și fotolii de catifea, imitații modeste ale mobilierului din casa unchiului Gus. Roșcovana contemplă, mijind ochii, aranjamentul: pistoale rusești de duel, vechi stilete de alcov italienesc, iatagane maghrebiene, revolvere americane interbelice. Nu-i spuneau nimic. În fine, sui pe brațul unui fotoliu și despereche simetria panopliei desprinzând o sabie cu lamă scurtă și lată. Cu acest trofeu se întoarse, să-i țină iar de urât gazdei. Îi vorbi, răsfățându-l, alintându-l.

— Dulcele meu protector, tare mai sunt proastă. Venisem, pentru orice eventualitate, cu o mizerie de Browning, ca și cum drumul tău către viermi ar trebui să dureze doar o zecime de secundă. Ceart-o pe idioată, te rog. Nu poți s-o cerți? Nu poți s-o vezi cum aruncă arma de foc și încearcă o armă albă de-a ta? Păcat că ai închis, reflex, ochii. O să-ți trag, de gene, pleoapele în sus. Țiih, greu se lasă, fir-ar al dracului. Renunț la al doilea. Chiar! Ești mai impunător așa, don Alonzo. Cu un ochi închis, parcă ai fi la vânătoare și te-ai pregăti să țiintești.

Se depărta de umanoidul inert, de păpușă la scara I/I, și continuă să-i vorbească, lăudând avantajele uciderii pe îndelete, gospodărește. Pripa ar jigni-o pe Martha, graba ar ofensa-o pe Patsy. Atât ibovnica lui Ken, care a supraviețuit măcelului, cât și doamna lui Ken, secerată atunci, s-ar împotrivi oricărei iuțeli. Ce să mai spui despre bărbații familiei Mc. Carson, prăbușiți sub focul armei automate într-o uriașă băltoacă roșie, în care s-au înecat – ah, ce expeditiv! – și pofta de mâncare a lui Malcolm („Greedy”, Gămanu) și zgârceniile lui Duncan („Skimpy”, Scârțanu) și nepotolitele mâinii ale bătrânului Rex, întemeietorul, sărbătoritul. Morții ăia vor de la mine ceva de care, îmi pare rău, nu mă știu capabilă. Să te golesc de sânge strop cu strop, drăguțele Lon. Eu, care numai auzind această vorbă, – sânge – încep să vărs! Nu! Trebuie să găsesc altceva...

Aruncase cu silă Browning-ul din poșetă, împreună cu care căzuse pe dale și flecuștețul de jucărie; dar păstrase sabia scurtă, lată, ca de teatru și, cu mânerul acesteia în pumn, colindarea casei lui don Alonzo avea un element teatral, pe care numai surescitarea, zăgăzuită cu ultimele forțe, îl motiva. Se opri, în cele din urmă, în contemplarea șnurului puternic, împletit, atârnat de extremitatea galeriei, și apoi gesticulă larg, stabilind nu numai prin cuvânt, ci și

prin agitatea lamei, o relație posibilă între gâtul gros al manechinului viu și lucioasa funie de tras draperiile.

— Întotdeauna cravatele ți-au stat groaznic, Mascella. Ar trebui să strâng la grumazul ăla de vită, al tău, până mi-ar ieși și mie ochii din cap, nu numai ție, sugrumatul. L-aș auzi pe Ken muștrându-mă. Oh, ce bărbat chipeș era Kenneth, ce eleganță naturală se simțea în toate gesturile lui, ce nobil era din creștet până-n tălpi, iar unica lui fiică s-o facă pe casapul? Ai, ce zici? Nu-i așa că n-aș fi vrednică de tata?

Pentru prima oară de când intrase în casa ucigașului, Muriel-Abigail îl cerceta într-adevăr cu acută curiozitate pe insul a cărui execuție îi stârnea, iată, bătăi de cap. Ținuta lui dezordonată o intrigă; îl lăsă câteva secunde, dar nu pentru a mai rătăci fără țel prin apartament; de astădată se duse direct către camera de baie; găsi lumina aprinsă, cada plină, apa din care se mai ridicau aburi; se întoarse la gazdă, surâzându-i strâmb.

— Te pregăteai de baie, îngerașule? Ce bărbat curățel! Este bine, excelent lucru e să intri în iad proaspăt îmbăiat și mirosind a levănțică! Facă-se voia ta!

Avea o opțiune și porni s-o pună în practică. Luă un scaun de bucătărie. Îl duse lângă fereastra dormitorului. Se urcă pe taburet și, înălțându-se pe vârfuri, reteză, cât putu mai de sus, șnurul împletit al galeriei. Apoi, lepădând sabia aceea de recuzită într-o piesă cu Spartacus și gladiatorii săi, reveni la mafiotul înțepenit. Îl culcă încet pe dalele antreului, cu grija de a nu-i izbi prețiosul cap. Legă strâns de glezne un capăt al șnurului și, începând să târască trupul scurt, dar greu, opintindu-se, zâmbi iarăși ochiului, unicul holbat.

— Scumpul meu sac cu cartofi!

Târâșul, mai lesnicios pe gresie, chinuitor pe suprafața mochetei, îi accelera respirația. Ocoalea mobile, sporovăia despre păcatele grele, se căznea cu remorca ei, se ferecea c-o duce. Luminițele și bâzâiturile minicentralei telefonice o lăsară indiferentă. Ajunsă în camera de baie, propti bușteanul viu de cadă și, rasuflând din greu, își adună toate puterile pentru a-l înălța peste marginea faianțată și, în fine, a-l precipita, bândâbâc, dincolo. Dar în secunda următoare se repezi să-i ridice capul deasupra apei.

— Ah, nu atât de repede, neprețuitule!

Grija ei, sau joaca, fu să cufunde treptat această căpățână în apă, cât mai aproape de pragul înecului, dar atât. „Asta e pentru Ken's Donna! Asta e pentru bunicul Rex! Asta – pentru unchii Greedy și Skimpy! Botezul ăsta, mai lung, e pentru tatăl meu Kenneth! Chiar credeai că n-o să plătești niciodată, ticălosule? Târziu, dar a venit și ceasul plății!”

Deodată, Lon începu să tușească. Amenințat de noua agresiune, aceea a apei, gata să-l sufoce, organismul reacționa. Iminența asfixiei reducea efectul spray-ului paralizant. Mistrețul tușea, zgâlțâindu-se și închizând ochiul care fusese silit să se caște.

Nu speriată, ci supărată că i se curmă joaca, Muriel dădu fuga în antreu, unde tubul folosit în prima clipă trebuia să se fi rostogolit, uitat undeva, pe acolo. Reveni cu el, destul de iute. Se opri în pragul băii, surprinsă. Condamnatul la moarte se căznea să-și ia porția de aer, însă, printre accesele lui de tuse, se auzea, înfundat, totuși inteligibil, un glas bine cunoscut. Al lui Gus.

— Lon! Ce se întâmplă cu tine, Lon? Ești bolnav?! Cum îți permiți să mă lași de un sfert de oră fără o vorbă? Ce dracu e cu tine? Răspunde! N-auzi ce-ți spun? Răspunde odată!

Femeia șovăi între a lua imediat receptorul, sau a-l neutraliza întâi pe mistreț, cu o doză suplimentară,

asigurătoare. Alese a doua variantă, apoi propti drăgăstos țeasta gazdei de curbura căzii. Din acel moment, nimic n-o mai împiedica să converseze.

— Lon face baie, unchiule Gus. Eu, Muriel, sunt băieșita. După ce-o să-l usuc, după ce o să-l înfăș, o să facă nani... Mult de tot. Și-o să viseze, știi ce? Toată familia Mc. Carson...

La receptorul lui, Gustave Throwstone n-avu nevoie de alte detalii ca să înțeleagă dezastrul.

În verigile lipsă ale evenimentelor, întrezări fruntea îngustă a lui Josh Dewitt, spinarea curbată de cifoză a doctorului Klavek... Cu ce impotenți, cu ce trădători nemernici a vrut să dărâme o lume și să facă alta! Își mobiliza toate resursele de autoritate pentru a înțepeni situația în punctul acesta – măcar.

— Fetițo, nu te mișca de acolo, nu te atinge de Lon, stai cuminte. Gail, liniștește-te! Vin eu imediat și le vom lămuri pe toate. Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit: vii. Nepoțica ta o să fie aici, cuminte.

Și era sinceră în răspunsul ei. Își aminti că ultimul obiect de care trupul târât al lui don Alonzo se cam împiedicase la intrarea în bath-room a fost mașina electrică de spălat. Examină cu luare aminte agregatul. Salută mental, cu recunoștință, memoria doamnei Bohlen, profesoara de fizică și chimie de la liceul de fete din Wellington, la care totdeauna avusese notă mare. Descolăci firul din nișa lui, apoi probă funcționarea prizei. Motorul agregatului de spălat ascultă de comenzi și porni. Moștenitoarea clanului scoțienilor aprobă mulțumită. Lăsă să-i cante în auz zgomotul specific al aparatului atâta vreme cât scotoci, în dulăpașul de baie, după o pereche de foarfeci. Când o găsi, opri rotația motorului și reteză firul la câțiva centimetri de

manșonul cauciucat din care ieșea firul. Pe acesta din urmă îl prinse strâns în pumn.

— Don Alonzo, știu că mă auzi. Regret că nu vezi. Dar nu-i nimic: îți spun eu ce se întâmplă. Descarc în apa asta 220 de volți. Te prăjesc ud, ca pe-un hamburger. N-am ulei, dar e bună și apa. Ce să-ți spun, în încheiere? Că îți urez drum cu hârtoape către iad? O să te scuture al naibii! Adio, chiftea prăjită! Sta-i-ai Diavolului în gât!

Și vru să arunce, de sus, capătul liber al firului direct în cadă, dar în ultima clipă se răzgândi. Lăsă firul să alunece, foarte încet, întâi pe creștetul, apoi pe ceafa lui Lon – și urmări, cu infinit deliciu, procesul electrocutării.

... Izbit, încă de la intrare, de duhoarea groaznică, Gustave Throwstone se duse, împleticit de oroare și scârbă, până în camera de baie a locotenentului său. Se trase îndărăt ca un om beat, înțelegând că, atât cât va trăi, priveliștea nu i se va șterge din scoarța cerebrală.

Își căută nepoata al cărei glas, ciudat de subțire dintr-odată, venea de undeva, din preajmă, fredonând un cântecel de grădiniță.

Pe Gail o găsi sub masă. Coșcogea femeie la 34 de ani se juca, pe covor, fericită, cu o rățușcă din plastic, toată galbenă, mai puțin ciocul roșu.

Bernie se ivi, însoțit numai de Întorsureanu, la intrarea în parcajul afectat venerabilului Corneli Medical Center, dar cotropit de mașinile învecinatului The New-York Hospital. Statisticianul Biroului Federal de Investigații avea umărul și brațul drept înfășurate într-un bandaj impunător, dar mergea suficient de corect încât brancardierul oferit ca al

doilea ajutor să se lase păgubaș; mai ales după ce i se spusese, ritos, că pacientul trebuie să-și reia misiunea întreruptă, urgentă, secretă și suficient de primejdioasă în continuare.

— Nu goni așa... zise imigrantul, ești totuși palid ca un miez de ridiche tăiată.

— Mi-e tare teamă ca Singleton să nu fi fugit, în ciuda promisiunii, murmură rănitul. Hai, Emery, hai! Amândoi răsuflară ușurați când, ajungând la mașină, zăriră înăuntru, ghemuită, silueta celui salvat. Dacă se gheboșa așa fiindcă respecta recomandarea de a nu se lăsa recunoscut pretimpuriu, ori fiindcă ținea să nu-i scape nici un cuvânt din informațiile radioului de la bord, asta era o chestiune secundară. Bine că nu apucase să iasă, de capul lui.

— E grav? se interesă Q.D.S. văzând dificultatea cu care întâiul lui prieten – nici n-apucase să afle că-l cheamă Bernard Merwin – își face loc pe bancheta din spate.

— Nu, nici o grijă. În cel mult două săptămâni, va fi okay...

— Atunci, faceți-mi un ultim bine și lăsați-mă unde credeți voi că, în halul în care mă găsesc, e mai potrivit: la ONU sau la mine acasă.

În timp ce Mircea Răzvan pornea motorul, Bernie se uită gânditor, cu un amestec de milă și teamă, la ocupantul scaunului din dreapta față. „Halul” vizibil era lividitatea pielii, barba crescută, neîngrijit, de trei luni, ochii tulburi. Mai grele prin consecințe puteau fi traumele lăuntrice. Îi zise cât putu de blând:

— Nici ONU, nici casa, sir. E limpede că, din beciul ăla, nu puteați fi la curent cu situația generală. Oricum, sunt necesare anumite precauțiuni. După ce ați fost ținta celei mai urâte afaceri criminale din istoria modernă, Statele

Unite, care nu v-au asigurat o protecție corespunzătoare, Statele Unite, pe al căror sol e găzduită Organizația Națiunilor Unite, nu vor accepta să se compromită mai rău, lăsând reinserția dumneavoastră la voia întâmplării. Dați-vă seama că presa de scandal ar distorsiona monstruos detaliile revenirii. Și nu uitați că 2000 a fost an electoral în USA. Până la 21 ianuarie 2001, președintele vechi își face bagajele, președintele nou își face echipa. În tranziție, chestiunile extrem de grave trebuie ținute strict sub control. Nu noi, ăștia care am ajuns primii la beciul din care v-am scos, hotărâm unde să fiți văzut mai întâi, și în ce condiții.

— Dar cine?

— Un organism abilitat: Central Intelligence Agency. Contăm pe buna dumneavoastră judecată. Așadar, permiteți-ne, Mr. Singleton, să vă urăm un călduros Bun Venit în libertate, și să vă conducem, totodată, la sediul CIA din New York City.

Cum îndeobște se știe, într-o noapte din prima jumătate a anilor 90, World Trade Center, mai exact unul din perechea de gemeni zgârie-nori a câte 110 etaje fiecare, făcuse obiectul unui atac terorist. Eșuată cu pagube minime pentru cele mai înalte construcții din New York, acea tentativă criminală a avut drept consecință optimizarea sistemului de pază și protecție a imensului complex. Inima comercială a lumii a fost, de atunci, la adăpost de intruziuni banditești, deși cele două gigantice turnuri ale Centrului, plus cele patru clădiri satelit, mai modeste, totalizează o suprafață închiriabilă de trei milioane și trei sute de mii m.p.

Noaptea aceasta, însă, e-o noapte cu poveste. Că ea începe în decembrie și se sfârșește în ianuarie, asta e banal. Dar la jumătatea acestei nopți, nici o secundă mai devreme, nici una mai târziu, se va încheia cea de a doua mie de ani de când nașterea pruncului din Betlehem a condus la o altă

numerotare a erelor istorice. Exact la miezul acestei nopți, Mileniul al Treilea își va aprinde emblematic luminile.

Întâmpinându-l, locuitorii Terreii sunt, parcă, orbiți. Cei ce populează World Trade Center, mândria neobositului Manhattan, nu numai că nu fac excepție, dar sunt, s-ar zice, exemplarele cele mai reprezentative. Ei, artizanii tranzacțiilor însumând miliarde, au cumpărat, la căderea serii, câte un naiv simbol sărbătoresc pe care au cheltuit abia câțiva bănuți. Ei, beneficiarii structurilor de oțel și cristal înălțate trufaș pe verticala unei jumătăți de kilometru, s-au strâns precum copiii, în jurul câte unui brad, a cărui cetină au cântat-o nostalgic, cu ochii la steaua din vârf. În sfârșit, ei, alchimiștii timpului silit să devină bani, și-au abandonat pentru câteva ore – ultimele ore ale mileniului – constrângătoarea vocație, în favoarea unor îmbrățișări cu colaboratorii, ba și cu, o dată-ntr-o mie de ani, fie, competitorii lor. World Trade Center, cu ale sale turnuri paralelipipedice, egal de zvelte, la fel de mărețe, distribuindu-și totuși diferențiat feeriile, capitula necondiționat, dinaintea emoțiilor simple: încredere, iubire, bucurie. Urcă-se până la noi, coboară-se până la noi vecinii de caturi, deținătorii birourilor învecinate, șefii cei mari și mărunții slujbași ai companiei vecine! Haidem și noi, în mâini cu paharele noastre de șampanie, pe la cei împreună cu care circulaserăm mereu, prea tăcuți, prea străini în ascensoarele ultrarapide, apoi risipindu-ne neconținut un nivel mai încoace, un nivel mai încolo! Întâlnirea dintre milenii e una pentru toți. Clipa de la marea răscruce ne apropie, fascinându-ne, deopotrivă.

Încât numai cine nu dorea, nu intra în World Trade Center, abatere de la reguli imputabilă doar unicității nopții acesteia. Sigur, la porți, scanerile verificau instantaneu, ca totdeauna, forma și natura obiectelor purtate de noii veniți; pe alți discreți paznici electronici nimeni și nimic nu-i oprea

de la treabă; frenezia, numai omul o cunoștea. Era atâta mulțime în cele două turnuri gemene, că n-aveai unde să azvârli un ac. Lifturile erau înțesate de soții decise să grăbească ora retragerii generale către petrecerile în familie. Aurii sau argintate, conurile prelungi, prinse cu elastic pe creștete, metamorfozau cei mai sobri manageri și cei mai serioși experți contabili în personaje carnavalești. Ninsoarea de confetti, luxurianța lianelor de hârtie, alte și alte podoabe tradiționale, susțineau din răspuțeri feeria. În casa negoțului, 2000 se întâlnea cu 2001, Mileniul II urma să-i predea Mileniului III ștafeta Timpului.

Rudolph Leacock se „gătise” carnavalesc mai mult decât alții deoarece, spre deosebire de toți ceilalți, lui recuzitele nu-i slujeau ca efect haios, ci ca mască. La intrarea în Turnul I aștepta, alături de B.B. Chariry și de Senjuro Shamaguchi, mult sperata sosire a marelui Gus, stăpânul Imperiului zgâlțâit. În ciuda faptului că îl târa pretutindeni după sine pe B.B., pentru a fi absolut sigur că bătrâna hahaleră n-apucă să decomande stabilitul rendez-vous cu Gus, pe terasa Turnului I din World Trade Center, Rolf nu era deloc sigur că intuiția, prudența, flerul nu îl vor reține pe Throwstone acasă. Când îl văzu, cu cinci minute înainte de ora fixată, că descinde dintr-un taxi și că se apropie cu pași decși de intrarea în giganticul turn, răsuflă ușurat, i-l arată niponului, se convinse că acesta l-a reperat exact, apoi îl înșfacă pe B.B. de braț și se reple imediat, cu dânsul, către Turnul 2.

Cu mult noroc apucară un lift rapid care îi propulsa pe verticala celor 110 etaje în câteva minute; un timp de trei-patru ori mai lung decât cel din zilele de lucru. În cabină, Rolf nu slăbi brațul lui Bartolommini, dar își permise să mediteze, cu un zâmbet malițios, la vârful triumviratului. „Vedea” ascensorul Turnului I, oprind, ca și acesta, din 10 în 10 etaje, și suindu-l pe Gus către un sfârșit lipsit de glorie.

Cum de-a fost bătrânul atât de necugetat încât acum, în pragul catastrofei, să se lase scos pe un teren expus, între pământ și cer, în cătarea oricărui lunetist, la o chemare rostită de gura unui neisprăvit? Un B.B. să-i asigure logistica salvării?! Înseamnă că e un șef terminat.

Peste puțin, tânărul lup se afla pe terasa Turnului 2. Dintre „gemenii” zgârie-nori, acesta este cel dotat cu o mare antenă. Pe soclul betonat al antenei, Rolf își stabili punctul de observație. Diferența de înălțime, precum și un binoclu de câmp cu vizibilitate în infraroșu, îi îngăduiau să supravegheze terasa cealaltă. Acolo trebuia să vină micul călău asiatic, executorul de sentințe prin puterea fabuloasă a voinței sale. Un creier contra „Creierului”. Deocamdată, splendide jerbe de artificii multicolore luminau, intermitent, terasele.

Senjuro Shamaguchi nu izbuti să se strecoare în aceeași cabină de lift cu omul arătat de Master. Înghesuiala din marele hal al parterului era de vină, lanțul de pozne, de șotii, de gesturi trăznite în care se antrenaseră acești americani înalți cât plopii, fericiți să redevină, pentru o noapte, copii. Japonezul, supărat pe sine și neîngăduitor cu cei din preajmă, se repezi în cabina imediat următoare, dar se pomeni numaidecât fixat la perete, într-o gașcă de aiuriți cu tichii conice, încântați să se joace de-a lift-boy-ul și disputându-și, ca atare, dreptul să apese pe butoane, alandala. Pe imensele ei șine de oțel, cabina operă un zig-zag, a cărui lipsă de noimă scotea din fire un singur pasager, stârnind hohote de râs tuturor celorlalți. Distracție de nebuni, hotărî Senjuro. Dar era prizonierul acestor nebuni fericiți, și, orice le spunea, rugător ori furios, Shamaguchi, singurul efect era să se vadă săltat în brațe, sărutat pe ambii obraji și felicitat pentru că, în urmă cu trei ani, Olimpiada albă de la Nagano, a l8-a, a fost, într-adevăr, un spectacol strașnic! Ce să facă? O clipă, îi trecu prin

minte să-i „încremenească” pe toți inconștienții aceștia, utilizându-și resursele; dar nu avea mandat de la Master să ia o asemenea inițiativă și prea era periculos, aici și acum, un astfel de gest. Se resemna să aștepte. O să le treacă...

Gus urcase în cabină până la ultimul nivel accesibil, apoi, pe scările care dau înconjur casei liftului, își continuase sușul prin cele câteva etaje destinate, tehnic și administrativ, funcționării colosului. Aici, chiar dacă nu domnea pustiul, erau rare, tot mai rare sufletele rezistente la ispita Noptii Unice. Rememorându-și, la tot pasul, indicațiile lui BB, remarcabil de exacte (trebuia să-i recunoască acest merit), stăpânul neîncoronat al Imperiului ajunsese pe terasa Turnului I. Dincolo de balustradă, New-York-ul îi stătea la picioare. Sus, fantastice rozete policrome se spărgeau, bubuind, pe fondul cerului iernatec. Dar unde este Bartolommini, de ce nu-i aici, venit să-l aștepte? Cu descrierea topografică, da, a brodit-o. Atât! Să fie însă unde a promis, la minut și secundă, e peste puterile lui. Un țipar care-ți alunecă din mână, totdeauna.

Se roti, căutând cu disperare și furie pe unde ar putea apare omul care i-a dat întâlnire aici. Voia să-l vadă odată alături de el pe afurisitul de B.B. Charity, un târâie-brâu în materie de voință și disciplină interioară; ca și Frank, defunctul, dracul să-l ia! Cu ce adunătură de nenorociți s-a iluzionat el că poate răsturna lumea și pune alta în loc!

Telefonul mobil țârâi nervos. Gus tresări. Numărul telemobilului său nu era cunoscut decât de trei persoane: don Alonzo, B.B., Abigail. Lon era mort Să-și fi revenit fata? Când se despărțise de ea, schizofrenica nu mai știa cum o cheamă. Intră pe recepție. Recunoscu în receptor vocea lui Bartolommini și se simți cumva ușurat, cu toate că un apel telefonic, în locul prezenței fizice, anunța o prelungire a întârzierii, și asta îl scotea din sărite.

— Alo, Gus? Vreau să-ți spun că... Gus... înțelege-mă... Lângă mine se află cineva care... el vrea să-ți vorbească, Gus...

O senzație de nedefinit, pentru că nu o mai trăise niciodată, îngheță șira spinării lui Gustave Throwstone. Întrebă, răgușit:

— Unde ești?

O cu totul altă voce, contrastantă prin tonul ei vesel, răsună în receptorul minuscul:

— Unde e B.B.? La picioarele mele. Nu te credeam atât de zaharisit încât chiar să înghiți momeala, bătrâne șef. La telefon e Rolf.

Trecuseră două ore de când Singleton se afla la sediul pe care Central Intelligence Agency îl ocupa în New York. Generalul Donovan Wade socotea, poate pe bună dreptate, că niciodată în cariera sa de militar n-avusese misiune mai dificilă decât calmarea nervilor acestui om. Pe de o parte, îl înțelegea perfect: după trei luni de temniță și la destule ore după ce presa îi anunțase moartea, Q.D.S. n-avea dreptul elementar să-și anunțe familia că e viu, teafăr, liber! Pe de altă parte, comitetul de criză creat, în ultimele ore, la Casa Albă, nu ajunsese încă la o versiune satisfăcătoare a comunicatului. Fiecare variantă, aflase generalul, lăsa descoperită câte o problemă atât de explozivă, încât dădea mari dureri de cap celor convocați în camera ovală pentru a lucra la text, sub conducerea Vicepreședintelui.

— Tot prizonier sunt, domnule general? Cât mă mai țineți aici? Am scăpat din popreala hoților ca să dau peste cea a vardiștilor, sau care-i jocul?! Să nu vă mai jucați cu nervii mei!

Generalul Donovan Wade privi, cu sinceră compătimire, obrazul chinutului.

— Domnule Singleton, în primul rând cu viața dumitale nu vrem noi să ne jucăm. Ai fost răpit de o echipă criminală în spatele căreia se află niște forțe cum, probabil, nu s-au mai dezlănțuit vreodată în Statele Unite și nici în restul lumii. Nu întrevezi și n-ai cum bănuî, ce mijloace extraordinare au la îndemână...

Aici Quentin Dexter avu un zâmbet amar. Să întrevadă? Să bănuiască? Dar el știa! Tot ce vroia era să spună mai repede ceea ce știa, și să plece.

Generalul, nu deosebit de perspicace în această clipă, își urmă însă gândul.

— Și ce a căzut, până acum, din toată mașinăria răului? Un paznic. Atât! Habar n-avem unde-s ceilalți, cine-s ceilalți, ce nenorociri pot produce. Desigur, nu-ți ascund că în joc este o miză mult mai mare decât o viață de om... fie ea și viața primului demnitar din ONU. Sunt interese naționale. Sunt interese mondiale. Ai fost în mâna unei organizații atât de penetrantă, încât i-a reușit și performanța să cangreneze cea mai puternică poliție din lume: FBI-ul.

— Nu înțeleg, murmură Q.D.S. Cum asta?

— Zeci de milioane de oameni vor zice același lucru: că nu înțeleg, că este de neînțeles. Lor, însă, nu le vom putea servi, integral, adevărul. Dumitale nu ți se pare ciudat că această discuție nu are loc în sediul Biroului Federal de Investigații, ci aici? De ce? Pentru că, în această clipă chiar, când o parte dintre experți asudă la un comunicat pentru mass-media, alții, tot foarte sus, lucrează la o anchetă. Cei câțiva prieteni care au avut intuiția genială și au prins firul afacerii, depuseseră raportul original al concluziilor lor la FBI. Numai că, acolo, acel raport a fost blocat. Acum se știe de către cine. Se cercetează însă întinderea pecinginii. Înțelegi? Te implorăm să înțelegi.

Q.D.S. socotea că un general nu trebuie adus în situația să implore, însă, din păcate, asta nu-l ajuta să se potolească. Tot ce trăise, tot ce pățise, clocotea într-însul. Generalul, aproape epuizat de eforturi într-un domeniu în care se simțea stingher, făcu apel la cei trei în prezența cărora Singleton, chiar înainte de a fi redat înaltei sale funcții, redevenea un simplu om recunoscător. Un statistician, un ziarist, un imigrant cu ocupații provizorii. Bernie, Colin și Emery păreau singurii agreeți de bietul om cu suflet tulburat. Îl luau cu binișorul, îi spuneau lucruri neutre, îi arătau ziarele, își lua unul altuia vorba pentru a-i însenina așteptarea. Izbuteau, orișicât, mai bine decât alții.

— Ești ziarist, Fletcher. Ia zi-mi și mie: ce mari probleme poate ridica un comunicat de presă? De ce întârzie?

Colin își curăți pipa (fuma în draci, în ciuda interdicției oficiale, și nici nu era singurul), în timp ce răspunse.

— De fapt, nu comunicatul e problema, domnule Singleton, ci scenariul propus prin comunicat. Ce-o să conțină acest text? Că sunteți viu deoarece nu v-ați suit în avion, că puținele persoane care v-ar fi văzut îmbarcându-vă s-au înșelat, că a fost o confuzie. Chestia e că acum se pun la punct detaliile organizatorice care vor face plauzibilă minciuna, apărând-o. Puterea, domnule secretar general, statală sau mafiotă, tot cu falsificări operează. Sigur, în primul caz, bine intenționate, poate chiar necesare, iar în al doilea caz – criminale de-a dreptul. Este diferența dintre neadevăruri și minciună. Subtilă a naibii! Hai, mai bine uitați— vă peste ziarele de azi. Ca să vă racordați din nou la pulsul lumii...

Abia ultimile cuvinte găsiră audiență la Quentin Dexter. Răsfoi câteva cotidiene, așa cum fusese invitat, cu toate că maniera de a parcurge titlurile demonstra un interes scăzut. Dar o relatare, reluată din presa străină, îl fixă. Citi și reciti,

ca halucinat. „La ce v-ați oprit, domnule Singleton?” întrebă Colin Fletcher, cu o curiozitate pur profesională, frizând invidia. Cum nu primi nici un răspuns, se aplecă el însuși peste foaie și reuși să citească:

Great Britain's Spleen

30 Sedam Stolen & Smashed by

*4 Blue-Blooded Youngsters*¹⁵

Și trebuie spus că atât Colin, cât și toți ceilalți aflați în preajma lui Singleton în sediul CIA remarcară că, exact din momentul lecturării acestei informații anodine, omul pe care-l vegheau deveni apatic și inert. Ca și cum un resort esențial s-ar fi frânt într-însul.

Spunând cine este, Rolf trăia – fără doar și poate – supremul triumf al vieții lui. Păcat doar că instrumentul optic cu raze infra-roșii nu-l ajuta să vadă expresia lui Gus din acel moment, deoarece suveranul detronat al Imperiului era prea departe pentru un prim-plan. Legătura telefonică funcționa însă. Rolf trebuia să se mulțumească, deci, cu un rechizitoriu, dar asta nu era puțin. Îl dospise îndelung. Și a-l rosti clar, cu câte o cumplită lovitură în fiecare cuvânt, în auzul orgoliosului Gustave Throwstone, era o voluptate. Pe deasupra, exista și minimul răgaz până să-l vadă pe terasa Turnului 1 și pe micul călău nipon; într-adevăr, Senjuro Shamaguchi nu se zărea încă.

— Să-ți fie clar, ilustrissime șef. Nu ești aici ca să te imbarci într-un elicopter salvator, cum te-a îmbrobodit mascalțonul tău. Eu, Rudolph Leacock, sunt cel ce hotărăște unde ai să aterizezi tu și în ce clipă. Până atunci, ai să ascuți ce-ți spun.

— Unde ești? izbuti Gus să articuleze.

---

¹⁵ *Plictisul Marei Britanii 30 limuzine furate & distruse de 4 feciorași cu sânge albastru.*

— N-are importanță. Ba nu, îți spun. Prin preajmă. Cu câțiva metri mai sus decât tine. Dar diferența dintre noi nu se măsoară cu metrul. Ascultă-mă și poate ai să-ți dai seama.

Era o ambuscadă extrem de curioasă și, dacă tipul de reflexe ale unui muritor de rând l-ar fi silit pe ambuscat să-și caute salvarea prin fugă, pe Gus îl țintui locului, ca o sfidare a capacităților lui majore, consecvent demonstrate în 55 de ani.

— Te-am convocat ca să-ți comunic eșecul proiectului de care ești atât de mândru, bătrâne. Unu: Fișierul cu date a fost aruncat în aer. Dar datele lui îmi aparțin: am avut grijă, din timp, să le copiez pe dischetele mele. Doi: toate conturile Organizației sunt transferate pe numele meu, îmi aparțin și ele. Operațiunea transferului mi-a reglat-o credinciosul tău trezorier Bartolommini, cel care în prezent mă slujește – și cu asta ajung la trei. Și transferul puterii s-a consumat. Deci, trei: toată rețeaua din teritoriu (cu puține excepții, rezolvabile rapid) este în mâna mea. Te asigur c-o să fie altceva decât o mână de fier; aia a fost a ta, și-a ruginit. Eu voi conduce altfel. Eu n-o să mă plasez într-un Olymp inaccesibil, unde avantajul de a fi necunoscut e mai mic decât dezavantajul de a nu cunoaște. Fiindcă n-ai cunoscut, nemijlocit, ce se întâmplă sub tine. Asta, moșule, te-a adus aici!

„Ar trebui să râd acum”, reflectă Gus. Un hohot bun de râs i-ar da peste bot canaliei! Dar se temu să nu sune forțat, fals; a râde era, într-adevăr, demn, numai că mai presus de puterile lui. Se mărgini să spună:

— Și ce-i cu asta? Mare scofală – o înlocuire, o succesiune, o moarte. Eram nemuritor? Prin proiectul meu, da, eram, sunt, voi rămâne. Important este că societatea pe care am urât-o va suferi, în continuare, de răzbunările la

care eu, Scott Mc. Carson, am condamnat-o. Asta rămâne, odată pentru totdeauna. Asta e esența. Încolo, carcasa mea, ducă-se dracului! Ce, un cancer, o comoție sau un infarct nu trebuia să mă termine odată? Cu uciderea mea te lauzi, nătărăule?

Rolf rezistă tentației de a răspunde invectivei prin altă invectivă. Știa prea bine că marele rechizitoriu avea să fie mai dureros decât o palmuire. Ascultându-l, prestigiul lui Gustave Throwstone avea să ajungă la pământ, cu siguranță, încă mai înainte ca trupul aceluiasi falnic domn să se zdrobească de asfalt, prin psiho-comanda indusă de către Senjuro Shamaguchi.

— Proiectul, zici... Proiectul cu care ne-ai împuiat urechile este fundamental fals. „leșirea la suprafață”, auziți... Care suprafață? Și de ce obsesia suprafeței?! Lumea aia bună și curată este, cum știm amândoi, macerată de corupție, de ticăloșie, de lăcomie nemărginită, de cruzime neagră. Speculându-i bolile rușinoase, în fond principii, doar că nerecunoscute, am ajuns să trecem jumătate din bogăția ei în buzunarul nostru. E adevărat sau nu? Este. Deci, tactica era indicată, profitabilă, justă. Dar nu, pe tine te fascina un vis utopic pe care te-ai încăpățânat să-l numești strategic. Ai inventat un mecanism, iar acela trebuia neapărat să te reintegreze „lumii curate”. Ba mai mult, să-i devii stăpân, s-o silești să ți se închine. Asta urma să fie revanșa ta. Numai că, în afaceri, sentimentele sunt sfetnici proști. Aici s-a produs avaria. Puse în sarcină pentru un asemenea țel, pârghiile s-au rupt. Nu fusese numai o inutilitate, ci și o nerozie. De ce să luăm locul acelei lumi, când putem s-o lăsăm așa cum este, deasupra, iar noi să ne vedem de treburi, dedesubt? Dacă mulsul merge, iar ugerul e practic nesecat, de ce să răsturnăm vaca? De ce să înfruntăm riscuri enorme? De ce să ne investim viitorul în capacitățile unui bastard italo-american, foarte reduse, oricât te-ai

căznit să-l formezi? Să-ți spun eu de ce, fostule Creier. Deoarece încă din tinerețe, de la început, te-ai blocat în ambiția vendettei. Să te răzbuni pe înalta societate care te-a ejectat. Rău-gân-dit proiect! Prostească ambiție! Îndoielnică răzbunare! Previzibil eșec! În final, s-a întâmplat exact ce era logic să se întâmple. Ai căzut...

Și Rolf caută iarăși, pe terasa Turnului 1, umbra lui Senjuro.

De câteva secunde, pe terasa Turnului 2 din World Trade Center, aceea dotată cu antenă, Rolf avea senzația stranie că n-are interlocutor. Nu-l mai are. Formulă un allo, apoi încă unul, invitându-l pe Gus să se apere, orice acuzat are dreptul la un ultim cuvânt. Nu-i răspunse nimeni. Era frustrant! Ridică instrumentul optic. Pe terasa colosului geamăn zări silueta inconfundabilă a lui Senjuro. Părea că rătăcește, debusolat. Rolf închise linia de comunicație cu victima. Deschise alta, către aparatul niponului.

— Shamaguchi, ce se întâmplă acolo? L-ai executat? Mai întâi întârzii, apoi te grăbești? L-ai făcut să sară – înainte să ți-o cer eu? Vorbește odată!

— Master, eu nu... Lume multă, toți stat în lift. Gata să fac orice pentru master, eu.

Sirenele mai multor ambulanțe care se auziră la cinci sute de metri de sol trebuie că erau, la nivelul străzii, înspăimântător de acute.

— M-ai lipsit de plăcerea ordinului, imbecilule. Te întreb din nou. L-ai făcut să sară? Da sau nu?

— El singur, master. Eu văzut doar.

Un fapt divers în plus, la tot delirul freneticei nopți a întâlnirii mileniilor, era bun să ocupe doar al 1000-lea loc în reportajele primelor ediții de ziar de după Anul Nou. Se putea menționa șansa excepțională că nimeni n-a fost turtit

sub bolidul viu care căzuse de la înălțimea a 110 etaje. De altminteri, opinia primului medic venit la câpătâiul sinucigașului era că decesul a intervenit pe parcursul precipitării, prin spargerea unui organ intern vital. Mulțimea strânsă în jurul piftiei sângerânde luptă un timp relativ scurt cu compasiunea, prea multe chemări solicitând-o să-și consume un alt tip de emoții. Un sac de plastic primi resturile, un fermoar bine uns îi făcu nevăzut conținutul. Dacă Gus dorise să se răzbune pe lume, acolo, în acest moale sarcofag tranzitoriu, ca și, mai apoi, în mormântul de rigoare, el putea să zacă împăcat: cea mai sinistă dintre răzbunări a și fost atinsă prin însuși faptul că o fiară – Rudolph Leacock – a pus gheara pe coroana Imperiului.

50

Șase luni mai târziu, la aeroportul internațional John Fitzgerald Kennedy, un funcționar al autorității frontaliere aplica ștampila de intrare în USA pe pașaportul domnului Martinho Washington Vargas; remițând acest document posesorului, își însoțea zâmbetul profesional cu un Welcome, regretând că nu știe nici o boabă de portugheză, pentru a-i face plăcere omului de afaceri brazilian. Noul sosit, un bărbat suplu, cu ten măsliniu, ar fi amintit – însă numai la mers, ori printr-un gest mai puțin supravegheat – de Rudolph Leacock. Era chiar el. Actuala fizionomie era rezultatul celei mai recente operații estetice realizată de Klavek și se înfăptuise la Sao Paolo. Noul stăpân al Imperiului regăsea New York-ul mai puțin schimbat decât era el însuși. Venea să pună la punct ultimele detalii ale operațiunii Est, dar, firește, nu în varianta răposatului Gus. Fostul om de acțiune cu grad intermediar (nici pistolar de rând, nici membru al conducerii supreme) avea planuri

precise pentru supunerea și unificarea gang-urilor din imensul spațiu ex-sovietic, operațiune neaprobată de predecesor. Acolo unde iubitorul de statuete exotice și de covoare rafinate șovăise să se aventureze, tânărul lup vedea superba arenă a propriei afirmări.

Le style c' est l'homme meme. Formula lui Buffon se verifica din nou. Sub multele lui identități dovedite prin pașapoarte inatacabile, Rolf aducea un nou suflu, o nouă strategie, o nouă modalitate de implicare. Nu numai că nu credea în nimeni și că verifica totul, dar se implica, de sus până la ultima verigă de execuție. Își era propriul ministru de război. Când trebuia, se transforma în curierul propriilor sale decizii. Lichidase rapid cele trei-patru tentative de insubordonare, ale naivilor ce interpretaseră schimbarea gărzii la vârf drept un vid de putere. Mari sau mărunți, toți birnicii Organizației au fost siliți să înțeleagă că, sub noua stăpânire, la fel de neîndurători sunt trezorerierul-șef și agentul perceptor, deoarece sunt una și aceeași persoană.

Se înțelege că, acționând astfel, muncea enorm. Sacrificase, fără șovăire, toate uneltele compromise, susceptibile de a pune polițiile lumii pe urmele lui. B.B. Charity pierise sub roțile unui camion de mare tonaj, rătăcit, ce coincidență, într-o zonă interzisă traficului. Koki Mitsuyama a fost găsit după un hara-kiri pe care orice familiarizat cu canoanele minuțioase ale codului cavaleresc nipon l-ar fi apreciat ca suspect. Joshua Dewitt și-a dat obștescul sfârșit pe un scaun de cinematograf, în mijlocul multor alți iubitori de west-ern-uri vechi. Spectatorii l-au crezut victima unui atac de cord, iar îndoiala medicului legist despre natura împunsăturii din spate, abia cât un ac de viespe, a rămas simplă piesă de dosar. Singurul cruțat a fost chirurgul de origine cehă. Regretând că nu se poate supune unui act auto-operator, Liubomir Klavek, în prezent un oarecare signorLopez Castello dintr-o localitate de pe

coasta braziliană a Atlanticului, trăia într-o opulență care-i contrazicea disconfortul sufletesc; a nu ști când vei fi scos din joc, fie prin sagacitatea unei autorități oficiale, fie prin brusca enervare a lui Rolf, este orice, numai o bătrânețe cu adevărat liniștită, nu.

Senjuro Shamaguchi, persoana care îl aștepta la aeroport pe omul de afaceri Martinho W. Vargas, devenise proprietarul unui mic, dar cochet magazin de curiozități orientale. Avea un singur vânzător, suficient pentru ca afacerea să funcționeze normal în absența patronului, deseori solicitat să întreprindă călătorii în interesul exclusiv al omului-zeu, căruia, din păcate, nu i se mai putea adresa prin master. Tim Salado și Paul Jacoby se retrăsese, nu în același timp și cu justificări perfect plauzibile, din funcțiile exercitate în comisiile Organizației Națiunilor Unite; ei, experții cu înaltă calificare, făceau parte din acele compartimente ale organizației care, intrate în submersiune, aveau să aștepte, după caz, fie o reactivare energică, fie un transfer liniștit către lumea afacerilor. Erau rezerva latentă a unui imperiu în curs de restructurare.

La o singură întrebare nu-și răspunsese, încă, Leacock-Vargas: cum de-a reușit să evadeze Singleton din cușca lui metalică? Atunci când a detonat clădirea fișierului, Rolf fusese convins că secretarul general ONU a ajuns praf și pulbere, asemenea inspectorului britanic și ofițerului francez aruncați în aer în Bosnia. Gândul îi dădea târcoale, dar nu neliniștitor. E drept că pe Leacock, Singleton îl văzuse la față, de altfel o singură dată, în ziua când a fost capturat. În Vargas, „opera plastică” a lui Klavek, nu l-ar recunoaște niciodată. Răspunsul enigmei mai putea, așadar, să aștepte.

În forfota terminalului pentru America latină, din cel mai mare aeroport al lumii, întâlnirea dintre noul sosit și

persoana venită în întâmpinare se desfășură fără efuziuni aparente. Un latino-american și un asiatic. Strângere de mână. Doi bărbați în vârtejul cosmopolit, unde rasele, vârstele, deprinderile, ambițiile diferite se învârtesc cu repeziciune, până când discul divizat cromatic devine un cerc alb, lăptos. Două entități care se pierd, împreună, în New-York-ul tuturor aventurilor posibile.

În cele șase luni, ancheta oficială asupra afacerii „Substituirea Singleton” începuse ca un atac la baionetă, continuase sub forma unui război de tranșee, și dădea semne că se încheie lamentabil, prin epuizarea forțelor combatante.

Unica instituție care a suportat imediat consecințele primelor dezvăluiri a fost Biroul Federal de Investigații. Bernie confirmă depunerea memoriului său în mâinile comandantului FBI-ului din New-York City. Deși personajul respinse vehement acuza de vinovăție ori de complicitate, deși se apăra cu argumentul că sesizarea i se păruse pur și simplu aberantă, nimic nu-l salvă, fu destituit. Mai mult, operația de curățire înlătură cinci alte cadre, dintre care două făceau parte din conducerea centrală a Biroului Federal. Practic, întreg staff-ul instituției. Executivul Statelor Unite demonstra – cel puțin în această terapie de șoc – că, alertat de pericolul cangrenei, nu șovăie.

Dar această benefică intransigență trebuia, în viziunea conducerii statale, separată cu grijă de povestea unei sechestrări de demnitar ONU. Și chiar a fost separată. De frica scandalului, un mare efort de ingeniozitate se consumă la despărțirea cauzei de efect. Pentru presă și pentru opinia publică, afacerea Singleton nu exista; fusese un simplu zvon, preluat cu ușurință condamabilă de mass-media. Din decesul lui Knud Gunnarsen într-un accident aviatic, fapt confirmat din păcate, niște băgăreți trăsese concluzia,

din fericire falsă, că și prietenul ecologistului norvegian, Q.D. Singleton, luase loc la bordul avionului, în ziua fatalei curse. Gogoșa mediatică fusese redusă la proporțiile realității prin dezmințirile semnate de domnul Douglas Forrest, șeful Biroului de Presă, domnul Alden O'Connell, șeful serviciului operativ al Secretarului General, și de către șoferul acestuia din urmă.

În spatele cortinei trasă ferm, pentru prostime, ancheta își urmase drumul, întreprinsă de forțele reunite ale FBI și CIA. Pe baza amplului și minuțiosului raport („Top Secret”) al lui Singleton, au fost extrase persoane, fapte, instituții. Acestea au devenit tot atâtea piste de investigație. Vârful suprem al Organizației criminale era, în proporție de 90 la sută, identificat în grămada de resturi strivite la baza turnului A din World Trade Center. Cei doi locotenenți ai numărului 1 din ierarhia bandei au fost identificați în persoanele lui Bartholomew Bartolommini și Alonzo Mascella, ambii răpuși prin mijloace violente. Alți doi mafioți, care asiguraseră alternativ păzirea demnitarului sechestrat: defuncții Irving Norris și Joshua Dewitt. Pe listă apărea și un nipon, Koki Mitsuyama, despre care depozitia Singleton indicase că a fost un expert tehnic al organizației (despre infiltrarea niponului în vila Singleton ca instructor de arte marțiale al fiului celui sechestrat, Q.D.S. aflând, cu stupoare, ulterior). Moartea pecetluse și gura aceea. În fine, doi dispăruți, dați în urmărire generală; cunoscutul chirurg american de origine cehă Liubomir Klavek și un executant de mai mică importanță, care în temnița subterană răspundea la numele Rolf. Ultima de pe listă, o femeie, Abigail Throwstone, cu foste identități Muriel Mc. Carson și respectiv, Muriel Lloyd, era vie, deținută într-un spital penitenciar, însă cu un diagnostic sever și un pronostic medical rezervat: actualmente iresponsabilă, foarte probabil irecuperabilă. De la un asemenea martor al dramei, nimic de obținut.

Un element comun: conturile bancare identificabile ale tuturor acestor persoane fuseseră retrase și virate – nu se știe de către cine, nu se știe încotro.

Concluzia (parțială?): la un moment dat, în viața internă a organizației se declanșase un conflict major (de interese? de orgolii?) care a provocat o cumplită răfuială. Rezultat: autodecimarea. Trei dintre decesele enumerate avuseseră loc ulterior cataclismului. De aici, se avansase ipoteza că, probabil, un personaj mai puțin important din structură, a organizat cele trei omoruri și a fugit cu banii. Dar mai important era că banda ca atare a fost, practic și structural, lichidată.

Când ancheta s-a mutat în ograda lui Charity World Foundation, „umbrela legală” a imperiului, s-a constatat că ambii dispăruți, doctorul L. Klavek și Rolf (Rudolph Leacock) apăreau într-adevăr pe organigrama faimoasei instituții filantropice. Dincolo de cei doi, însă, s-au evidențiat numaidecât dificultățile enorme ale unei anchete care trebuia să despartă grâul de neghină, în condițiile unui secret care se vrea total asupra miezului chestiunii. Investigatorii se găsiră în fața unei încrengături de instituții academice, care de care mai prestigioase, toate incluse în elita mondială a domeniilor respective. O constelație de nume celebre, savanți, profesori, cercetători, medici, se afla acolo, cu un inatacabil nimb de respectabilitate și stimă; ce să reproșezi acestor oameni – că fac gloria științei americane?! Cât despre sponsori, situația era încă și mai complicată. O nesfârșită listă de personalități dar și trusturi, mari companii industriale, societăți cu profiluri de o fantastică diversitate oferiseră, sistematic ori ocazional, ofrande materiale celor defavorizați – prin Charity. Cum să-l acuzi pe Mecena?! Cum să-ți permiți, măcar, să-l hărțuiești, cu un potop de întrebări enervante? Doamna Marjorie Dustfield, vice-președinta Fundației cercetate, se zbătu ca o

leoaică să stopeze răscolirea „denigratoare și infamantă”. Mai convingător decât protestul ei, a fost reacția celor tracasați: retragerea donațiilor. Toți au pus acest val de retrageri pe seama afrontului nemeritat. Și, cu excepția a patru persoane, nimeni n-a legat acest proces de faptul că noul șef suprem al Malefiei renunțase, pur și simplu, la umbrela Charity, schimbând traseul „cotizațiilor”.

Evoluția lui Quentin Dexter Singleton, în cele șase luni ulterioare eliberării sale, i-a uimit pe aproape toți cei care cunoșteau adevărul. Scăpat din reclusiune printr-un miracol, fără a fi suportat propriu-zis violențe, ar fi fost firesc, gândeau oficialii, să recupereze în ritm de marș forțat timpul de care fusese lipsit, să înlăture imediat orice măsură cu caracter malign luată sub programul său, în sfârșit, să lanseze cu energie programul pentru care Q.D.S. fusese preferat contracandidaților săi la conducerea Organizației Națiunilor Unite. Toate acestea ar fi cerut un bărbat clocotind de viață.

În locul acestuia, sub ochii tuturor, apărea un om apatic, purtând o osteneală lăuntrică enormă. Autoritățile se temură de imprevizibila consecință ce ar putea năruî, cine știe cum și când, tot eșafodajul tăcerii, ridicat cu atâta grijă. Îi propuseră deci Secretarului General ONU un concediu medical, de refacere și odihnă. Nu primiră un refuz, ci o demisie în toată regula, scrisă în termeni măsurăți. Definitivă. Ea fu acceptată. În aceeași săptămână, imensa clădire de pe First Avenue avea un nou prim ocupant, dar nici o recepție de adio nu marcă plecarea predecesorului...

Lehamitea era, în ultimă instanță, resortul acestei frângeri. Jos, în cubul de oțel inox, aflase lucruri cutremurătoare despre subsolul societății, acolo unde crima domnește, de unde ea se extinde, urcând strat cu strat, până la vârfurile scânteind de lustrul respectabilității. O

asemenea lume nu dispăre prin moartea câtorva personaje; se va găsi întotdeauna un alt Gus gata să preia frâiele. Totuși, șocul întâlnirii cu răul în stare concentrată ar fi galvanizat, poate, energiile acestui Singleton liber, aducându-l în prima linie a luptătorilor, dacă... Dacă „sus”, în lumea la care prizonierul tânjise, n-ar fi văzut că rețeta oficială, rețetă nu recomandată, ci pur și simplu impusă de Establishment, se numea mușamalizare. Așadar, QDS se afla, personal, prins între două gigantice mistificări. Prea mult pentru un om însetat de adevăr, vulnerabil tocmai prin această naivă, demodată, împovărătoare aspirație.

În plus, două evenimente din viața personală adânciseră drama omului. Într-o noapte, noaptea care a urmat acceptării demisiei fiului, inima lui Archibald Singleton a refuzat să mai bată. Iar Sandra Rowena, fără a declanșa, încă, procedurile unui divorț legal, s-a separat practic de bărbatul a cărui carieră a fost, voluntar, distrusă. Din acel moment, în spațioasa vilă din apropierea liniștitului Latourette Park, au locuit doi străini, la care Teddy căuta, alternativ, fără spor, căldura unui cămin.

Și, dincolo de toate, pe Quentin îl chinuia imaginea lui Knud. El, Singleton, provocase – indirect – moartea lui Gunnarsen. Țsta era un adevăr crud în sine. Insuportabil, însă, era faptul că medicul și ecologistul norvegian trecuse pragul morții cu convingerea că avusese, drept prieten, un ticălos.

Meditația despre prietenie și despre infinitele precauții cu care trebuie ocrotită această floare rară și firavă devenea, pe zi ce trecea, tema centrală a solilocviilor lui Quentin. Dacă răsfoia o carte, era pentru a căuta acolo, în experiența ori în înțelepciunea altora, puncte de sprijin ale sufletului său copleșit de suferință. Totuși, ar fi fost nedrept cu propriul său destin dacă nu recunoștea că patru oameni îi

întinseseră mâinile lor. Simplu, cald, eficient. Aceiași oameni cărora le datora libertatea și viața. Trei bărbați și o femeie, din acest New-York cu șaisprezece milioane de locuitori. Patru oameni care l-au ajutat să treacă, fie și târâș-grăpiș, peste cel mai dramatic an din viața lui. Ce păcat, Doamne, ce păcat că de unul dintre aceștia patru urmează să se despartă. Probabil, pentru totdeauna...

...Bernie conducea Fordul vechi cu prudența sa obișnuită, dar Hazel, de pe scaunul din dreapta, îl îndemna mereu să aleagă varianta mai puțin aglomerată, chiar dacă ocolitoare, către aeroportul Kennedy, de teama unei emoții repercutate în „negocierea” vreunui viraj. Pe canapeaua din spate, Colin se juca, ațâțat, cu pipa stinsă, iar Emery, singurul afișând o veselie cam ieșită din comun, puncta și contrapuncta peisajul citadin în mișcare, de parcă el, Întorsureanu, ar fi fost un comentator instalat în studio, iar New-York-ul – un film documentar căruia tocmai i se ticluiește textul.

Când, prin fanta îngustă dintre doi zgârie-nori din Manhattan se zări, în depărtare, insulița Liberty, cu Liberty Enlightening the World, faimoasa zeiță din bronz, tânărul le-o arată celorlalți trei.

— Știți voi, posacilor, prin ce intră mândra în legendă? Să vă zic eu. Prin faptul că Franța a făcut-o cadou Americii. Că sculptorul monumental Bartholdi i-a modelat chipul, ținuta, facla și legea. Că inginerul Eiffel i-a calculat schelăria interioară, chiar mai înainte de-a înălța turnul Eiffel. Că 22 de președinți, de la Stephen Grover Cleveland până la William Jefferson Clinton, au jurat că gestul ei este iubire și veghe, nu retorică. În sfârșit, o așteaptă nemurirea fiindcă, într-o dimineață însorită de septembrie, anul trecut, a primit vizita lui Mircea Răzvan Întorsureanu. Din Vrancea. Uite, d-aia!

De lângă el, Colin Fletcher își înfipse dinții pe muștiucul lulelei și mârâi:

— N-o mai face pe voiosul, Emery... Auzi, hârțogarii dracului, ce boacăină trântiră...

Fordul se îndrepta către aeroport dintr-o pricină precisă. Formulată cât se poate de tăios. Numitul Intorsureanu Mircea Răzvan făcea obiectul unei decizii de expulzare din USA. Tot ce putuseră obține prietenii săi fusese să-l însoțească dâșii până la scara avionului, nu o pereche de agenți morocănoși. Dar ce se întâmplase? Mai nimic. În totală necunoaștere a celor petrecute în ultimele trei anotimpuri, se validase hârtia cu ancheta frontalieră referitoare la omisiunea menționării episodului din portul francez Le Havre. Ancheta, veche de șapte ani, despre pasagerul clandestin dintr-un container de mărfuri, își urmase ruta ei de melc cu arhiva pe spinare. După ocoluri și pauze, dâra băloasă a melcului birocratic se oprea definitiv la 9 iulie 2001, dată până la care, câștigătorul loteriei pentru viza de intrare în Statele Unite trebuia să părăsească Statele Unite „pentru că a ascuns adevărul”.

— Dar de ce vă tulburați așa, fraților? O Administrație profund iubitoare de adevăr, care nu și-ar minți cetățenii nici s-o pici cu ceară – putea oare să tolereze minciunica mea fricoasă? Peste poate!... Bine mi-ai făcut, Administrație! Mulțumiri. Căci orice șut în fund e un pas înainte!

Cei trei prieteni de care se despărțea își întoarseră privirile către exterior, cu pudoarea adulților surprinși în flagrant delict de emoție intensă. Bernie avea tristețea bine temperată, totuși nu toată atenția lui se cheltuia pe solicitările traficului; poate că tehnicianul statisticii căuta în sine un cuvânt de adio semnificativ și înțelegea că nu-l va găsi în timp util. Hazel, suferind de melancolie ca de lingoare, aștepta țărnelul unei resemnări sobre și, fiindcă o

lacrimă o împiedica să-l vadă, nu-și mai dorea decât să treacă timpul, iar ea, în această trecere, să uite și să fie uitată. Mai colțos, Colin se enerva cu pauze. În atâțarea lui intermitentă, reacția românului la expulzare făcea contact cu uimiri mai vechi; formula „haz de necaz” rămânea, ca realitate psihică, cvasi intraductibilă în engleză, cam tot așa cum, peste ingredientele analizabile unul câte unul, grătarul acela pregătit cândva de Emery în fața căsuței-cabană, pe malul Hudsonului, avusese un gust incomparabil. Rețeta tradițională, niște mangal, vânturare, poate o vrajă, ca la el acasă. „Poftă bună, copii...”

— la spune-ne, Bernie, tu nu crezi că afurisita asta de expulzare alungă peste ocean un martor incomod al afacerii Singleton? Donovan Wade, ori cine știe ce altă mărime secretoasă, o fi dat ordine să se ia la prelucrat dosarul de imigrant al lui Emery, și orice pretext de-acolo să-i dea un brânci afară!

Bernie se uită la Fletcher prin oglinda retrovizoare. Clătinarea capului era mai mult decât negație...

Ciudă.

— Nici pomeneală. Interesul autorității era – dimpotrivă – și este încă să fim, în permanență, toți patru, sub ochii ei. La locul nostru și cuminiți. Aici! Emery e dat afară din prostia unui serviciu cu ochelari de cal. Nu știe dreapta ce face stânga. Evident, cineva o să fie sancționat, dar va fi post-festum.

— Dacă erai convins de asta, de ce nu i-ai dat lui Emery argumentul cu care să se apere? se indignă ziaristul.

Mircea Răzvan Întorsureanu tocmai fluiera, ușor sub ton, Yankee Doodle și saluta amical, cu palma, ba pe omul-sandwich dintre panourile publicitare ale unui nou detergent, ba pe birjarul cu joben de pe capra unei trăsuri turistice.

— I l-am dat, Colin, fii convins. N-a vrut să-l ia! Zice c-a văzut destul America și că acum e interesat de Australia. Eu, adăugă Bernie Merwin, m-aș fi mutat cu slujba, din New-York la Newark, într-o companie civilă, ca statistician. N-am fost lăsat. Mă rog, mi s-a cerut să rămân la FBI.

— Dar te-au promovat, nu mai ești subofițer, ai stelute noi, ce te plângi? Iar pe Hazel au rugat-o să rămână funcționară ONU. Carieră în staționare, nimic nu bate la ochi. Pe când eu... Eu am pierdut ultima și cea mai sigură ocazie, să obțin un premiu Pulitzer, din cauza tăcerii patriotice în afacerea Singleton. Nu încercați să mă consolați, sunt inconsolabil. A propoz, Emery, ți-ai luat rămas bun de la omul nostru?

— Luat. Totuși, se pare că vine și el la aeroport. Ca variație de decor, zicea. Mircea Răzvan Întorsureanu se gândi dacă să împovăreze, ori nu, cugetul celor de care se despărțea, prin niște observații legate de îmbătrânirea accelerată a omului retras la cerere din înalta funcție. Renunță, din bun simț. Se mulțumi să adauge cu jumătate de gură:

— Să nu-l lăsați singur pe QDS, zău, că vă faceți păcat... Afară de copil, nu mai are pe nimeni.

Hazel și Bernie nu se priviră, iar curentul dintre ei fu prea slab ca să dea scânteie. Însă Colin Fletcher se însufleți și se așternu pe vorbă.

— S-a pus stopul... Cât stăm pe roșu, vreau să vă spun, ca să mai prindă și Emery poanta, de ce țin să-mi fac vânt, cât de iute, peste balta atlantică, în frumosul Regat Unit al Marii Britanii. Am de gând să scriu o carte despre vlăstarele cu sânge albastru care, din spleen european altoit pe bravadă juvenilă de racketeers, fură limuzine de lux, le fâțâie fără noimă, apoi le abandonează, dar numai după ce le distrug bine. Fiecare se distrează cum poate... Ați auzit de

banda verilor Adams? Domnul Singleton a citit o notiță despre poznele acelor veri, de origine scoțiană. În sediul CIA, chiar în ziua când voi l-ați scos din camera lui cubică... Era pentru domnia sa morala unei fabule. Asta e ceea ce l-a cam dat gata, o știu din discuțiile mele ulterioare cu dânsul. Căci, vreme de o lună, după demisie, l-am vizitat zilnic, cum știți.

Colin Fletcher nu luă seama la faptul că, la culoarea verde, mașina condusă de Bernie trebuia s-o ia din loc. Până la aeroport mai era drum. Ar fi fost păcat ca Întorsureanu să plece în lume cu o învățătură mai puțin.

— Doamnă și domnilor, noi, ocupanții acestui Ford matusalemic, suntem Patru. Tot patru erau acei youngsteri-gangsteri. Șeful, Roger Adams, 20 de ani, era fiul lui Sir Vincent Adams, membru al Camerei Lorzilor și nepotul lui Reginald Adams, fost guvernator la Hong-Kong și premiat autor de studii heraldice scoțiene. Ceilalți trei membri ai trupei de nobili briganzi erau Bruce, Angus și Ingulf, de 18,16 și 15 ani, fiii unui viconte din ultima ramură Fitzroy, a căror mamă era născută Velvet Adams. Ei bine, această Velvet ar fi fost gata să se mărite, prin 1969-70, cu Scott Mc. Carson, american de origine scoțiană. Și dacă nu i-a devenit nevastă n-a fost că nu-l iubea, ori pentru că nu era nimic de capul lui. Dar, vedeți dumneavoastră, provenea dintr-o familie care se ținea de rele. Și s-a aflat la vreme. Și moralitatea lumii bune s-a opus. Iar legătura dintre moralitatea lumii și morala fabulei amare a făcut-o, tot restul vieții lui, Gustave K. Throwstone, Marele Invizibil. A, un ultim apropo: K venea de la Kenneth. Un postum omagiu iubitului frate numărul 3, tatăl fetei care și-a pierdut mințile. Nu mă miră că Singleton o vizitează la ospiciu, chiar dacă ea nu-l mai cunoaște. Ori poate de aceea.

Bernie tuși:

— Ai de gând să încalci interdicția, Colin? Fletcher se minună:

— Interdicție?! Fii serios. Ce, a scrie despre depravarea junilor amoralii din familiile britanice Adams și Fitzroy are cea mai slabă legătură cu istoria recentă a secretarului general ONU? Visezi, omule! Fac o documentare așa, de amorul artei...

La aeroport, Singleton aștepta. Soții Merwin-Zimmermann luară hotărârea să-l îmbrățișeze rapid pe Emery și să plece. Fostul demnitar, împreună cu ziaristul, aveau să stea până când Boeing-ul își va desprinde roțile de pistă.

Hazel își simți obrazul ud de lacrimi, când și-l lipi de față prietenului expulzat.

— Te întorci la... în orașul acela, unde te-ai născut, și despre care ne povesteai că există o zicală...?

— A, nu chiar, râse românul. „Azi aici, mâine-n Focșani”. Ai o memorie prodigioasă, dragă amică, totuși Focșanii sunt greu de ținut minte. Vorba e adevărată, dar eu trec prin București, să văd ce mai fac muzele și, eventual, muzeele. Pe urmă, plec iar. La Brisbane.

— Ce să faci acolo? Te stabilești în Australia?!

— Eu? Doamne ferește! Dar, ca om civilizat, nu se poate să nu dau curs invitațiilor cu care m-a tot bombardat colegul meu de Statuia Libertății, Sid Shepherd. V-am arătat invitațiile primite de la omul acela, nu?

— Oh, Emery! Dacă n-ai de gând să lucrezi și să te stabilești acolo, crezi că merită osteneala de a te duce până la capătul lumii? Nu văd rostul.

Mircea Răzvan nu știa dacă în țara cangurilor cineva o să-i spună Emery. Surâse, puțin absent, uriașei păsării argintii care îi păstra un scaun din cele 340, plus douăsprezece rezervate membrilor echipajului.

— Rostul? Era un secret, Miss Hazel, dar, cedând insistențelor, ți-l dezvălui. Eu întotdeauna am crezut că, de dragul biografiei, este bine ca omul să colecționeze o droaie de locuri.

— Locuri? Pentru ce?

— E destul de simplu. Ca să aibă de unde veni acasă.

SFÂRȘIT

ianuarie 1997-martie 1998

ION BUCHERU
născut în 1934
la Tâncăbești-Ilfov

A absolvit liceul „Mihai Viteazul” și apoi Facultatea de
Filosofie

și Ziaristică a Universității din București.

Ziarist, om de televiziune (realizator de emisiuni și
conducător de posturi și redacții TV), producător de film (46
de lung-metraje artistice, ca director al Casei de Filme Unu),
romancier, dramaturg și scenarist, a condus publicații
centrale, a predat cursuri de televiziune în învățământul
superior, a publicat 15 volume de teatru, proză și eseistică,
i-au fost puse în scenă piese în teatre, la teatrul TV și
teatrul radiofonic.

S-au făcut filme (ficțiune și documentare) după scenariile
sale.

Este membru al Uniunii Cineaștilor din România.

"Ion Bucheru are replică și stil, fraza lui bate sprinten din aripi și prinde ideea, dialogurile se lansează în comentarii de vădit interes civic, cu ecouri filozofice, estetice, morale. E un polemist și un moralist, experiența l-a înzestrat cu numeroase teme de meditație asupra cărora are ceva de spus, un punct de vedere de afirmat".

C. PARASCHIVESCU, *Teatrul*, nr. 2 din 1985

Narațiunea este rând pe rând ironică („Toate sistemele politice bazate pe principiul *jumătate plus unu* pornesc de la intuiția Lăpușneanului, care i-a și oferit majorității revoltate capul sus-numitului Moțoc, în schimbul liniștii personale”), pasională („unele dintre ciudățeniile smolite carpato-danubiano-pontice au luat avânt periculos odată cu câștigarea mult doritei și atât de necesarei libere circulații a oamenilor, a ideilor, serviciilor și capitalurilor”), concludivă („Când a apus comunismul, Răsăritul s-a mutat la Apus, dar iată că, după un sfert de secol, constatăm cu surprindere cum dinspre Apusul devenit Răsărit ne vin și pete de întuneric”).

ION MARIN – *ultima-ora.ro*

Am așternut pe hârtie primul cuvânt al primei piese după trei decenii de gazetărie, pentru ca – după nici un an și jumătate – să o termin pe-a doua, dintr-o suflare. Plămada lor de gânduri, sentimente, întrebări și răspunsuri mi se pare, acum, la fel de veche și de familiară ca amintirile despre pașii dintâi în viața de redacție. Dar dacă așa stau lucrurile, de ce de-abia acum și de ce tocmai acum? Poate pentru că ziaristica a însemnat, în ceea ce mă privește, întâlnirea (fericită) a mandatului cu vocația de a căuta și promova valoarea și valorile. Valoarea altora.

AUTORUL

(din prefața primei ediții a pieselor, apărută în colecția „Rampa”

De același autor:

Colocviu cu studentia
eseuri, în colaborare cu Igor Șerbu
(Editura Politică, 1963)

Fața nevăzută a lum(n)ii
teatru (Editura „Eminescu”, colecția „Rampa”, 1983)

Revanșă târzie
roman (Editura „Sport-turism”, colecția „Cartea de vacanță”, 1984)
Frumosul cotidian

teatru (Editura „Cartea românească”, 1984)

Cartea cu audiențe

proză scurtă (editată în regie proprie, 1992)

Afacerea Beautiful College

roman, în colaborare cu Ștefan Iureș

(Editura „Cartea românească”, 1993)

Pe asta o știți?

culegere de glume și anecdote din „epoca de aur”

(Editura „Coresi”, 1995)

Veninul victoriei

roman (Editura „Odeon”, 1995)

Fenomenul Televiziune

tratat de specialitate

(Editura „România de mâine”, 1997)

Imperiul

roman, în colaborare cu Ștefan Iureș

(Editura „General partner”, 1999)

O piesă: Circul

și un scenariu: Balada lui Alimoss

(Editura „Sempre”, 2003)

Tatăl băiatului altuia

roman (Editura „SemnE”, 2006)

Spinii trandafirului

scriși de Ion Bucheru, desenați de Albert Poch

Limbajul imaginii filmate

scenariu și comentariu pentru un

film serial științifico-didactic, în colaborare cu Marina Roman

(Editura „Norma”, 2010)

Limbajul imaginii filmate

scenariul și comentariul filmului serial

științifico-didactic, în colaborare cu Marina Roman

regia: Dumitru Cucu

(Editura „România de mâine”, 2013)

Videobook distins cu Mențiune specială în cadrul Galei UCIN 2013

Audiențe cu ciudați

roman (Editura „SemnE”, 2013)

Muzeul Ciudăteniilor Carpato-Danubiano-Pontice

roman de semificțiune (Editura „SemnE”, 2015)

A meritat?

roman (Editura „SemnE”, 2015)

Un oaspete la cină

scenariul filmului de ficțiune cu același titlu, realizat

la Casa de Filme Unu, în regia lui Mihai Constantinescu, 1986

În curând:
romanul Gorunii